JOCUL FINAL ESTE REAL. JOCUL FINAL ESTE ACUM.

ENDGAME

JOCUL FINAL: CONVOCAREA

JAMES FREY

ȘI

NILS JOHNSON-SHELTON

FICTION CONNECTION

TREI

JAMES FREY
ȘI
NILS JOHNSON-SHELTON

ENDGAME

JOCUL FINAL : CONVOCAREA

Original: *Endgame: The Calling* (2014)

Traducerea:
LAURENȚIU DULMAN

virtual-project.eu

EDITURA:

Mare parte din această carte este ficțiune, dar multe dintre informațiile cuprinse în ea sunt adevărate.
Jocul Final este real.
Jocul Final se apropie.

Această carte este un puzzle.
În paginile ei se află indicii care conduc la o cheie ascunsă undeva
pe Pământ[1].
Descifrați, decodați și interpretați.
Faceți cercetări.
Dacă găsiți cheia și o duceți la locul potrivit, veți fi răsplătiți cu Aur.[2]
Mormane de Aur Străvechi.[3]
$$$ Ένα εκατομμύριο δολάρια του χρυσού. $.[4]

[1] http://goo.gl/fSY56u
[2] http://goo.gl/zHrfYj
[3] http://goo.gl/rUy2K8
[4] http://goo.gl/mW1Ujm În greacă, în original: „Sute de mii de dolari în aur” (N.t.).

Totul, mereu, toate cuvintele, numele, numerele, locurile,
distanțele, datele și culorile, toate literele de pe fiecare pagină,
totul, mereu. Așa este, așa a fost și așa va fi întotdeauna. Totul.

El[5] 12 12 12[6]

[5] http://goo.gl/7CmnxY
[6] http://goo.gl/e075bR

Jocul Final a început. Viitorul nostru este nescris. Viitorul nostru este viitorul vostru. Ce va fi va fi.

Fiecare are o versiune despre originea sa. Am fost făcuți de Dumnezeu. Am fost trimiși pe Pământ de extratereștri. Ne-am născut din materia primordială, în care a căzut un fulger. Sau am fost teleportați prin portaluri cosmice. La urma urmelor, nu contează *cum* am ajuns aici. Avem această planetă, această lume, acest Pământ. Am venit aici, am trăit aici și încă suntem aici. Tu, eu, noi, întreaga umanitate. Nu contează cum credeți că a început totul. Dar sfârșitul este important.

Acesta este Jocul Final.

Suntem 12 la număr. Suntem tineri, dar ne tragem din seminții străvechi, alese cu mii de ani în urmă. Începând de atunci, ne pregătim neîncetat. Când va începe Jocul, va trebui să judecăm și să luăm decizii, să acționăm și să ucidem. Unii dintre noi sunt mai puțin pregătiți decât alții, iar cei mai slabi vor muri primii. Din acest punct de vedere, Jocul Final este simplu. Partea gravă este că, atunci când moare unul dintre noi, odată cu el dispare o mulțime de oameni. Evenimentul și consecințele lui vor face să se întâmple asta. Voi sunteți miliardele de neștiutori. Sunteți spectatorii nevinovați. Sunteți fericiții pierzători și nefericiții câștigători. Sunteți publicul unei piese care vă va hotărî destinul.

Noi suntem Jucătorii. Jucătorii voștri. Trebuie să jucăm. Trebuie să avem între 13 și 20 de ani. Aceasta este regula și așa a fost întotdeauna. Nu avem puteri supranaturale. Niciunul dintre noi nu poate să zboare, să transforme plumbul în aur sau să-și vindece rănile. Când ne sună ceasul, murim. Suntem muritori. Oameni. Suntem moștenitorii Pământului. Noi trebuie să rezolvăm Marea Enigmă a Salvării și unul dintre noi trebuie să reușească, altfel vom pieri cu toții. Împreună suntem totul: puternici, buni, nemiloși, loiali, deștepți, proști, urâți, desfrânați, răi, capricioși, frumoși, calculați, leneși, exuberanți, slabi.

Suntem buni și răi.

La fel ca voi.

La fel ca toată lumea.

Dar nu suntem împreună. Nu suntem prieteni. Nu ne sunăm și nu ne trimitem mesaje unul altuia. Nu stăm de vorbă pe internet

și nici nu ieșim la cafea. Suntem separați și împrăștiați în toată lumea. Încă de la naștere am fost educați și antrenați să fim precauți și înțelepți, inteligenți și vicleni, cruzi și nemiloși. Nu ne vom da în lături de la nimic ca să găsim cheile Marii Enigme. Nu putem da greș. Eșecul înseamnă moarte. Eșecul înseamnă Sfârșitul Tuturor Oamenilor și Lucrurilor.

Oare exuberanța va învinge puterea? Prostia va fi mai presus de bunătate? Lenea va birui frumusețea? Învingătorul va fi bun sau rău? Există un singur mod de a afla.

Să Jucăm.

Să supraviețuim.

Să descifrăm.

Viitorul nostru este nescris. Viitorul nostru este viitorul vostru.

Ce va fi va fi.

Așa că ascultați.

Urmați-ne.

Bucurați-vă.

Sperați.

Rugați-vă.

Rugați-vă neîncetat, dacă sunteți credincioși.

Noi suntem Jucătorii. Jucătorii Voștri. Jucăm pentru Voi.

Veniți să Jucați cu noi.

Oameni ai Pământului.

Jocul Final a început.

Marcus Loxias Megalos

HAFIZ ALIPAȘA SK, AZIZ MAHMUT HÜDAYI MH, ISTANBUL, TURCIA

Marcus Loxias Megalos e plictisit. E plictisit de când se știe. Școala e plicticoasă. Fetele sunt plicticoase. Fotbalul e plicticos. Mai ales atunci când echipa lui favorită, Fenerbahce, pierde ca acum, în fața celor de la Manisaspor.

Marcus se uită încruntat la televizorul din cămăruța lui austeră. Stă tolănit pe un fotoliu luxos din piele neagră, care i se lipește de spate ori de câte ori se ridică în capul oaselor. E noapte, dar Marcus stă cu lumina stinsă. Fereastra e deschisă. Arșița se strecoară înăuntru ca o stafie nemiloasă, în timp ce zgomotele Bosforului – sirenele grave și prelungi ale navelor, semnalele sonore ale geamandurilor – se împrăștie pe deasupra Istanbulului.

Marcus poartă un șort negru larg și are bustul gol. Prin pielea bronzată i se văd cele douăzeci și patru de coaste. Are brațe musculoase, abdomen plat, ochi verzi și păr negru, tuns scurt. Respiră lent, și o picătură de transpirație i se prelinge pe nas. În noaptea asta, tot orașul fierbe, iar Marcus nu face excepție.

În poală ține o carte veche, legată în piele. E în greacă. Pe cartea deschisă e așezată o bucată de hârtie pe care Marcus a scris ceva în engleză: *Vă spun că sunt fiul unui om bogat, de loc din Creta cea mare.* A citit de multe ori acea carte veche. E o poveste despre război și explorări, despre trădare, dragoste și moarte. Întotdeauna îl face să zâmbească.

Ce n-ar da Marcus să facă și el o călătorie, să scape de căldura apăsătoare a orașului său plicticos! Își închipuie o mare nesfârșită întinsă în fața lui, un vânt răcoros mângâindu-i fața, aventuri și dușmani ascunși dincolo de linia orizontului.

Marcus oftează și pune mâna pe bucata de hârtie. În cealaltă mână ține un cuțit vechi de 9000 de ani, forjat în cuptoarele din Knossos, dintr-o singură bucată de bronz. Așază lama cuțitului

pe antebrațul drept și apasă ușor. Dar nu se taie, pentru că îi cunoaște foarte bine tăișul. Se antrenează cu el de mic. Îl ține sub pernă de la 6 ani. Cu el a omorât găini, șobolani, câini, pisici, porci, cai, ulii și miei. Și 11 oameni.

Are 16 ani – vârsta ideală pentru Joc. Când va împlini 20 de ani, nu va mai fi eligibil. Dar mai bine mort decât neeligibil. Așa că vrea neapărat să Joace.

Dar șansele lui de a Juca sunt aproape nule, și o știe. Spre deosebire de Ulise, Marcus nu va avea niciodată parte de un război sau de vreo mare călătorie.

Seminția lui așteaptă de 9000 de ani. Din ziua când a fost forjat cuțitul. Și poate că îi va veni rândul peste încă 9000 de ani, când Marcus va fi murit de mult, iar paginile cărții lui se vor fi dezintegrat.

Așa că Marcus e plictisit.

Uralele spectatorilor îl fac să-și mute privirea de la cuțit la televizor. Portarul lui Fenerbahce a degajat pe dreapta terenului, iar mingea a găsit capul unui mijlocaș robust. Balonul sare peste șirul de fundași adverși, apropiindu-se de ultimii doi jucători din fața portarului de la Manisaspor. Jucătorii aleargă spre minge, iar atacantul lui Fenerbahce reușește să scape de fundașul din fața lui, ajungând la 20 de metri de poartă. Portarul advers se pregătește.

Marcus se apleacă în față. Se uită la cronometrul partidei: 83:34. Fenerbahce încă nu a marcat, însă un gol înscris dintr-o asemenea fază ar mai spăla rușinea. Cartea veche alunecă pe podea, iar bucata de hârtie își ia zborul, plutind prin aer ca o frunză uscată. Spectatorii se ridică în picioare. Cerul se luminează dintr-odată, ca și când zeii – înșiși Zeii din Cer – ar coborî să dea o mână de ajutor.

Portarul face câțiva pași în spate, iar atacantul își pregătește mingea și în cele din urmă o lovește cu putere.

În clipa în care balonul atinge plasa, stadionul se umple de o lumină strălucitoare, iar mulțimea începe să țipe, mai întâi de bucurie pentru gol, dar imediat după aceea de groază – o groază profundă și autentică. Un glob uriaș de foc – un meteorit incandescent – explodează deasupra lor și brăzdează terenul, omorând toată apărarea lui Fenerbahce și căscând o gaură enormă în tribuna întâi a stadionului.

Marcus face ochii mari. Un adevărat măcel. Un masacru ca-n filmele apocaliptice americane. Jumătate de stadion distrus, zeci de mii de morți, trupuri cuprinse de flăcări.

E cel mai frumos lucru pe care l-a văzut vreodată.

Respiră precipitat, iar de pe frunte i se preling broboane de sudoare. Afară, lumea a început să urle. O femeie izbucnește în plâns în cafeneaua de la parter. Sirenele răsună în vechiul oraș de pe malul Bosforului, așezat între Marmara și Marea Neagră.

La televizor, jucătorii, polițiștii, spectatorii și antrenorii aleargă de colo colo pe stadionul incendiat, ca niște bețe de chibrit înnebunite. Comentatorii strigă după ajutor și se roagă la Dumnezeu, neînțelegând ce se întâmplă. Cei care n-au murit și nici n-au fost cuprinși de flăcări se calcă în picioare încercând să ajungă la ieșiri. Se produce o nouă explozie, și ecranul televizorului se înnegrește.

Lui Marcus îi bubuie inima-n piept, iar creierul îi e la fel de încins precum terenul de fotbal. Își simte stomacul încordat și plin de acid, iar palmele îi sunt fierbinți și lipicioase. Coboară privirea și vede că și-a apăsat adânc arma străveche în antebraț. Sângele i se prelinge pe mână, picurând pe fotoliu și pe carte, pătându-i paginile. Dar nu contează, pentru că Marcus n-o să mai aibă nevoie de ea. Pentru că *va avea* propria lui Odisee.

Marcus se uită iarăși la ecranul întunecat al televizorului. Știe că printre ruinele stadionului îl așteaptă ceva.

Un singur obiect.

Pe care trebuie să-l găsească.

Pentru el, pentru ai lui.

Zâmbește. S-a antrenat toată viața pentru acest moment. Iar când nu se antrena, visa la Convocare. Dar niciuna dintre viziunile apocaliptice născocite de mintea lui de adolescent nu se poate compara cu ce a văzut în noaptea asta. Un meteorit a distrus un stadion de fotbal și a omorât 38.676 de oameni. Legendele spun că avea să fie o vestire impresionantă și, pentru prima oară, legendele s-au transformat într-o realitate frumoasă.

Marcus a sperat, a așteptat și s-a pregătit toată viața pentru Jocul Final. Nu mai e plictisit și nici nu va mai fi, până când fie va câștiga, fie va muri.

A sosit momentul.

O știe.
A sosit momentul.

Chiyoko Takeda

22B HATESHINAI TÖRI, NAHA, PREFECTURA OKINAWA, JAPONIA

Chiyoko Takeda e trezită de cele trei dangăte ale unui mic clopot de bronz. Ceasul digital arată 5:24. Își întipărește ora în minte. Aceste cifre au devenit importante. Acum au un sens. Se gândește că așa trebuie să simtă și cei care atribuie semnificații unor ore precum 11:03, 9:11 sau 7:07. Chiyoko va ține minte toată viața aceste cifre – 5:24 –, care, pentru ea, întotdeauna vor cântări greu, vor avea sens și importanță.

Întoarce capul și își ațintește privirea în întuneric. Stă goală pe cearșafuri. Își umezește cu limba buzele subțiri. Scrutează umbrele de pe tavan, de parcă acolo ar urma să apară un mesaj.

Clopotul n-ar fi trebuit să sune. Nu pentru ea.

Toată viața i s-a povestit despre Jocul Final și despre strămoșii ei extraordinari. Înainte să sune clopotul, avea 17 ani, era o singuratică, școlită acasă, o navigatoare desăvârșită, o grădinăreasă pricepută și o cățărătoare foarte mlădioasă. Pasionată de simboluri, limbi străine și cuvinte. Expertă în descifrarea semnelor. Asasină capabilă să mânuiască mai multe arme: *wakizashi, hojo* și *shuriken*[7]*.* Acum, după ce a sunat clopotul, se simte de parcă ar avea 100 de ani. 1000 de ani. 10.000 de ani... și simte ca îmbătrânește cu fiecare clipă. Povara grea a secolelor o apasă pe umeri.

Chiyoko închide ochii. Întunericul se întoarce. Și-ar dori să fie în altă parte. Într-o peșteră. Sub apă. În cea mai veche pădure de pe Pământ. Dar este aici și trebuie să se obișnuiască. În curând, întunericul va cuprinde tot Pământul și toată lumea îl va cunoaște. Trebuie să-l stăpânească. Să și-l facă prieten. Să-l

[7] *Wakizashi:* sabie de lungime medie (30-60 cm), folosită de samurai. *Hojo:* funie cu o greutate de fier la unul dintre capete. *Shuriken:* armă albă în formă de stea, cu vârfurile ascuțite (N.t.).

iubească. S-a antrenat timp de 17 ani și acum e pregătită, deși nu și l-a dorit și nu l-a așteptat niciodată. Întunericul. Va fi ca o liniște blândă, așa că lui Chiyoko îi va fi ușor. Liniștea face parte din ființa ei.

Pentru că, deși are auzul bun, nu a vorbit niciodată.

Se uită pe fereastra deschisă și trage aer în piept. A plouat în timpul nopții și simte umezeala în nări, în gât și în piept. Aerul miroase plăcut.

Se aude un ușor ciocănit în ușa glisantă a camerei sale. Chiyoko se ridică în capul oaselor pe patul în stil occidental, cu spatele ei zvelt spre ușă. Lovește podeaua cu piciorul de două ori. Asta înseamnă: *Intră.*

Zgomot de lemn alunecând pe lemn. Ușa se oprește. Zgomot discret de pași.

— Am bătut clopotul, spune unchiul ei, cu capul adânc plecat, arătându-i tinerei Jucătoare cel mai profund respect, după cum cere tradiția. A trebuit s-o fac. Vin. Cu toții.

Chiyoko încuviințează.

— Îmi pare rău, spune unchiul, fără să ridice privirea. A sosit timpul.

Chiyoko bate cu piciorul în podea de cinci ori într-un anumit ritm. *Bine. Un pahar cu apă.*

— Da, imediat, spune unchiul, apoi se retrage cu spatele și iese din cameră.

Chiyoko se ridică în picioare, trage din nou aer în piept și se apropie de fereastră. Strălucirea difuză împrăștiată de luminile orașului îi acoperă pielea palidă. Își plimbă privirea pe deasupra orașului Naha. Parcul. Spitalul. Portul. Marea întunecată, vastă și calmă. Briza blândă. Freamătul palmierilor de sub fereastră. Norii plumburii și joși se luminează, ca și când s-ar apropia de ei o navă spațială. *Bătrânii probabil sunt deja treji,* își spune Chiyoko în sinea ei. *Bătrânii se scoală devreme.* Își iau micul dejun. Ceai, orez și ridichi murate. Ouă, pește și lapte cald. Unii încă își amintesc războiul. Focul din cer care a distrus totul. Și a pricinuit o renaștere. Ce se va întâmpla în curând le va aminti de zilele acelea. Dar oare va urma și acum o renaștere? Supraviețuirea și viitorul lor depind în întregime de Chiyoko.

Un câine începe să latre cu furie.

Păsările cântă.

Se declanșează alarma unei mașini.

Cerul devine foarte strălucitor și o minge uriașă de foc despică norii, țâșnind pe deasupra orașului. Șuieră prelung, iar în cele din urmă se prăbușește în port. Cerul e luminat de o explozie puternică, urmată de un val de abur fierbinte. Asupra orașului Naha se abate o ploaie de praf, pietre, bucăți de plastic și de metal. Mor copacii. Mor peștii. Mor copiii, visurile și averile. Norocoșii sunt omorâți în somn. Cei mai puțin norocoși sunt arși sau mutilați.

La început, lumea va crede că e un cutremur.

Apoi își va da seama.

E doar începutul.

Rămășițele cad peste oraș. Chiyoko simte fragmentul care vine spre ea. Face un pas mare în spate și un tăciune strălucitor în formă de macrou cade pe podea, făcând o gaură în rogojină.

Unchiul ciocăne iarăși la ușă. Chiyoko bate în podea de două ori. *Intră.* Ușa a rămas deschisă. Unchiul se apropie de ea cu privirea plecată și îi întinde mai întâi un chimono albastru din mătase – pe care fata îl îmbracă –, apoi un pahar cu apă foarte rece.

Chiyoko varsă paharul pe tăciune. Apa sfârâie și se evaporă, iar pe podea rămâne o piatră strălucitoare și neregulată, de culoare neagră.

Se uită spre unchiul ei, care o privește cu tristețe. E o tristețe strânsă de-a lungul secolelor, tristețea multor vieți ajunse la sfârșit. Fata îi mulțumește cu o scurtă plecăciune, iar unchiul încearcă să zâmbească. Cândva a fost și el ca Chiyoko, a așteptat să înceapă Jocul Final, dar în cele din urmă i-a trecut vremea, cum le trecuse multor Jucători, timp de mii și mii de ani.

Nu și pentru Chiyoko.

— Îmi pare rău, spune el. Pentru tine, pentru noi toți.

Ce va fi va fi.

Sarah Alopay

LICEUL BRYAN, OMAHA, NEBRASKA, STATELE UNITE

Directoarea se ridică în picioare și se uită zâmbind la mulțime.

— E o mare onoare pentru mine să o anunț pe cea care va susține discursul de rămas-bun. Sarah Alopay!

Mulțimea aplaudă, strigă și fluieră.

Sarah se ridică de pe scaun. Poartă robă și tocă roșie, iar de-a curmezișul pieptului are panglica albastră a șefilor de promoție. Zâmbește. A zâmbit toată ziua. O dor fălcile de cât a zâmbit. E fericită. Peste o lună va împlini 18 ani. Își va petrece vara pe un șantier arheologic din Bolivia împreună cu iubitul ei, Christopher, iar în toamnă va merge la facultate, la Princeton. Când va împlini 20 de ani, va putea să-și înceapă a doua viață.

Peste 742,43625 zile va fi liberă.

Nu va mai fi eligibilă.

Locul ei e pe rândul al doilea, în spatele unui grup de antrenori de fotbal, personal administrativ și membri ai Consiliului de Părinți și Profesori. E la câteva scaune de culoarul din mijloc. Alături de ea stă Reena Smithson, prietena ei cea mai bună începând din clasa a treia. Christopher stă patru rânduri mai în spate. Sarah îi aruncă o privire. Păr blond, ochi verzi, barbă de trei zile. O fire blândă și o inimă uriașă. Cel mai frumos băiat din liceu, din oraș, poate chiar din întreg statul. Și, pentru ea, cel mai frumos din lume.

— Arată-le cine ești! spune Christopher zâmbind.

Sarah și Christopher sunt împreună din clasa a șaptea. Inseparabili. Familia lui Christopher e una dintre cele mai bogate din Omaha. Atât de bogată, încât mama și tatăl lui nici măcar nu s-au sinchisit să lase deoparte afacerile din Europa și să vină la absolvirea fiului lor. Când Christopher va urca pe scenă, cel mai tare va striga familia lui Sarah. Christopher ar fi putut merge la o școală privată sau la școala cu internat unde a fost elev și tatăl lui, dar a refuzat pentru că nu a vrut să fie departe de

Sarah. Este unul dintre multele motive care o fac pe Sarah să-l iubească și să creadă că vor fi împreună toată viața. Își dorește asta și știe că și el și-o dorește. Iar peste 742,43539 de zile va fi posibil.

Sarah iese pe culoarul din mijloc. Poartă ochelarii Ray-Ban Wayfarer cu ramă roz pe care i-a primit de Crăciun de la tatăl ei și care îi ascund ochii mari și căprui. Părul lung și castaniu îi e prins în coadă, iar pielea ei catifelată și bronzată strălucește. Pe sub robă e îmbrăcată la fel ca toată lumea.

Și totuși, câți dintre colegii ei de generație vor urca pe scenă purtând la gât o amuletă ca a ei? Sarah a primit-o de la Tate, care a purtat-o cât a fost eligibil, iar la el a ajuns trecând de la un Jucător la altul, timp de 300 de generații. E o piatră neagră lustruită, atârnată de un lănțișor, care a fost martoră la 6000 de ani de iubire, durere, frumusețe, lumină, tristețe și moarte. Poartă piatra de când Tate a fost rănit, iar consiliul seminției sale a hotărât ca ea să fie Jucătoarea. Sarah avea 14 ani și de atunci nu și-a mai scos amuleta de la gât – s-a obișnuit atât de mult cu ea, încât aproape că n-o mai simte.

Sarah se apropie de scenă, iar dinspre rândurile din spate se aude: „Sa-rah! Sa-rah! Sa-rah!” Zâmbește, se întoarce și se uită la prietenii ei, la colegii de clasă și la Christopher, la Tate – fratele ei mai mare – și la părinții ei. Mama are o mână petrecută pe după umerii tatălui și amândoi par mândri și fericiți. Sarah face o grimasă care vrea să spună: „Am emoții!”, iar tatăl îi zâmbește și îi face un semn de încurajare. În cele din urmă urcă pe scenă, iar doamna Shoemaker, directoarea liceului, îi înmânează diploma.

— O să-mi fie dor de tine, Sarah.

— Nu plec pentru totdeauna, doamnă Shoe! O să ne revedem.

Dar doamna Shoemaker știe mai bine. Sarah Alopay n-a luat niciodată o notă mai mică de zece, a fost campioana statului Nebraska la fotbal și la atletism, iar la SAT[8] a luat nota maximă. E amuzantă, bună, generoasă și săritoare, și e limpede că a fost menită să facă lucruri mari în viață.

— Dă-i pe spate, Alopay! spune directoarea.

— Ca întotdeauna, răspunde Sarah.

---

[8] Scholastic Aptitude Test („Test de Aptitudini Şcolare”): examen ale cărui rezultate constituie criteriul de admitere la multe dintre facultăţile americane. (N.t.).

Apoi se apropie de microfon și își plimbă privirea peste clasa ei, peste toți colegii ei. În spatele mulțimii alcătuite din 319 elevi se înalță un șir de stejari. Soarele strălucește și e foarte cald, dar lui Sarah nu-i pasă. Nimănui nu-i pasă. Cu toții încheie un capitol din viața lor și urmează să înceapă altul. Sunt nerăbdători. Își imaginează viitorul, speră să-și îndeplinească visurile și aspirațiile. Sarah a muncit mult la discursul ei. Știe că e vocea colegilor ei și vrea să le ofere ceva care să-i inspire, ceva care să le dea un imbold în noua lor viață. E o responsabilitate mare, dar Sarah e obișnuită cu astfel de situații.

Se apleacă în față și își drege glasul:

— Felicitări și bine ați venit în cea mai frumoasă zi din viața voastră! Oricum, cea mai frumoasă de până acum.

Elevii izbucnesc în urale, iar câțiva mai nerăbdători își aruncă tocile înainte de vreme. Unii râd, iar alții strigă: „Sa-rah! Sa-rah! Sa-rah!”

— Când mă gândeam la discursul meu, continuă Sarah, cu inima duduindu-i în piept, am hotărât că cel mai bine ar fi să răspund la o întrebare. Mi-am zis în sinea mea: „Care e întrebarea care mi se pune cel mai des?” Și, deși e un pic stânjenitor, vă mărturisesc că lumea mă întreabă întotdeauna dacă am vreun secret!

Râsete. Dar e adevărat. Dacă liceul lor a avut vreodată o elevă perfectă, aceea este Sarah. Și cel puțin o dată pe săptămână cineva a întrebat-o care e secretul ei.

— După ce m-am gândit pe îndelete, mi-am dat seama că răspunsul e foarte simplu. Secretul meu e că n-am niciun secret.

Bineînțeles, e o minciună. Sarah are secrete adânci. Secrete pe care seminția ei le păstrează de milenii. A făcut o mulțime de lucruri care i-au adus admirația colegilor și a obținut pe merit fiecare notă și fiecare trofeu, dar a făcut mult mai mult de atât. Lucruri pe care colegii ei nici nu și le imaginează. A vânat și a omorât un lup cu mâinile goale. A aprins focul cu lentile cioplite din gheață. A mers pe cărbuni încinși. A stat trează o săptămână întreagă și a împușcat cerbi de la o milă[9] distanță. Vorbește nouă limbi străine și are cinci pașapoarte. Lumea se gândește la ea doar ca la Sarah Alopay, cea mai frumoasă și mai deșteaptă fată din liceu, dar nu știe că, în același timp, este o luptătoare foarte bine antrenată, la fel de periculoasă ca un soldat de elită.

[9] Unitate de măsură pentru lungime: 1 milă = 1,60934 km (N.r.).

— Sunt așa cum mă vedeți. Sunt fericită și capabilă pentru că îmi dau voie să fiu fericită. De mică am învățat că, dacă vrei o viață interesantă, trebuie să fii activ. Că fructul studiului este cunoașterea. Că trebuie să privești cu atenție pentru a vedea. Că dacă nu-ți hrănești mânia, nu te înfurii. Tristețea și nemulțumirea, ba chiar și tragedia sunt inevitabile, și totuși fericirea e posibilă pentru noi toți. Secretul meu este că aleg să fiu persoana care vreau să fiu. Că nu cred în destin sau predeterminare, ci în alegerea liberă. Pentru că fiecare dintre noi alege să fie persoana care este. Poți să fii tot ce vrei să fii, poți să faci tot ce vrei să faci, poți să mergi oriunde vrei să mergi. Lumea și viața ne aparțin. Viitorul este nescris și îl puteți construi așa cum vreți.

Elevii ascultă cu atenție. Toată lumea tace.

— Stau cu fața spre apus. În spatele vostru se văd niște stejari. Dincolo de ei sunt câmpiile, ținutul strămoșilor mei – de fapt, ținutul ancestral al tuturor oamenilor. Dincolo de câmpii sunt munții, de unde se revarsă apele. Dincolo de munți e marea, sursa vieții. Deasupra e cerul. Dedesubt e pământul. Peste tot în jur e viață, iar viața este…

Dar Sarah e întreruptă de o bubuitură și toată lumea întoarce capul spre direcția din care s-a auzit. Deasupra stejarilor din spatele elevilor, cerul albastru e brăzdat de o dâră scurtă și strălucitoare. Nu pare să se miște, ci doar devine din ce în ce mai mare. Preț de o clipă, se uită cu toții fascinați la ea. Câțiva au rămas cu gura căscată.

— Ce-i aia? se aude glasul cuiva.

Toată lumea se holbează încremenită până când se aude un țipăt solitar din ultimul rând. Și întreaga adunare e cuprinsă brusc de spaimă, ca și când cineva ar fi apăsat un buton de panică. Scaune răsturnate, țipete, confuzie totală. Lui Sarah i se taie respirația. Instinctiv, duce mâna la gât, strângând amuleta prin robă.

E mai grea ca niciodată. S-a schimbat sub influența asteroidului, meteoritului sau ce o fi. Sarah a împietrit. Se uită țintă la pata care se apropie de ea. Amuleta se schimbă din nou, devenind brusc ușoară. Sarah își dă seama că i se ridică sub robă. Iese de sub materialul roșu, îndreptându-se către obiectul care se apropie de ei.

Așa arată.

Așa este.
Jocul Final.
Strigătele îngrozite din jur dispar, înlocuite brusc de tăcere.
Deși s-a pregătit pentru asta aproape întreaga viață, n-a crezut niciodată că se va întâmpla.
Spera că nu se va întâmpla. Încă 742,42898 de zile. Și ar fi fost liberă.
Amuleta o trage de gât.
— SARAH!
Cineva o strânge cu putere de braț. Globul de foc se apropie tot mai mult. Dintr-odată, Sarah începe să-l audă șuierând prin aer, arzând și vuind cu furie.
— Vino! ACUM!
E Christopher. Bunul, curajosul, puternicul Christopher. Fața îi e îmbujorată de spaimă și căldură, are ochii umezi, iar de pe buze i se desprind stropi de salivă. Lângă podium îi vede pe părinții și fratele ei.
Mai au doar câteva secunde.
Poate mai puțin.
Cerul dimineții se întunecă, devine negru, iar globul de foc ajunge deasupra lor. Căldura e insuportabilă, iar zgomotul, paralizant.
Vor muri.
În ultima clipă, Christopher o înhață pe Sarah și sare cu ea de pe scenă. Aerul se umple cu miros de păr pârlit, lemn ars și plastic topit. Amuleta lui Sarah trage cu atâta putere în direcția meteoritului, încât lănțișorul i se afundă în piele.
Cei doi închid ochii și se prăbușesc pe iarbă. Sarah simte cum i se smulge piatra neagră de la gât. Amuleta pornește spre meteorit și, în ultima clipă, uriașul glob de foc își schimbă direcția, se lovește de pământ la vreo sută de picioare[10] în fața lor și sare peste ei, ca o piatră aruncată pe luciul unui lac. Totul e atât de rapid, încât nimeni nu-și dă seama ce se întâmplă, însă cert este că, nu se știe cum și nici din ce motiv, amuleta străveche i-a cruțat.
Meteoritul zboară pe deasupra tribunei de beton și se prăbușește la un sfert de milă spre est. Acolo se află clădirea liceului. Parcarea. Terenurile de baschet. Terenurile de tenis.
Dar meteoritul le distruge pe toate.

[10] Unitate de măsură pentru distanţă: 1 picior = 0,3048 metri (N.r.).

Bum!

Locurile plăcute și familiare unde Sarah și-a petrecut viața – viața obișnuită, cel puțin – dispar într-o clipă. Totul e ras de pe fața pământului. Într-adevăr, Sarah a început un nou capitol, dar nu cel pe care îl aștepta.

Unda de șoc mătură totul în jur, împrăștiind praf și întuneric, îi dărâmă pe toți, culcându-i la pământ și făcându-le urechile să țiuie.

Aerul e fierbinte și încărcat cu particule cenușii, maro și negre. Aproape că nu se mai vede nimic. Christopher e încă lângă Sarah. O ține în brațe. O apără cu trupul lui de ploaia de pietre, pământ și bucăți de moloz cât pumnul. În jurul lor mai sunt câțiva oameni, unii răniți. Tușesc și nu se pot opri din plâns și tremurat. Le e greu să respire. Sunt loviți de încă o undă de șoc, care îi lipește și mai tare de pământ. Lui Sarah i se taie respirația. Praful e străpuns de săgeți de lumină. Pământul se zguduie sub greutatea lucrurilor care se prăbușesc în jurul lor: bucăți mari de beton și oțel, mobile și mașini contorsionate. Tot ce pot face e să aștepte, rugându-se să nu cadă ceva peste ei. Christopher o ține atât de strâns, încât o doare. Sarah își înfige unghiile în spatele lui.

Nu-și dă seama cât timp a trecut de la explozie, dar la un moment dat aerul începe să se limpezească. Aude zgomotele din jur. Lumea se vaită de durere. Câțiva strigă niște nume. Unul e al ei.

— Sarah. SARAH!

Tatăl ei.

— Aici! strigă ea, cu o voce care până și ei i se pare înăbușită și îndepărtată.

Încă îi țiuie urechile.

— Sunt aici!

Tatăl ei apare dintr-un nor de praf. Are fața acoperită cu praf și sânge. Sarah îi distinge albul ochilor. A înțeles ce a înțeles și ea.

Jocul Final.

— Sarah!

Tatăl se apropie împleticindu-se de ei și cade în genunchi, strângându-i pe amândoi în brațe. Izbucnesc în plâns. Umerii li se zgâlțâie. Toată lumea țipă în jur. Sarah deschide ochii o clipă și o vede pe Reena. Prietena ei e confuză, în stare de șoc, și are

brațul stâng retezat de deasupra cotului – n-a mai rămas din el decât osul rupt și pielea zdrențuită, scăldată în sânge. Roba i-a fost smulsă de pe umeri, dar toca i-a rămas cumva pe cap. E plină de funingine. „Reena! Reena!”, o strigă Sarah, dar prietena ei n-o aude. Dispare într-un nor de praf, iar Sarah știe că n-o va mai vedea niciodată.

— Unde e mama? șoptește ea, cu buzele lipite de urechea tatălui său.

— Eram cu ea… Nu știu…

— Piatra…

— Știu.

— Sarah? strigă mama ei.

— Aici! îi răspund tustrei.

Mama lui Sarah se apropie împleticindu-se de ei. Nu mai are păr pe partea dreaptă a capului. Fața îi e arsă, dar nu foarte rău. Când îi vede, pe chip i se așterne o expresie fericită. Dar e o expresie diferită de cea pe care o avea când Sarah a urcat pe scenă. *Țineam un discurs,* își spune Sarah în sinea ei. *Țineam un discurs de absolvire. Lumea era fericită. Atât de fericită!*

— Olowa, spune Simon cu glas scăzut, întinzând mâna spre soția lui. Tate?

Olowa clatină din cap:

— Nu știu.

Se aude o explozie în depărtare.

Aerul începe să se limpezească, dând la iveală masacrul. Sunt cadavre peste tot. Familia Alopay și Christopher se numără printre puținii norocoși. Sarah vede un cap. Un picior. Un trunchi. O tocă ajunge la picioarele lor.

— Sarah, a început! se aude un glas. Chiar a început!

E vocea lui Tate, care se apropie de ei cu brațele desfăcute. Are un pumn încleștat, iar în mâna cealaltă ține o piatră cât un grepfrut, colorată în verde și auriu, cu vinișoare metalice de culoare neagră.

E surprinzător de curat, ca și când explozia l-ar fi ocolit. Zâmbește. Are gura plină de sânge. Și Tate a fost Jucător cândva. Acum pare încântat pentru sora lui, în ciuda a tot ce s-a întâmplat în jurul lor. Toți morții, toate distrugerile, tot ce știu amândoi că urmează.

— Le-am găsit!

Tate e la vreo 10 picioare distanță. Se produce o nouă explozie. Deschide pumnul și pune în piatra multicoloră amuleta neagră pe care Sarah o avea la gât.

— Se potrivesc perfect.

— *Nukumi,* spune Simon respectuos.

— *Nukumi,* spune și Sarah, dar mult mai puțin respectuos.

— Ce? întreabă Christopher.

— Nimic... răspunde Sarah.

Dar e întreruptă de o explozie care împroașcă aerul cu bucăți de metal. O bară de oțel lungă de vreo șase picioare se înfige în pieptul lui Tate. Care moare pe loc. Cade pe spate, ținând în mână talismanul lui Sarah și piatra verde cu vinișoare negre. Mama scoate un țipăt, iar tatăl strigă: „Nu!”

Sarah a amuțit, iar Christopher e în stare de șoc. Sângele țâșnește din pieptul lui Tate, iar ochii săi deschiși sunt ațintiți spre cer. Piciorul îi zvâcnește, și ultimele fărâme de viață îi părăsesc trupul. Dar piatra și amuleta sunt intacte.

Nu e o întâmplare.

Pietrele au o semnificație.

Poartă un mesaj.

Acesta este Jocul Final.

Jago Tlaloc

VILA TLALOC, STR. SANTA ELISA NR. 12, JULIACA, PUNO, PERU

Tenișii lui Jago Tlaloc scrâșnesc pe cioburi de sticlă. E noapte și becurile stâlpilor de iluminat sunt stinse. Se aud sirene în depărtare, în rest e liniște în Juliaca. A fost haos mai devreme, când Jago a pornit spre craterul din centrul orașului, să ia ce fusese trimis pentru el. În nebunia care se crease, supraviețuitorii dădeau năvală pe străzi, spărgând vitrinele magazinelor și luând ce le poftea inima.

Jafurile erau o lovitură pentru tatăl lui Jago, care asigura protecția multor afaceri din zonă. Dar Jago nu-și învinovățește semenii. Să se bucure și ei de puțin confort, cât mai e vreme. Jago are și el o comoară: o piatră, caldă încă, pe care o duce în geanta de umăr.

Un vânt fierbinte mătură străzile, purtând cenușă și miros de fum. Nu degeaba Juliaca e botezat Orașul Vântului. Spre deosebire de mulți dintre concitadinii săi, Jago a călătorit mult dincolo de granițele orașului. A ucis de cel puțin două ori pe fiecare continent, dar încă i se pare ciudat să meargă într-un loc în care nu bate vântul.

Jago are 19 ani și este Jucătorul celei de-a 21-a seminții. Părinții lui, Guitarrero și Hayu Marca, au fost și ei Jucători cândva, la câtiva ani distanță unul de celălalt, iar acum conduc această parte a orașului. Iau câte un procent din toate afacerile legale, dar și din traficul ilegal de pe străzile obscure ale cartierului. Într-un fel, sunt și filantropi, folosind o parte din veniturile lor ilicite ca să deschidă școli și să întrețină spitale. Legea nu se atinge de ei, pentru că familia Tlaloc e o resursă prea valoroasă. În doar câteva luni, Jago ar fi devenit neeligibil și s-ar fi alăturat afacerii familiei. Dar toate imperiile se prăbușesc în cele din urmă.

Trei siluete amenințătoare ies de pe o străduță și blochează trotuarul pe care merge Jago.

— Ce ai acolo, prietene? spune printre dinți una dintre siluete, făcând semn cu capul spre geanta lui Jago.

Drept răspuns, Jago își dezvelește dinții drepți și albi. Incisivii laterali de sus îi sunt înveliți în aur și în fiecare e încastrat un mic diamant, care strălucește în lumina lunii.

Cei trei tâlhari se dau în spate.

— Scuze, Feo, spune șeful bandei, nu te-am recunoscut.

Ar trebui să se teamă, dar nu de Jago sau de puterea familiei lui, deși Jago e puternic și nemilos, iar familia lui, și mai și. Ar trebui să se teamă de ce va să vină. Cei trei habar n-au, dar Jago e singura speranță a semenilor săi. Înainte, puterea familiei lui era suficientă pentru a-i păstra în viață și fericiți pe oamenii din acest cartier. Acum, responsabilitatea îi revine lui Jago.

Trece pe lângă tâlhari fără să spună nimic. Se gândește la cei 11 Jucători împrăștiați în întreaga lume, fiecare cu meteoritul său. Se întreabă cum sunt, din ce seminții se trag. Pentru că nicio seminție nu știe ce obârșii au celelalte. Nimeni nu poate ști până la Convocare.

Iar Convocarea se apropie.

Oare vor fi unii mai puternici decât el? Mai deștepți? Va fi vreunul mai urât?

Poate, dar nu contează.

Căci Jago știe că e în stare să-i omoare pe toți, ceea ce va și face.

Nici primul, nici ultimul[11].

[11] http://goo.gl/WFFBxL

Baitsakhan

DEȘERTUL GOBI, 222 DE KILOMETRI LA SUD DE ULAN BATOR, MONGOLIA

Baitsakhan îl vrea și îl va obține.

Călărește în galop prin Deșertul Gobi, împreună cu Bat și Bold, verii lui gemeni, de 12,5 ani, și cu Jalair, fratele său de 24,55 ani.

Baitsakhan a împlinit 13 ani în urmă cu 7,23456 zile și este eligibil pentru Jocul Final.

E bucuros că a împlinit vârsta cuvenită.

Foarte bucuros.

Meteoritul s-a prăbușit în toiul nopții acum două zile, în inima stepei mongole. A fost văzut de câțiva crescători de iaci, care s-au dus să-l anunțe pe Suhkbataar, bunicul lui Baitsakhan. Bătrânul le-a spus să nu se apropie de el, altminteri o să le pară rău, iar crescătorii l-au ascultat. Toată lumea din stepă știe că, atunci când vine vorba de întâmplări ciudate, e bine să-i dea ascultare lui Suhkbataar.

De aceea, Baitsakhan e sigur că va găsit meteoritul neatins. Dar, când ajung cam la o jumătate de milă de zona de impact, zărește în depărtare un mic grup de oameni și o Toyota Hilux uzată.

Baitsakhan trage de hățuri, făcând calul să meargă la pas. Însoțitorii săi încetinesc și ei. Jalair scoate un telescop de alamă dintr-un buzunar al șeii, se uită într-acolo și mormăie.

— Cine sunt? întreabă Baitsakhan.

— Nu știu. Unul poartă căciulă rusească, iar altul are o pușcă. În camionetă sunt trei canistre cu benzină. Mai e unul care își face de lucru cu un levier lung și alți doi care stau pe vine. Cel cu pușca a pornit spre Hilux.

Bat ține un arc în poală, iar Bold, cu un aer absent, coboară privirea spre ecranul smartphone-ului. Bineînțeles că nu are

semnal – nu aici, în pustietate –, așa că începe să joace Temple Run.

— Au pus mâna pe meteorit? întreabă Baitsakhan.

— Greu de zis... Stai... Da. Doi dintre ei cară ceva mic și greu. E învelit într-o piele.

— Ne-au văzut? întreabă Bat.

— Încă nu, răspunde Jalair.

— Să ne facem apariția, spune Baitsakhan.

Apoi își înfige călcâiele în coastele calului și pornește în galop spre camionetă. Ceilalți îl urmează. Toți caii sunt cafenii, cu cozi negre, și au coamele împletite. În urma lor se ridică praful. Bărbații din jurul meteoritului îi văd, dar nu dau niciun semn de neliniște.

Când ajung foarte aproape, Baitsakhan trage de hățuri și sare din șa înainte să i se oprească armăsarul.

— Salutare, prieteni! strigă el. Ce ați găsit?

— De ce ți-am spune? întreabă arțăgos bărbatul cu levierul, care are o voce aspră și o mustață groasă, foarte îngrijită.

Alături de el e insul cu căciulă rusească. Între ei, învelit într-o piele, meteoritul.

— Pentru că am întrebat, răspunde Baitsakhan politicos.

Bat descalecă și, cu un aer nepăsător, începe să-i verifice potcoavele și copitele, nu cumva să-i fi intrat vreo piatră. Fără să se dea jos din șa, Bold își scoate telefonul și iarăși începe să joace Temple Run.

Un bărbat scund și cărunt, cu fața ciuruită de vărsat, face un pas spre Baitsakhan.

— Iartă-l, spune el. Așa e cu toată lumea.

— Taci din gură, Terbish! i-o retează Levier.

— Cred că am găsit o stea căzătoare, continuă Terbish, fără să-l ia în seamă pe Levier.

— Putem s-o vedem? întreabă Baitsakhan, aplecându-se către obiectul învelit în piele.

— Chiar așa, că doar nu vedem în fiecare zi un meteorit, spune Jalair din șa.

— Ce se întâmplă? strigă cineva.

E bărbatul care se întoarce de la mașină. E înalt și ține nonșalant în mână o pușcă de calibrul 30-06[12].

---

[12] 30-06 Springfield este un calibru adoptat de armata americană în 1906; acest tip de glonț are o lungime de 63 mm şi un diametru de 7,8 mm (N.t.).

— Băieții ăștia vor să vadă piatra, spune Terbish, uitându-se cu atenție la Baitsakhan. Și nu văd de ce nu le-am arăta-o.

— Uau! exclamă Baitsakhan. Jalair, ia uită-te la craterul ăsta!

— L-am văzut.

Baitsakhan n-are de unde ști, dar acesta e cel mai mic dintre cei 12 meteoriți. Are un diametru mai mic de 0,2112 metri. Cea mai mică piatră pentru cel mai tânăr Jucător.

Terbish zâmbește.

— Am găsit o piatră ca asta când eram cam cât tine, îi spune el lui Baitsakhan. La granița cu China. Bineînțeles că până la urmă au luat-o sovieticii. Pe vremea aia, luau tot.

— Așa am auzit și eu, spune Baitsakhan, vârându-și mâinile în buzunarele blugilor.

Jalair descalecă, pietrișul îi scrâșnește sub tălpi.

Terbish se uită la meteorit:

— Altan, dezvelește-l.

Bărbatul cu căciulă rusească se apleacă și dă la o parte pielea de ponei. Baitsakhan vede o bucată de metal cam cât o cutie de pantofi, presărată cu vinișoare aurii și pete rectangulare, de culoarea coclelii – ai zice că e un vitraliu extraterestru.

Baitsakhan scoate mâinile din buzunare și se așază într-un genunchi. Terbish rămâne în picioare lângă el, iar Levier scoate un oftat, în timp ce bărbatul cu pușcă mai face câțiva pași spre ei. Bat strânge chinga șeii, iar calul nechează.

— E frumoasă, nu? spune Terbish.

— Pare prețioasă, zice Baitsakhan pe un ton inocent.

— Ăsta e aur? întreabă Jalair, arătând cu degetul vinișoarele strălucitoare.

— Știam eu că nu e bine să le-o arătăm, spune Levier.

— Sunt niște copii, spune Terbish. E ca un vis devenit realitate. Or să le povestească prietenilor la școală ce au văzut.

Baitsakhan se ridică în picioare:

— Nu mergem la școală.

— Nu? se miră Terbish. Atunci ce faceți?

— Ne antrenăm, răspunde Jalair.

— Pentru ce? întreabă Levier.

Baitsakhan scoate din vestă un pachet de gumă și ia o lamelă roz:

— Te deranjează dacă verificăm ceva, Terbish?

Terbish se încruntă:

— Ce?

Dar Jalair deja s-a apropiat de meteorit. Se apleacă spre el cu o piatră mică neagră, străpunsă de câteva găuri în formă de „T”. Își plimbă degetele pe deasupra și pe dedesubtul meteoritului, apoi face ochii mari:

— Da, ăsta e.

Bold închide telefonul, îl pune într-un buzunar cu nasture de la pantaloni și scuipă.

— Gumă de mestecat? întreabă Baitsakhan, întinzându-i pachetul lui Terbish.

Pușcașul se încruntă și ridică arma cu ambele mâini, iar Terbish clatină din cap:

— Nu, mulțumesc. Trebuie să plecăm.

— Bine, spune Baitsakhan, punând guma în buzunar.

Jalair se ridică în picioare, iar Altan dă să acopere piatra cu pielea de ponei.

— Nu-i nevoie! poruncește Jalair.

Levier pufnește:

— Doar nu credeți c-o să lăsăm niște căcați cu ochi ca voi să ia piatra, nu?

Baitsakhan face un balon roz, care i se sparge pe față.

— Ba exact asta am zis, răspunde el, băgându-și guma la loc în gură.

Terbish scoate de la brâu un cuțit de jupuit și face un pas în spate:

— Îmi pare rău, puștiule, dar piatra e a noastră. Noi am ajuns primii la ea.

— Ba nu, primii au fost niște crescători de iaci.

— Nu văd niciun crescător de iaci, intervine Levier.

— Le-am spus să plece. Și au avut atâta minte cât să ne asculte. Piatra e a noastră.

— E modest, spune Jalair. De fapt, piatra e a lui.

— A ta? întreabă Terbish cu un aer mirat.

— Da.

— Pfui! spune Levier, ridicând bara de metal ca pe o bâtă. N-am auzit nimic mai carag…

Dar nu apucă să termine, căci Jalair îi smulge levierul și i-l înfige în stern, omorându-l. Pușcașul duce imediat arma la umăr, dar, înainte să apese trăgaciul, primește o săgeată în gât.

Străinii au uitat de Bat, care stă în spatele calului său.

Bărbatul cu căciulă rusească ia meteoritul, dar Bold aruncă spre el un piron de metal negru, lung de vreo opt inchi[13] și gros de jumătate de inch. Pironul străpunge o ureche a căciulii și i se înfige câțiva inchi în cap. Altan se prăbușește cu spume la gură, cu ochii dați peste cap, cu mâinile și picioarele scuturate de spasme.

Terbish e uluit și îngrozit. Se răsucește pe călcâie și o ia la goană spre camionetă.

Baitsakhan își cheamă calul cu o fluierătură scurtă și sare agil în șa, împungându-l cu călcâiele în coaste. În câteva secunde îl ajunge din urmă pe Terbish. Trage cu putere de hățuri și calul se ridică pe picioarele din spate, aterizând cu copitele din față pe umerii și gâtul lui Terbish. Calul se răsucește pe loc, întâi spre stânga, apoi spre dreapta, călcând în picioare trupul bietului om, strivindu-i oasele și luându-i viața.

Când se întoarce la crater, Baitsakhan îl găsește pe Levier așezat în capul oaselor, cu nasul însângerat și mâinile legate la spate. Jalair i-a vârât tija de metal între spate și încheieturile coatelor și trage de ea în sus.

Baitsakhan sare de pe cal.

Levier scuipă:

— Ce-am făcut ca să merităm…

Dar Baitsakhan îi acoperă buzele cu degetele:

— Sssst.

Apoi ridică cealaltă mână, iar Bat apare ca din pământ și îi întinde un cuțit lung și strălucitor.

— Nu mai vorbi.

— Ce faci? întreabă Levier pe un ton rugător.

— Joc.

— Ce? De ce? continuă bărbatul.

Baitsakhan duce cuțitul la gâtul lui și îi taie beregata cu o mișcare lentă.

— Ăsta e Jocul Final, spune Baitsakhan. Nu există un motiv.

[13] Unitate de măsură pentru lungime: 1 inch = 0,0254 m (N.r.).

Sarah Alopay

VILA ALOPAY, STR. JEFFERSON NR. 55, OMAHA, NEBRASKA, STATELE UNITE

Sarah ar vrea ca fratele ei să nu fie mort, ca prietena ei cea mai bună să nu fie internată la terapie intensivă, cu mâna smulsă, și ca școala ei să nu fi fost distrusă. Ar vrea să nu fi murit cea mai mare parte a colegilor ei. Ar vrea să nu aibă niciun amestec în toate astea. Ar vrea să nu fie Jucătoare. Dar nu are de ales.

E așezată la masă, cu degetele împreunate, iar Simon și Olowa stau în picioare în spatele ei. Christopher s-a întors la liceu, să dea o mână de ajutor la scoaterea supraviețuitorilor de sub dărâmături. E un băiat bun la suflet. Generos, puternic și curajos.

Christopher nu știe ce este Sarah și nici ce va fi nevoită să facă. Nu știe că meteoritul a căzut din cer ca să-i transmită ei un mesaj. Într-un fel, moartea tuturor acelor oameni a fost cauzată de prezența ei la ceremonia de absolvire. Dar vor muri și mai mulți oameni dacă Sarah nu Joacă. Și dacă nu câștigă, va muri toată lumea pe o rază de câteva sute sau câteva mii de kilometri.

Părinții ei încă sunt în stare de șoc. Arată ca niște actori dintr-un film de război. Sarah încă nu a spus nimic. Simon plânge în liniște, iar Olowa încearcă să accepte ce s-a întâmplat și se pregătește pentru ce va urma.

Meteoritul multicolor e așezat pe o farfurie veche de ceramică. Olowa le-a spus că este un pallasit – un amestec de fier și nichel, presărat cu bucățele de olivină[14]. Deși are dimensiuni reduse, cântărește 9,91 kg. Pallasitul are în mijloc o gaură triunghiulară perfectă.

---

[14] Silicat natural de magneziu şi fier, de culoare verde-măslinie şi cu luciu sticlos (N.t.).

Piatra care a zburat de la gâtul lui Sarah și le-a salvat viețile e așezată pe masă. E neagră ca smoala, mai întunecată decât ochii fetei.

Lângă piatră se află o coală de hârtie galbenă, cu marginile neregulate, și o cupă de sticlă, cu un lichid limpede.

Sarah ia piatra în mână. În familia ei se vorbește de ani întregi despre acest moment, deși Sarah n-a crezut niciodată că va veni, și probabil nici părinții ei n-au crezut. Trebuie să facă fiecare pas în ordinea cuvenită. Când erau mici, înainte să fie eligibili, Sarah și Tate obișnuiau să pună în scenă acest ritual. Erau copii fără minte și își închipuiau că Jocul Final e ceva nemaipomenit.

Dar nu este.

Sarah răsucește piatra în mână. Are forma unui tetraedru[15], iar cele patru fețe triunghiulare ale sale au aceleași dimensiuni ca gaura din bucata de meteorit. Mica piatră piramidală e familiară, și totuși străină. Nu se știe exact cât de veche este, dar familia Alopay e sigură că are cel puțin 30.000 de ani. Provine dintr-o epocă a istoriei despre care specialiștii cred că oamenii nu dețineau unelte capabile să cioplească un astfel de obiect. O epocă în care oamenii nici măcar nu știau de proporțiile perfecte ale triunghiului de aur[16]. Dar iată că piatra se află în mâna ei. Trecută de la o generație la alta. Un obiect care atestă o istorie dinaintea istoriei. O istorie despre care se crede că nu a existat.

— Gata, spune Sarah în cele din urmă.

A sosit momentul.

Viitorul e nescris.

Ce va fi va fi.

Duce piatra deasupra meteoritului și îi e smulsă din mână, contopindu-se cu pallasitul. Spațiul cât un fir de păr dintre cele două obiecte dispare. O clipă, nu se întâmplă nimic. O piatră ca toate pietrele. Dar apoi, chiar sub ochii lor, amuleta pe care a purtat-o Sarah se transformă în praf, la fel ca și meteoritul, pe o porțiune de 3,126 inchi în jurul amuletei. Cele două prafuri se pun în mișcare, amestecându-se între ele, iar după 11 secunde se opresc.

---

[15] Poliedru cu patru feţe triunghiulare, patru vârfuri şi şase muchii (N.t.).

[16] Triunghiul de aur este un triunghi isoscel ale cărui două unghiuri de la bază sunt de două ori mai mari decât unghiul al treilea (N.t.).

Sarah a învățat procedura când avea cinci ani. Fiecare pas trebuie făcut în ordinea cuvenită.

Varsă praful pe bucata de pergament.

— *Ahama muhu lopeke tepe,* intonează tatăl ei printre lacrimi. În clipa asta ar vrea să-și plângă fiul pierdut, dar știe că nu e timp pentru asta.

Sarah împrăștie praful.

— *Ahama muhu gobekli mu,* intonează mama ei pe un ton mai hotărât.

Sarah toarnă lichidul peste praf.

— *Ahaman jeje. Ahaman kerma,* intonează ea împreună cu părinții săi.

Din praf iese fum și aerul se umple cu un miros acru. Marginile hârtiei se răsucesc, transformând coala într-un bol.

— *Ahaman jeje. Ahaman kerma,* continuă părinții ei.

Sarah ia hârtia și amestecă praful.

Lichidul se evaporă, iar praful devine roșu.

Și în cele din urmă apare.

Mesajul.

Convocarea.

١١١٥٢٦٠٢٢٢٠٩٠٨١٢٢١٠٧١٩٢٢٠٧٠٤٢٢١٥٠٥٢٢١٥١٨١٣٢٢٠٨٠٧١٢٠
٧١٩١٨٠٩٠٧٠٢٠٨١٨٠٣٠٨١٨٠٣٠٧٢٢٢٢١٣١٢١٣٢٢١٩٠٦١٣٢٣٠٩٢٢٢٣٢٢١٨٢٠
١٩٠٧٢١١٨٢١٠٧٠٢٢١١٢٠٦٠٩١٤١٨٢٣١٣١٨٢٠١٩٠٧٠٨٠٦١٤١٤٢٢٠٩٠
٨١٢١٥٠٨٠٧١٨٢٤٢٢٢٤١٩٢٦٠٨٢٢٠٧١٩٢٢٠٤١٨١٥٢٣٢٠١٢١٢٠٨٢٢

Sarah se uită la șirurile de semne. Deși nu ea trebuia să fie Jucătoarea, întotdeauna a avut o afinitate pentru limbaje și coduri. A studiat toate formele lor de când avea patru ani.

Începe să le descifreze. Vede numerele care îi spun unde și cum va începe să câștige.

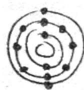
Se gândește la fratele ei, care fusese descalificat din Jocul Final pentru că își pierduse un ochi. Se gândește cum își petrecuse Tate anii de neeligibilitate, la cât de mult suferise pentru că nu putuse continua și îi predase ei responsabilitatea. La cât de încântat fusese în după-amiaza aceea, când găsise meteoritul pentru ea. La cât de greu îi este să creadă că ea va juca Jocul Final, nu Tate. Că va trebui să Joace singură, fără sprijinul lui Tate.

Se gândește la Reena, la brațul ei retezat și la confuzia de pe chipul ei. Se gândește la Christopher scoțând cadavre de sub dărâmături.

Se gândește la discursul ei. *Aleg să fiu persoana care vreau să fiu.*

Acum, când nu mai are de ales, i se par niște vorbe goale.

Va avea grijă ca fratele și prietenii ei să nu fi murit în van.

Toți acești 12 Jucători din cele 12 seminții primesc mesajul și vor veni la Convocare:

١**Marcus Loxias Megalos**[17], Minoic[18], 16,24 ani
٢**Chiyoko Takeda**[19], Mu[20], 17,89 ani
٣**Sarah Alopay**[21], Cahokiană[22], 17,98 ani
٤**Alice Ulapala**[23], Koori[24], 18,34 ani
٥**Aisling Kopp**[25], Celtă La Tène[26], 19,94 ani
٦**Baitsakhan**[27], Donghu[28], 13,02 ani
٧**Jago Tlaloc**[29], Olmec[30], 19,14 ani
٨**An Liu**[31], Dinastia Shang[32], 17,46 ani
٩**Shari Chopra**[33], Harrapică[34], 17,82 ani
١٠**Kala Mozami**[35], Sumeriană[36], 16,50 ani
١١**Maccabee Adlai**[37], Nabatean[38], 16,42 ani
١٢**Hilal ibn Isa al-Salt**[39], Axumit[40], 18,69 ani

---

17 http://goo.gl/yKvD7S
18 http://goo.gl/0Jd79r
19 http://goo.gl/qRHKVS
20 http://goo.gl/g08vg8
21 http://goo.gl/ZclYxr
22 http://goo.gl/03wyVH
23 http://goo.gl/nsDpUd
24 http://goo.gl/9UfHnE
25 http://goo.gl/4eH8qy
26 http://goo.gl/4Zvyyr
27 http://goo.gl/iSxWzy
28 http://goo.gl/7fbd8f
29 http://goo.gl/dN5zT1
30 http://goo.gl/Bxppok
31 http://goo.gl/rCML6Q
32 http://goo.gl/KAqMtJ
33 http://goo.gl/NZrR9A
34 http://goo.gl/JMbynN
35 http://goo.gl/trcuKd
36 http://goo.gl/AnsqvN
37 http://goo.gl/jIdbxB
38 http://goo.gl/W7ttrv
39 http://goo.gl/IXA4gL
40 http://goo.gl/y7Ot8b

Maccabee Adlai

CURSA AEROFLOT 3501, LOCUL 4B
PLECARE: VARȘOVIA
SOSIRE: MOSCOVA

Maccabee Adlai, Jucătorul celei de-a opta seminții, se îmbarcă la clasa întâi în cursa Aeroflot nr. 3501, de la Varșovia la Moscova, care va dura 93 de minute. La Moscova va lua un avion cu destinația Beijing, unde va ajunge în 433 de minute. Are 16 ani, dar are fizicul unui decatlonist cu 10 ani mai mare. E înalt de șase picioare și cinci inchi, are 240 de livre[41] și deja a început să-i crească barba – e unul dintre acei copii care n-au arătat niciodată ca niște copii. Chiar și la șapte ani, era mult mai înalt și mai puternic decât cei de-o seamă cu el.

Îi place să fie mai puternic decât cei de-o seamă cu el.

Îi oferă avantaje.

Își dă jos haina la trei nasturi a costumului de mătase făcut pe comandă și se așază pe fotoliul de lângă culoar. Poartă o cămașă în carouri mici, azurii și albe, iar cravata cu model roz îi e prinsă cu un ac de argint. Butonii manșetelor franțuzești sunt sculptați din fildeș fosilizat de mamut, în formă de cranii tibetane, cu ochii din rubine. Pe degetul mic de la mâna stângă poartă un inel mare de alamă, încrustat cu o piatră cafenie în formă de floare.

Maccabee miroase a levănțică și a miere, iar părul bogat și ondulat îi e dat pe spate, dezvelindu-i fruntea lată. Oasele craniului i se văd foarte bine, ca și când ar avea pielea prea subțire. Tâmplele îi sunt ușor adâncite, iar pomeții, înalți și proeminenți. Are ochi albaștri și un nas îngust, dar cu o umflătură la mijloc. L-a avut rupt de cinci ori.

Da, îi place să se bată. Și ce dacă? Când ești atât de mare, bătăile se țin scai de tine. Cei din jur vor să-și măsoare forțele cu tine. Dar pe Maccabee n-a reușit să-l învingă nimeni.

---

[41] Unitate de măsură pentru greutate: 1 livră = 0,453 kg (N.r.).

Singurul său bagaj – o geantă de umăr din piele, cu monogramă – e în compartimentul de deasupra sa. Maccabee își închipuie că ceilalți Jucători sunt împovărați de rucsacuri, valize și tot felul de așteptări. Dar lui nu-i place să fie împovărat. Preferă să fie ușor și sprinten, pentru că vrea să se miște și să atace după pofta inimii. În plus, lumea încă nu s-a sfârșit. Și până atunci are bani suficienți.

Mulți bani.

Își pune centura de siguranță, apoi își pornește smartphone-ul și ascultă un mesaj înregistrat. L-a ascultat deja de zeci de ori:

Comunicat de presă comun NASA, ESA, ROSCOSMOS[42] – 15 iunie:

În 11 iunie, la ora 22:03 GMT, un asteroid de mari dimensiuni, neobservat anterior, a trecut la o distanță de 500.000 de mile de Terra. Asteroidul botezat CK46B a fost însoțit de câteva sute de meteoriți de diferite mărimi. Până în prezent s-a confirmat că cel puțin 100 dintre acești meteoriți au fost atrași în câmpul gravitațional al Terrei. La fel ca majoritatea „stelelor căzătoare”, cei mai mulți au ars în atmosferă, lăsând în urmă doar dâre de lumină. După cum a relatat presa din întreaga lume, cel puțin 12 meteoriți au rezistat trecerii prin atmosfera terestră.

Deși apariția bruscă a unui asteroid de dimensiunile CK46B este alarmantă, ținem să-i liniștim pe cei care se întreabă dacă e posibil să urmeze coliziuni de mai mare amploare. Astfel de coliziuni – mai ales precum cele din Varșovia (Polonia), Jodpuhr (India), Addis Abeba (Etiopia) și Forrest Hills (Queens, New York, SUA) – sunt extrem de rare. Prin eforturile reunite ale agențiilor noastre, plus cele ale ISA, JAXA, UKSA și AEB[43], puteți fi siguri că asteroizii ale căror traiectorii se apropie de Pământ sunt identificați și urmăriți în mod constant și că, în acest moment, planeta noastră nu e în pericol de a fi lovită de niciun corp ceresc mai mare decât asteroizii menționați.

În final, ne exprimăm părerea că ploaia de meteoriți propagată de CK46B a luat sfârșit și nu va mai urma nicio altă coliziune. Traiectoria lui CK46B a fost deja calculată și, potrivit

[42] NASA, ESA şi ROSCOSMOS sunt agenţiile spaţiale americană, europeană şi, respectiv, rusă (N.t.).

[43] ISA, JAXA, UKSA şi AEB sunt agenţiile spaţiale israeliană, japoneză, britanică şi, respectiv, braziliană (N.t.).

estimărilor, va mai ajunge în vecinătatea planetei noastre abia peste 403,56 ani. Deocamdată nu mai reprezintă niciun pericol. Pentru informații suplimentare...

— Scuze, spune în poloneză un bărbat, după ce se lovește de Maccabee, smulgându-i căștile din urechi.

— Te cred și eu, spune Maccabee într-o engleză perfectă, pe un ton în care se amestecă enervarea și siguranța de sine.

— Vorbești engleza? îl întreabă bărbatul, tot în engleză, trântindu-se pe fotoliul de la fereastră.

Are vreo 40 de ani, e supraponderal și transpirat.

— Da, răspunde Maccabee.

Apoi aruncă o privire spre scaunul de peste culoar. O tânără foarte frumoasă, cu ochelari și taior cambrat, de culoare închisă, își dă ochii verzi peste cap. Maccabee face la fel.

— Atunci o să vorbesc și eu în engleză, îl anunță bărbatul. Am să exersez. Da? Pe tine.

— O să exersezi *cu* mine, îl corectează Maccabee, răsucind firul căștilor în jurul mâinii.

— Da, cu tine.

Bărbatul reușește să-și vâre valiza sub scaunul din față, apoi bâjbâie după centura de siguranță și trage cu putere de cataramă, dar nu poate s-o scoată.

— Mai întâi trebuie s-o desfaci. Așa, spune Maccabee, desfăcându-și centura și arătându-i cum se face.

— Of, ce caraghios sunt, spune bărbatul în poloneză.

— După părerea mea, n-au niciun rost, spune Maccabee, prinzându-și centura la loc. Dacă se prăbușește avionul, astea n-or să ajute pe nimeni.

— De acord, spune în engleză tânăra frumoasă, fără să ridice privirea din revista pe care o răsfoiește.

Bărbatul se apleacă peste Maccabee, holbându-se cu jind la ea.

— Ah, bună la tine! spune el într-o engleză stâlcită.

Maccabee se apleacă în față, interceptând privirea băgăcioasă a vecinului său:

— Se zice doar „Bună!” Și nu vorbea cu tine.

Bărbatul se dă în spate:

— Ușor, tinere. Ea este femeie frumoasă. Și știe. Doar i-am spus că știu și eu. Ce-i în neregulă la asta?

— E grosolan.

Bărbatul dă plictisit din mână:

— Ah! Grosolan! Un cuvânt englezesc bun! Îmi place. Înseamnă „nu drăguț”, așa-i? Adică… „impoliticos”.

— Nepoliticos, intervine tânăra. Dar nu-i nimic. Am avut parte și de lucruri mai urâte.

— Ai văzut? Tu ai costum frumos, dar eu am… *experiență.*

Ultimul cuvânt e în poloneză.

— Experiență, îi traduce Maccabee în engleză.

Bărbatul îl împunge cu degetul în umăr pe Maccabee:

— Da, experiență.

Maccabee se uită la degetul care îi împunge umărul. Se simte subestimat, ceea ce îi convine.

— Nu face asta, spune el calm.

Bărbatul îl împunge din nou:

— Ce, asta?

Maccabee dă să-i răspundă, dar chiar în clipa aceea apare o stewardesă care întreabă în poloneză:

— Ceva în neregulă?

— Ah, încă una, spune bărbatul, holbându-se cu lăcomie și la stewardesă, care și ea este foarte frumoasă. Da, e ceva în neregulă.

Apoi coboară cu un gest energic măsuța din fața lui și o lovește ușor cu mâna:

— Încă nu mi-am primit băutura.

Stewardesa își împreunează mâinile:

— Ce ați dori, domnule Duda?

Tânăra de peste culoar chicotește, pentru că numele e foarte nimerit – în poloneză, *duda* înseamnă „prostănac” –, dar Duda n-o aude.

— Două șampanii și două Stolichnaya. Toate în sticluțe sigilate. Și două pahare. Fără gheață.

Stewardesa nici măcar nu clipește. Lucrează la Aeroflot, a văzut mulți bețivi la viața ei. Apoi întoarce capul spre Maccabee:

— Și pentru dumneavoastră, domnule Adlai?

— Suc de portocale, vă rog. Într-un pahar cu gheață.

— Adlai? Ești evreu? îl întreabă vecinul în poloneză.

— Într-un fel, da, spune Maccabee, răsucindu-se pe fotoliu.

— Deci așa se explică toate podoabele, spune Duda, plimbându-și privirea pe cămașa lui Maccabee. Așa se explică și mirosul tău.

Duda vorbește în poloneză probabil din același motiv pentru care Maccabee preferă engleza.

Stewardesa se întoarce cu o tavă și se apleacă în fața lor, iar gravitația și presiunea îi depărtează marginile cămășii cu guler.

Maccabee își ia sucul de portocale, iar Duda îi face cu ochiul stewardesei, își înhață băuturile și îi șoptește:

— Dacă te apleci mai mult data viitoare, îți dau un bacșiș frumos.

Stewardesa zâmbește și se îndreaptă de spate:

— Nu acceptăm bacșișuri, domnule Duda.

— Păcat, spune Duda, apoi desface cele două sticluțe de vodcă și le toarnă pe fiecare în câte un pahar.

Stewardesa se răsucește pe călcâie și pleacă, iar Duda se apleacă peste Maccabee.

— Dar tu? o întreabă el pe tânăra de peste culoar. Accepți un bacșiș de la mine pentru niște servicii?

— Ajunge! spune Maccabee, simțind cum îi crește brusc pulsul de la 41 la 77. Dacă mai scoți o vorbă, o să-ți pară rău.

Duda dă pe gât o vodcă și spune cu glas scăzut, să nu-l audă decât Maccabee:

— Of, băiete. Văd că ești îmbrăcat ca un bărbat, dar pe mine nu mă păcălești.

Maccabee inspiră adânc și își domolește bătăile inimii, folosind tehnica învățată la antrenamente. Dacă ești nevoit să omori pe cineva, cel mai bine este să o faci calm, cu mișcări relaxate. A omorât pentru prima oară la 10 ani și, în anii care au urmat, a făcut-o de alte 44 de ori.

Bărbatul se lasă pe spetează, bea și cealaltă vodcă, apoi cele două șampanii. Închide ochii și capul îi alunecă spre geam.

Avionul decolează și ajunge la altitudinea de croazieră. Tânăra frumoasă își vede de treaba ei. O vreme, și Maccabee face la fel.

Dar după vreo oră, se apleacă peste culoar și spune în engleză:

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat mai devreme, domnișoară...

Tânăra zâmbește:

— Pawlek.

Maccabee știe că tânăra îi dă cel puțin 22 sau 23 de ani. Cam asta e vârsta pe care i-o dau oamenii, mai ales femeile tinere.

— Domnișoară Pawlek.

— De ce ți-ar părea rău? Te-ai purtat ireproșabil.

— Aș fi vrut să-i dau un pumn.

— Suntem în avion. Nu poți.

Și astfel pornește conversația. Maccabee își dă seama repede că e sătulă să discute despre meteoritul care a lovit Varșovia sau despre ceilalți 11 care au zguduit lumea. De o săptămână toată lumea vorbește numai despre asta, așa că în scurtă vreme Maccabee abandonează subiectul și începe o formă subtilă de interogatoriu. A fost antrenat să folosească tehnici care scot la iveală informații importante despre oameni, fără ca măcar aceștia să-și dea seama. Tânăra e din Goleniów, o capitală medievală de lângă granița germană. Lucrează pentru o firmă de investiții online. Merge să întâlnească un client din Moscova. Mama ei a murit. Fratele ei e contabil la Cracovia. Îi place opera italiană și urmărește an de an Turul Franței la televizor. A fost la Alpe d'Huez[44]. A fost îndrăgostită o dată, la 19 ani, și spune zâmbind că speră să se îndrăgostească din nou.

Maccabee nu spune nimic adevărat despre el, exceptând faptul că merge la Beijing într-o călătorie de afaceri. Domnișoara Pawlek nu a fost niciodată acolo.

Comandă amândoi ceva de băut, Maccabee alegând o bere de ghimbir. Ciocnesc paharele, fără să-și dea seama că Duda s-a trezit și se uită la ei.

— Te bagi peste combinația mea, ai? spune el, fără să ridice capul de pe pernă, apoi zâmbește și întinde degetul spre domnișoara Pawlek. Ar trebui să-l lași în pace pe băiatul ăsta. Femeile ca tine au nevoie de bărbați adevărați.

— Ești un porc, îi răspunde ea printre dinți.

— O să-ți schimbi părerea mai târziu, spune Duda, zâmbind în continuare.

Avionul se clatină. Zboară la o altitudine de 31.565 de picioare, iar vântul bate dinspre nord-vest cu 221 de mile la oră. Se aprinde panoul cu „Legați centura de siguranță”. Turbulența e atât de puternică, încât 167 din cei 176 de pasageri se prind

[44] Staţiune de schi situată într-o zonă prin care trec cicliştii în Turul Franţei (N.t.).

cu mâinile de brațele scaunelor, iar 140 se uită la cei de lângă ei, încercând să se liniștească. Optsprezece încep să se roage în gând. Din cauza meteoriților care au lovit pământul, tuturor le vine în minte ideea unei morți bruște și îngrozitoare.

Dar Maccabee nu ia în seamă turbulenta. *Frica ucide luciditatea* – așa scrie în una dintre cărțile lui preferate. S-a antrenat intens pentru a-și putea stăpâni frica. S-a antrenat să fie calm, calculat și eficient. Și, cu toate că Duda e inofensiv, nu strică niciodată să exersezi.

Se apleacă spre Duda și apasă un buton foarte mic al inelului de pe degetul mic, iar în mijlocul florii de piatră apare un ac scurt de argint.

— Dacă mai vorbești vreodată cu mine sau cu oricine altceva din avionul ăsta…

Avionul se clatină iarăși. Viteza vântului a crescut la 231 de mile pe oră. Tot mai mulți pasageri scâncesc de frică, tot mai mulți încep să se roage.

— Nu mă amenința, puștiule… începe Duda.

Dar Maccabee, cu pulsul înapoi la 41 și suficient de repede încât să nu-l vadă nimeni, îi înțeapă gâtul cu acul de argint.

— Ce-ai făcut…? spune Duda.

— Ar fi trebuit să mă asculți, răspunde Maccabee calm, cu zâmbetul pe buze.

Duda își dă seama ce s-a întâmplat, dar nu știe dacă urmează somnul sau moartea.

Duda nu mai poate vorbi.

Duda nu se mai poate mișca.

Ochii i se umplu de groază și nedumerire.

Avionul se clatină puternic. Vântul bate și mai tare, iar pasagerii se roagă deja cu glas tare. Îi cer ajutor lui Dumnezeu. Maccabee își lasă pulsul să crească.

Dinspre clasa a doua se aude plânsetul unui copil.

Duda dă ochii peste cap, iar Maccabee pune o pernă pe geam și îl sprijină de ea. Apoi îi coboară pleoapele și îi așază mâinile în poală.

Maccabee se lasă pe spetează. A întâlnit mulți ciudați la viața lui. Se întreabă cu cine se va întâlni când va ajunge în China.

După șase minute, turbulența ia sfârșit. Domnișoara Pawlek îl privește zâmbind. E îmbujorată, iar pe frunte îi strălucesc

broboane de sudoare. Îi place cum arată în clipa aceea: ușurare amestecată cu un sentiment indescifrabil.

Domnișoara Pawlek face semn cu capul spre Duda:

— Ce s-a întâmplat cu prietenul nostru?

— A închis ochii și a adormit. Unii pot dormi orice s-ar întâmpla în jurul lor.

Tânăra îl aprobă. Verdele ochilor ei e fascinant.

— A fost o turbulență destul de puternică, nu-i așa?

Maccabee întoarce capul de la ea și își ațintește privirea în speteaza fotoliului din față:

— Da, așa-i. Dar s-a terminat.

52.294888, 20.950928[45]: 7.459 de morți, pagube: 1,342 miliarde de dolari

26.297592, 73.019128[46]: 15.321 de morți, pagube: 2,12 miliarde de dolari

40.714411, -73.864689[47]: 4.416 morți, pagube: 748.884 milioane de dolari

9.022736, 38.746799[48]: 18.888 de morți, pagube: 1,33 miliarde de dolari

-15.49918, -70.135223[49]: 10.589 de morți, pagube: 1,45 miliarde de dolari

40.987608, 29.036951[50]: 39.728 de morți, pagube: 999,24 milioane de dolari

-34.602976, 135.42778[51]: 14 morți, pagube: 124,39 milioane de dolari

34.239666,108.941631[52]: 3.598 de morți, pagube: 348,39 milioane de dolari

24.1755 82, 55.737065[53]: 432 de morți, pagube: 228,33 milioane de dolari

41.265679, -96.431637[54]: 408 morți, pagube: 89,23 milioane de dolari

26.226295, 127.674179[55]: 1.473 de morți, pagube: 584,03 milioane de dolari

46.008409, 107.836304[56]: 0 morți, pagube: 0 dolari

---

45 http://goo.gl/gRnH32
46 http://goo.gl/nFDOKP
47 http://goo.gl/jkCeh9
48 http://goo.gl/5LnY9E
49 http://goo.gl/Xq7lZt
50 http://goo.gl/2lXkal
51 http://goo.gl/mWfUFX
52 http://goo.gl/0DeKBX
53 http://goo.gl/gQ1BHx
54 http://goo.gl/AXONyc
55 http://goo.gl/BxGSS7
56 http://goo.gi/9VM4Nc

Sarah Alopay

CAFENEAUA GRETCHEN'S GOODS, SALONUL AGENȚIEI FRONTIER,
AEROPORTUL EPPLEY, OMAHA, NEBRASKA, STATELE UNITE

Sarah stă cu Christopher la o masă mică de plastic. Între ei e o brioșă cu coacăze neatinsă. Stau cu genunchii lipiți și se țin de mână, încercând să se poarte ca și când n-ar fi cea mai ciudată zi din viața lor. Părinții lui Sarah sunt la 30 de picioare mai încolo, uitându-se cu îngrijorare la fiica lor. Se tem de ce i-ar putea spune lui Christopher și de ce ar putea face băiatul cu care întotdeauna s-au purtat ca și cu fiul lor. Tate, adevăratul lor fiu, fratele lui Sarah, e în salonul unei firme de pompe funebre, așteptând să fie dus la crematoriu. Cu toții spun că va fi timp pentru a-l plânge pe Tate mai târziu, dar s-ar putea să nu fie așa.

Peste 57 de minute Sarah va urca într-un avion care o va duce de la Omaha la Denver. De la Denver va zbura spre San Francisco, de la San Francisco la Seul, iar de la Seul la Beijing. Nu și-a luat bilet de întoarcere.

— Deci trebuie să pleci ca să participi la jocul ăsta? o întreabă Christopher pe Sarah, căreia i se pare că deja i-a pus întrebarea asta de vreo 17 ori.

Sarah e răbdătoare. Nu e ușor să-i înțeleagă viața secretă. Multă vreme, a visat să-i poată spune lui Christopher despre Jocul Final, dar n-a crezut că va trebui să-i spună vreodată. Acum e ușurată că în sfârșit poate să fie sinceră cu el. Tocmai de aceea nu se supără că îi tot pune aceleași întrebări. Sunt ultimele clipe cu el și le va prețui chiar dacă Christopher e încăpățânat.

— Da, răspunde Sarah. Jocul Final. Lumea nu trebuie să afle despre el și nici de existența celor ca mine.

— Jucătorii.

— Da, Jucătorii. Nu trebuie să afle nimeni de consilii, de semințiile secrete ale umanității…

Sarah se oprește.

— De ce? întreabă Christopher.

— Pentru că oamenii n-ar mai putea duce o viață normală dacă ar ști că deasupra capetelor lor atârnă Jocul Final, spune Sarah, simțind că o copleșește tristețea la gândul că s-a ales praful de propria „viață normală” cu doar câteva zile în urmă.

— Dar tu ai o viață normală, insistă Christopher.

— Ba nu, n-am.

— Asta-i bună, spune Christopher, dând ochii peste cap. Pentru că ai omorât lupi, ai supraviețuit de una singură în Alaska și te-ai antrenat în arte marțiale și alte chestii de genul ăsta? Pentru că ești o *Jucătoare*? Și cum de aveai timp și pentru antrenamentele de fotbal?

— Am avut un program foarte încărcat, răspunde Sarah pe un ton sec. Mai ales în ultimii trei ani, pentru că nu eu trebuia să fiu Jucătoarea, ci Tate.

— Dar și-a pierdut un ochi.

— Exact.

— Chiar, cum a rămas fără el? Nu mi-a povestit niciunul dintre voi.

— A fost un test de rezistență la durere. Trebuia să suporte înțepăturile a o mie de albine. Din păcate, una l-a înțepat în pupilă și a făcut o reacție alergică puternică, iar în cele din urmă și-a pierdut ochiul. Consiliul seminției l-a declarat neeligibil și a hotărât să-i iau eu locul. Și da, chestia asta mi-a cam aglomerat programul.

Christopher se holbează la ea cu un aer dezorientat:

— Știi, aș crede că e o glumă proastă, dacă n-ar fi și părinții tăi aici, dacă meteoritul nu s-ar fi prăbușit peste liceu și dacă Tate n-ar fi… Scuze, dar sunt bulversat de toate astea.

— Îmi dau seama.

— Deci, dacă înțeleg eu bine, faci parte dintr-un cult al morții.

Sarah își țuguiază buzele, simțind că-și pierde răbdarea. Se aștepta la sprijin din partea lui Christopher – cel puțin așa își imaginase ea această conversație.

— Nu e un cult al morții. Nu e un lucru pe care aleg să-l fac. Și n-am vrut niciodată să te mint, Christopher.

— Cum zici tu, răspunde Christopher, uitându-se în ochii ei, cu aerul că a luat o decizie. Cum mă înscriu și eu?

— Unde să te înscrii?

— În Jocul Final. Vreau să fiu în echipa ta.

Sarah zâmbește. Un gând frumos. Frumos și imposibil.

— Nu e cum îți închipui tu. Nu există echipe. Niciunul dintre ceilalți unsprezece nu va aduce coechipieri la Convocare.

— Ceilalți? Sunt Jucători, la fel ca tine?

— Da, spune Sarah. Descendenți ai primelor civilizații din lume, care s-au stins de mult. Fiecare dintre noi reprezintă o seminție și joacă pentru supraviețuirea stirpei sale.

— Cum se numește seminția ta?

— Cahokiană.

— Ah, deci o seminție amerindiană. Cred că familia dinspre tata are ceva sânge algonquian[57]. Asta înseamnă că fac parte din seminția ta?

— Așa ar trebui, răspunde Sarah. Deși nu știe, cea mai mare parte din populația Americii de Nord are un pic de sânge cahokian.

Christopher își scarpină bărbia cu degetul mare. Sarah îi cunoaște toate ticurile, deci știe că urmează să aducă un argument, dar nu știe cum să-l formuleze. Mai sunt 52 de minute până la decolare. Sarah așteaptă cu răbdare, deși începe să-și facă griji că așa își vor petrece ultima oră împreună. Spera că vor scăpa de părinții ei, că vor găsi un loc retras și se vor săruta pentru ultima oară.

— Bine, spune Christopher, dregându-și glasul. Deci există douăsprezece triburi vechi care se supun acestor reguli ciudate și care așteaptă un semn. Și așa ați ales să interpretați meteoriții care, trebuie să recunosc, sunt o coincidență incredibilă. Dar dacă e doar atât? O simplă coincidență, iar tu te-ai transformat într-o mașinărie de ucis spălată pe creier numai din cauza unei profeții tâmpite, care n-are niciun fundament?

Christopher inspiră adânc, iar Sarah se uită la el cu un zâmbet trist.

— Totul e adevărat, Christopher.

— De unde știi? Există un fel de comisie care guvernează jocul ăsta? Cum e Liga Națională de Fotbal?

---

[57] Algonquienii erau unul dintre cele mai mari grupuri de băştinaşi nord-americani (N.t.).

— Jocul e guvernat de Ei.
Christopher pleacă bărbia în piept:
— Ei?
— Au multe nume, spune Sarah, pe un ton mai misterios decât și-ar fi dorit.
Îi e greu să-i dea o explicație rezonabilă.
— Cum ar fi? întreabă Christopher.
— Cahokienii le spun Ființele din Ceruri.
— Ființele din Ceruri?
— Da, răspunde ea, cerând să nu fie întreruptă. Știi bine că toate culturile din lumea asta cred că Dumnezeu, zeii, puterea supremă, sursa de iluminare sau cum vrei să-i spui vine din Cer.
Christopher ridică din umeri:
— Mă rog, probabil.
— Ei bine, au dreptate. Dumnezeu, zeii sau puterea supremă, oricine sau orice ar fi, *chiar* a venit din Cer. A coborât înconjurat de fum și foc, a creat neamul omenesc și ne-a dat reguli după care să trăim și apoi a plecat. Toți zeii și toate miturile lumii sunt variațiuni ale acelorași legende, variațiuni ale aceleiași povești, ale aceleiași *istorii.*
Christopher clatină din cap:
— E o aiureală. Ca și când ai zice că Iisus a călărit un dinozaur.
— Ba nu. Dacă te gândești mai bine, are sens.
— Adică?
— Totul s-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă, încât fiecare cultură a adaptat povestea la experiența proprie. Dar esența poveștii – că viața a venit din Cer, că omenirea a fost creată de zei – e adevărată.
Christopher se uită țintă la ea.
— Ființele din Ceruri… spune el, clătinând din cap. E o *aiureală.* Ce spui tu nu poate fi adevărat. E cel mai nebunesc lucru pe care l-am auzit vreodată! Iar *tu* ești nebună dacă te duci.
— Îmi pare rău, Christopher. În locul tău, probabil și eu aș reacționa la fel. De fapt, mult mai rău. Tu mă cunoști drept Sarah Alopay, iubita ta, dar sunt și altcineva. Întotdeauna am fost și altcineva, chiar și atunci când Tate era desemnat Jucătorul seminției noastre. La fel ca alte 300 de generații înaintea mea, am fost crescută să fiu Jucătoare. Tot ce s-a

întâmplat acum câteva zile – meteoritul, roca pe care am găsit-o, amuleta care s-a contopit cu ea, mesajul și codul – au fost prezise cu exactitate de legendele noastre.

Sarah îl privește cu atenție, așteptând o reacție. Christopher are o mină foarte serioasă. Nu mai încearcă s-o convingă să renunțe la Jocul Final – oricum a fost o tactică perdantă încă din start.

— De ce acum? întreabă el.

— Ce vrei să spui?

— De ce a trebuit să înceapă acum?

— Probabil o să-mi pun și eu întrebarea asta până în ziua morții, Christopher. Nu știu răspunsul. Știu ce spune legenda, dar nu știu motivele *lor* adevărate.

— Ce spune legenda?

— Că Jocul Final va începe când specia umană va arăta că nu mai merită să fie numită umană. Când va ajunge să nesocotească iluminarea oferită de Ei. Jocul Final va începe când nu vom mai avea grijă de Pământ, când ne vom înmulți *prea* mult și vom împovăra această planetă binecuvântată. Jocul va începe pentru a pune capăt felului nostru de a fi și pentru a restaura ordinea pe Pământ. Dar, oricare ar fi motivul, ce va fi va fi.

— Dumnezeule mare!

— Mda.

— Și cum se câștigă Jocul ăsta? întreabă el cu glas scăzut.

— Nimeni nu știe. Asta urmează să aflu.

— În China.

— Mda.

— Și o să fie periculos?

— Da.

— Ai vorbit despre puterea de a alege în discursul tău. Alege să nu te duci.

Sarah clatină din cap:

— Nu. Pentru asta ne-am născut cu toții: părinții mei, fratele meu și cu mine. E responsabilitatea seminției mele, și a fost de când am apărut pe această planetă, iar alegerea mea e să particip.

Christopher nu știe ce să mai spună. Nu vrea ca Sarah să plece. Nu vrea să-și pună viața în pericol. E iubita lui. Prietena lui cea mai bună. Partenera lui în toate, ultima persoană la care

se gândește înainte să adoarmă și prima care îi vine în minte când se trezește. E fata din visele lui, atâta doar că e reală. I se pune un nod în stomac când se gândește că cineva ar putea să-i facă rău. Iar ideea că asta ar putea să se întâmple la mii de mile distanță de el îl face să se simtă și mai neputincios.

— Miza e foarte mare, Christopher. Probabil că n-ai să mă mai vezi niciodată. Părinții mei, Tate, Omaha… deja am renunțat la toate astea. Te iubesc, te iubesc din tot sufletul, dar s-ar putea să nu ne revedem.

— Ce naiba înseamnă asta?

— E posibil să nu mă mai întorc.

— De ce?

— Dacă nu câștig, mor.

— Mori?

— Am să lupt să rămân în viață, promit. Dar da, e posibil să mor. Destul de ușor. Nu uita că am fost desemnată Jucătoare abia după ce Tate a devenit neeligibil. Ceilalți Jucători probabil se antrenează dinainte să învețe să meargă.

Se uită unul în ochii celuilalt, împresurați de zgomotele aeroportului: anunțurile de îmbarcare, roțile geamantanelor, scârțâitul tenișilor pe granitul lustruit.

— N-am să te las să mori, spune Christopher. Și dacă trebuie să câștigi ca să rămâi în viață, am să vin cu tine. Nu dau doi bani pe regulile lor.

I se strânge inima. Știa că nu-i va fi ușor să-și ia la revedere, dar nu se aștepta la așa ceva. Într-un fel, asta o face să-l iubească și mai mult. Bunul, generosul, puternicul și frumosul Christopher.

Clatină din cap:

— Christopher, Jucătorii trebuie să meargă singuri la Convocare.

— Îmi pare rău pentru ceilalți Jucători, dar eu vin cu tine.

— Ascultă-mă, spune ea, schimbând totul. Încetează să te mai gândești la mine ca la iubita ta. Chiar dacă ai *putea* să vii, nu te-aș lăsa eu. N-am nevoie de protecția ta. Și, sincer vorbind, nici n-ai putea face față.

E clar că n-or să se mai retragă într-un ungher să se sărute… Sarah știa că se va ajunge aici, că va trebui să fie aspră cu el. Își dă seama că vorbele ei îl mâhnesc, că îi rănesc orgoliul. Îi pare rău, dar ce i-a spus e adevărat.

Christopher clatină din cap.

— Nu-mi pasă, insistă el. Vin cu tine.

Sarah oftează.

— Am să mă ridic în câteva clipe. Dacă încerci să mă urmărești, or să te oprească, spune ea, făcând semn cu capul spre părinții ei.

— Nu mă pot opri.

— Habar n-ai de ce sunt în stare. Noi trei am putea să omorâm ușor și repede pe toată lumea din terminalul ăsta, fără să ne prindă nimeni.

Christopher pufnește cu un aer neîncrezător:

— Dumnezeule mare, Sarah! N-ați fi în stare de una ca asta.

— Trebuie să înțelegi, Christopher, spune Sarah, aplecându-se în față și strângând din dinți. Am să fac *tot* ce trebuie ca să câștig. Dacă vreau ca tu, părinții mei și toate cunoștințele noastre să supraviețuiască, *trebuie* să fac tot ce-mi stă în putință.

Christopher tace. Se uită la părinții lui Sarah, care îl fixează. Simon are o privire aspră și rece, pe care i-o vede pentru prima oară. Christopher credea că îi cunoaște pe acești oameni. Era mai apropiat de ei decât de propria familie, dar acum...

Sarah vede cum i se schimbă expresia, cum spaima îi cuprinde trăsăturile, și se teme că poate a mers prea departe. Așa că își domolește tonul:

— Dacă vrei cu adevărat să mă ajuți, rămâi aici și dă o mână de ajutor celor care au nevoie. Ajută-i pe părinții mei să se împace cu moartea lui Tate, poate și cu a mea. Dacă am să câștig, am să mă întorc la tine și o să trăim împreună pentru tot restul vieții. Promit!

Christopher se uită în adâncul ochilor ei și spune cu glas tremurător:

— Te iubesc, Sarah Alopay.

Sarah încearcă să zâmbească, dar nu reușește.

— Te iubesc, repetă el pe un ton solemn. Și jur că n-am să încetez niciodată să te iubesc.

Se ridică amândoi în același timp și se strâng în brațe. Se sărută și, cu toate că s-au sărutat de mii de ori, niciun sărut nu a însemnat atât de mult și nu a fost atât de intens. Amândoi și-ar dori să continue la nesfârșit.

Se desprind unul de celălalt. Sarah știe că e probabil ultima oară când îl vede, ultima oară când îl atinge și stă de vorbă cu el.

— Și eu te iubesc, Christopher Vanderkamp. Și eu te iubesc.

30.3286, 35.4419[58]

[58] http://goo.gl/aw0DDa

An Liu

REȘEDINȚA LIU, PROPRIETATE SUBTERANĂ NEÎNREGISTRATĂ, TONGYUANZHEN, DISTRICTUL GAOLING, XI'AN, CHINA

An Liu are un dezavantaj și îi e rușine cu el.

Clipeșteclipește.

Un tic.

ClipeșteTREMURĂ.

TREMURĂTREMURĂ.

Dar An Liu are și avantaje:

1. Jucătorii vin în China, la Xi'an.
2. An Liu locuiește în Xi'an, China.

ClipeșteTREMURĂ.

TREMURĂclipește.

3. Așadar, are avantajul terenului de acasă.
4. An este un hacker foarte dotat.
5. An este expert în fabricarea de bombe.

ClipeșteTREMURĂclipeșteclipește.

Clipeșteclipește.

ClipeșteclipeșteTREMURĂ.

6. An știe să găsească oameni.

După ce a decodat mesajul, An a spart serverele aeroporturilor din apropierea locurilor unde căzuseră meteoriții și a căutat în listele de pasageri, filtrând rezultatele în funcție de vârstă, data de achiziție a biletelor, data de obținere a vizei și *clipește-clipește-clipește* sex, întrucât a presupus că fetele și băieții aveau să fie reprezentați aproximativ egal.

SEXTREMURĂSEX.

Se gândește că *tremură-clipește* Jucătorii de lângă zonele de impact din Mongolia și Australia sunt greu de găsit, dat fiind că sunt destul de aproape de China, așa că îi lasă deoparte. Mongolul sigur are să vină cu mijloace de transport terestre *clipește,* iar australianul probabil își va începe și el călătoria

clipește cu un jeep sau cu un avion privat. Dacă i-ar căuta, ar ajunge imediat într-o fundătură.

Scoate de pe listă Addis Abeba, Istanbul, Varșovia și Forrest Hills, statul New York, întrucât sunt *clipește-clipește-TREMURĂ* orașe foarte populate. Se concentrează asupra celorlalte patru zone de impact –Juliaca, Omaha, Naha și Al Ain – unde serverele sunt mai ușor de spart și oamenii mai ușor de găsit.

Primele căutări arată că 451 de persoane au cumpărat bilete de tren și/sau avion pentru China.

An *clipește* nu *clipește* este *clipește* încrezător.

Clipeșteclipeșteclipeșteclipeșteclipeșteclipeșteclipeșteclipește.

El unul, dacă ar fi fost nevoit să călătorească pentru a ajunge la Convocare, și-ar fi luat minime precauții: ar fi folosit nume și vize false și cel puțin două pașapoarte diferite, dar știe că nu toată lumea este la fel de paranoică. Nici măcar Jucătorii.

Dar, ia te uită! *Tremură.* Găsește un rezultat: Sarah Alopay.

TREMURĂclipeșteclipește.

Clipeșteclipește.

Clipește.

Jago Tlaloc, Sarah Alopay

TRENUL T41, VAGONUL 8, TRAVERSÂND PROVINCIA SHIJIAZHUANG, CHINA
PLECARE: BEIJING
SOSIRE: XI'AN

Jago Tlaloc e într-un tren de noapte care merge de la Beijing la Xi'an. A avut nevoie de aproape trei zile să ajungă aici. De la Juliaca la Lima. De la Lima la Miami. De la Miami la Chicago. De la Chicago la Beijing. 24.122 kilometri. 13.024,838 mile marine. 79.140.413,56 picioare.

Iar acum trenul, pentru încă 11,187 ore.

Sau mai mult, dacă are întârziere.

Jago are o cușetă, dar salteaua e tare și e agitat. Se așază turcește și își numără respirațiile. Se uită pe fereastră și se gândește la cele mai frumoase lucruri pe care le-a văzut în viața lui: o fată adormind la apus în nisipul unei plaje din Columbia, lumina lunii reflectată în apa vălurită a Amazonului, conturul gigantului din Nazca[59] în ziua în care a devenit Jucător. Dar mintea nu i se liniștește. Nu poate respira cum trebuie. Imaginile pozitive pe care le invocă se dezintegrează sub povara care îl apasă.

Nu-și poate scoate din minte grozăvia care a lovit orașul său natal. Incendiile mistuitoare, mirosul de plastic și carne arsă, țipetele bărbaților, femeile carbonizate și copiii muribunzi. Neputința pompierilor, a armatei, a politicienilor. Neputința tuturor în fața dezastrului.

A doua zi după ce Jago a pus mâna pe bucata lui de meteorit, soarele s-a ridicat deasupra mulțimii înghesuite la porțile vilei în care locuia cu părinții săi. Unii pierduseră totul și sperau ca familia lui să-i poată ajuta să-și facă din nou un rost. În timp ce Jago își pregătea bagajul, părinții săi făceau ce puteau. La

[59] Unul dintre desenele uriașe din deșertul Nazca (Peru), observabile numai de la mare înălțime (N.t.).

televizor, astrofizicienii făceau promisiuni deșarte cum că un astfel de eveniment nu se va mai întâmpla vreodată.

Dar se înșală.

Vor cădea și alți meteoriți.

Mai mari și mai distrugători.

Oamenii vor mai suferi.

Vor mai arde.

Vor mai muri.

Au botezat meteoritul căzut în Juliaca *El Puno del Diablo.* Pumnul Diavolului. Alți unsprezece pumni loviseră pământul, omorând mulți alți oameni.

Meteoriții au căzut, iar acum lumea este altfel.

Vulnerabilă.

Îngrozită.

Jago știe că nu trebuie să se lase pradă unor astfel de sentimente. A fost antrenat să le stăpânească, și totuși nu poate dormi, nu se poate relaxa, nu se poate liniști. Coboară picioarele peste marginea patului și atinge cu tălpile goale covorul subțire și rece. Își trosnește gâtul și închide ochii.

Meteoriții au fost doar un preambul.

Todo, todo el tiempo, își spune în sinea lui. *Todo.*[60]

Se ridică în picioare. Genunchii îi trosnesc. Trebuie să iasă din compartiment, să se miște, să încerce să-și limpezească mintea. Trage pe el o pereche de pantaloni verzi, cu multe buzunare. Are picioare subțiri și puternice. Au făcut peste 100.000 de genuflexiuni. Se așază pe fotoliu și se încalță cu o pereche de șosete și niște mocasini. Picioarele lui au lovit un sac de box de peste 250.000 de ori. Își leagă de antebraț un cuțit mic, apoi îmbracă o cămașă în carouri. A făcut peste 15.000 de tracțiuni într-o singură mână. Își ia iPodul, își pune căștile în urechi și pornește muzica. Zgomotoasă și agresivă. Heavy metal. Muzica și armele lui. Metale grele.

Se apropie de ușa compartimentului și, înainte să iasă, se uită în oglindă. E înalt, subțire și vânos – parcă ar fi făcut din cabluri de înaltă tensiune. Are păr negru, scurt și ciufulit, ochi ca smoala și piele de culoarea caramelei – culoarea neamului său, neschimbată de 8.000 de ani. La șapte ani a avut o infecție cutanată care i-a ciuruit fața. O cicatrice zimțată îi brăzdează obrazul de la coltul ochiului stâng până pe gât; o are de la 12

[60] În spaniolă, în original: „Totul, tot timpul. Totul.” (N.t.).

ani, când s-a bătut cu cuțitul cu un alt puști, un pic mai mare ca el. Jago s-a ales cu cicatricea, dar celălalt a plătit cu viața. Jago e urât și amenințător. Știe că oamenii se tem de el din pricina înfățișării sale, ceea ce îl amuză. Ar trebui să se teamă de el din cauza lucrurilor pe care le știe, a lucrurilor pe care le poate face, a lucrurilor pe care le-a făcut.

Deschide ușa și pornește pe coridor. Muzica zgomotoasă îi urlă în urechi, acoperind scârțâitul metalic al roților pe șine. Se oprește în vagonul-restaurant. Înăuntru sunt cinci persoane: doi oameni de afaceri chinezi, dintre care unul doarme în separeul lui cu capul pe masă, iar celălalt bea ceai și se uită la ecranul laptopului; un cuplu chinez care discută cu pasiune, dar cu glas scăzut; o fată cu păr lung și castaniu, împletit în coadă, care stă cu spatele la el.

Jago își cumpără o pungă de arahide și o cola, apoi pornește spre masa liberă din dreptul fetei cu părul castaniu. Nu e chinezoaică. Citește ultimul număr din *China Daily.* Ziarul e deschis la paginile cu fotografii color ale craterului din Xi’an. Craterul unde înainte se afla Mica Pagodă a Gâștei Sălbatice. Jago se așază. Tânăra e la cinci picioare de el, cufundată în ziar; nici măcar nu ridică privirea.

Jago începe să descojească arahidele, luând câte o gură de cola. Se uită țintă la ea. E frumoasă, pare o turistă americană. Are un rucsac de dimensiuni medii. A văzut nenumărate fete ca ea oprindu-se la Juliaca, în drum spre lacul Titicaca.

— Nu e politicos să te holbezi, spune ea, fără să-și ia privirea din ziar.

— Am crezut că nu observi, răspunde el în engleză, cu un accent puternic.

— Ba am observat.

Însă nici acum nu ridică privirea.

— Pot să mă așez la masa ta? N-am vorbit cu multă lume în ultimele zile, și țara asta mi se pare *muy loca*[61]*,* mă-nțelegi?

— Mie-mi spui, răspunde ea, ridicând capul și fixându-l cu privirea.

E de departe cea mai frumoasă americancă – poate chiar femeie – pe care a văzut-o vreodată.

— Ia loc, îl invită ea.

---

[61] În spaniolă, în original: „foarte ciudată” (N.t.).

Jago se ridică pe jumătate și se strecoară pe bancheta din fața ei.

— Vrei arahide?

— Nu, mersi.

— Inteligent.

— Ce anume?

— Să nu accepți mâncare de la un străin.

— Aveai de gând să mă otrăvești?

— Poate.

Ea zâmbește și pare să se fi răzgândit, ca și când Jago i-ar fi lansat o provocare:

— La naiba, o să risc.

Zâmbetul ei îl intimidează. De obicei, el e cel care trebuie să seducă femeia, lucru pe care l-a făcut de zeci de ori, dar de data asta americanca îl cucerește pe el. Jago îi întinde punga, iar fata ia o mână de arahide și le pune pe masă, în fața ei.

— De câtă vreme ești aici? întreabă ea.

— În tren?

— Nu, în China.

— De vreo trei săptămâni, minte el.

— Zău? Și eu tot de vreo trei săptămâni.

A fost antrenat să recunoască un mincinos, iar americanca minte. Interesant. Oare o fi una dintre ei?

— De unde ești? întreabă el.

— Din America.

— Nu mai spune. De unde din America?

— Din Omaha. Tu?

Jago își dă seama că nu minte, așa că nu minte nici el.

— Din Peru, de lângă lacul Titicaca.

Americanca ridică din sprâncene și zâmbește:

— N-am crezut niciodată că locul ăla există cu adevărat, dar apoi am văzut imaginile, spune ea, arătând spre ziar.

— Meteoriții.

— Da. E un nume ciudat. Lacul Titi Caca, pronunță ea separat, ca să scoată în evidență comicul denumirii. N-ați găsit și voi ceva mai bun?

— Unii spun că înseamnă Piatra Pumei, iar alții, Vârf de Plumb, și multă lume consideră că e un loc mistic, plin de energie. Americanii cred că lacul a fost creat de extratereștri și că e vizitat de OZN-uri.

— Ca să vezi, spune ea zâmbind. Omaha nu e deloc mistică. Ba multă lume crede că e un oraș plicticos. Dar avem friptură bună. Și pe Warren Buffet[62].

Jago râde. Presupune că e o glumă. Nu știe cine e Warren Buffet, dar are un nume caraghios, tipic american.

— Ciudat, nu? spunea ea, spărgând o arahidă.

— Ce?

— Eu sunt din Omaha, tu de lângă lacul Titicaca, și suntem într-un tren care merge la Xi'an. Meteoriții au lovit în toate aceste trei locuri.

— Da, ciudat.

— Cum te cheamă?

— Feo, răspunde el, aruncând o arahidă în gură.

— Încântată de cunoștință, Feo! Pe mine mă cheamă Sarah, se prezintă americanca, aruncând și ea o arahidă în gură. Spune-mi, mergi la Xi'an să vezi craterul?

— Eu? Nu. Vreau doar să vizitez orașul. Oricum, îmi închipui că guvernul chinez nu lasă pe nimeni să se apropie foarte mult de crater.

— Pot să-ți mai pun o întrebare, Feo?

— Sigur.

— Îți place să joci?

S-a dat în vileag. Jago nu știe dacă e o mișcare înțeleaptă. Trebuie să hotărască dacă se dă și el în vileag sau nu.

— Nu chiar, răspunde el repede. Dar îmi plac enigmele.

Sarah se lasă pe spetează. Vocea ei se schimbă, renunțând la tonul de flirt.

— Mie nu. Îmi place ca lucrurile să fie limpezi. Urăsc incertitudinea. Și caut s-o elimin cât mai repede, s-o alung din viața mea.

— Probabil e o bună strategie, numai s-o poți aplica.

Sarah zâmbește și, cu toate că Jago ar trebui să fie încordat și pregătit s-o omoare, zâmbetul ei îl dezarmează.

— Deci te cheamă Feo. Înseamnă ceva?

— Înseamnă „urât".

— Așa te-au botezat părinții tăi?

— Numele meu adevărat e Jago, dar toată lumea îmi spune Feo.

— Dar nu ești urât, deși încerci să fii.

---

[62] Warren Buffet (n. 1930): miliardar american (N.t.).

— Mulțumesc, răspunde el fără să-și poată stăpâni zâmbetul, care îi dă la iveală diamantele de pe dinți.

În cele din urmă hotărăște să-i dea o firimitură. Dacă o înhață, vor ști amândoi. Nu-și dă seama dacă e o mișcare inteligentă, dar știe că trebuie să-ți asumi riscuri dacă vrei să câștigi Jocul Final. Dușmanii sunt la vedere. Nu și prietenii. De ce să nu profite de această întâlnire întâmplătoare ca să-și dea seama în care dintre cele două categorii intră această frumoasă americancă?

— Și ia spune, Sarah din Omaha venită în China ca turistă, cât stai la Xi'an vrei să facem o vizită împreună la Marea Pagodă a Gâștei Sălbatice?

Înainte ca ea să-i poată răspunde, de afară vine o lumină albă. Trenul se zdruncină și frânează. Becurile pâlpâie și se sting. Din celălalt capăt al vagonului-restaurant se aude un zgomot puternic, asemănător cu vibrația unei coarde. O clipă, privirea lui Jago e atrasă de pâlpâirea slabă a becului roșu de sub una dintre mese. Se uită iarăși pe fereastră când lumina de afară se intensifică. Se ridică amândoi și se apropie de geam. În depărtare, o mică pată luminoasă brăzdează cerul, de la est la vest. Pare o stea căzătoare, dar e prea jos și are o traiectorie perfect dreaptă. Sarah și Jago se uită transfigurați la pata care accelerează pe cerul întunecat. În ultima clipă, înainte să iasă din câmpul lor vizual, își schimbă brusc direcția cu 88 de grade și pornește spre sud, dispărând după orizont. Se retrag de la fereastră, iar luminile se aprind și trenul o ia din loc. Ceilalți călători din vagon vorbesc animat, dar niciunul nu pare să fi observat lumina de afară.

Jago se ridică în picioare:

— Vino cu mine.

— Unde?

— Vino cu mine dacă vrei să rămâi în viață.

— Despre ce vorbești?

— Acum! îi întinde el mâna.

Sarah se ridică și îl urmează, dar nu îl ia de mână:

— Dacă ți-aș spune că sunt Jucătorul din seminția 21, ai înțelege despre ce-i vorba?

— Ți-aș spune că sunt Jucătoarea seminției 233.

— Armistițiu? Cel puțin deocamdată?

— Da, deocamdată.

Se duc la masa unde a văzut Jago becul roșu. Acolo stă cuplul chinez, care își întrerupe conversația și se uită la străini cu un aer nedumerit. Jago și Sarah nu-i iau în seamă: el pune un genunchi pe podea, iar ea se apleacă și se uită peste umărul lui. Sub masă, pe peretele vagonului, e fixată o cutie metalică neagră, cu un led mic și pâlpâitor în mijloc. Deasupra ledului se vede un caracter chinezesc: 驚. În colțul cutiei se află un mic ecran digital. Pe el sunt afișate următoarele litere: AA: AA: AQ. O secundă mai târziu: AA: AA: AP. În secunda următoare: AA: AA: AO.

— E ce cred eu că e? întreabă Sarah, făcând un pas în spate.

— N-am de gând să aștept ca să aflu, spune Jago.

— Nici eu.

— Hai să-ți luăm rucsacul.

Se întorc la masa lor, și Jago înhață rucsacul, apoi pornesc spre capătul din spate al vagonului și deschid ușa, pășind în spațiul dintre vagoane.

Dacă literele sunt secunde, mai au la dispoziție doar 11.

Sarah trage frâna de urgență.

Dar nu funcționează.

Peisajul mișcător de afară îi așteaptă.

— Sari, îi spune Jago, dându-se la o parte.

Opt secunde.

Ea nu ezită, sare.

Jago înhață rucsacul – sperând că-i va amortiza căderea –, apoi sare și el.

Contactul cu solul e dureros, dar a fost antrenat să ignore durerea. Se rostogolește pe terasamentul de pietriș, apoi pe pământ. Îi intră iarbă în gură și își julește fața și mâinile. Nu e sigur, dar pare să-și fi dislocat umărul drept.

Trei secunde.

Se oprește din rostogolit.

Două secunde.

Câțiva iarzi mai încolo, Sarah deja s-a ridicat în picioare, părând să fi aterizat fără să se rănească.

— Ai pățit ceva? îl întreabă ea.

O secundă.

Trenul a trecut de ei.

— Nu, spune el, întrebându-se dacă Sarah își dă seama că minte.

Zero secunde.

Sarah se ghemuiește lângă el, așteptând ca trenul să explodeze.

Dar nu se întâmplă nimic.

Cerul e plin de stele.

Se uită amândoi în urma trenului.

Așteaptă.

Jago ridică privirea și, spre vest, vede deasupra orizontului constelațiile Leului și Capricornului.

— Poate am reacționat exagerat… începe Sarah, dar, chiar în clipa aceea, vagonul-restaurant se umple de o lumină puternică și ferestrele explodează.

Vagonul e azvârlit vreo 50 de picioare în aer, în mijlocul unei vâlvătăi portocalii. Forța exploziei se propagă în restul trenului. Vagoanele din spate se izbesc unul de altul, scârțâind înfiorător, și sar de pe linie, îngrămădindu-se unul peste altul. Cele din față nu se mai văd din pricina exploziei și a întunericului, dar Jago reușește să distingă luminile locomotivei. Însă, în clipa următoare, o nouă explozie, mai mică, se produce în partea din față a trenului, aruncând locomotiva de pe șine și umplând noaptea cu scârțâituri metalice. După câteva momente de liniște, se aud țipetele.

— *Mierda!*[63] spune Jago cu respirația tăiată.

— Cred că va trebui să ne obișnuim cu astfel de lucruri, nu-i așa?

— Așa-i, spune Jago cu o grimasă.

— Ce-i?

— Umărul.

— Lasă-mă să văd.

Jago se întoarce spre Sarah, cu mâna dreaptă atârnând.

— Poți să-ți miști degetele?

Poate.

— Încheietura?

Poate.

— Bine.

Îi apucă brațul cu ambele mâini și îl ridică un pic. Durerea săgetează umărul lui Jago – coborându-i pe spate –, dar nu scoate niciun sunet. A îndurat lucruri mult mai grave.

— E dislocat, spune ea. Dar nu cred că e foarte grav.

---

[63] În spaniolă, în original: „La dracu'!" (N.t.).

— Nu crezi sau nu știi?

— Nu cred. Am mai pus un umăr la loc o singură dată. Fratelui meu, spune ea calm.

— Poți să mi-l pui la loc?

— Sigur, Feo. Sunt Jucătoare, spune ea, încercând să nu dea impresia că vrea să se convingă pe sine. Pot să fac o mulțime de lucruri minunate, adaugă ea, ridicându-i brațul încă o dată. Dar o să doară.

— Nu contează.

Sarah trage, răsucește și împinge brațul, reușind să-l vâre la loc în încheietură. Jago inspiră adânc printre dinți, testându-și brațul. Merge.

— Mulțumesc, Sarah.

Țipetele dinspre tren se întețesc.

— Și tu ai fi făcut la fel pentru mine.

Jago zâmbește. Dintr-odată, își amintește de oamenii care au venit la părinții lui după ce meteoritul a lovit Juliaca. Există datorii care trebuie onorate.

— Nu, n-aș fi făcut la fel, spune el. Dar acum am să fac.

Sarah se ridică în picioare și se uită spre rămășițele trenului:

— Trebuie să plecăm de aici. Înainte să ajungă autoritățile, înainte să înceapă să pună întrebări.

— Crezi că bomba era pentru unul dintre noi? întreabă Jago.

— Cu siguranță. E Jocul Final, spune ea, întinzându-i o mână. Mă cheamă Sarah Alopay. Eu sunt cahokiana.

Jago îi ia mâna și simte că se înviorează, ca și când ar fi așteptat de mult să i-o strângă. Dar sentimentul că mâna ei a fost făcută pentru a lui îl și sperie, întrucât știe că aceste sentimente pot fi periculoase, îl pot face vulnerabil, mai ales când are de-a face cu o Jucătoare despre care bănuiește că e foarte bine antrenată. Însă deocamdată își permite să savureze această bucurie.

— Eu sunt Jago Tlaloc, olmecul.

— Încântată de cunoștință, Jago Tlaloc! Mulțumesc că mi-ai salvat viața. Îți sunt datoare.

Jago ridică privirea spre cerul senin, amintindu-și pata luminoasă de mai devreme, care a scurtcircuitat trenul suficient timp cât să vadă ledul pâlpâitor al detonatorului. Bineînțeles, își va asuma meritul pentru salvarea lui Sarah – e bine ca un Jucător să-i fie îndatorat –, însă știe care este adevărul: pata de

pe cer a fost un avertisment. Un avertisment de la Ei, pentru că au vrut să se asigure că supraviețuiesc cu toții cel puțin până la Convocare.

— N-ai pentru ce, răspunde el.

Fără să mai spună nimic, Sarah aruncă rucsacul în spate și o ia la fugă prin întuneric, legănându-și părul împletit în coadă. E rapidă, puternică și grațioasă. Jago zâmbește, urmărind-o cu privirea.

Are o nouă prietenă.

Frumoasa Jucătoare a seminției 233.

O nouă prietenă.

Poate mai mult.

43.98007, 18.179324[64]

[64] http://goo.gl/JxJJVK

Christopher Vanderkamp

CURSA AIR CHINA 9466, LOCUL 35E
PLECARE: SAN FRANCISCO
SOSIRE: BEIJING

Tatăl lui Christopher e crescător de vite în preria de vest. Un crescător de mare succes: la ultima numărătoare avea peste 75.000 de capete.

Christopher și-a luat rămas-bun de la Sarah. Nu voia, dar a făcut-o. A rămas alături de familia ei și a urmărit-o cu privirea pe iubita lui în timp ce trecea prin punctul de control. A stat în aeroport până a decolat avionul.

A lăsat-o să plece.

Dar nu e obișnuit să renunțe.

Și n-a fost niciodată nevoit să renunțe.

În liceu a fost mijlocașul de bază al echipei de fotbal american. E un atlet desăvârșit. I s-a propus ca din toamnă să joace pentru echipa Universității Nebraska. A acceptat, dar a întrebat dacă nu cumva bursa lui ar putea fi oferită altcuiva. Cuiva care are nevoie de ea.

E foarte rapid în timpul meciurilor. Are aruncări decisive, un braț ca un tun, picioare de armăsar, inimă de leu. E superior fizic tuturor celor de-o seamă cu el și aproape tuturor celor pe care i-a întâlnit.

Christopher e îndrăgostit. O iubește pe Sarah Alopay. O Jucătoare în Jocul Final. În jurul lui, lumea vorbește numai despre meteorit și distrugerea liceului, despre morți și dispariția lui Sarah, întrebându-se ce înseamnă toate astea. Dar nu știu nimic, nu înțeleg nimic, n-au nici cea mai vagă idee despre ce s-a întâmplat.

Însă Christopher știe. Deși crede în continuare că e o aiureală.

Are 18 ani. E liber. Are pașaport. A fost în Europa, America de Sud și Asia. A mai călătorit pe cont propriu.

Christopher e un luptător. Fratele lui mai mic, John, are sindromul Down. În școala primară, copiii își băteau joc de el, dar Christopher s-a ocupat de ei și l-au lăsat în pace pe John.

Christopher e bogat.

Rapid.

Hotărât.

Puternic.

Și îndrăgostit.

Christopher știe unde a plecat Sarah, îi știe numărul de mobil și știe ce e Jocul Final.

Lui Christopher îi plac jocurile.

Și-a petrecut mare parte din viață câștigând jocuri.

Crede că poate câștiga orice întrecere.

Își dă seama că a mințit-o pe fata pe care o iubește. Nu are de gând să stea cu mâinile în sân. Nu are de gând să aștepte.

La două zile după ce pleacă Sarah, pleacă și el.

O va găsi.

O va ajuta.

Vor câștiga.

Împreună.

Cutremurul a avut loc lângă Huaxian, în provincia Shaanxi (fostă Shensi) din China, la aproximativ 50 de mile (80 km) est-nord-est de Xi'an, capitala provinciei Shaanxi. Seismul a produs pagube până în Taiyuan, capitala provinciei Shanxi (fostă Shansi), și până la 270 de mile (430 km) nord-est de epicentru. A fost resimțit și în Liuyang din provincia Hunan, la o depărtare de peste 500 de mile (800 km), producând peste tot numeroase alunecări de teren, revărsări de nisip, tasări, fisurări și lichefieri ale solului. În majoritatea orașelor afectate s-au prăbușit atât zidurile de apărare, cât și cele mai multe dintre case, iar în multe dintre ele au apărut fisuri prin care a țâșnit apă (adică s-au produs revărsări de nisip și lichefieri ale solului). Gu și colectivul său de cercetători susțin că „potrivit documentelor, numărul victimelor în rândul soldaților și civililor s-a ridicat la 830.000, dar au existat nenumărate victime neconsemnate în documente". Cutremurul a afectat – parțial sau integral – nouă provincii[65]: Anhui, Gansu, Hebei, Hubei, Henan, Hunan, Shaanxi, Shandong și Shanxi.

[65] http://goo.gl/lWBDOz

Chiyoko Takeda

MAREA PAGODĂ A GÂȘTEI SĂLBATICE, XI'AN, CHINA

Înainte să cadă meteoritul, erau două Pagode ale Gâștei Sălbatice.

Una mare și una mică.

Acum a rămas numai una.

Marea Pagodă a Gâștei Sălbatice.

Chiyoko o vizitează în dimineața zilei de 20 iunie.

Sunt turiști din toată lumea, dar mai ales din China, care e o țară uriașă din toate punctele de vedere. Și Japonia e o țară aglomerată, dar în China, aglomerația capătă proporții nebănuite. De când a ajuns aici, Chiyoko are impresia că pe lumea asta nu mai există nimic în afară de China. Nici calotele polare, nici Empire State Building, nici Partenonul, nici imensele păduri boreale, nici Mecca, nici Kremlinul, nici piramidele, nici Templul de Aur, nici Angkor Wat, nici Stonehenge.

Nici Jocul Final.

Doar China.

Chiyoko se așază pe o bancă. Marea Pagodă a Gâștei Sălbatice e înconjurată de un parc superb. Chiyoko deschide ghidul de călătorie și se uită la poze. Înainte să fie distrusă de meteorit, Mica Pagodă a Gâștei Sălbatice avea curburi line și vârful rotunjit, ridicându-se la o înălțime de 141 de picioare. Fusese construită în 708 d.Hr. și renovată permanent de-a lungul secolelor, iar la cutremurul din 1556 suferise daune care rămăseseră nereparate până la recenta ei distrugere.

Marea Pagodă a Gâștei Sălbatice – sora ei rămasă în picioare – are linii mai aspre și aduce cu o fortăreață. Dimensiunile vârfului ei respectă o anumită proporție; Chiyoko estimează că fiecare etaj este de 0,8 ori mai mic decât cel de sub el. Pagoda are o înălțime de 210 picioare. A fost construită în 652 d.Hr. și reparată în 704, iar cutremurul din 1556 a avariat-o grav, făcând-o să se încline cu 3,4 grade.

În mai puțin de 48 de ore, se va strecura în Marea Pagodă a Gâștei Sălbatice și va afla ce o așteaptă înăuntru.

Ce îi așteaptă pe toți Jucătorii din Jocul Final.

Chiyoko privește la mulțimea de turiști, ronțăind biscuiți de orez picanți dintr-o pungută albă de hârtie. E convinsă că și alți Jucători sunt acolo în clipa aceea, uitându-se și ei la mulțime. Printre chinezi sunt împrăștiați mulți străini și cu toții îi atrag atenția.

Mai ales cei tineri.

Băiatul african cu o acadea în mână.

Fata din sud-estul Asiei îmbrăcată în haine imprimate cu Hello Kitty[66].

Fata cu pielea albă, păr roșu ca focul și căști în formă de capete de mort.

Băiatul indian cu aer meditativ și cămașă azurie.

Fata din centrul Asiei care fumează o țigară subțire, trecându-și degetul peste ecranul iPhone-ului.

Fata blondă și îndesată, în blugi strâmți albi și sandale de piele.

Băiatul vânos, cu fața plină de semne și o cicatrice pe obraz.

Desigur, nu sunt toți Jucători, dar unii sigur sunt.

Chiyoko se ridică în picioare și pornește spre pagodă. Are de gând să rămână singură de-a lungul Jocului Final. Toate alianțele pe care le va face vor fi temporare și oportuniste. Prietenia i se pare o povară, așa că de ce s-ar sinchisi să-și facă prieteni? Nu se va strădui nici să-și facă dușmani, pentru că aceștia sunt chiar mai enervanți decât prietenii. Nu, planul ei este să-i urmeze pe alții cât mai mult cu putință, folosindu-se de calitățile ei cele mai bune: tăcerea, discreția, simplitatea.

Când ajunge la pagodă, e atât de discretă, încât gardienii nici măcar n-o văd, așa că intră fără bilet.

Înăuntru e mai răcoare, iar sunetele sunt mai clare. Dacă n-ar fi atâta lume, i-ar plăcea în pagodă. E foarte multă gălăgie în China. Puțini înțeleg importanța liniștii la fel de bine ca Chiyoko.

Se apropie de trepte, fără să facă un sunet.

Trebuie să aleg înțelept, își spune în sinea ei. Trebuie să aleagă Jucătorul sau Jucătorii care par să aibă cele mai bune

[66] Personaj japonez reprezentat sub forma unei pisici albe, cu o fundă roz (N.t.).

șanse. Apoi trebuie să se țină după ei. Iar când nu vor fi atenți, va lua de la ei ce îi trebuie și va merge mai departe.

Urcă etaj după etaj, iar în cele din urmă ajunge în încăperea din vârful pagodei. Vede o mică ușă de lemn, se apropie de ea și o studiază cu atenție. Pe ea sunt gravate patru litere foarte mici: *ROBO.* E un mesaj codat foarte ușor de descifrat, dar care poate trece neobservat, căci e un fragment dintr-un cuvânt englezesc.

Însă Chiyoko îl observă.

Chiyoko înțelege.

Și ceilalți vor înțelege, dacă nu cumva au înțeles deja.

Se apropie de fereastra dinspre vest, privind orașul care se întinde până în zare. Vede craterul unde se înălța cealaltă pagodă. Deși au trecut șase zile de la impact, rămășițele încă fumegă, vântul purtând spre sud coloanele de fum negru și cenușiu.

Vede apropiindu-se de intrare un grup de călugări îmbrăcați în robe portocalii și roșii. Sunt tăcuți, la fel ca ea. Poate că și ei și-au închinat viața tăcerii.

Se întreabă dacă vor țipa atunci când totul se va nărui.

Chiyoko nu va țipa. Când în lume se va dezlănțui haosul, va face ce face întotdeauna. Se va strecura neobservată.

Christopher Vanderkamp

HOTELUL GARDEN, XI’AN, DISTRICTUL DAYAN, CHINA

Christopher se uită la Marea Pagodă a Gâștei Sălbatice. Încă n-a văzut-o pe Sarah. Dar a tot căutat-o și știe că e undeva prin preajmă. I-ar plăcea să creadă că Sarah îi poate simți iubirea, dar e o idee caraghioasă. Trebuie să-și păstreze capul pe umeri, să acționeze rațional.

N-a traversat jumătate de lume, căutându-și iubita implicată într-un presupus joc apocaliptic pus la cale de extratereștri, numai ca să se lase distras de idei ridicole de îndrăgostit.

Hotelul lui e peste drum de pagodă. Are un telescop și două binocluri montate pe trepiede, plus un aparat foto DSLR cu obiectiv de 400 mm. Toate sunt îndreptate spre Marea Pagodă a Gâștei Sălbatice.

Privește cu atenție.

Așteaptă.

Visează s-o vadă, s-o atingă, s-o sărute, să-i simtă mirosul.

Să se uite în ochii ei, să vadă că și ea îl iubește.

Privește cu atenție.

Așteaptă.

Și, în noaptea echinocțiului, se întâmplă.

Vede șapte oameni strecurându-se în Marea Pagodă. Cei mai mulți sunt deghizați, camuflându-și adevărata identitate. Nu știe dacă e și iubita lui printre ei. Sarah i-a spus că sunt 12 Jucători, deci ceilalți cinci trebuie să fi intrat în templu prin altă parte, sau poate că pur și simplu nu i-a observat – din camera lui are o perspectivă limitată.

Clic, clic, clic.

Face fotografii.

Multe fotografii.

Însă reușește să surprindă doar chipul unuia dintre cei șapte. E o fată cu pielea foarte bronzată. Poartă o salopetă mulată și câteva eșarfe, iar de sub baticul care îi acoperă capul îi ies șuvițe de păr negru. Ochii îi sunt de un verde strălucitor.

E tentat să intre și el în pagodă. Nu vrea să recunoască, dar îi e frică. De ceilalți Jucători. De Jocul Final. Și – nici lui nu-i vine să creadă ce gândește – de Ființele din Ceruri. Dar cel mai mult îi e teamă de cum ar reacționa Sarah – ce i-ar spune, ce ar simți –, dacă l-ar vedea acolo.

Știe că nu e momentul potrivit.

Nu încă.

Trebuie să-și facă apariția într-un moment în care să o poată ajuta, să-și poată dovedi priceperea și iubirea. Nu vrea să pară că dă târcoale pagodei, ca un fan împătimit al Jocul Final – ar fi stânjenitor. Așa că așteaptă. O oră. Două. Două și jumătate.

Nimic.

Așteaptă.

Își simte pleoapele grele. Ține bărbia sprijinită în palmă și cotul pe genunchi. Nu se întâmplă nimic. Nu vede pe nimeni.

Nu se mai poate împotrivi somnului.

E treaz de 27 de ore.

În cele din urmă adoarme.

35.2980, 25.1632[67]

[67] http://goo.gl/H4PqPk

Marcus Loxias Megalos

MAREA PAGODĂ A GÂȘTEI SĂLBATICE, XI'AN, CHINA

Sus, sus, sus.

Marcus se uită la ceas.

Continuă să urce.

Ora 12:10 a.m.

A întârziat.

Sus.

Cum de-a putut fi atât de prost?

Sus.

Ar fi trebuit să se cazeze mai aproape, nu la un hotel din centrul vechi al orașului.

Sus.

Nu atât de departe, încât să fie nevoit să ia taxiul.

Sus, mai sus.

Un taxi care s-a ciocnit de un alt taxi, care la rândul lui a intrat într-un cuplu de pe trotuar care mânca gogoși cu kaki[68]. Amândoi au murit pe loc. Iar șoferul taxiului în care se afla Marcus a coborât și le-a luat gogoșile.

Sus.

Inima îi duduie în piept.

Tot mai sus.

În cele din urmă se oprește în fața unei uși scunde din vârful Marii Pagode a Gâștei Sălbatice. Pe ușă e scrijelit cuvântul *ROBO.* Oare să fie atât de ușor?

Așa se pare.

Nu l-a văzut nimeni sau, dacă l-a văzut cineva, n-a strigat nimeni după el. Poate că gardienii au fost mituiți. Poate de unul dintre *Ei.*

---

[68] Fruct al unui arbore exotic, cu pulpa moale și dulce, având aspectul unei tomate (N.t.).

Urmează să înceapă. Sau poate a ratat începutul, pentru că – se uită iarăși la ceas – deja a întârziat 11 minute și încă n-a ajuns.

Ce *prostie* din partea lui să întârzie.

Marcus pune mâna pe ușă. Ceilalți Jucători deja au ajuns. Cu siguranță au ajuns. O împinge.

Dincolo de ușă e o scară îngustă de lemn. Marcus își scoate cuțitul de bronz din teaca legată de gambă, sub cracul pantalonului. Intră și închide ușa. E întuneric. Scara urcă un pic, apoi cotește.

Inima îi bate și mai tare. Hainele îi absorb transpirația.

Marcus e fiul Knossosului[69]. Copil al Marii Zeițe. Om liber. Martor al Puterii Focului.

El este minoicul.

Strânge plăselele cuțitului împodobite cu pictograme înțelese doar de el și de cel care i-a fost maestru. Toți ceilalți care le înțelegeau sunt morți.

Treptele vechi îi scârțâie sub tălpi. Afară, vântul șuieră peste țiglele acoperișului, iar mirosul de fum de la crater se strecoară în Marea Pagodă a Gâștei Sălbatice. Scara se termină.

Marcus e la marginea unei cămăruțe învăluite în întuneric. Îi e imposibil să distingă vreun detaliu. Nu simte nicio mișcare.

Trage aer în piept.

— Alo?

Nimic.

— E cineva aici?

Nimic.

Bagă mâna în buzunar și scoate o brichetă Bic.

Clic, clic, clic.

Se aprinde o flăcăruie.

Inima îi stă în loc.

În celălalt capăt al camerei, așezați unii peste alții ca niște bușteni, se află Jucătorii. Fiecare e înfășurat într-un giulgiu argintiu și legat la ochi cu o pânză neagră. Deși e o căldură înăbușitoare, le ies aburi din gură, ca și când ar fi iarnă.

O *capcană?* se întreabă în sinea lui.

Face un pas șovăielnic în față.

Reușește să distingă trăsăturile a trei Jucători. O fată din Orientul Mijlociu – poate persană –, cu piele fină și arămie, păr

[69] Knossos: oraş antic din Creta, întemeiat în Epoca Bronzului (N.t.).

negru și des, nas coroiat și pomeți înalți. Un băiat foarte tânăr, bronzat și cu obraji rotunzi, a cărui față e încremenită într-o grimasă. O fată înaltă și pistruiată, cu păr roșcat și scurt și cu buze atât de subțiri și palide, încât abia le poți distinge – expresia ei sugerează că visează la curcubeie și pisicuțe, nicidecum la sfârșitul lumii.

Face încă un pas în față, atras de grămada de Jucători ca molia de flacără.

Ai întârziat.

E o voce din capul lui, care seamănă cu vocea gândurilor sale, numai că nu este vocea gândurilor sale.

Marcus dă să spună că-i pare rău, dar, înainte ca vorbele să i se desprindă de pe buze, vocea se aude din nou.

Nu e de dorit, dar e acceptabil.

Vocea e plăcută și gravă, nici masculină, nici feminină.

— Îmi poți auzi…

Îți pot auzi gândurile.

— Aș prefera să vorbesc.

Bine.

La fel au făcut și ceilalți.

Cu excepția unuia.

— De ce sunt înfășurați așa?

Ca să-i pot lua.

— Trebuie să mă înfășor și eu așa?

Marcus e nerăbdător și nerăbdarea îi e sporită de întârziere.

Da.

— Bine. Unde trebuie să mă duc?

Aici.

— Aici?

Marcus nu vede nimic. Clipește o dată – e o clipire obișnuită, de o fracțiune de secundă –, iar când deschide ochii, în fața lui plutește un giulgiu argintiu. Pe partea interioară distinge caractere spălăcite desenate cu auriu, verde și negru. Recunoaște câteva dintre ele – arabe, chinezești, minoice, grecești, egiptene, aztece, sanscrite –, dar multe îi sunt necunoscute. Probabil unele sunt în limbile celorlalți Jucători, iar altele în limba celui care îi vorbește.

— Unde ești? întreabă el, luând giulgiu în mână.

Aici.

— Unde?

Pânza e palpabilă, dar e aproape imponderabilă. Și e rece – rece ca gheața.

Peste tot.

— Ce trebuie să fac?

Pune-l pe tine, Marcus Loxias Megalos. Timpul, așa cum îl înțelegeți voi, este esențial.

Marcus își pune giulgiul în jurul umerilor și se simte ca și când ar fi pășit dintr-o saună direct în Antarctica. E o senzație derutantă, care îl secătuiește de vlagă. Mâini nevăzute îi leagă o pânză neagră la ochi și, imediat după aceea, e cuprins de toropeală. E o toropeală atât de adâncă, încât nu-și mai simte corpul. Nu simte nici frig, nici căldură. Nici durere, nici plăcere. Nici confort, nici disconfort. Pare că trupul lui a încetat să existe.

Atenția îi e acaparată de imaginea unui abis negru, străpuns de puncte de lumină în toate culorile curcubeului. Pe fundalul acestui vast peisaj cosmic se profilează un corp ceresc ciuruit de cratere, care se apropie rostogolindu-se silențios, dar nu ajunge la el.

Marcus nu-și poate da seama cât de mare este.

Sau cât de mic.

Pur și simplu este.

Și se rostogolește.

Apropiindu-se tot mai mult.

„Am zburat în jurul unui munte și am ajuns deasupra unei văi. Sub noi se vedea o piramidă uriașă. Ai fi zis că e ruptă dintr-un basm. Era de un alb orbitor. Putea fi din metal sau dintr-un tip special de rocă. Era albă pe toate laturile. Partea cea mai ciudată era vârful piramidei: o bucată mare dintr-un material asemănător cu pietrele prețioase. Am fost profund impresionat de dimensiunile acestei construcții."

James Gaussman[70], pilot în Aviația Statelor Unite,
martie 1945, undeva deasupra Chinei centrale

[70] http://goo.gl/n0XNKF

Kepler 22b

MAREA PIRAMIDĂ ALBĂ, MUNȚII QIN LIN, CHINA

Puteți să priviți.

Jucătorii deschid ochii.

Sunt așezați în cerc, cu picioarele încrucișate și spatele drept, cu mâinile împreunate în poală. Legăturile de la ochi, giulgiurile și frigul amorțitor au dispărut. Cei 12 își pot mișca mâinile, capul și trunchiul, dar încercările de a se ridica în picioare le sunt zădărnicite de paralizie.

Picioarele voastre nu au pățit nimic. Le veți putea folosi după ce termin.

Făptura care i-a dus acolo nu se vede nicăieri, dar vocea sa este prezentă, părând să vină simultan din spatele tuturor.

Câțiva Jucători încearcă să vorbească, dar, la fel ca picioarele, gurile lor sunt paralizate.

Se uită în jur. Sunt într-o pădure înconjurată de dealuri și munți. Aerul e proaspăt și răcoros, pământul, moale, iar sunetele, estompate.

La nord de cercul Jucătorilor, la 754 de picioare distanță, se înalță o piramidă uriașă, cu muchii perfecte. Nu pare să aibă nicio intrare sau vreo inscripție. Nu se vede nicio denivelare pe suprafața ei de culoarea mercurului – nicio linie care să sugereze că ar fi făcută din piatră, niciun indiciu despre tehnica de construcție. Baza piramidei are o lățime de 800 de picioare, înălțimea este cam tot atâta, iar vârful este alb și scânteietor.

Se uită cu toții în jur. Fiecare îi vede pe ceilalți pentru prima oară. Jucători pe care îi vor urmări, vâna, iubi și trăda, cu care vor lupta și pe care îi vor omorî. Își întipăresc totul în memorie: culoarea ochilor, tatuajele, semnele din naștere, tunsorile, posturile, liniile mandibulelor, gropițele, ticurile, tot. Fac evaluări și presupuneri. Au fost antrenați pentru asta: să-i recunoască imediat pe dușmani și slăbiciunile lor.

Jucătorii sunt mai captivați de cei din jur decât de piramida uriașă.

Ei sunt cei 12.

Suntem în Munții Qin Lin. La sud-vest de orașul cunoscut astăzi sub numele de Xi'an. Aceasta este Marea Piramidă Albă. Mai mare decât piramida din Giza. La fel ca neamul meu, a rămas multă vreme ascunsă de privirile oamenilor.

Jucătorii încetează să se mai studieze și își îndreaptă atenția spre piramidă. Pe suprafața ei strălucitoare apare pentru mai puțin de o secundă o ușă neagră, prin care ies plutind trei siluete înfășurate în mantii. Două dintre ele rămân lângă piramidă, ca niște gărzi, iar cea de-a treia li se alătură Jucătorilor într-o clipă, ca și când spațiul care separă piramida de pădure nici n-ar exista. Se oprește în spatele lui Sarah Alopay, care își răsucește gâtul ca s-o poată vedea.

Poartă o mantie neagră, acoperită cu puncte luminoase – ai zice că e făcută din spațiu cosmic, presărat cu stele. La gât îi atârnă un disc împodobit cu pictograme.

Silueta e înaltă – cel puțin 7,5 picioare – și subțire. Are umeri lați și mâini lungi, iar în picioare poartă niște încălțări strălucitoare, ce par făcute din același material ca Marea Piramidă Albă. Labele îi sunt foarte lungi și foarte plate.

Are un cap lung și îngust, păr lung, alb și lucios, piele sidefie și ochii înguști, complet negri. La fel ca vocea, fața nu e nici masculină, nici feminină.

E limpede că nu-i de pe lumea asta. Deși simt că ar trebui să le fie teamă, Jucătorii se simt în largul lor în prezența creaturii. Cu toate că n-au văzut nimic asemănător în viața lor, au un ciudat sentiment de familiaritate. Unii dintre ei chiar o găsesc fermecătoare și frumoasă.

Sunt kepler 22b. Ați venit să aflați despre focul Final. Am să vă instruiesc. Uzanțele spun că mai întâi trebuie să vă prezentați.

kepler 22b coboară privirea spre Sarah, care simte că, pentru moment, poate vorbi, dar nu știe ce să spună.

Numele. Numărul. Tribul.

Sarah inspiră adânc și își încetinește pulsul la 34 de bătăi pe minut. E un puls periculos de mic. Dar nu vrea să trădeze nimic,

știind că ceilalți ar putea recunoaște indicii fie și în cele mai simple propoziții.

— Sunt Sarah Alopay din seminția 233. Sunt cahokiană. Capacitatea de a vorbi se mută la dreapta ei, ca un obiect invizibil.

— Jago Tlaloc. A 21-a seminție. Olmec.

Jago e calm și îi pare bine că stă alături de Sarah.

— Aisling Kopp, seminția 3, celtă La Tène.

Aisling e roșcata înaltă și cu buze subțiri ale cărei trăsături Marcus a reușit să le distingă în grupul din pagodă. Vorbește concis și limpede.

— Numele meu e Hilal ibn Isa al-Salt, din seminția 144. Sunt fratele vostru axumit.

Hilal e o prezență distinsă, princiară, cu voce catifelată și piele foarte închisă la culoare. Are ochi albastru-deschis și dinți regulați, de un alb strălucitor. Palmele îi sunt împreunate elegant în poală. E înalt și puternic. E exact așa cum trebuie să fie un Jucător: amenințător și, în același timp, calm.

— Maccabee Adlai. Reprezint linia 8. Sunt nabatean.

Maccabee e masiv, dar nu uriaș. E îmbrăcat foarte îngrijit, cu un costum de lână și cămașă de bumbac, fără cravată. Unii Jucători iau hainele lui elegante drept un semn de slăbiciune.

— Baitsakhan, strigă un băiat cu obraji rotunzi și bronzați, cu ochi căprui și scăpărători.

Apoi tace.

Spune și restul.

Baitsakhan clatină ferm din cap.

Trebuie.

kepler 22b insistă fără să pară supărat, iar Baitsakhan clatină iarăși din cap.

Un băiat încăpățânat, își spune Sarah în sinea ei. *Probabil genul care face probleme.*

kepler 22b ridică o mână foarte subțire, cu șapte degete, iar băiatul începe să tremure. Deși se opune din răsputeri, Baitsakhan scuipă cuvintele:

— Seminția 13. Donghu.

Apoi se uită la kepler 22b cu un amestec de furie și stupefacție.

Următorul Jucător e slab, are pieptul scobit și umeri plăpânzi, curbați în jurul trunchiului ca niște aripi. E foarte încercănat, iar

la colțul ochiului stâng are tatuată o lacrimă roșie. Pe mijlocul capului, de la frunte la ceafă, are părul ras pe o porțiune de un inch, ca o creastă inversată. Jucătorii se uită la el și își dau seama că, de când au deschis ochii, a tot smucit ușor capul.

Clipește de vreo duzină de ori înainte să bâiguie:

— A-A-An Liu. Trei-trei-trei-trei-trei sute șaptezeci-șaptezeci-șaptezeci-șaptezeci și șapte. Shang.

Face o primă impresie foarte proastă. Un slăbănog bâlbâit în mijlocul unor ucigași foarte bine antrenați.

— Shari Chopra, spune cu glas calm și meditativ următoarea Jucătoare – o fată frumoasă, cu pielea arămie. 55. Sunt harrapică.

— Numele meu e Marcus Loxias Megalos din seminția 5. Feriți-vă de mine, sunt războinicul minoic.

E o laudă de sine prost jucată, la fel ca aiurelile pe care le îndrugă un boxer la conferința dinaintea unui meci. Ceilalți Jucători n-au nevoie de o asemenea fanfaronadă. Câțiva chiar chicotesc pe înfundate.

— Eu sunt Kala Mozami, spune cu un puternic accent persan o fată subțire, cu ochi verzi ca jadul, acoperită cu un frumos batic colorat în albastru și roșu.

Forța și încrederea din glas contrastează puternic cu înfățișarea ei.

— Vin din seminția 89, frați și surori, continuă Kala. Strămoșii mei se trag din străvechea și înfloritoarea inimă a Sumerului.

Îi plac cuvintele, își spune Jago în sinea lui. *O poetă. Și probabil o mincinoasă.*

— Alice Ulapala. 34. Koori.

Are un plăcut accent australian. E masivă, musculoasă, un pic durdulie. O luptătoare. O aruncătoare de greutăți. O halterofilă. Are pielea întunecată, iar ochii și mai întunecați. Capul îi e încununat de o claie de păr negru și creț, care seamănă cu un cuib de șerpi. Deasupra ochiului drept are un semn din naștere deschis la culoare, în formă de semilună, al cărei capăt i se pierde în păr. Înainte să vorbească următorul Jucător, scuipă fără niciun scrupul pe jos, fără vreo intenție ofensatoare.

Dar persoana de lângă ea – ultima persoană – nu vorbește.

Chiyoko Takeda.

Toate privirile se îndreaptă spre tânăra mută. Are pielea palidă ca fildeșul, pomeți înalți și rotunzi, buze groase, de un

roșu-aprins, și părul până la umeri, cu un breton perfect drept, care îi ajunge până la sprâncene. Întruchipează perfect stereotipul fetei japoneze cuminți, dar ochii ei sunt îndrăzneți, hotărâți și încrezători.

Chiyoko Takeda nu vorbește. E din a doua seminție. O seminție atât de străveche, încât nici nu i se mai știe numele. Îi vom spune Mu.

kepler 22b ridică mâna dreaptă, o întinde în față și desface degetele. Din palma lui se ridică o hologramă albă. E un cerc perfect, cu diametrul de 8,25 inchi.

Un dangăt puternic face să vibreze piepturile celor 12 Jucători și o rază subțire de lumină țâșnește din vârful piramidei, marcând un punct de pe cerul întunecat.

kepler 22b începe să citească, iar cercul holografic începe să se învârtă ușor.

„Totul e aici. Toate cuvintele, numele, numerele, locurile, distanțele, culorile și datele. Toate literele, simbolurile și pictogramele de pe toate paginile, de pe toate inscripțiile și pergamentele. Toate proteinele și moleculele, toți atomii, electronii și quarkurile[71]. Fiecare respirație. Fiecare viață. Fiecare moarte. Așa este, așa a fost și așa va fi întotdeauna. Totul e aici."

Dangătul le face din nou piepturile să vibreze și raza luminoasă din vârful piramidei dispare.

„Voi sunteți cei doisprezece. Cu toții sunteți sortiți să muriți. Cu excepția unuia. Cel care va câștiga."

kepler 22b își ia privirea de la hologramă și se uită la ei cu atenție.

„Ca în toate jocurile, prima mișcare este esențială."

kepler 22b se uită iarăși la hologramă.

„Pentru a câștiga, trebuie să adunați trei chei, care trebuie găsite într-o anumită ordine. Cheia Pământului. Cheia Cerului. Cheia Soarelui. Toate sunt ascunse pe Pământ."

kepler 22b înhață cercul holografic și îl aruncă în aer ca pe un disc Frisbee[72]. Holograma se oprește în mijlocul cercului alcătuit

---

[71] Quarkurile sunt particulele elementare din care se compun protonii şi neutronii (N.t.).

[72] Disc din plastic, aruncat de la una la alta de două sau mai multe persoane, ca formă de recreere (N.t.).

din Jucători și începe să crească, împrăștiind fascicule de lumină. Din ea se desprind douăsprezece raze subțiri, fiecare țintuind fruntea câte unui Jucător. Toți văd cu ochii minții același lucru: Terra din spațiu.

„Acesta este Pământul."

Imaginea se schimbă. Albastrul oceanelor se transformă în cenușiu. Pe continente apar fâșii negre și cicatrici roșii, iar polii devin mai albi. Întinderile albastre, benzile de verdeață și petele maro dispar rând pe rând. Culorile vii ale Pământului nu se mai văd decât din loc în loc, în câteva puncte minuscule.

„Acesta va fi Pământul după Eveniment. Evenimentul se apropie și este parte din focul Final. Evenimentul va distruge tot. Câștigătorul Jocului Final dobândește supraviețuirea. Pentru el și pentru toți membrii seminției lui."

kepler 22b face o pauză.

Imaginea Pământului devastat dispare.

„Jocul Final este enigma vieții și cauza morții. Conține originea tuturor lucrurilor și soluția prin care poate fi evitat sfârșitul tuturor lucrurilor. Găsiți cheile în ordinea stabilită. Aduceți-le la mine și veți câștiga. După ce voi pleca, fiecare dintre voi va primi un indiciu. Și Jocul Final va începe. Regulile sunt simple. Găsiți cheile în ordine și aduceți-le la mine. În rest, nu există reguli."

Bine ați venit![73]

[73] http://goo.gl/fSY56u

Toți Jucătorii

UNDEVA ÎN MUNȚII QIN LIN, CHINA

kepler 22b dispare odată cu cele două gărzi din fața piramidei. Dar piramida rămâne. Strălucitoare, impunătoare, stranie. Ușa reapare, dar nimeni nu știe încotro duce.

Jucătorii își recapătă controlul asupra membrelor. Simt înțepături în degetele de la mâini și de la picioare, dar și în cap. kepler 22b le-a făcut ceva, le-a introdus informații în creier, iar acum au migrene. Toți sunt amețiți, dar știu că trebuie să-și revină repede. În clipa aceasta, orice întârziere poate fi fatală.

Nu există reguli.

Jago se uită în jur. Se află într-un mic luminiș. În spatele lui, la mică distanță, începe o pădure deasă, iar în direcția opusă se înalță piramida. Pădurea i-ar putea oferi un bun camuflaj. În schimb, piramida... Jago nici nu vrea să se gândească la ce ar putea fi înăuntru sau unde ar putea duce ușa ei.

Sarah clipește lângă el, încercând să-și revină. Prezența ei e ciudat de liniștitoare – ceva familiar în mijlocul unei mări copleșitoare de întrebări. Jago vede un obiect pe pământ, aproape de rucsacul fetei. Discul de piatră cenușie care atârna la gâtul lui kepler 22b. *Veți primi cu toții un indiciu.*

Jago se repede spre el.

Chiyoko îl vede pe olmec. E primul care acționează. *Impresionant.*

Chiyoko încă are mușchii înțepeniți și moi.

Își alungă imediat amorțeala și se repede și ea spre disc, dar Jago e mai rapid. Degetele lui Chiyoko reușesc să atingă piatra rece înainte ca olmecul să-l înhațe.

Jago sare în picioare, iar Sarah își ia rucsacul în spate, ridicându-se și ea. Chiyoko bagă mâna în rucsacul ei și scoate un colac de funie, apoi se asigură că nu-i lipsește nimic din el. Nu e înțelept să le dea de înțeles celorlalți că Jago are un disc

din Baian-Kara-Ula[74], pentru că nu va mai putea să i-l fure ea. Încet, foarte încet, se apropie cu spatele de pădure.

Jago își ia privirea de la Chiyoko. Muta l-a văzut ridicând discul, dar îl lasă în pace. Inteligentă mutare. La momentul acesta, e mai bine să evite un conflict deschis. Dar Jago va trebui să fie atent la ea. Pune discul într-un rucsac mic pe care l-a cumpărat din Xi'an și o ia pe Sarah de mână.

— Dă-mi drumul, șoptește ea, cu mușchii încordați.

Jago se apleacă spre urechea ei:

— Am discul lui kepler. Să plecăm de aici.

A avut noroc să găsească discul, deși niciunul nu știe la ce folosește. Sarah și Jago au făcut o alianță, acum au un avantaj. *Ar fi bine să nu afle și ceilalți,* își spune Sarah în sinea ei. *Am putea deveni o țintă.* Își dorește ca Jago să n-o fi apucat de mână. Îi dă mâna la o parte și face un pas în lături, sperând că nu s-au dat în vileag.

Dar Kala a observat schimbul lor de replici.

— Ce i-ai spus? întreabă ea, ținând în mână o suliță scurtă aurie, pe care o coboară ușor, gata s-o arunce.

Jago o privește fix în ochi și îi zâmbește larg, dezvelindu-și dinții împodobiți cu diamante și făcând gropițe în obrajii ciuruiți de acnee:

— Vrei să mori atât de curând, fetițo?

Jago și Kala stau față în față, calmi, hotărâți, încrezători în forțele proprii. E prima dintre multele înfruntări care vor decide Jocul Final.

Unul câte unul, Jucătorii își scot armele. Exact de asta se temea Chiyoko și tocmai de aceea s-a retras. Paranoia plutește în aer. Chiyoko face încă un pas în spate, spre adăpostul pădurii.

An începe să tremure. Bagă o mână în vesta pescărească acoperită cu mici buzunare și fermoare. Marcus observă. Pumnalul său e nerăbdător să verse sânge. Dacă slăbănogul ăla agitat are un pistol sau altă armă cu rază lungă, va trebui să acționeze rapid.

— Ce faci? întreabă Marcus, aruncând cuțitul dintr-o mână în alta.

— P-p-p-pastile. Trebuie să-mi iau p-p-p-pastilele.

---

[74] Baian-Kara-Ula: lanţ muntos din China, unde au fost găsite discuri de piatră cu pictograme, despre care se presupune că ar fi de provenienţă extraterestră (N.t).

Chiyoko dispare fără zgomot în întunericul pădurii. Nimeni n-o observă plecând.

Sarah se uită la ceas. E ora 3:13:46 a.m.

Dacă Jago are discul, atunci plec cu el, hotărăște Sarah. *Nu doar că-mi oferă un avantaj strategic, dar nici nu-s sigură că sunt pregătită pentru ce urmează. Poate că Jago o să mă ajute să rămân în viață.*

Hilal pășește în față și se oprește în mijlocul cercului. Ridică brațele. Sunt goale. E unul dintre puținii care nu au scos nicio armă.

— Surori și frați din Jocul Final, haideți să stăm de vorbă, spune el cu glas blând. Avem multe de discutat. Noaptea aceasta nu trebuie să se încheie cu un măcel.

Baitsakhan chicotește, amuzat de lașitatea lui Hilal, pe care ceilalți nici măcar nu-l iau în seamă. Kala rămâne cu privirea ațintită asupra lui Jago, fără să coboare sulița.

Observând absența lui Chiyoko, Shari strigă cu accentul ei indian:

— Unde e muta?

Alice se uită repede în jur:

— A șters-o. Deșteaptă fată.

Hilal are un aer posomorât și dezamăgit. Știa că va fi greu să facă pace, dar se aștepta ca măcar să fie ascultat.

— Surori și frați, nu trebuie să ne luptăm. Nu încă. Ați auzit ce-a spus ființa. Nu există reguli. Putem lucra împreună, pentru binele oamenilor și al celorlalte viețuitoare de pe Pământ. Putem lucra împreună cel puțin până vom fi nevoiți să luptăm unul împotriva cel...

Dar e întrerupt de șuierul unei funii cu un obiect metalic în capăt, care țâșnește din umbra deasă a pădurii. Funia îl ajunge pe Hilal și i se înfășoară în jurul gâtului. Axumitul duce repede mâinile la gât. Funia e smucită cu putere, iar Hilal se răsucește pe loc și cade la pământ, suflând din greu.

— Ce naiba a fost asta? întreabă Marcus, întorcându-se brusc.

Baitsakhan nu stă pe gânduri, se năpustește imediat fuga în pădure. Din întuneric țâșnește încă o funie, de data asta din altă parte, ca și când ar fi lansată de altcineva. Funia se îndreaptă spre Jago, dar olmecul se ferește; funia cade pe pământ, după care e smucită înapoi în pădure.

Se aude trosnetul unei crengi rupte, și printre frunze se întrezăresc pielea palidă și părul negru al lui Chiyoko.

— Muta aia nenorocită! strigă Alice.

Privirile se întorc spre ea, dar în clipa următoare se aude șuierul unei săgeți care vine din pădurea întunecată și lovește coapsa dreaptă a lui Maccabee. Nabateanul se clatină și coboară privirea. O săgeată lungă i s-a înfipt în picior și a ieșit pe partea cealaltă, iar sângele deja îi șiroiește pe pantalon. E mâna lui Baitsakhan, băiatul mongol, care atacă de la adăpostul pădurii. Fără să stea pe gânduri, Maccabee înhață săgeata și o smulge din picior. Îl doare înfiorător, dar nu scoate niciun sunet. E furios. Căcatul cu ochi i-a stricat costumul impecabil.

— La dracu', eu plec de-aici! spune Kala, renunțând la înfruntarea cu Jago și luând-o la fugă spre piramidă.

— Opriți nebunia asta! strigă Hilal, care și-a desfăcut funia de la gât, recăpătându-și suflul. Nu trebuie să fie așa!

Drept răspuns, o săgeată se înfige în pământ între picioarele axumitului, care în clipa următoare aleargă și el în pădure.

— Lasă predica pentru altă dată, spune Aisling, urmându-l în pădure.

Se aude încă un șuierat. Condusă de instinct, mâna lui Sarah se întinde spre Jago și înhață săgeata cu puțin înainte ca aceasta să se înfigă în capul olmecului.

Jago se uită la ea. Nu a mai văzut pe *nimeni* făcând *așa ceva!* Se uită la ea cu ochi mari, plini de recunoștință.

— Cum de ai…

— Trebuie să plecăm de aici, îl întrerupe Sarah.

Nici ei nu-i vine să creadă că a reușit. A exersat prinderea săgeților de nenumărate ori, tăindu-se la mână, însă n-a reușit niciodată. Nu până în clipa asta.

Aruncă săgeata și îl apucă pe Jago de mână:

— Să mergem.

Se răsucesc pe călcâie și o iau la fugă.

An Liu nu mai scotocește prin buzunare după cutia cu pastile. Stă în picioare, cu un aer semeț, uitându-se la cei rămași în luminiș. Are un zâmbet sinistru.

Din pădure țâșnește încă o săgeată, care i se înfige în piept. An coboară privirea cu un aer amuzat și scoate săgeata din vesta antiglonț ascunsă sub cea de pescar. Apoi, cu un gest degajat, aruncă spre ceilalți Jucători o sferă mică și neagră, nu

mai mare decât o nucă. Marcus, care e cel mai aproape de el, e luat prin surprindere. Instinctul îl face să întindă mâna ca să prindă bila. Dar, chiar înainte s-o înhațe, bila explodează.

E o explozie mult mai mare decât sugera dimensiunea bombei. Jucătorii sunt aruncați în aer. Sarah nu mai aude nimic și, câteva clipe, e haos. Întoarce capul și vede silueta ca de zombi a lui Marcus. Ambele mâini i-au fost smulse de la umăr, iar mandibula dislocată îi atârnă moale de craniu. Fața și trunchiul îi sunt pline de sânge, pe partea stângă a capului are pielea zdrențuită, iar urechea i se mai ține doar într-o bucată de cartilaj.

Ceva cade răsucindu-se și aterizează la picioarele fetei. Un deget. Indicând 167°49’25”.

Lui Sarah i se pune un nod în stomac, amintindu-și de meteorit, de absolvire și de despărțirea de Christopher.

Își amintește de Reena, prietena ei cea mai bună.

Și de fratele ei, Tate.

S-a întâmplat cu doar o săptămână în urmă.

O săptămână.

Ar trebui să fie cu familia ei, să-și plângă fratele pierdut, stând în sufragerie, mâncând, îmbrățișându-se și ținându-se de mână.

În schimb, este aici.

Singură.

Și joacă.

Îi aruncă o privire lui Jago.

Poate nu e singură.

Marcus cade în genunchi și se prăbușește pe burtă. Pentru Marcus Loxias Megalos, Jucătorul minoic al celei de-a 5-a seminții, Jocul Final a luat sfârșit.

An se răsucește pe călcâie și dispare în pădure, iar în urma lui se aprinde un foc. A aruncat un dispozitiv incendiar. Pădurea începe să ardă. Deși focul e la 59 de picioare de ea, Sarah simte că îi pârjolește fața.

— Vino! strigă Jago.

Apoi o ajută să se ridice și ies împleticindu-se din luminiș. Trebuie să ajungă la piramidă, să intre pe ușa aceea, cu toate că nu știu unde duce. Însă nu pot risca să rămână în pădurea incendiată, unde se ascund An, Chiyoko, Baitsakhan și cine mai știe cine. Ajung la piramidă și se opresc în fața ușii.

Suprafața ei lucioasă reflectă sclipirile focului și întunericul pădurii. Sarah întinde mâna și în cadrul ușii încep să se perinde imagini aurii. Unele sunt ușor de recunoscut: piramidele din Giza, Carahunge[75], pietrele geometrice de la Pumapunku[76], ziguratul din Tehogha Zambil[77].

În rest, sunt megaliți și semne, idoli și statui, numere și forme pe care Sarah nu le recunoaște.

În spatele lor se aude o nouă explozie.

— Cred că ne întreabă unde vrem să mergem, spune Sarah.

Jago aruncă o privire peste umăr:

— Oriunde, numai aici nu.

O ia de mână și pășesc împreună prin portalul acela ciudat, fără să vadă că în spatele lor e Maccabee Adlai, însângerat, furios și însetat de răzbunare.

---

[75] Sit arheologic din sudul Armeniei (N.t.).

[76] Complex arheologic din estul Boliviei (N.t.).

[77] Complex arheologic din estul Iranului (N.t.).

Christopher Vanderkamp

HOTELUL GARDEN, XI’AN, DISTRICTUL DAYAN, CHINA

Christopher se trezește tresărind. Nu-i vine să creadă că l-a furat somnul. Se uită la ceas: 3:13 a.m.

Poate că totul s-a sfârșit deja. Poate că Sarah și ceilalți au terminat ce aveau de făcut în pagodă și au plecat în altă parte.

Își înhață rucsacul în care are pașaportul, banii, cardurile de credit, telefonul mobil, niște mâncare, o lanternă de cap, o pereche de chiloți, un ghid de conversație chinez-englez și un briceag cumpărat de la magazinul de suvenire al Marii Pagode. Pune în rucsac și unul dintre binocluri, apoi iese din camera de hotel. Nu se sinchisește de echipamentul de 5.000 de dolari pe care l-a cumpărat cu doar o zi înainte, deși știe că nu se va mai întoarce acolo.

Vrea să intre în pagodă. Vrea să afle dacă Sarah mai e acolo. Coboară cele cinci etaje și iese în noapte. Stâlpii de iluminat împrăștie o strălucire portocalie deasupra orașului. Pe străzi sunt foarte puține mașini și niciun om. Se uită la ceas.

3:18 a.m.

Fuge cât de repede poate – și e un excelent alergător –, cu rucsacul legănându-i-se în spate. Pagoda e iluminată de reflectoare puternice. Speră să nu dea de paznici, dar dacă îi va ieși vreunul în cale, e pregătit să facă ce trebuie, știind în sufletul său că o va face din dragoste. Trebuie să intre în pagodă. S-o găsească pe Sarah. S-o ajute să câștige.

Ajunge la intrare, se uită după paznici, dar nu vede niciunul. E ciudat de pustiu. Orice s-ar fi întâmplat acolo, a fost un eveniment ferit de ochii curioșilor. Înainte să pornească spre ușă, așteaptă câteva clipe, uitându-se în jur și în susul pagodei. Zărește ceva și rămâne țintuit locului, cu gura căscată.

O fată sare de la o fereastră a pagodei, aflată la o înălțime de 200 de picioare. Cade în gol, cu câteva eșarfe colorate fluturând în jurul ei. După câteva clipe își desface brațele și picioarele, iar

eșarfele se umflă ca niște pânze. Cade în continuare cu viteză, dar pare să încetinească.

Christopher clatină din cap, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Fata nu mai cade, nici gând.

Zboară.

Kala Mozami

MAREA PAGODĂ A GÂȘTEI SĂLBATICE, ETAJUL ȘASE, XI’AN, CHINA

Kala se materializează în podul Marii Pagode a Gâștei Sălbatice, rostogolindu-se pe podelele aspre de lemn. A intrat prin ușa piramidei și a ajuns aici. Abia mai respiră, dar e ușurată ca a scăpat de ceilalți Jucători.

Deocamdată, vrea să rămână departe de ei.

Deocamdată, vrea să se retragă undeva și să decodeze șirul aleatoriu de numere arabe și litere sumeriene pe care kepler 22b i le-a imprimat în minte și pe care îl simte ca pe o nebunie subită și copleșitoare.

Se întreabă dacă și ceilalți simt indiciile la fel de intens. Speră că da. Pentru că e o experiență ciudată și tulburătoare – o dezarmează și o dezorientează.

Nu vrea să fie singura care se simte așa, cu un mesaj indescifrabil gravat cu litere de foc în minte. Ar fi un mare dezavantaj pentru ea. Și nu-i place deloc să se afle într-o poziție dezavantajoasă. Va face tot ce-i stă în putință ca să-și revină. Cât mai curând. Acum.

Încăperea e așa cum și-o amintește: veche, mică și întunecată. Dar în colț nu mai sunt Jucători stivuiți ca niște covoare rulate, și nici nu se mai aude vocea fantomatică a lui kepler 22b. *Binecuvântați fie Annunaki*[78] *pentru asta,* își spune în sinea ei. Nu vrea să fie acolo când va sosi un alt Jucător și, fiindcă nu știe când se va întâmpla asta, își adună forțele și coboară mica scară secretă care duce la încăperea de la penultimul etaj al pagodei, încăperea ale cărei ferestre dau spre China, spre restul lumii.

Lumea care urmează să se sfârșească.

Lumea plină de oameni care urmează să moară.

[78] Annunaki sunt un grup de zeități mesopotamiene, asociate cu fertilitatea și Lumea de Apoi (N.t.).

Kala rămâne pe loc o clipă, strânge în pumni capetele eșarfelor și face o mică piruetă, căutând cu privirea o fereastră deschisă. Trebuie să scape din pagodă. Își scutură trupul cu putere și din salopetă se desprind două plase cu ochiuri mici, una care îi unește brațele pe la spate și alta între picioare. Privește în întunericul de afară. Inspiră adânc și se aruncă pe fereastră.

Sare cu capul înainte. A făcut calculul, știe de ce distanță are nevoie. Știe că sunt doar 200 de picioare până la pământ. E suficient. Eșarfele fâlfâie o clipă și se lipesc de plase, transformându-se în două mici aripi de pânză. Kala nu cade, ci plutește pe curenții ascendenți. Zboară. Preț de o clipă, o clipă prea scurtă, se simte liberă.

Binecuvântări.

Mesajul gravat în minte a dispărut. Au dispărut și ceilalți Jucători. A dispărut și presiunea.

Dintr-odată.

Zboară.

Dar nu pentru mult timp.

Pentru că se apropie pământul.

Ridică umerii și capul, împingându-și bazinul înainte. Kala poartă un costum special. E conceput nu doar pentru zbor, ci și pentru aterizare. Din cele două plase se desfac câteva parașute miniaturale, care îi încetinesc coborârea. Apasă un buton de pe inelul de pânză de la degetul mijlociu și toată partea din față a salopetei se umflă cu un șuier puternic. Se lovește dureros de pământ, dar nu pățește nimic. Pernele de aer se dezumflă la fel de repede pe cât s-au umflat și, ca după toate cele 238 de salturi pe care le-a făcut până acum, se ridică în picioare și o ia la fugă. Fuge de tot și fuge spre tot.

Totul e nimic, își amintește Kala vorbele lui kepler 22b. Ce o fi însemnând asta? Felul în care o spusese ființa o făcuse să se simtă mică și neînsemnată. Era un sentiment care nu-i plăcea. Dar Kala nu se poate gândi mult la asta, pentru că, în timp ce aleargă, codul îi revine în minte ca o supernovă.

Kala e atât de distrasă de cod, încât nici măcar nu-l observă pe tânărul care o urmărește.

Fals.[79]

[79] http://goo.gl/PWDfdL

Christopher Vanderkamp

MAREA PAGODĂ A GÂȘTEI SĂLBATICE, PARTER, XI’AN, CHINA

Christopher a rămas pe loc, urmărind-o pe fată cu privirea. Costumul i s-a umflat ca un balon și, imediat după ce a aterizat, a luat-o la fugă. Pare un semn de bun augur faptul că Jucătoarea zburătoare e chiar fata pe care a văzut-o din camera lui de hotel. Cea cu pielea arămie, eșarfe colorate și ochi verzi.

Ia ca pe un semn de bun augur și faptul că nu l-a observat.

Încearcă să-i prindă din urmă, își spune în sinea lui, alergând silențios în urma Jucătoarei. *Probabil că ceilalți deja au plecat de la Convocare, iar ea e ultima care părăsește pagoda. Trebuie să-o urmăresc. E singura legătură cu iubita mea.*

Și o urmărește. Fără să știe că tânăra după care fuge e, de fapt, prima Jucătoare care părăsește Convocarea prin Marea Pagodă a Gâștei Sălbatice. Și că, dacă ar mai fi așteptat câteva minute, ar fi putut s-o vadă pe Sarah Alopay, Jucătoarea cahokiană a seminției 233.

Sarah Alopay, Jago Tlaloc

MAREA PAGODĂ A GÂȘTEI SĂLBATICE, ETAJUL ȘASE, XI'AN, CHINA

Sarah și Jago ajung în încăperea din care, cu doar câteva minute înainte, și-a luat zborul sumeriana. E ora 3:29:54 a.m. iar Kala a sărit în urmă cu exact 10 minute și 14 secunde. Însă Jago și Sarah n-au de unde să știe asta. Iar Sarah habar n-are că iubitul ei e în apropiere. Dacă s-ar gândi la Christopher, și-ar închipui că e în siguranță în Omaha, dând o mână de ajutor la curățarea zonei din jurul liceului. Dar nu se gândește la el, pentru că l-a alungat din minte.

Acea parte din viața ei s-a sfârșit.

A păși orbește printr-un portal extraterestru a fost o experiență ciudată. Lui Sarah i s-a părut că a fost o teleportare magică, dar știe că n-a fost deloc așa. Probabil la fel au gândit și primii oameni când au văzut focul. Portalul nu e deloc magic, ci produsul științei. E o tehnologie foarte avansată, o descoperire pe care oamenii încă n-au făcut-o sau pe care n-o vor face niciodată.

Timp de secole, această superioritate a fost avantajul și vraja Ființelor din Ceruri. Mașinăriile, tehnologia și capacitățile lor i-au făcut să pară zei în ochii multor popoare străvechi. Sarah știe că, dacă ar vrea, Ei ar putea face la fel și cu noi, cei de-acum. Să ne uluiască, să ne intimideze, să ne subjuge. Toți Jucătorii știu că oamenii sunt o simplă distracție pentru Ființele din Ceruri. Deși au construit reactoare nucleare și stații spațiale, deși au decodat genomul uman și au făcut mari progrese în geotehnică[80], oamenii au rămas pentru ei un biet amuzament, niște gândaci care se înfurie din nimic, se omoară între ei din te miri ce și se uită prea mult în oglindă.

[80] Ştiinţă care studiază caracteristicile chimice, fizice şi mecanice ale terenurilor, precum şi comportarea lor sub acţiunea construcţiilor (N.t.).

Dar niște gândaci care, din nu se știe ce motiv, îi interesează pe zei.

— Îl mai ai? întreabă Sarah, simțind că i se învârte capul.

— Da, spune Jago, făcând semn spre rucsacul lui.

E amețit, îl doare capul și gâfâie. Unda de șoc a exploziei l-a afectat.

— Te simți bine?

— Da, mormăie el, îndreptându-se de spate.

— Trebuie să plecăm. Nu suntem în siguranță aici.

— Nu mai spune.

Jago se întoarce spre ușa care duce la scară și, chiar în clipa aceea, Maccabee se materializează în spatele lui. Sarah vede cum se întâmplă: Maccabee pare să iasă dintr-o perdea de cerneală neagră, suspendată în aer.

Nabateanul nu pare să fi fost afectat de explozie sau de teleportare. Se repede la Jago și îl strânge de gât. Primul lucru la care se gândește Sarah e discul. Deși nu știe cum și de ce, e sigură că discul îi va oferi – le va oferi *amândurora* – un mare avantaj în Jocul Final.

Sarah ridică pumnul să-l izbească pe nabatean în ceafă, iar Jago îl lovește cu călcâiul în fluierul piciorului. Maccabee urlă și se apleacă de mijloc, îmbrâncindu-l pe Jago la podea, iar Sarah ratează lovitura care ar fi putut să-i crape țeasta nabateanului.

Jago nu reușește să scape din strânsoarea nabateanului, dar lovește orbește cu degetul mare în spate, sperând că va nimeri urechea lui Maccabee. În cele din urmă, degetul își atinge ținta, iar când și-l retrage, Jago aude *poc,* ca atunci când scoți dopul de la o sticlă veche.

Maccabee îi dă drumul și scoate un urlet. Se ține de ureche cu o mână, iar pe cealaltă o agită frenetic prin aer. Mai întâi o săgeată în coapsă, iar acum o lovitură murdară de la acest olmec hidos.

Maccabee nu e obișnuit cu atâta durere, cu atâta umilință. Și asta îl înfurie.

Înainte ca nabateanul să-și revină, Sarah se strecoară în spatele lui și îi dă un picior în coapsă, chiar lângă rană, doborându-l.

Sarah și Jago au drum liber spre scara care duce la parter, afară din această gură de deversare a Jucătorilor, din acest

furnicar de ucigași. Sarah se întreabă dacă au timp să-l omoare pe Maccabee și dacă are vreun sens.

Dar Jago nu are aceleași dubii. Ține cuțitul în mână și e pregătit să-i taie gâtul lui Maccabee.

— Ai grijă! strigă Sarah, văzând că se materializează și Aisling Kopp.

Părul roșcat al lui Aisling e răvășit, iar fața îi e acoperită cu funingine de la incendiu. După ce An a dat foc pădurii, a fost nevoită să iasă de la adăpostul copacilor și să pornească spre piramidă. E înspăimântată și se simte încolțită, așa că nu pune nicio întrebare, ci pur și simplu ridică arbaleta și trage.

Avertizat de Sarah, Jago se aruncă într-o parte, iar săgeata îi trece pe deasupra capului.

În cădere, își întoarce cuțitul și, apucându-l de lama călită, îl azvârle spre Aisling. Dar roșcata dă drumul arbaletei și își împreunează brusc palmele, prinzând cuțitul în aer. Zâmbește. E mândră că a reușit să pareze lovitura – bunicul i-a fost un bun profesor.

Jago și Sarah se răsucesc pe călcâie și pornesc spre trepte. Cuțitul lui Jago le zboară pe deasupra capetelor, înfigându-se în perete.

În câteva secunde ajung în încăperea spațioasă din vârful pagodei. Jago dă să fugă mai departe, dar Sarah face un pas într-o parte și îl apucă de braț. Arată în sus, la grinzi. Între ele și marginea de jos a acoperișului e un picior distanță.

Jago încuviințează. Înțelege. Sar amândoi odată, înhață grinzile aspre și se cocoață deasupra lor. Se privesc, ținându-și respirația și domolindu-și bătăile inimii.

Aisling dă buzna în cameră și fuge spre scara care duce la etajul de jos. Dar, chiar înainte să iasă pe ușă, se oprește. Simte ceva în aer și ciulește urechea spre spațiul dintre grinzi și acoperiș. Se răsucește spre ei, și pentru o clipă Sarah se întreabă ce motiv au să se ascundă. Celta e singură, iar ei sunt doi. Ar putea s-o elimine imediat. Îi aruncă o privire lui Jago, iar de pe scară se aude răcnetul lui Maccabee:

— Vă omor pe toți, nenorociților!

Fără să mai stea pe gânduri, Aisling se răsucește pe călcâie și fuge. Maccabee coboară treptele împleticindu-se și dă buzna în încăpere, gemând și mormăind. Nu arată deloc bine: în afară de

Marcus, care s-a prăpădit, Maccabee a avut cel mai mult de suferit în timpul Convocării.

Nabateanul pășește în mijlocul încăperii și se uită de jur împrejur, fără să arunce vreo privire deasupra capului. Mintea îi e încețoșată de răni, de începutul năprasnic al Jocului Final și de indiciul care i-a fost implantat în creier. Se învârte prin cameră 22 de secunde – doar 12 bătăi de inimă în pieptul lui Sarah –, după care se aude materializându-se încă un Jucător în camera de deasupra. Maccabee scuipă pe podea și coboară pe scări.

Jago și Sarah așteaptă alte trei minute. Ultimul Jucător teleportat, oricine ar fi fost el, nu se arată, așa că olmecul și cahokiana ating fără zgomot podeaua, se apropie de scară și coboară.

— Păcat că n-am reușit să eliminăm nici măcar unul, se plânge Jago pe trepte, frecându-și vânătăile lăsate pe gât de mâinile lui Maccabee.

— O să avem și alte ocazii, spune Sarah.

Îi e limpede că fac o echipă bună, dar nu știe dacă e tocmai înțelept să aibă coechipieri în Jocul Final. Și totuși, Jago a reușit să-i câștige încrederea. A ajutat-o și, lucru cel mai important, i-a fost loial. Știe că o place. Se întreabă dacă se poate folosi de asta. Dacă *vrea* să facă asta.

— Data viitoare când îl văd pe nabatean… începe Jago, dar se oprește.

Coboară etaj după etaj, iar când ajung la parter, se asigură că nu e nimeni afară, ies din Marea Pagodă și pornesc spre stradă, mergând prin locurile mai întunecate. Sarah habar n-are că, 30 de minute mai înainte, a fost acolo și băiatul din Omaha pe care încă îl iubește.

Și nici Sarah, nici Jago nu știu că An Liu, ciudatul fabricant de bombe, ultimul care s-a teleportat, îi urmărește de la o fereastră a Marii Pagode.

Îi urmărește și ține îndreptat spre ei un obiect metalic lung.

O tijă.

O antenă.

Un microfon.

O chestie *clipește* foarte, *clipește* dar foarte *clipește* vicleană.

Chiyoko Takeda

MAREA PIRAMIDĂ ALBĂ, MUNȚII QIN LIN, CHINA

Chiyoko Takeda se furișează prin pădure. L-a urmărit cu zâmbetul pe buze pe An Liu punând capăt Convocării. I se pare o mișcare nemaipomenită. Cu adevărat extraordinară.

Moartea și mutilarea sunt foarte eficiente când trebuie să tulburi mințile celorlalți și să-ți ascunzi adevăratele intenții.

Chiyoko se ține după olmec și cahokiană, care au pornit spre piramidă. E în dreapta lor, spre est, urmându-i silențios. Și nabateanul a luat-o spre piramidă, dar olmecul și cahokiana nu l-au văzut.

Chiyoko l-a văzut. A văzut-o și pe sumeriană dispărând în piramida mistică. A văzut cum s-a topit în portalul de culoarea mercurului.

Marea Piramidă Albă e un monument plin de semnificații pentru Chiyoko Takeda, Jucătoarea mută a celei de-a 2-a seminții – străvechea Mu.

E o onoare și numai să se uite la ea. E un reper trainic în timp și spațiu. Chiyoko știe că, în vremurile de demult, piramidele erau locuri de ancorare pentru Păstrătorii Jocului – ancore pentru navele și portalurile lor, pentru sursele lor de energie – și că într-o bună zi, după ce totul va pieri și va renaște, ar putea redeveni ce-au fost. Construcțiile tetraedrice sau rămășițele lor din China, Egipt, Sumer, Europa, India și din cele două Americi. Cele mai multe dintre ele au căzut în ruină sau au dispărut sub mormane de pământ și vegetație. Sau au fost profanate de ignoranta specie umană, care nu merită să supraviețuiască după ce va să vină. Unele – precum această piramidă ancestrală – nici n-au fost descoperite încă. Dar niciuna nu e ca aceasta.

Marea Piramidă Albă n-a fost pângărită de mâinile și mințile oamenilor. N-a fost tocită de vânt și ploi, nici roasă de rădăcini și pământ, nici fisurată de cutremure sau de erupțiile vulcanilor.

E o piramidă specială.

Dacă ar putea, ar rămâne să se uite la ea o săptămână, două, trei. Să-i admire proporțiile. Să-i măsoare laturile. Să găsească semnele de pe ea și să le descifreze. Dar nu poate face nimic din toate astea.

Jocul a început.

Și a pornit în urmărire.

Pe fiecare umăr are câte un hojo – o funie cu greutate metalică la capăt. Folosirea lor a fost o diversiune, la fel ca explozia lui An. Desigur, n-a fost o manevră la fel de eficientă, dar i-a permis să-și atingă scopul. Cu ajutorul celei de-a doua funii a reușit să lanseze săgeata minusculă prevăzută cu dispozitiv de urmărire, care s-a înfipt în gâtul lui Jago Tlaloc. Săgeata care i-a bâzâit pe la ureche ca un țânțar.

Jago Tlaloc, olmecul. E limpede că s-a aliat cu Sarah Alopay, cahokiana. Jucătorii triburilor străvechi ale celor două Americi. Îi urmărește apropiindu-se de piramidă. Chiyoko e suficient de aproape cât să le audă vocile, dar nu să le și distingă vorbele. Maccabee merge șchiopătând la mică distanță în urma lor. Sarah și Jago tot nu l-au observat. În spatele nabateanului vine Aisling Kopp. Care va prinde pe care, cine va lupta cu cine, care va muri?

Olmecul o conduce pe cahokiană prin portal și dispar dintr-odată, ca-ntr-un număr de magie. Chiyoko dă să se apropie, sperând s-o ia înaintea lui Maccabee, dar nabateanul e chiar acolo. Chiyoko știe un lucru pe care ceilalți nu-l știu – că olmecul are discul. În seminția Mu, discurile sunt venerate ca niște simboluri sacre și misterioase. Chiyoko l-a recunoscut imediat: e un disc Baian-Kara-Ula. Unul dintre cele căzute din cer în timpuri străvechi. Discuri cu informații, indicii și coordonate.

Trebuie să urmărească discul. Dacă un Jucător pune mâna pe disc, se va ține după el. Va continua să urmărească discul până se va ivi prilejul să-l fure. Știe că o va conduce la Cheia Pământului.

Și știe că e singura care știe.

Pentru că acesta este indiciul pe care kepler 22b i l-a lăsat în minte. Un mesaj foarte simplu: *Ca reprezentantă a seminției Mu, numai tu înțelegi unde duce discul.*

Chiyoko îl vede pe Maccabee apropiindu-se de portal – pășește prin el și dispare. Aisling e la mai puțin de un minut în urma lui. Niciunul dintre ei n-a observat-o pe Chiyoko. Va intra și

ea prin portal după celtă. Chiyoko așteaptă. Se gândește că nu va mai rămâne la Convocare decât un minut. Un singur minut alături de minunata piramidă strălucitoare. Face o plecăciune, își exprimă respectul și admirația, rămâne nemișcată o clipă, mulțumindu-i că există.

Un zbârnâit discret și îndepărtat face ca aerul să-i vibreze pe timpan, smulgând-o din reverie. Se aruncă instinctiv la pământ și o săgeată spintecă aerul chiar în locul unde cu o clipă înainte se afla inima ei. Se pare că unul dintre ei *a observat-o.*

Băiatul.

Baitsakhan.

Chiyoko estimează că sunt șapte pași mari de la marginea pădurii până la portal. Nu va risca să fie rănită ca să ajungă acolo. Știe că trebuie s-o ia din loc, altminteri băiatul o va omorî. Se târăște pe pământ și o nouă săgeată se înfige alături, dar e o lovitură disperată. Băiatul n-o mai vede.

Ajunge la un copac gros și se ridică, ascunzându-se în spatele lui. Reconstituie în minte traiectoriile săgeților și identifică locul de unde au fost trase, văzându-l pe Baitsakhan ghemuit după niște tufișuri.

E la 90 de picioare distanță.

Îl poate nimeri.

Scoate din haină cinci shuriken-uri din titan, cu muchiile ascuțite ca briciul, ținându-le ca pe niște cărți de joc între degetele sale agile. Aruncă unul în aer și îl prinde cu cealaltă mână.

Nu e nerăbdătoare. Pentru ea, crima a fost întotdeauna consecința oportunității și a necesității. Nu prețuiește viața, dar nici nu i se pare că a omorî pe cineva e un fleac. Suntem oameni și avem o singură viață, care trebuie respectată. A lua viața cuiva trebuie să fie întotdeauna o decizie bine cumpănită.

Coboară panta în liniște, îndepărtându-se de piramidă. Deschide ochii cât mai larg, în ciuda flăcărilor aprinse de explozie. Se oprește lângă un arbore căzut, își înfige piciorul stâng în pământ și aruncă steaua cu muchii ascuțite.

Baitsakhan aproape că e luat prin surprindere.

Aproape.

Se aruncă la pământ în ultima clipă, iar shurikenul își ratează ținta, înfigându-se în trunchiul unui copac.

Chiyoko trage aer în piept.

Rămâne nemișcată.

Așteaptă.

O zărește pe Aisling Kopp trecând prin portal.

Baitsakhan se ridică în picioare, trădându-și poziția. Pune o săgeată în arc și o caută disperat cu privirea.

Prostule.

Chiyoko aruncă o stea, care îl lovește în umăr, afundându-se cu totul în carne.

Băiatul scoate un țipăt.

Jucătoarea Mu își schimbă poziția, așezându-se pe poteca spre portalul din piramidă. Aruncă încă un shuriken, de data asta spre fruntea băiatului, cele șase colțuri ale stelei răsucindu-se în aer precum discul unui gater silențios. Dar, chiar înainte să-și atingă ținta, își schimbă brusc direcția din pricina unei rafale de vânt, ștergând craniul lui Baitsakhan și retezându-i doar o bucată de scalp.

Băiatul scoate încă un țipăt, provocând-o la luptă pe Chiyoko, după care trage o săgeată disperată în noapte.

Rafala de vânt se potolește. Chiyoko inspiră adânc, apoi se întoarce spre piramidă, face o tumbă în față, peste un bolovan mare, iar când e cu capul în jos, aruncă stelele pe care le mai are în mână spre puștiul enervant cu un singur nume – Baitsakhan, donghul din seminția 13. Aterizează perfect în picioare și o ia la fugă spre ușa mistică, fără să vadă dacă și-a atins ținta.

Dar nu-i pasă. Băiatul e prea nesăbuit ca să reziste multă vreme în joc. Dacă ea n-a reușit să-l omoare, sigur îl va omorî altcineva.

Chiyoko se teleportează în camera secretă unde s-au strâns inițial toți Jucătorii. Spre deosebire de ceilalți, nu e deloc dezorientată. Se strecoară până la ușă, apoi coboară tiptil scara veche care duce în camera principală de la ultimul etaj. Chiar când intră, o vede pe Aisling ieșind. Chiyoko așteaptă o clipă, apoi se lipește de perete și merge pe lângă el ca o stafie. Nu-i vede pe cei doi Jucători ascunși deasupra bârnelor, și nici ei n-o văd pe ea.

Și astfel se face nevăzută.

Hilal ibn Isa al-Salt

SATUL HSU, MUNȚII QIN LIN, CHINA

Hilal ibn Isa al-Salt are mâini frumoase.

Oricâte ziduri a escaladat, oricâte cuțite a aruncat, oricâte macete a mânuit, oricâți bolovani a cărat, oricâte oase și-a rupt, oricâte fire electrice ar fi lipit cu cositor, de oricâte ori a stat în mâni, oricâte pagini a răsfoit, oricâte flotări și tracțiuni a făcut, oricâte arme a curățat, întotdeauna a avut grijă de mâinile lui frumoase.

Ulei de nucă de cocos.

Tinctură de rozmarin.

Grăsime proaspătă de la un miel de lapte, luată direct de la abator.

O pilă cu mâner de fildeș.

Unghiile lui sunt perfect rotunde, de culoare albă, scoase în evidență de pielea neagră și catifelată. Are cuticule moi, iar bătăturile nu i se văd.

Nu trece prin portalul Marii Piramide Albe, ci alege s-o ia prin pădure. La început merge repede, să nu fie prins din urmă de fum și foc sau de ceilalți Jucători. Cu toții sunt niște nebuni care n-au vrut să-l asculte, nu i-au acordat nici măcar cinci minute înainte să înceapă să se omoare între ei. Hilal oftează.

După ce lasă piramida mult în urmă, pădurea e liniștită și tăcută. Îi devine familiară, la fel ca toate pădurile, căci a petrecut mult timp printre arbori. Nu-l întâlnește pe niciunul dintre Jucătorii care au luat-o și ei prin pădure, iar după 12 ore de mers ajunge la un cătun care nu apare pe harta lui. Câteva colibe de lemne la o răscruce de drumuri de pământ, printre care se văd o vacă și câteva găini.

Se oprește în mijlocul răscrucii. Nu iese nimeni din colibe, dar din coșurile improvizate se ridică fum și se simte miros de mâncare.

În cele din urmă, dintr-o colibă iese o fată, deși tatăl ei îi cere să rămână înăuntru. Se apropie curioasă de drum. E prima oară când vede un om cu piele neagră. Ochii ei de un albastru-deschis – un dar de la strămoșii ei îndepărtați – sunt tulburători.

Ar putea fi o extraterestră.

Fata – are șapte sau opt ani – se oprește în fața lui Hilal.

La gât îi atârnă o cruciuliță de argint cu șnur roșu.

Hilal întinde mâinile spre ea, făcând palmele căuș. Fata se uită în căuș. Nu vede nimic. Axumitul își dă seama că ea îi admiră pielea fină și că e surprinsă de culoarea mai deschisă a palmelor lui. Fata observă și mica cicatrice din podul palmei drepte. Face ochii mari și se ridică pe vârfuri.

Cicatricea are formă de cruce și e singurul cusur al pielii lui altminteri impecabile.

— Vin în pace, soră, spune el în engleză.

Copila n-a mai auzit niciodată asemenea sunete, dar vocea lui e atât de blândă, încât buzele ei subțiri se arcuiesc într-un zâmbet.

Dar zâmbetul dispare imediat, căci din spatele lui Hilal se aude zgomot de pași.

Fata dă din mâini ca și când ar vrea să alunge un spirit malefic și se retrage câțiva pași.

Hilal stă nemișcat.

N-are nevoie să se uite în spate ca să știe ce se apropie.

Închide ochii. Ascultă. E un bărbat. Cu picioarele goale. Încearcă – fără succes – să alerge silențios. Are mâinile ridicate. În mână ține un fel de bâtă. Are respirația întretăiată și agitată.

În ultima clipă face un pas spre dreapta și un topor spintecă aerul la câțiva milimetri de umărul lui. Lama ascuțită se înfige în pământ, iar Hilal întinde mâna calm, îl apucă pe atacator de degetul mare de la mâna dreaptă și i-l dă pe spate, făcându-l să scape toporul din mână. Axumitul îi răsucește degetul într-un arc larg, iar bărbatul e nevoit să-l urmeze.

Hilal se încruntă ușor. Omul acela ar fi trebuit să fie mai precaut. Axumitul pune un genunchi în pământ, fără să-i dea drumul la deget, și îl trântește pe spate, tăindu-i respirația.

Atacatorul încearcă să-l lovească cu pumnul stâng, dar Hilal se ferește și ridică mâna, arătând încă o dată crucea din palmă acestor creștini alungați în inima pădurii.

— Vin în pace, repetă el în engleză. La fel ca fratele nostru Hristos pe vremuri.

Bărbatul se liniștește o clipă, încruntându-se cu un aer confuz, apoi încearcă din nou să lovească. *Violența, întotdeauna violența e prima reacție.* Hilal clatină dezaprobator din cap și îl lovește cu pumnul în gât, paralizându-l temporar. Apoi dă drumul degetului, iar bărbatul rămâne întins la pământ ca o păpușă de cârpă.

Hilal se ridică și se adresează întregului cătun, de data asta într-o chineză acceptabilă:

— Sunt un călător înfometat din altă lume. Ajutați-mă și vă voi ajuta și eu când va sosi timpul.

Se întredeschide o ușă.

— Și credeți-mă, surori și frați creștini, timpul acela va sosi.

12.0316, 39.0411[81]

[81] http://goo.gl/15ik6L

Sarah Alopay, Jago Tlaloc

TAXIUL 345027, ÎNMATRICULAT DE FENG TIAN,
ÎN TRECERE PE LÂNGĂ VECHIUL ZID DE APĂRARE DIN XI'AN, CHINA

Este ora 11:16 a.m. a doua zi. Sarah și Jago nu au dormit deloc. N-au văzut niciun alt Jucător de când au ieșit din Marea Pagodă a Gâștei Sălbatice. La micul dejun au mâncat pe fugă orez, ceai și portocale. S-au ținut departe de pagodă, de craterul meteoritului și de centrul vechi, împrejmuit cu ziduri. În cele din urmă au găsit un taxi, au urcat în el și au spus: „Hotel". Șoferul merge spre sud de mai bine de o oră, încercând să-i convingă să coboare, dar ei îi tot dau bani, cerându-i să nu se oprească, să-i ducă tot mai departe de oraș. Vor un hotel mic și retras, dar încă n-au găsit unul. Așa că taximetristul merge înainte.

Jago bagă mâna în rucsac și scoate discul pentru prima oară de la Convocare. Îl ridică în dreptul ochilor, răsucindu-l în lumina dimineții care se strecoară pe geam. Îl examinează cu atenție, încercând să-și dea seama la ce ar folosi. Șoferul vede discul în retrovizor și începe să vorbească despre ciudatul obiect.

Jago și Sarah nu înțeleg nimic din ce spune.

Taximetristul e un om ciudat. Știe că ei nu înțeleg chineza, dar continuă să turuie. Ia mâinile de pe volan, gesticulând frenetic, iar taxiul șerpuiește pe șosea. Sarah e sătulă de povestea asta, de șofer, de gălăgie, de mers cu mașina. Întoarce capul și se uită pe geam. Încetul cu încetul, suburbiile au cedat locul peisajului de țară. Are nevoie să-și limpezească mintea.

Cahokiana încearcă să-și imagineze ceva plăcut, un loc îndepărtat, dar sfârșește prin a se gândi la Christopher. Își amintește noaptea dinainte de absolvire, dinainte ca meteoritul să distrugă liceul și să-l omoare pe fratele ei. Christopher a luat-o cu mașina de acasă și a dus-o într-un loc liniștit de pe malul fluviului Missouri, unde pregătise dinainte un picnic. Dar nu prea s-au atins de mâncare, mai mult au stat sub pătură, sărutându-

se și ținându-se de mână, îmbrățișându-se și șoptindu-și vorbe tandre. A fost o noapte minunată, una dintre cele mai frumoase din viața ei. Cu toate că și-a propus să uite de Christopher, cel puțin până se va sfârși Jocul Final, el e prima persoană la care se gândește când are nevoie de mângâiere.

Cu toate că ar vrea să păstreze în minte imaginea lui, indiciul pe care i l-a gravat kepler 22b în creier se suprapune peste toate gândurile ei. E un șir lung și haotic de numere. Oricare ar fi lucrul la care se gândește, oricât de mult ar încerca să alunge indiciul, oricât de fericită ar fi amintirea și oricât de plăcută ar fi închipuirea, numerele îi stăruie în minte:

498753987.2420343333503405748314984.574398752348720
39849999329.29292389370213754893567.2498572341234675
4893422677434537777773923046805.3652566245362209845
710230467233100438.13857210102000209357482[82]

Sarah este o excelentă spărgătoare de coduri, dar acesta i se pare că nu are nicio noimă. Nu identifică niciun tipar, nu găsește niciun indiciu, nu intuiește acel ritm care se regăsește în orice cod. Mintea îi e complet absorbită de șirul de numere care alungă imaginea lui Christopher. Sarah e copleșită de o tristețe profundă.

— Te simți bine? întreabă Jago.

— Nu știu, răspunde Sarah, surprinsă de cât de ușor îi este să fie sinceră cu Jago.

— Pari tristă.

— Se vede?

— Da, ezită Jago. Vrei să vorbești despre asta?

Sarah zâmbește, ușor stânjenită de ideea de a avea o discuție intimă cu acest băiat, pe care abia l-a cunoscut. Și care în plus e un Jucător. Probabil ar trebui să se gândească cum să-l omoare, nu dacă poate avea încredere în el. Nu vrea să-i povestească despre Christopher, așa că îi spune doar o parte de adevăr.

— Mă gândesc întruna la indiciul meu. E ca o melodie urâtă pe care nu mi-o pot scoate din cap.

— Ah, spune Jago, pe un ton înțelegător. La fel mă simt și eu. Nu-mi pot alunga indiciul din minte.

— Al meu e un șir ciudat de cifre.

---

[82] http://goo.gl/h4SMgp

— Al meu e o imagine, un fel de luptător asiatic de demult.
— E mai bine decât să vezi numere, spune Sarah.
Jago plescăie din limbă cu un aer necăjit:
— Te-ai uitat vreodată la același lucru timp de douăsprezece ore la rând? E ca și când ai merge la muzeu și ai rămâne blocat în fața unui exponat al naibii de plicticos.
Sarah zâmbește din nou. Poate că ajutându-l pe Jago va reuși să uite pentru o vreme de indiciul ei:
— Hai să-ți dau o mână de ajutor. Descrie-mi imaginea.
— E ca o fotografie, văd fiecare detaliu. Într-o mână are o suliță, iar în cealaltă ține…
Jago aruncă o privire spre rucsacul de la picioare.
— Discul? întreabă ea.
— Da.
— Poate tocmai de-aia l-ai găsit tu.
— Nu cred. Pur și simplu am fost mai norocos decât ceilalți.
— Ce crezi că e discul ăla?
— Habar n-am, dar e important. Iar muta știa asta. De-aia a și încercat să pună mâna pe el.
Sarah aprobă și își ia privirea de la Jago. *Christopher avea dreptate,* se gândește în sinea ei, apoi spune cu glas tare:
— Povestea asta e o nebunie.
Jago privește în gol. Nu se aud decât zgomotele mașinii.
— N-ai vrut să iei parte la Jocul Final, nu-i așa? o întreabă el în cele din urmă.
Nu poate să-i spună adevărul. Nu poate să-i povestească despre Tate. Nu poate să-i spună că s-a antrenat mai puțin de patru ani. Nu poate.
— Pur și simplu n-am crezut că o să se întâmple vreodată, spune Sarah.
— Sincer, nici eu, răspunde Jago, atingându-și cicatricea de pe față. Unde mai pui că mai aveam puțin și deveneam neeligibil.
— Mda. Eu mai aveam de așteptat vreo doi ani.
— Dios mío![83]
— Au trecut mii de ani fără Jocul Final. De ce tocmai acum? Ai idee?
Jago oftează:
— Nu, nu chiar. Mama zice că suntem prea mulți oameni. Ca și când rasa omenească ar fi o calamitate… Dar știi ceva, nu

[83] În spaniolă, în original: „Dumnezeule!” (N.t.).

contează de ce. Doar l-ai auzit pe ciudatul ăla de kepler. A zis că Jocul Final e cât se poate de real și că nu avem de ales. Tot ce contează e că se întâmplă. Și trebuie să Jucăm.

— Dar *de ce?* insistă Sarah.

— De ce avea ființa aia șapte degete? ripostează Jago. Te-ai antrenat mult timp și ți s-a tot povestit despre Jocul Final și despre Creatori, despre seminții și despre adevărata istorie a lumii, nu-i așa?

— Bineînțeles, știu toate astea. Și îți închipui că m-am antrenat intens. *De fapt, a trebuit să mă antrenez mai intens decât îți închipui,* își spune în sinea ei. *Ca să recuperez timpul pierdut.* Dar am fost și o fată normală. Noaptea trecută, când i-am văzut pe ceilalți pentru prima oară… nu știu… m-am gândit că poate sunt *singura* normală dintre voi. Tu, Chiyoko, Baitsakhan, An… voi ați fost crescuți pentru porcăria asta. Eu…

Clatină din cap și se oprește.

— Acum câteva zile ai sărit dintr-un tren în mișcare și mi-ai pus umărul la loc. Noaptea trecută mi-ai salvat viața *prinzând o săgeată cu mâna.* Nu te amăgi, și tu ai fost crescută pentru asta. Apoi adaugă zâmbind: Și sunt mai *normal* decât par. Înainte să înceapă Jocul, obișnuiam să duc turistele americane drăguțe la plajă și să le fac turul orașului.

Jago stă pe gânduri câteva clipe:

— Serios, nu ești singura care a avut o viață normală până acum!

Sarah știe că are dreptate, dar tot i se pare ireal. Pentru prima oară, conștientizează prăpastia din viața ei. De o parte, Sarah Alopay, cea mai frumoasă și mai silitoare fată din liceu. De cealaltă parte, o fată dură, antrenată să ucidă, să decodeze și să înșele. Înainte putea să împace aceste două jumătăți, pentru că Jocul Final era doar o glumă proastă, care îi mânca verile și weekendurile. Dar acum nu mai e o glumă.

O clipă îi apare în minte imaginea lui Christopher: e îmbrăcat cu un maiou transpirat și aleargă pe terenul de fotbal, apropiindu-se de ea. Dar codul îi ia locul imediat.

— Eram fericită, spune ea cu nostalgie. Aveam tot ce-mi doream. Credeam că sunt normală, Feo. Credeam că sunt ca toată lumea.

— Dacă vrei să ai șanse să câștigi, ar fi bine să nu mai gândești așa.

— Nu vreau doar să am șanse, vreau să câștig. Nu am altă opțiune *decât* să câștig.

— Atunci vechea Sarah Alopay a murit.

Sarah încuviințează, iar taxiul încetinește și virează pe un drum de pământ. Merg vreun sfert de milă, intră pe o poartă de fier și înaintează pe o alee mărginită de lămâi înfloriți. Aleea se înfundă, iar șoferul oprește și le face semn cu mâna spre o pensiune. E o clădire cu etaj, construită din beton, cu multe ghivece de flori și acoperiș de țiglă roșie, pe care se plimbă un cocoș. Zăbrelele de la ferestre sunt vopsite în galben.

Nu se vede nicio altă clădire în jur. Pe acoperiș sunt montate câteva antene parabolice, ceea ce înseamnă că pensiunea are și internet. În spatele casei e un câmp necultivat, iar dincolo de el se înalță niște dealuri.

— Excelent! îi spune Jago șoferului, apoi îi dă un pumn de yuani și deschide portiera. Ți se pare în regulă? o întreabă el pe Sarah.

Cahokiana se uită cu atenție la pensiune. Pregătirea ei preia controlul, alungându-i neliniștea. Un loc îndepărtat, izolat și sigur, numai bun pentru următoarea rundă din Jocul Final.

— Da, răspunde Sarah.

Coboară din taxi și inspiră adânc. Jago are dreptate. A sosit timpul să renunțe la părțile ei normale. Să o lase în urmă pe Sarah cea frumoasă, care a fost desemnată să țină discursul de absolvire.

Uitându-se la Jago, care merge înaintea ei, își dă seama că trebuie să lase în urmă și partea care îl iubește pe Christopher.

Chiyoko Takeda

TAXIUL 345027[84], ÎNMATRICULAT DE FENG TIAN, DISTRICTUL CHANG'AN, XI'AN, CHINA

Feng Tian clatină din cap, trece în viteza întâi și demarează. Se bucură că a scăpat de străinii ciudați și posaci. N-a înțeles nimic din ce spuneau, dar nu contează; a avut în mașină suficiente cupluri de străini mohorâți cât să recunoască semnele unei certe între îndrăgostiți. Copii caraghioși. Măcar i-au dat un bacșiș gras.

Pune un CD cu muzică pop și își aprinde o țigară, hurducându-se pe drumul de pământ. Se întoarce pe șoseaua asfaltată, trecând pe lângă o motocicletă roșie care nu era acolo înainte. Dar nu-i dă nicio importanță.

Puțin mai încolo, descoperă surprins o tânără japoneză în pantaloni scurți de blugi, pe marginea drumului. E machiată și are o perucă albastru electric, iar pe umăr îi atârnă o poșetă mare și elegantă. Îi face semn cu mâna, în maniera japonezilor – cu degetele îndreptate în jos, mișcând încheietura în față și în spate. Șoferului i se pare că gestul înseamnă mai degrabă: „pleacă".

Trage pe dreapta.

Nu mai e nimeni în jur.

De o parte a șoselei e un lan de grâu, de cealaltă, un crâng de bambus.

De unde o fi apărut japoneza?

Fata se apleacă în dreptul geamului și îi întinde un bilet. Taximetristul oprește muzica. Japoneza are un zâmbet plăcut, buze lucioase și bujori în obraji. Pe bilet e scris de mână într-o chineză perfectă: „Scuzați-mă, sunt mută. Vreți să mă duceți înapoi la Xi'an?"

Ce noroc! Are client și la întoarcere? Șoferul încuviințează și îi face semn spre bancheta din spate, dar fata îl ia prin

[84] http://goo.gl/hHq0QD

surprindere, deschizând portiera din față și sărind pe scaunul din dreapta. Arată ca o elevă zburdalnică. Gândurile taximetristului nu sunt întru totul inocente. Japoneza închide ușa, îi face semn să pornească și îi ia pachetul de țigări de pe bord.

Ce fată îndrăzneață.

E chiar mai ciudată decât ceilalți doi clienți.

Dar măcar e mai veselă.

Poate că drumul de întoarcere n-o să fie la fel de plicticos.

Feng Tian trece în viteza întâi și demarează. Fata se întoarce spre el și arată țigara cu degetul. Vrea foc. Șoferul își scoate bricheta Zippo, o desface și îi învârte rotița. Își împarte atenția între drum și capătul țigării.

Așa că nu vede Taser-ul[85] special modificat pe care ea i-l lipește de gât, eliberând un curent ucigător de 40.000 de volți.

Chiyoko apucă volanul și trage frâna de mână. Apasă Taser-ul cu putere, urmărind spasmele taximetristului timp de 11 secunde. Apoi ia mâna de pe trăgaci. Îi verifică pulsul. Inima i-a stat în loc.

Se apleacă peste șofer și îi dă scaunul pe spate. Îi ia ochelarii de soare și îi pune pe bord, apoi îi smulge bricheta dintre degetele electrocutate. Sare pe bancheta din spate și trage de o clapetă care coboară speteaza, dând la iveală portbagajul. Trage cadavrul – e incredibil de puternică pentru statura ei, așa că se descurcă fără probleme – și îl împinge în portbagaj, ridicând speteaza la loc. Sare pe scaunul din față, își dă jos peruca și o aruncă la picioare, apoi scoate din poșetă o cămașă cu guler, o altă perucă și un pachet de șervețele umede. Își pune peruca și cămașa, de data asta seamănă cu un bărbat. Se aranjează în oglindă, scoate un șervețel din pachet și se demachiază. Apoi ia o pungă cu fermoar, o deschide și scoate din ea o mustață falsă, pe care și-o lipește cu grijă.

Toate astea în mai puțin de două minute.

Trece în viteza întâi și demarează. Verifică oglinzile. Nu e nimeni în jur. N-a văzut-o nimeni. Nu sunt martori, deci nu trebuie să mai omoare pe nimeni. Își pune ochelarii taximetristului, ia o altă țigară din pachet, aprinde bricheta și trage în piept. E abia a patra țigară din viața ei, dar e bună,

---

[85] Armă care produce şocuri electrice capabile să imobilizeze o persoană (N.t.).

încântătoare. O ajută să se relaxeze, să se împace cu crima pe care tocmai a comis-o. Șoferul a trebuit să moară pentru că văzuse discul. Chiyoko spune o rugăciune în gând pentru el, explicându-i că nu-și poate asuma niciun risc. Chiar dacă ar fi fost cel mai ignorant taximetrist din lume, tot nu și-ar fi putut asuma niciun risc.

În afară de Jago și Sarah, doar ea trebuie să știe de disc.

Regele Codului[86]

[86] http://goo.gl/41d8TJ

Shari Chopra

AUTOBUZ CLASA A III-A, ÎN APROPIERE DE CHENGDU, PROVINCIA SICHUAN, CHINA

Shari Chopra are o nouă problemă. O problemă neprevăzută.

29, 9, 8, 2, 4.

Nu-și poate domoli mintea.

29, *9, 8, 2, 4.*

Toată viața a fost liniștită pe dinăuntru, dar acum ceva s-a schimbat. Ceva s-a întâmplat după Convocare, după ce a primit indiciul. Ceva a început să sape și să sfredelească înlăuntrul ei, vrând parcă să iasă.

Numerele.

29, 9, 8, 2, 4.

Care i se perindă neîncetat prin minte.

Încearcă să îndepărteze toate așteptările, să se refugieze în respirație, să vadă cu ochii închiși.

Nimic nu o ajută.

29, 9, 8, 2, 4.

Ce or fi însemnând?

Ce or fi vrând?

29, *9, 8, 2, 4.*

Ce-și dorește Shari acum e un ceai într-o ceașcă de lut ars, de la o tarabă de pe stradă. Ar vrea să soarbă băutura caldă și parfumată, să spargă ceașca de pământ și să vadă cioburile cărămizii. Ar vrea să-l audă pe vânzător strigând în urma ei. Ar vrea să mănânce la prânz *dum aloo* și *dalchini pulao*[87]. Și ar vrea o porție de piure de cocos preparat de tatăl ei. Vrea acasă. Vrea să-și vadă iubitul – iubirea vieții ei. Vrea să-l vadă, să-l atingă. Dar numerele din mintea ei au întâietate. Îi acaparează mintea și dau tot restul la o parte.

29, 9, 8, 2, 4.

---

[87] *Dum aloo* este o tocană indiană cu cartofi întregi, iar *dalchini pulao* este un pilaf cu legume şi mirodenii (N.t.).

Shari e într-un autobuz de clasa a III-a care se apropie de Chengdu, capitala provinciei Sichuan. A urcat în autobuz pentru că o urmărește pe Alice Ulapala. A văzut-o pe Jucătoarea koori în pădure și s-a ținut după ea până în Xi’an. Au trecut mai puțin de 30 de ore de la Convocare. Alice n-a văzut-o pe Shari sau cel puțin nu i-a dat de înțeles că ar fi văzut-o. Jucătoarea koori stă pe un loc din față. Shari s-a strecurat pe lângă ea și s-a așezat la mijlocul autobuzului plin de lume.

Și mintea ei e plină.

Prea plină.

Dă pe afară.

Cum de s-a întâmplat una ca asta? Shari întotdeauna a avut un control riguros asupra minții ei. În timp ce alți Jucători s-au concentrat asupra abilităților fizice, Shari și-a ascuțit mintea ca un brici cu ajutorul meditației. Memoria îi e aproape perfectă. Mintea ei absoarbe detalii cu setea cuiva care bea apă în deșert. Poate că tocmai această deschidere îi pricinuiește atâta suferință – poate că a fost *prea receptivă* la indiciu.

29, 9, 8, 2, 4.

O pasageră din spatele ei începe să plângă. Spune că o doare stomacul. Autobuzul nu are aer condiționat și înăuntru e din ce în ce mai cald, iar printre scaune se împrăștie și fierbințeala motorului mormăitor și pufnitor, care pute a ulei, benzină și foc.

Oare să le așeze în ordine inversă? *4, 2, 8, 9, 29.* O fi doar o secvență dintr-un șir? *4, 2, 8, 9, 29.* Ce urmează după ele? O fi un singur număr? O formulă? 2 la puterea a doua e 4, la puterea a treia e 8, plus unu fac 9, iar dacă îi pui 2 în față obții 29. Și apoi?

Ce?

Ce? Ce? Ce?

Shari transpiră. Din cauza căldurii și a presiunii care crește în mintea ei.

Vrea să-l vadă. A vrut să-l vadă imediat ce a început Convocarea și imediat după ce s-a încheiat.

Și acum ar vrea să-l vadă.

Ar vrea să-l vadă pe Jamal. Prietenul ei cel mai bun. *Jaanu*[88].

Ceilalți Jucători nu trebuie să afle despre el.

Despre *ei.*

---

[88] În hindi, în original: „iubitul” (N.t.).

Despre soțul și fiica ei cea mică, pe care o cheamă Alice, la fel ca pe Jucătoarea koori pe care o urmărește. A considerat un semn bun că au același nume.

Shari are doar 17 ani, dar deja e o femeie. E soție și mamă. Dar asta trebuie să rămână un secret. *Ei* trebuie să rămână un secret. Altminteri, o vor compromite. O vor compromite pentru că îi iubește.

Ei trebuie să trăiască. Trebuie.

Ceilalți nu trebuie să știe de ei.

Femeia din spate plânge în continuare, căci durerile par să se întețească, iar câțiva pasageri strigă la ea. Shari încearcă să ignore toate astea, să se concentreze doar la numere.

29, 9, 8, 2, 4. 29, 9, 8, 2, 4. 29, 9, 8, 2, 4. 29, 9, 8, 2, 4.

Dar femeia nu se oprește. Țipă mai tare și lovește cu pumnul în geam, gata să-l spargă. Se întoarce și vede o mulțime de oameni gesticulând frenetic. Pare că au început să se îngrijoreze. În schimb, șoferul își vede impasibil de drum. Shari zărește o mână ridicându-se din spatele unui scaun. Un bărbat întreabă dacă e vreun medic în autobuz.

Dar doctorii nu circulă cu autobuze de clasa a III-a.

Bărbatul pune o nouă întrebare, iar Shari înțelege un cuvânt: *moașă.* E vreo moașă la bord?

Shari nu e moașă, dar e mamă și are 13 surioare și șapte frați, zeci de veri și 29 (iarăși acest număr) de nepoți și nepoate. Tatăl ei a avut cinci soții. Așa e în seminția ei. Are un neam mare și încâlcit, cu multe guri de hrănit, dar slavă Domnului că sunt înstăriți.

În autobuzul acela este o nouă gură care se străduiește sa iasă la lumină, să respire, să mănânce și să plângă.

Calmă.

Fii calmă.

În pântecele femeii e o gură care vrea să trăiască.

Shari se uită la Alice. Îi vede claia de păr ridicându-se deasupra spetezei. Jucătoarea koori pare că doarme. Shari e uimită că cineva poate dormi pe o asemenea căldură, într-un autobuz care merge hurducându-se, având la bord o femeie în chinurile facerii. Poate că mintea lui Alice nu e atât de agitată. Shari și-ar dori să poată dormi și ea.

Oricum, Alice n-are unde să plece – nici măcar nu-și dă seama ce se întâmplă în jur.

Așa că Shari va da o mână de ajutor.

Se ridică în picioare și pornește spre femeie, traversând culoarul aglomerat. Scoate din borsetă o sticluță cu dezinfectant pentru mâni și își curăță bine mâinile.

— Scuzați-mă, spune ea într-o mandarină aproximativă, punând sticluța înapoi în borsetă.

Mirosul dezinfectantului are un surprinzător efect revigorant. Câțiva pasageri se uită la ea și clatină din cap. Nu e ce se așteptau.

— Știu că sunt tânără și străină, dar pot s-o ajut, spune ea. Am și eu un copil și am asistat la douăzeci și una de nașteri. Vă rog, dați-mi voie să mă uit.

Oamenii din jurul gravidei se dau la o parte. Nu e o femeie, ci o fată. Are vreo 13 ani.

Cât avea și Shari când a adus-o pe lume pe micuța Alice. Doar că ea nu a născut într-un autobuz sufocant. Era o zi frumoasă, iar Jamal era lângă ea și o ținea de mână. Și-ar dori să-i fie alături și acum.

Deja se vede capul copilului. Încă un pic și iese cu totul. Ba chiar ar fi ieșit până acum, dacă n-ar fi fost ceva în neregulă.

— Pot să te ajut? o întreabă Shari pe fată.

Fata e speriată. Pe nas și pe obraji i s-au spart niște vase de sânge. E de acord.

Câtă durere.

Câte lacrimi și câtă sudoare. Câtă frică.

Shari devine dintr-odată calmă. Preț de câteva clipe, uită și de Jucătoarea koori, și de Jocul Final. Iar șirul sâcâitor de cifre îi dispare din minte.

— Pe mine mă cheamă Shari.

— Lin.

— Respiră, Lin. O să pun palmele pe burta ta. După ce expiri, o să te palpez. Să nu împingi. Înțelegi ce spun? Mandarina mea nu e tocmai bună.

— Înțeleg. N-o să împing. Vrei să mă palpezi.

— Exact. Iar acum, unu, doi, trei, inspiră adânc.

Lin își umple plămânii cu aer și umflă obrajii.

Shari atinge pielea fetei. E caldă și umedă. Îi palpează abdomenul. Simte brațul copilului. E blocat. Cordonul ombilical s-a înfășurat în jurul lui. Dacă e scurt, copilul va muri, poate și mama. Dacă e suficient de lung, mai sunt speranțe.

Un bărbat aduce câteva sticle cu apă dintr-o cutie de lângă șofer.

Shari se uită la el.

E speriat.

Nu e un bărbat.

Ci un băiat de 14, poate 15 ani.

Tatăl.

Shari îl ia de mână:

— Nu-ți face griji.

Băiatul încuviințează scurt și nervos, fără ca măcar s-o privească. Are privirea ațintită asupra lui Lin. Iar Lin se uită la Shari.

Shari îi cere băiatului să-i toarne apă pe mâni, ca să îndepărteze alcoolul, apoi se uită în ochii lui Lin:

— Cordonul ombilical s-a înfășurat în jurul brațului. Trebuie să încerc să-l eliberez.

Lin aprobă, cu o expresie înspăimântată.

Shari se uită la chipurile strânse în jur. Deasupra chinezilor scunzi apare ca o fantomă trupul masiv al lui Alice Ulapala. O clipă, cele două Jucătoare se fixează cu privirea.

— Ce se întâmplă? întreabă Alice, dar vocea ei e calmă, ba chiar prietenoasă.

Shari e uluită.

— O ajut pe fata asta, răspunde ea în engleză.

Ceilalți pasageri se uită la Alice de parcă ar fi un gigant din altă lume. Și, într-un sens, chiar este.

— Trebuie să oprim autobuzul, spune Alice.

Shari ezită. Dacă opresc autobuzul, lui Alice îi va fi mai ușor să se facă nevăzută. Dacă nu-l opresc, fata și copilul ei ar putea muri.

— Da, spune Shari pe un ton hotărât. Te rog, Alice, spune-i șoferului să oprească.

— Bine, colega.

Alice se întoarce și pleacă. Shari nu-și dă seama ce se întâmplă cu ea. O copleșește un sentiment năvalnic, dar nu-l alungă, pentru că i se pare binevenit. Deși știe că n-ar trebui să vorbească despre familia ei, instinctele îi spun altceva, așa că strigă în urmă Jucătoarei koori:

— Și pe fiica mea o cheamă Alice!

Alice Ulapala rămâne pe loc. Aruncă o privire peste umăr. Shari vede semnul din naștere în formă de semilună care îi brăzdează pielea întunecată. Pare că Alice încearcă să-și dea seama dacă să o creadă sau nu. Dacă să aibă încredere în Shari.

— Serios?

— Da, răspunde Shari cu disperare. Nu știu de ce ți-am spus asta.

— Nu-i nimic. Copiii sunt niște îngeri. Sper să-ți vezi fetița în curând. Chiar sper.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere, colega.

Alice pornește din nou pe culoar, iar țăranii se dau în lături la fel ca Marea Roșie din calea lui Moise.

Shari o vede pe Alice stând de vorbă cu șoferul și după vreun minut autobuzul se oprește. Unii pasageri așteaptă cu sufletul la gură, sperând că Lin o să nască fără probleme, iar alții sunt enervați din cauza întârzierii.

Shari o privește în ochi pe Lin. Uită de Alice, de Convocare și de Jocul Final, uită chiar și de Jamal și fiica ei. Se gândește doar la ce are de făcut acum. Mintea ei e limpede și concentrată.

— O să te doară, îi spune lui Lin în mandarină. Dar o să se termine curând.

Într-un fel sau altul, totul o să se termine curând, își spune Shari în sinea ei.

— Respiră!

Fata inspiră. Shari întinde mâna și își introduce palma pe lângă capul copilului. Îi simte inima bătând cu putere. E un copil puternic. Lin țipă. Temându-se pentru ea, tatăl dă să pună mâna pe Shari, dar e oprit de un bărbat între două vârste, cu ochelari rotunzi și o pălărie ponosită de pânză. Două femei duc mâna la gură, iar fata țipă și mai tare.

Shari găsește cordonul ombilical și reușește să-și vâre un deget între el și braț, apoi încă unul. Copilul își arcuiește spatele și își împinge fața în încheietura lui Shari, care acum simte ambele pulsuri, al mamei și al copilului, contopindu-se. Shari încearcă să desfacă ușor cordonul. Lin gâfâie și picioarele încep să-i tremure.

— Încă puțin!

O mașină trece claxonând pe lângă autobuz. Cineva scoate capul din ea și strigă. Shari aruncă o privire pe geam. De

cealaltă parte a străzii e Alice Ulapala. O privește pe Shari. Duce mâna la frunte și o salută respectuos, în poziție de drepți, apoi urcă în mașina care a oprit. Shari știe că ar trebui să se ducă după ea. Că ar trebui să Joace.

Dar nu poate.

Mișcă un deget și cordonul alunecă un centimetru. Pulsul mamei și al copilului par să se ia la întrecere. Pulsul lui Shari se alătură competiției, galopând ca un cal pur sânge.

Alice a plecat.

Shari încă e aici.

Și va rămâne aici.

Cordonul se strânge, prinzând arătătorul lui Shari, care e nevoită să coboare umărul. Lin se încordează, respirând sacadat, iar mușchii bazinului i se contractă puternic.

— Respiră!

Pulsul copilului încetinește. Tot mai mult.

— Respiră! Respiră!

Lin încearcă să tragă aer în piept, dar durerea e insuportabilă.

Shari se apleacă mai mult și agață cordonul cu vârful degetului, împingându-și falanga în pelvisul fetei.

Lin mai are un pic și leșină.

— Turnați-i apă pe față!

O femeie o stropește cu apă și Lin își revine. E sleită de puteri, abia se mai poate mișca.

Shari e calmă. I se pare ciudat. Are o viață, chiar două vieți, în mâini. La propriu. S-a făcut liniște înlăuntrul ei.

Joc, își dă ea seama.

Este enigma vieții, a spus kepler 22b despre Jocul Final. *Enigma vieții.*

29. 9. 8. 2. 4.

O să le descifreze până la urmă.

E o Jucătoare și Joacă.

Copilul își împinge capul în încheietura ei, iar Shari răsucește mâna și reușește în cele din urmă să desfacă brațul din cordon. Retrage ușor degetul și scoate mâna cu grijă, simțind cum crește pulsul copilului.

— Gata.

Bărbatul cu ochelari și cu pălărie de pânză îi zâmbește și îi toarnă apă pe mâini. Sângele și fluidul amniotic de pe mâinile lui Shari se preling pe podeaua autobuzului.

— Lin, mă auzi?

Fata încuviințează ușor.

— Copilul mai are un pic și iese, continuă Shari. După următoarea... Dar nu știe cuvântul mandarin pentru „contracție”, așa că e nevoită să mimeze, îndoindu-și brațele și abdomenul și făcând o grimasă. Lin înțelege.

— După aceea, inspiri și împingi, inspiri și împingi, inspiri și împingi.

— Bine, spune fata, care încă e speriată.

Așteaptă o clipă, apoi Shari îi întinde mâna, iar Lin i-o strânge, încercând să zâmbească. Tatăl copilului o ia de cealaltă mână.

Contracția se produce.

— Hai! strigă Shari, dându-i drumul la mână și pregătindu-se să prindă copilul. Hai, hai!

Lin face ce i s-a spus, o dată, de două ori, de trei ori, iar în cele din urmă copilul iese și izbucnește în plâns.

— Băiat! Băiat! Băiat! strigă cei din jur.

Vestea se împrăștie în tot autobuzul. Șoferul pornește motorul, dar o bătrână îl lovește cu un ziar făcut sul, așa că îl oprește imediat.

Shari ține copilul în brațe, iar Lin plânge – sunt lacrimi de speranță, de bucurie, de durere. Dă bebelușul tatălui, care are un aer radios. Cineva îi întinde un batic să-l înfeșe, iar Shari scoate din borsetă un briceag cu care taie cordonul ombilical.

Lumea se înghesuie în jurul tinerilor părinți. Shari se dă în spate. Inima încă îi bate cu putere.

Există mai multe moduri de a Juca Jocul Final.

Zâmbește.

Se întoarce la locul ei, lumea dându-se la o parte. E o eroină. Se așază și îi mulțumește în gând Jucătoarei koori pentru că a fost și ea în autobuz. Prezența ei a ajutat-o. După ce i se împrăștie adrenalina din sânge, Shari își dă seama că numerele care o tot chinuiau, care nu-i dădeau pace, au dispărut ca prin farmec.

În locul lor a apărut un șir de litere în sanscrită. Un șir fără noimă. Le răsucește în minte și, în cele din urmă, capătă sens.

Copilul face parte din seminția ta acum.

Câștigă, altminteri va muri.

Sarah Alopay, Jago Tlaloc

PENSIUNEA WEI, DISTRICTUL CHANG'AN, XI'AN, CHINA

Proprietarul pensiunii, un bărbat de peste cincizeci de ani pe nume Wei, oferă găzduire celor care vor să scape de aglomerația din Xi'an. Cei mai mulți dintre clienții lui, le explică el, fac excursii în oraș sau la piramidele din împrejurimi. Îi face plăcere să le arate o fotografie făcută de el, pe care a înrămat-o și a atârnat-o în spatele biroului său. Poza înfățișează o piramidă scăldată în lumina portocalie a apusului.

Wei vorbește foarte bine engleza și își închipuie că cei doi călători ciudați sunt un cuplu. În timpul formalităților de cazare, Jago încearcă să profite de asta, luând-o pe Sarah pe după mijloc, dar ea îl înghiontește cu cotul în coaste, iar el își retrage mâna imediat.

Wei râde:

— Nu-i întotdeauna ușor să călătorești, prieteni. Dar puteți fi siguri că voi avea grijă de voi cât stați aici. Cu asta mă ocup. Se vede că aveți nevoie de odihnă.

— Și încă cum, spune Sarah.

Wei râde din nou și îi spune lui Jago cu un aer complice:

— Poate că după ce vă odihniți, n-o să mai fie nici coate, nu?

Jago și Sarah schimbă o privire rapidă. El îi zâmbește, dezvelindu-și dinții împodobiți cu diamante, dar ea se uită la el inexpresiv. Jago hotărăște să schimbe subiectul:

— Aveți internet, domnule Wei?

— Avem un computer în sala de mese. Avem conexiune prin satelit și un generator pentru când se oprește curentul, deci ne merge internetul tot timpul, le explică el cu mândrie.

Plătesc pe trei zile în avans și pornesc spre camera lor. Pe scară, Sarah îl întreabă:

— De ce ai încercat să mă iei pe după mijloc?

— Tipul crede că suntem un cuplu și am vrut să-i confirm impresia, ridică Jago din umeri. Să ne ascundem mai bine identitatea.

— Jago, nu avem cum să ne ascundem identitatea în țara asta.

— Ai dreptate. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit.

— Știi, nu prea înțelegi ce se întâmplă, spune ea pe un ton amuzat.

— Nu? De ce?

— Nu suntem într-un film cu James Bond. Iar tu – ridică un deget spre el și face un cerc în aer – nu ești Bond.

— Aș putea să-l bat măr pe Bond.

Sarah izbucnește în râs:

— Și eu.

Ajung în fața ușii, iar Jago o deschide pentru ea:

— Nu vreau decât să mă întind pe pat, spune el. Pot să fac măcar asta?

— Câtă vreme te întinzi pe patul tău.

Somnul e unul dintre lucrurile pe care amândoi și le doresc din tot sufletul. Un altul e dușul. Dar cel mai mult vor să se uite cu atenție la disc.

Camera are ferestre mari care dau spre o curte interioară, două paturi de o persoană și o mică baie cu cadă.

Sarah se apropie imediat de cadă și dă drumul la apă. E fierbinte, și Sarah zâmbește cu un aer încântat simțind-o pe dosul palmei. Jago scoate discul din rucsac, deși e mai atent la Sarah. Și-o închipuie în cadă și se gândește la ce s-ar putea întâmpla în această cameră. Dar e suficient de deștept cât să-și țină gura, luându-și o mină indiferentă. Pfui, James Bond… Nici nu se compară cu Jago Tlaloc.

Sarah iese din baie și studiază discul împreună cu el. E din piatră cenușie. Are opt inchi diametru și doi inchi grosime. Pe una dintre fețe e gravat un șanț în formă de spirală, lat de 1/8 dintr-un inch. Din loc în loc, spirala este presărată cu adâncituri și crestături. Jago îl întoarce pe cealaltă parte, pe care sunt trasate 20 de cercuri concentrice. Pe unele cercuri sunt gravate texte misterioase, cu caractere alcătuite din bucle, grupuri precise de puncte și mici linii diagonale.

În ciuda vechimii, caracterele de pe disc par să fi fost gravate cu o mașină.

— Ai mai văzut vreodată semne din astea? întreabă Sarah.

— Nu. Tu?

— Nici eu. Mi-l dai și mie?

Jago i-l întinde. Și se întâmplă. Ca un glonț care îi străbate creierul, se întâmplă. Jago o întreabă dacă se simte bine, dar ei i se pare că vocea lui vine de departe și nu-i poate răspunde. Imaginea șirului de cifre din mintea ei se schimbă. Cele mai multe pâlpâie și în cele din urmă dispar, iar cele care rămân zboară și își schimbă poziția, chiar în fața ei, ca și când ar pluti în aer.

— Jago, notează! îi cere ea, făcând semn spre carnetul și pixul de pe noptiera dintre paturi.

— Ce s-a întâmplat?

— Ia carnetul și pixul!

Jago se supune.

— Gata, șefa, bombăne el.

— Scrie cifrele astea: 346389863109877285812. Le-ai notat?

— 346389863109877285812, repetă Jago, uitându-se chiorâș la șirul fără noimă. Ce înseamnă?

— Habar n-am, răspunde Sarah. Indiciul meu... Ceva s-a schimbat când am atins discul.

— Excelent, încă o enigmă, spune el exasperat.

Deocamdată n-a fost suficientă luptă în Jocul Final pentru gustul lui Jago. Nici luptă, nici – și o privește pe Sarah – altă activitate fizică.

În timp ce se uită la numerele de pe pagină, lui Sarah îi sună mobilul.

Jago se încruntă:

— Cine te sună?

Sarah ridică din umeri, pune discul la piciorul patului și scoate mobilul din rucsac.

— Dumnezeule! exclamă ea când vede ecranul.

— Cine e?

— Iubitul meu.

Jago ridică o sprânceană:

— Ai un iubit?

— Aveam, dar ne-am despărțit după ce a căzut meteoritul. Când mi-am dat seama că Jocul a început.

— I-ai spus de ce? întreabă Jago. Sau doar i-ai zis – și se străduiește să-și aducă aminte cum se spune în engleză – că nu e din cauza lui, ci din cauza ta?

Telefonul continuă să sune. *Christopher.* Ce o fi vrând? Sarah clatină din cap, iritată – e nervoasă pentru că o sună, dar și pentru că își dorește din tot sufletul să răspundă.

— I-am spus că plec, că probabil n-o să mă mai vadă niciodată și că ar trebui să renunțe la mine.

— Se pare că n-a înțeles mesajul.

— Dacă nu-i răspund, poate o să-l înțeleagă.

— Nu pari o fată la care se renunță ușor, observă Jago.

Dar Sarah nu spune nimic, s-a săturat de tachinări. În cele din urmă, telefonul se oprește.

— Mă duc să mă spăl, spune ea dintr-odată, pornind spre baie. O să decodez mesajul mai încolo.

Un iubit, se gândește Jago. *Încă o competiție, deși de un cu totul alt fel.*

Sarah închide ușa în urma ei.

Câteva clipe mai târziu, o aude intrând în cadă.

Îmi place concurența, își spune el.

Mi-am petrecut mare parte din viață eliminând-o.

Și copacii zăceau la pământ ca niște scobitori.[89]

[89] http://goo.gl/QrM06C

Christopher Vanderkamp

HOTEL GRAND MERCURE, CAMERA 172, PIAȚA HUÍMÍN, XI’AN, CHINA

Lui Christopher îi e surprinzător de ușor s-o urmărească pe Kala. Pare că e mereu preocupată, distrată și neatentă la ce se întâmplă în jur. Ca și când ar fi concentrată asupra unei născociri a minții ei sau asupra unei ținte îndepărtate, pe care încearcă s-o găsească.

Dacă acesta e genul de persoană cu care concurează Sarah, ar trebui să câștige fără probleme. După 36 de ore pe urmele Kalei, lui Christopher i-a devenit atât de ușor să se țină după ea, încât singura lui temere e ca nu cumva ea să sară din nou de pe o clădire.

Pentru că el nu are cum să facă așa ceva.

Dar deocamdată totul e bine. A intrat în aceeași sală de internet ca ea. A mers la aceeași ceainărie. A așteptat-o în fața magazinului de electronice în care a intrat să cumpere ceva. S-a cazat la același hotel – unul foarte elegant –, ba chiar la același etaj. A urmărit ce se întâmplă pe hol uitându-se pe vizor. I-a mituit pe angajații hotelului să-l anunțe dacă o văd ieșind din cameră. A așteptat-o în fața sălii de internet în care a intrat și cu o zi înainte. I-a urmărit taxiul cu un alt taxi. S-a dus după ea la aeroport. A stat la rând chiar în spatele ei și tot nu l-a observat. A tras cu urechea la conversația ei cu agentul de la Qatar Airways. Și-a cumpărat bilet pentru aceeași destinație – o localitate turcească numită Urfa. Vor zbura mai întâi la Changzhou, apoi la Dubai și în cele din urmă la Istanbul.

Primul avion decolează peste 45 de ore.

Ies amândoi din aeroport.

Sarah i-a spus că s-a antrenat câțiva ani ca să dobândească abilitățile necesare pentru Jocul Final. Desigur, Christopher încă n-a fost nevoit să lupte cu nimeni, dar e încântat de ușurința cu care se strecoară ca un superspion. Și-ar dori ca Sarah să-l poată vedea. Poate s-ar răzgândi și ar face echipă cu el.

Pentru că știe unde și când urmează să plece Kala, Christopher n-o mai urmărește o zi. Se întoarce la hotel, se uită la televizor și citește știrile de pe laptopul pe care și l-a cumpărat. Își desface rucsacul și îl face la loc, apoi doarme pe săturate. Visele îi sunt invadate de imagini cu Sarah torturată sau urmărită, bătută sau arsă. O tot vede în picioare în mijlocul celorlalți unsprezece Jucători, care cu toții încearcă s-o omoare.

Se trezește la ora 4:17 a.m. și se răsucește de pe o parte pe alta, incapabil să alunge visele. Se dă jos din pat, se duce la baie și își aruncă apă rece pe față. Se întreabă unde o fi Sarah, ce o fi făcând, dacă se simte bine, dacă mai e în viață. Hotărăște s-o sune. A mai sunat o dată, dar apelul a fost preluat de căsuța vocală, care l-a întâmpinat cu salutul ei impersonal.

Dar Christopher nu i-a lăsat niciun mesaj.

Vrea doar să-i audă vocea.

S-o audă spunând: „Bună!”

S-o audă râzând.

S-o audă spunând: „Te iubesc”.

Îi e dor de ea.

Vrea doar să-i audă vocea.

An Liu

REȘEDINȚA LIU, PROPRIETATE SUBTERANĂ NEÎNREGISTRATĂ, TONGYUANZHEN, DISTRICTUL GAOLING, XI'AN, CHINA

An e într-o cameră întunecată. Are în față patru monitoare de computer, dispuse sub forma unui pătrat. La cele două de sus urmărește un post de știri din China și BBC World News. Amândouă au volumul *clipeșteclipește* dat la minimum. Amândouă difuzează imagini cu meteoriții și *clipeșteTREMURĂ* măcelurile produse de ei. Lui An îi plac măcelurile.

Deși au mai mult de o săptămână, aceste imagini încă îl captivează. Poate că și alți Jucători și-au dorit să înceapă Jocul Final, dar niciunul nu a tânjit după el la fel ca An.

Cu timpul, An va fi exact ca meteoriții. *CLIPEȘTECLIPEȘTE.* Va fascina pe toată lumea.

Se uită la unul dintre monitoarele din rândul de jos, care afișează un grafic. Graficul e un păienjeniș de linii ascendente și descendente care nu au *clipește* nu au *clipeșteclipește* nu au – la dracu' cu kepler, la dracu' cu Jocul Final *clipeșteclipește* – nicio noimă.

Longitudine versus latitudine.

Două locuri diferite.

Aici versus acolo.

ClipeșteclipeșteTREMURĂclipește.

An tastează furios. Scrie niște numere și linii de cod, apoi execută programul. Urmărește cum *clipeșteclipește* se schimbă ecranul.

Se apleacă în față, se uită cu atenție, se scarpină energic la ceafă timp de cinci secunde, 10 secunde, 20 de secunde. Privește încruntat graficul. Algoritmul e frumos. Așa sunt de obicei. Se oprește din scărpinat și își studiază unghiile. Mătreață și scuame albicioase. Vâră un deget în gură, lingând scuamele strânse sub unghie.

Trage degetul din gură cu un poc și îl șterge de blugi, apoi îl lipește de ecran, plimbându-l pe grafic. Urmărește *clipește* urmărește *clipește* o linie verde.

Se oprește.

Acolo?

Clipeșteclipeșteclipeșteclipește.

Da.

Acolo.

Deși poziția *clipește* poziția *clipește* poziția nu este exactă.

Mai întâi trebuie să o stabilească.

Se răsucește în scaun și începe să lucreze la altă tastatură. Introduce un agregator de adrese IP și coordonatele aproximative ale telefonului. *Clipeșteclipeșteclipește.* Delimitează un domeniu vast de căutare *clipește* și stabilește criteriile: rezervări pentru avion sau tren, monumente antice, piramide *TREMURĂ* cultura olmecă, kepler 22b. Programul va afișa computerele care fac căutări pe această temă. *TREMURĂ. CLIPEȘTE.* Dacă An va bănui că în fața unuia dintre aceste computere se află Jago, va trimite un mesaj audio automat către telefonul olmecului și îl va localiza. An îi va *clipeșteclipește* îi va găsi.

Îi va găsi și îi va opri.

Niciun rezultat.

ClipeșteTREMURĂTREMURĂclipește.

Niciunul.

An se răsucește iarăși în scaun și urmărește pe BBC World un montaj rapid cu imagini ale distrugerilor provocate de meteoriți. Peste imagini e afișat un titlu din litere luminoase, cu efecte de reflexie: *Sfârșitul timpurilor?*

Lumea se întreabă. Da, se întreabă.

An zâmbește.

Se ridică în picioare și iese din camera lui de la subsol, trece prin bucătărie și iese. E o zi luminoasă și veselă. Are nevoie *clipeșteclipește* de aer proaspăt. De aer proaspăt și de niște *clipește* tranzistoare, fludor și de un clește de la *clipește* magazinul de electrice, în plus, îi place să vadă forfota oamenilor.

Toți oamenii aceia vor muri, muri, muri. Toți oamenii aceia vor *clipeșteclipeșteclipeșteclipeșteclipește* vor muri.

Unii vor încerca să împiedice Evenimentul.

Vor încerca să fie eroi.
Vor încerca să câștige.
La dracu’ cu ceilalți!
Vor muri mulți oameni. Milioane, sute de milioane, miliarde.
Nu mai pot spera și asta îi place lui An.

Chiyoko Takeda

PIAȚA DE PE STRADA HUÍMÍN, XI’AN, CHINA

Chiyoko își croiește drum printr-o piață aglomerată din centrul orașului Xi’an. A abandonat taxiul și cadavrul șoferului, după care s-a dus să-și ia lucrurile din camera de hotel mică și umedă. Urmează să se cazeze undeva la țară, dar mai întâi trebuie să cumpere niște lucruri. Un pulover de lână, farduri și vopsea de păr. Și trebuie să găsească un magazin de electrice să-și cumpere sculele de care va avea nevoie ca să fure mașini, motociclete, bărci cu motor sau ce-o mai fi nevoie.

Vrea să meargă la țară ca să fie mai aproape de Jago și de Sarah. Mai aproape de disc.

Discul asemănător cu cele descoperite în 1938 într-o peșteră de lângă granița Chinei cu Tibetul: discurile din Baian-Kara-Ula.

Inițial, s-a crezut că au fost făcute de un trib izolat de pigmei numit Dropa, dar după ce s-a inventat tehnologia necesară, au fost datate cu carbon și s-a descoperit că au o vechime de cel puțin 12.000 de ani.

Chiyoko știe că există și discuri mult mai vechi decât cele din Baian-Kara-Ula: de 20.000, de 30.000, de 40.000 de ani. Discuri care datează din epoca de gheață, când contururile continentelor erau foarte diferite de cele de-acum. Pe atunci, din pricina calotelor de gheață, nivelul mărilor era mult scăzut, iar pe coastele continentelor se înălțau ca niște faruri orașe străvechi și avansate, înecate între timp de Potop, ascunse de ape și de ignoranța oamenilor.

Pe atunci, toată lumea știa că discurile însemnau putere.

Iată de unde știe Chiyoko toate astea: în 1803, niște pescari japonezi au descoperit un vas ciudat, care plutea în Marea Japoniei. Avea formă de ou și un diametru de 5,45 metri. Nimeni nu mai văzuse așa ceva. Astăzi, ar putea fi luat drept un submarin, o capsulă spațială sau chiar o farfurie zburătoare mai greoaie, dar pe vremea aceea lumea habar n-avea ce ar putea

fi. Era făcut din cristal, metal și sticlă. Pescarii s-au uitat înăuntrul lui și au văzut că podeaua era capitonată, iar pereții erau împodobiți cu un fel de tapet care înfățișa lucruri necunoscute. Peste tot erau scrise cuvinte, dar într-o limbă misterioasă.

Dar cea mai ciudată era femeia – da, femeia – dinăuntru. Înaltă, roșcată, cu pielea albă și ochi oblici. Nimeni n-ar fi putut spune de câtă vreme se afla la bordul acelui vas ciudat, nici cum reușise să supraviețuiască pe mare.

Pescarii au tras vasul la mal, iar femeia a ieșit din el. Ținea în mână o cutie de culoarea mercurului, în care bârfitorii satului au presupus că păstra capul tăiat al soțului ei. Femeia le vorbea limba cu un accent ciudat, însă nu le-a explicat de unde venea și ce căuta acolo. Până la urmă, sătenii au îndrăgit-o, iar femeia a rămas cu ei, căsătorindu-se cu un fierar. A locuit în sat până a murit, dar niciodată nu a deschis cutia cu care coborâse din navă. Cel puțin nu de față cu sătenii și nici măcar cu soțul ei japonez. Nimeni n-a aflat vreodată ce era în ea – presupunând că era ceva înăuntru.

Această femeie era Mu.

Poate era prima sau poate trebuia să fie ultima. Când țăranii japonezi au scos-o din ocean și au primit-o printre ei, au devenit și ei Mu. Într-o bună zi, a ales din sat un băiat puternic pe nume Hido, care era ucenicul soțului ei, și a început să-l cheme pe la ea o dată pe săptămână, să-l învețe secretele seminției sale străvechi, despre care se credea că dispăruse de mult de pe fața pământului.

Cu timpul, băiatul a devenit Jucător.

Cea de-a doua seminție a fost readusă la viață.

În cele din urmă, femeia a deschis cutia în fata lui Hido. În ea se afla un disc. I l-a dat și i-a spus doar atât: „Acesta a aparținut celor din vechime și este pentru cei din vechime. Conține totul și nimic. Nu e una dintre chei, dar va conduce la prima dintre ele. Prima mișcare este esențială”.

Hido nu a înțeles, dar nu a primit nicio explicație. Femeia i-a cerut să transmită discul urmașilor săi, împreună cu vorbele sale, și i-a spus că acestea vor căpăta sens la momentul potrivit.

Iar acum, vorbele au căpătat sens. Pentru Chiyoko Takeda, Jucătoarea numărul 7.947 din seminția 2. Nu-i mai trebuie decât discul.

Dar, desigur, nu-l are. Discul încredințat spre păstrare seminției sale s-a pierdut. Chiyoko îl știe doar din niște fotografii sepia, în care stră-străbunica ei, Sachiko Takeda, îl ține cu mândrie în mână, ca pe un trofeu. În poze e tânără, musculoasă și puternică. Poartă haine de muncitoare, iar la centură îi atârnă o *katana.* Și ea era pregătită pentru Jocul Final. Cu mult timp în urmă, în 1899. Dar Sachiko s-a prăpădit. Și-a găsit sfârșitul în naufragiul unei nave care mergea de la Edo la Manila.

Odată cu ea s-a pierdut și discul.

Însă Chiyoko e sigură că i-a dat de urmă. Știe cu fiecare fibră a ființei sale că discul pe care au pus mâna olmecul și cahokiana este cel care a aparținut seminției Mu. Habar n-are unde l-a găsit kepler 22b, dar e un detaliu irelevant.

Trebuie să-l ia de la cei doi.

Îi aparține de drept Jucătoarei Mu.

Chiyoko străbate piața discret și metodic. E deghizată într-o cameristă care face cumpărături pentru stăpâna ei. Vânzătorii abia dacă îi vorbesc. După ce plătește pentru vopseaua de păr, îi întinde vânzătoarei un bilet pe care e scris în mandarină: „magazin de electrice”. Femeia face semn spre stânga și îi spune că găsește unul la cinci prăvălii mai încolo. Chiyoko îi mulțumește plecând ușor capul și iese din farmacie.

Găsește magazinul de electrice și se plimbă prin el, punând în coș un voltmetru, baterii, un clește pentru tăiat cabluri, câteva siguranțe auto, o foarfecă pentru tablă și o rolă de bandă de tablă.

În partea din spate a magazinului, patroana fumează țigară de la țigară și strigă ordine angajaților. Ea și Chiyoko sunt singurele femei din magazin.

Se duce cu coșul la tejghea și plătește, apoi se întoarce cu spatele, fără să ridice capul. Caută să fie cât mai discretă. Pornește pe culoarul îngust care duce spre ieșire, dar, chiar înainte să iasă, cineva apare de după un raft și se lovește de ea.

— Scuză-mă, spune el.

Chiyoko ridică privirea.

Și vede tatuajul în formă de lacrimă roșie al Jucătorului Shang – An Liu. Ochii lui injectați se măresc, iar inima lui Chiyoko bate mai tare.

O venă de la tâmplă arată că și lui i-a crescut pulsul.

O clipă, amândoi rămân nemișcați.

An Liu

MAGAZINUL DE ELECTRICE WŬJINHÁNG, XI'AN, CHINA

Jucătoarea Mu e plină de energie și stă la foarte mică distanță de el. E frumoasă, delicată și senină. An știe că lupta lor va trebui să fie scurtă și decisivă. Nu poate risca să fie arestat.

O va omorî repede și va pleca.

Se va întoarce în subsol.

Sclipirea din ochii ei mari și adânci sugerează că la fel gândește și ea. An face un pas în față, iar ea face un pas în spate. An își concentrează chi-ul[90] în vârful degetelor și încearcă s-o lovească în plexul solar. Dar Jucătoarea Mu îl blochează fără probleme cu podul palmei, lăsând energia atacului să i se reverse în mână și în tot trupul, să se împrăștie în pământ și în aerul din jurul lor. Apoi inspiră adânc și contraatacă, împingând palma în față.

An n-a simțit niciodată ceva asemănător. Chiyoko nici măcar nu l-a atins, dar a reușit să-l împingă cu un picior înapoi. Se opune cu toată puterea coapselor și mușchilor fesieri, cu energia din picioare, plămâni, gât și craniu pentru a nu fi izbit de zidul aflat la zeci de picioare în spate.

Proprietara țipă la unul dintre angajați. Deocamdată nu i-a observat nimeni pe ei. An face doi pași în față, spintecând aerul, iar Chiyoko se retrage imediat. Sunt la capătul unui culoar întunecat, mărginit de rafturi cu vopsele. Lui An îi trece prin minte că rafturile cu vopsele ar trebui să fie bine iluminate, nu întunecate, altminteri cum poate un client să-și dea seama ce culoare cumpără? Dar alungă imediat gândul din minte. Chiyoko a lăsat pungile jos și, cu piciorul stâng în față, ține palmele îndreptate spre el, cu degetele mari împreunate – parcă ar vrea să proiecteze pe perete umbra unui fluture. An caută o mică breșă în garda ei, prin care să-și strecoare următorul atac.

---

[90] Presupusă forță vitală a organismului, care poate fi controlată cu ajutorul acupuncturii (N.t.).

O găsește.
În dreptul adânciturii de deasupra sternului.
An își adună chi-ul din adâncul abdomenului și lovește fulgerător. Nu s-a mișcat niciodată atât de repede, dar Chiyoko se mișcă instantaneu: ridică mâinile și îl înhață de degetul mare, cuprinzându-i mâna între ale sale. Dar An reușește să-și retragă palma chiar înainte ca ea să-și încleșteze pumnii cu sălbăticie, generând o undă pe care o simte pe față.
Dacă nu și-ar fi retras mâna, Chiyoko sigur i-ar fi strivit-o. Fata încearcă să-l lovească în gât, iar An se dă la o parte și ridică piciorul, sperând s-o doboare. Însă Chiyoko face un pas în spate. Pare că are ochi pe tot corpul, îi anticipează fiecare mișcare. An se repede să o lovească peste față, dar Jucătoarea Mu se lasă mult pe spate și se dă peste cap, încercând să-l lovească cu picioarele în bărbie. Se lasă și el pe spate, însă nu se poate da peste cap, așa că se îndreaptă și își smucește mâna, scoțând din mânecă un briceag-fluture.
Îl răsucește cu o mișcare rapidă. Plăselele îi sunt căptușite cu nanotuburi din carbon, așa că briceagul e complet silențios. Vrea să o înjunghie în inimă, între a 6-a și a 7-a coastă de pe partea stângă.
Dar, înainte să-l poată deschide, Chiyoko vâră un deget între plăselele briceagului, care se desfac altfel decât ar trebui, iar timp de trei secunde amândoi se uită la cuțitul care a sărit din mâna lui An și plutește între ei. Degetele de la picioare li se ating. An se antrenează cu acest briceag de la cinci ani, dar mișcarea lui Chiyoko îl face să pară că pune pentru prima oară mâna pe un briceag-fluture.
După încă o secundă, se întâmplă inimaginabilul: briceagul e în mâna fetei, iar vârful lui e lipit de abdomenul lui An, chiar sub buric.
Patroana țipă din nou la un angajat, cerându-i să vadă ce-i cu gălăgia de la intrare.
An trage aer în piept și face un pas în spate, iar Chiyoko se ține după el, apoi An mai face un pas în spate, însă Chiyoko nu-l slăbește. Combinația dintre energiile lor chi este incredibilă.
Amețitoare.
Copleșitoare.

Și atunci An își dă seama că, de când se află în prezența ei, i-au dispărut ticurile. Nu mai *clipește,* nu mai *TREMURĂ,* nu mai smucește capul. Nimic.

Nu i s-a mai întâmplat asta dinainte să înceapă antrenamentele, dinainte să fie bătut, înfometat, înfricoșat și purtat de colo-colo în lanț, ca un câine. Se simte liniștit pentru prima oară după mulți ani.

— Are un cuțit! strigă unul dintre angajați.

An o apucă pe Chiyoko de încheietura mâinii și îi poruncește:

— OPREȘTE-TE!

Și, spre uimirea lui, fata se oprește.

— Cum faci asta? întreabă el, dându-și seama că a scăpat și de bâlbâială.

Chiyoko înclină capul într-o parte. *Ce fac?* pare să întrebe gestul ei.

— Nu mai am ticuri, spune An. Mă simt... tânăr.

Îi dă drumul la mână.

Fata coboară briceagul.

Trupul lui împrăștie energie.

Un nou tip de energie.

Dar patroana se apropie de ei, amenințând și înjurând. An nu se poate abține și întoarce privirea spre ea. E o femeie masivă, grasă, cu spume la gură, care agită o bâtă de baseball, cu un cui mare înfipt în capătul mai gros. E limpede că nu vrea încăierări în magazinul ei.

An simte o adiere.

Se întoarce.

Ușa deja se închide. Briceagul e strâns și cade la podea. Pungile lui Chiyoko au dispărut.

La fel și *clipește* la fel și *clipește* la fel și *clipeșteTREMURĂTREMURĂclipește.*

La fel și fata.

47.921378, 106.90554[91]

[91] http://goo.gl/TXRDMF

Jago Tlaloc

HOLUL PENSIUNII WEI, DISTRICTUL CHANG 'AN, XI'AN, CHINA

A doua zi dimineață, Jago se trezește tresărind. Cearșafurile sunt pline de transpirație. Simte că-i arde pielea, iar ochii îi pulsează dureros.

Se ridică gemând în capul oaselor.

Sarah nu e în patul ei.

Ușa de la baie e deschisă.

Lucrurile ei încă sunt în cameră.

Jago se apleacă spre noptieră, luând carnetul și pixul. Rupe foaia cu numerele lui Sarah, o aruncă pe podea, apasă pe butonul pixului și începe să deseneze linii frenetice pe foaie. Mâna i se mișcă automat, iar Jago devine conștient de sine într-un mod absolut nou. Se vede pe el însuși ca și când s-ar privi de deasupra. Are mintea detașată și lucidă. Parcă ar fi cufundat într-o meditație foarte profundă. Trecutul – tot ce a făcut să ajungă în acest punct – e aici, în prezent.

Totul.

Aici.

Nimic nu e în altă parte.

Desenul e o aiureală. Un talmeș-balmeș. Abstract. Liniile sunt fie curbate, fie perfect drepte sau deformate de iluzii optice ori răsucite ca o șuviță de păr creț. Toate sunt scurte. Niciuna nu are mai mult de trei centimetri. Sunt nelegate între ele, împrăștiate pe pagină la întâmplare. Nu reprezintă nimic.

Câteva clipe, Jago închide ochii, lăsându-și mâna să mâzgălească pe foaie.

Când îi deschide, începe să observe câte ceva. Conturul unui nas, curbura unei urechi. Tăișul unei săbii. Rotunjimea unui mușchi. O șuviță de păr. Unghiul ascuțit al unei armuri. Degete. O mustață. Sprâncene arcuite. Ochi adânci, ațintiți în trecutul necunoscut.

Jago închide iarăși ochii.

Își lasă mintea și mâna în voie.
Până termină.
Și mintea i se reîntoarce în trup.
Și pielea i se răcorește, iar pe fereastră intră o briză care îi dă fiori.
Deschide ochii.
Desenul ocupă toată pagina. Înfățișează un războinic chinez în armură, din semiprofil. Părul îi este strâns în vârful capului, iar la brâu îi atârnă o sabie scurtă. Are umerii lați și trăsături fine.
Într-o mână ține un disc care arată exact ca acela pe care Jago l-a găsit la Convocare. Mâna lui a desenat indiciul pe care kepler 22b i l-a gravat în minte.
Jago se dă jos din pat, umple chiuveta cu apă și se spală pe față. Se îmbracă, ia hârtia care înfățișează soldatul, înhață rucsacul în care ține discul și se uită la ceas: 6:47 a.m. Iese din cameră și o vede pe Sarah stând turcește în curtea interioară, cu spatele la el.
Stă perfect nemișcată.
Se gândește.
Așteaptă.
Respiră.
Jago hotărăște să nu o deranjeze.
Vrea să se ducă la computer, să caute imaginea pe internet. E atât de precisă, încât sigur va găsi ceva asemănător.
Coboară în hol și îl găsește pe Wei dând cu mătura.
— V-ați trezit și dumneavoastră? spune proprietarul, îndreptându-se de spate. Credeam că tinerii dorm până târziu.
— E nu dorm niciodată până târziu, spune Jago, oprindu-se în hol.
— Nici eu. Nu face bine la suflet. E întotdeauna plăcut să începi o zi în liniște. Pentru că liniștea naște liniște.
Poate că Wei are dreptate, dar lui Jago îi pare rău pentru bietul om. Pentru viața lui plicticoasă care se va sfârși în curând.
— Așa o fi, mormăie Jago.
Wei se sprijină în coada măturii, aruncând o privire la desenul lui Jago:
— Ce-i aia?
Jago ridică foaia:
— Asta? Ah, un desen făcut de mine.
Wei îl cercetează cu atenție:

— E remarcabil.
— Mda, spune Jago, uitându-se la desen cu ochi mijiți, încă surprins că ieșise din mâna lui. Mulțumesc.
— Arată exact ca unul dintre ei, deși n-am văzut niciunul ținând în mână o farfurie ca asta.
— Îl recunoașteți? întreabă Jago, simțind că-i crește pulsul.
— Bineînțeles. Sunteți foarte talentat.
— Mulțumesc, repetă Jago.
Dar nu e deloc adevărat. N-are niciun pic de talent la desen. Exersarea artelor plastice n-a făcut parte din antrenamentul său pentru Jocul Final. Wei își mută privirea de la desen la chipul lui Jago.
— Dar nu știți ce e, nu-i așa? Deși dumneavoastră l-ați desenat.
Ceva din expresia lui Wei îl face să nu se simtă în largul său, însă olmecul ridică din umeri cu un aer indiferent.
— L-am copiat după o poză pe care Sarah a rupt-o dintr-o revistă, minte el fără să clipească. De ce? Ce e?
— E un general din Armata de Teracotă.
— Ah, da! Cum de nu mi-am dat seama?
Știa că îl mai văzuse undeva. Armata de Teracotă e faimoasă. Peste 8.000 de războinici în mărime naturală care păzesc rămășițele primului împărat al Chinei. Mormântul lui e o atracție turistică locală și datează din secolul al II-lea sau al III-lea î.Hr.
— Sarah chiar zicea să mergem să-l vizităm cât stăm aici.
Probabil kepler 22b îmi spune că trebuie să merg – să mergem – acolo. Și trebuie să luăm discul cu noi.
— Bineînțeles. Toată lumea merge să viziteze Armata de Teracotă. E impresionantă, spune Wei, reîncepând să măture. Și pe mine mă pasionează.
— Serios?
— Da, răspunde proprietarul, apoi îl întreabă pe neașteptate: Și apropo, de ce m-ați mințit?
— V-am mințit? întreabă Jago, simțind că i se încordează mușchii gâtului, pregătindu-se să reacționeze în caz de pericol.
— Nu aveați cum să-l copiați după o fotografie.
— Ba l-am copiat, clatină Jago din cap.
— Niciun războinic al împăratului Qín Shî Huángdì nu are în mână un asemenea disc.
Jago înghite în sec:

— Ah, poate că l-am adăugat de la mine. Am visat că mă jucam cu un Frisbee.

— Frisbee? Nu seamănă cu un Frisbee.

— Ce să zic? Nu știu să desenez un Frisbee. Nimeni nu e perfect.

— Așa-i, aveți dreptate, continuă Wei să măture. Îmi pare rău. Nu vreau să vă răpesc din timp. Ziceați că vreți să mergeți la computer?

— Da, așa-i, răspunde Jago și pornește spre separeul unde se află computerul.

Se așază în fața lui, deschide navigatorul și începe să caute. Citește despre Armata de Teracotă, piramidele din China și împăratul Qín. Dă peste zvonuri criptice – niște aiureli, de fapt – despre Marea Piramidă Albă.

Apoi intră într-un cont de e-mail pe care nu l-a mai verificat de mult. Niciun mesaj interesant. Citește ultimele știri despre Juliaca și Omaha și despre alte zone lovite de meteoriți. Caută pe Google *disc extraterestru* și găsește o mulțime de aberații scrise de tot felul de țicniți.

După 17 minute, mobilul începe să-i vibreze.

Nu așteaptă niciun telefon.

Doar patru persoane au numărul lui.

Îl scoate din rucsac, având grijă să nu se vadă discul, și se uită la număr.

E un număr din China.

Se încruntă și răspunde:

— Alo?

După câteva clipe se aude un mesaj automat în mandarină, rostit de o voce jovială de femeie.

Un robot telefonic care i-a format numărul în mod aleatoriu.

Jago închide. E tulburat, dar încearcă să alunge senzația. În mod normal s-ar întreba dacă nu cumva încearcă să-l localizeze cineva, dar are cel mai nou și mai sigur smartphone din câte există.

Șterge istoricul căutărilor, închide navigatorul și pornește spre cameră, sperând că Sarah și-a terminat ședința de meditație. Trebuie să o ia din loc.

Când trece prin hol, Wei îi spune:

— Știți, am un văr care e cercetător la mormântul împăratului. Cred că i-ar plăcea foarte mult desenul dumneavoastră. Îl sun

să-l întreb dacă poate să vă facă un tur. Ar putea să vă faciliteze accesul în zone unde turiștii obișnuiți nu au voie.

Jago nu știe dacă să aibă încredere în Wei, dar ar fi o bună ocazie de a intra în complex, dacă într-adevăr asta îi cere indiciul să facă.

— Mulțumesc, Wei. Ar fi nemaipomenit.

— Cu plăcere, răspunde proprietarul, plecând ușor capul.

An Liu

REȘEDINȚA LIU, PROPRIETATE SUBTERANĂ NEÎNREGISTRATĂ, TONGYUANZHEN, DISTRICTUL GAOLING, XI'AN, CHINA

Hard diskurile bâzâie. Numerele zboară. Coordonatele sunt identificate. Adresele IP sunt verificate. Pachete de date sunt trimise prin cabluri la antene și de acolo la sateliți, apoi fac cale întoarsă. An are o imprimantă matricială veche, cu hârtie cu margini perforate. Display-ul ei se aprinde și datele încep să curgă sub forma unor linii lungi de cod.

Mecanismul născocit de An Liu a reușit să identifice telefonul lui Jago Tlaloc.

Jucătorul Shang sare prin cameră, înfierbântat după lupta cu Chiyoko, după contactul cu puterea ei. Înfierbântat după ce a căutat-o vreo două ore pe străzi și n-a reușit să o găsească.

Se duce la imprimantă. *TREMURĂ.* Consultă ecranul. *Clipeștelipește.* Își va *clipește* strânge jucăriile *clipește* și se va duce după ei.

După ce îi va elimina *clipește* elimina *TREMURĂ* elimina de pe tabla de joc, o va căuta pe această Chiyoko Takeda. Indiciul pe care *clipește* kepler 22b *clipeșteclipește* i l-a gravat în minte nu contează. Pentru că nu are de gând să joace Jocul Final la fel ca ceilalți, care încearcă să dezlege *clipește* enigme și acționează ca niște idioți.

ClipeșteTREMURĂclipește.

Ce contează e forța liniștitoare *clipește* liniștitoare *clipește* liniștitoare și tăcută a fascinantei Jucătoare *clipește* a fascinantei Jucătoare *clipește* a fascinantei Jucătoare a celei de-a 2-a seminții.

Ceilalți Jucători mai pot aștepta.

Cadoul pe care îl pregătește pentru ei încă nu e gata.

Dar va fi în curând.

Și va fi un cadou *clipește* pe cinste.

Maccabee Adlai

SECȚIA DE URGENȚE A SPITALULUI XÏ JING, XI’AN, CHINA

Maccabee Adlai iese din spital. A stat internat două zile și 15 ore, sub numele de Paul Allen Chomsky. N-a putut risca să se înregistreze cu numele lui adevărat. Ar fi putut fi vizitat de un asasin noaptea, în somn, în timp ce visa să-l omoare pe puștiul Baitsakhan, pe Jago și pe țicnitul de An Liu.

Iese în stradă și se apropie de stația de taxiuri. Se duce la gară. Încă are dureri la coapsă. Trebuie să-și schimbe bandajul o dată pe zi și n-are voie să ude rana timp de o săptămână, dar în rest piciorul e perfect funcțional. Prin nu se știe ce miracol, rana de la săgeata lui Baitsakhan nu i-a afectat foarte mult coapsa, așa că nu a fost nevoie de operație.

Urechea e o altă poveste. Când l-a lovit pe Maccabee, Jago Tlaloc i-a spart timpanul drept și deocamdată trebuie să suporte un țiuit constant în ureche. Doctorul i-a spus că timpanul se va vindeca de la sine și că țiuitul va dispărea treptat, dar că întreg procesul poate dura până la trei luni.

Exact ce-i trebuia!

Doctorul l-a sfătuit și să evite zborurile cu avionul cel puțin două săptămâni. I-a spus că dacă va urca într-un avion, rana de la timpan nu i se va agrava, dar va avea dureri foarte mari.

Așa o fi. O să se mai gândească la asta, dar deocamdată trebuie să urmărească indiciul alcătuit din două părți pe care îl are la dispoziție. Timpul e foarte prețios.

Prima parte:

έναςέναςέναςέναςέναςέναςμηδένέναςέναςμηδένμηδένμη-
δένμηδένέναςένας.

Iar a doua parte:

47:4f:42:45:4b:4c:49:54:45:50:45:54:45
:4d:50:4c:45:4f:46:54:48:45:43:4f:4e:53:55:4d:49:4e:47:56:55
:4c:54:55:52:45.

I-a luat ceva timp să-l descifreze, așa că internarea i-a oferit un răgaz util, însă n-a fost chiar atât de greu. După ce a verificat rezultatul de trei ori, și-a deschis tableta și a căutat pe Google locul unde trebuia să fie Cheia Pământului.

A descoperit că era Turcia. Lângă o localitate pe nume Urfa.

Maccabee urcă într-un taxi. La naiba cu sfaturile medicului! O să meargă la Urfa cu avionul. Medicii întotdeauna exagerează diagnosticul și, în plus, ce înseamnă o durere în ureche pe lângă câștigarea Jocului Final?

Nimic.

Baitsakhan și ceilalți vor trebui să aștepte.

Dacă nu cumva indiciile îi vor purta tot spre Urfa.

וְיִגַּל כַּמַּיִם, מִשְׁפָּט ; וּצְדָקָה, כְּנַחַל אֵיתָן

עמוס ה :כד

Baitsakhan

DEPOZITUL FABRICII DE PERUCI FASHION EUROPE, CHENGDU, CHINA

Baitsakhan se răsfață. Mănâncă un biscuit cu jeleu de lămâie. E delicios.

Stă lângă fratele lui, Jalair, pe o stivă de cutii cu astfel de biscuiți, având în față pahare mici cu ceai de iasomie. Sunt într-un depozit abandonat din Chengdu. Bat și Bold au plecat să aducă ceva. Ceva foarte important.

Gândurile lui Baitsakhan se îndepărtează de la ce face acum și zboară la Maccabee. Dispozitivul de urmărire pe care săgeata lui Baitsakhan l-a implantat în piciorul nabateanului funcționează. Nu i-a fost îndepărtat cât timp a stat internat. E sigur de asta, fiindcă Maccabee s-a pus în sfârșit în mișcare. Baitsakhan va aștepta o zi, apoi va porni după el.

Va fi o adevărată desfătare să-l revadă pe Maccabee. La fel ca biscuitul. Tot atât de dulce, dar mai letal.

Acesta e Jocul Final.

Și nu e greu.

E ușor.

Distractiv.

La fel ca indiciul lui, care e incredibil de simplu și direct. Tradus din calmucă[92], înseamnă:

IA, UCIDE, CÂȘTIGĂ.

Indiciul a fost atât de ușor de descifrat, încât Baitsakhan – care, la cei 13 ani ai săi, este un băiat aspru, nemilos și criminal – îl ia ca pe un semn de bun augur.

Da.

Asta înseamnă.

Baitsakhan știe.

[92] Limba vorbită în Republica Calmucă, din sud-vestul Federației Ruse. (N.t.).

Ființa de la Convocare i-a apreciat refuzul de a-și spune numele și seminția. I-a apreciat puterea și tăria. Și va aprecia și cum joacă Jocul Final.

E drept că Baitsakhan e cel mai tânăr și mai scund dintre Jucători, dar nu e și cel mai slab. Cei mai slabi sunt cei care încă nu și-au dat seama că au fost azvârliți în mijlocul unui măcel. Sunt cei care scormonesc printre ruine străvechi, fac alianțe și poartă discuții pașnice – orice Jucător care face altceva decât să-și omoare oponenții dă dovadă de mare prostie.

La fel ca Jucătoarea de lângă el.

Baitsakhan întoarce ușor capul și se uită la fată. Își șterge o firimitură de biscuit de la colțul gurii. Apasă pe butonul *play* al unui iPod așezat într-un dock și se aude piesa *All You Need is Love* de Beatles. Volumul e dat foarte tare.

Se uită la Jalair și dă ușor din cap, iar acesta pune cuțitul pe degetul mijlociu de la mâna ei stângă, pe care poartă inelul primit de la soțul ei, Jamal, în ziua în care s-a născut fiica lor.

Frumoasa și zâmbitoarea Alice.

Unde o fi acum? se întreabă Shari. *Se joacă în curtea din spate.* Și-o imaginează. *Se joacă în iarbă cu Jamal.*

Shari e calmă. Chiar și după ambuscada în care a fost răpită, chiar și după bătaia pe care a încasat-o de la ei. E calmă *datorită* acestor lucruri. I-au dat ocazia să-și folosească abilitățile, să-și limpezească mintea. N-a țipat nici măcar o dată de când au răpit-o – au înhățat-o când s-a dat jos din autobuz să-și cumpere ceva de mâncare. Pare că Shari nu simte nimic. Jalair se uită la Baitsakhan. E impresionat de fată. Zici că e de piatră. Baitsakhan nu observă expresia lui Jalair. El nu e impresionat. Se uită la sângele care se scurge din locul unde înainte era degetul lui Shari și zâmbește.

A durut-o și tăietura, o doare și ciotul degetului, însă e o durere care nu se compară cu chinurile nașterii. *Neghiobii ăștia habar n-au ce înseamnă durere,* își spune în sinea ei, izolându-și mintea de durere.

Baitsakhan ia o gură de ceai. Shari se uită la el. Prin el. N-a omorât niciun om până acum, dar pe el l-ar omorî chiar în clipa asta.

Pentru că nu e om.

Baitsakhan pune jos ceaiul și oprește muzica.

— Spune-mi indiciul tău, harrapico, și vei muri repede, îi promite Baitsakhan în engleză, ca și când ar fi un fel de rege întunecat.

Dar Shari nu spune nimic. Nu arată nimic în afară de indiferență. Se uită în continuare prin el.

Baitsakhan nu e om.

Nici măcar animal.

Nu merită nici viața aceasta, nici vreo viață viitoare.

Pentru ea, este deja mort.

Hilal ibn Isa al-Salt

BISERICA LEGĂMÂNTULUI, REGATUL AXUM, NORDUL ETIOPIEI

Hilal pleacă din cătunul de la răscruce. Ca mulțumire pentru ospitalitate, le lasă oamenilor de acolo un mic talisman de piatră roșie. E din Etiopia, o cruce frumos sculptată, încrustată cu o nervură de platină pură. Nu le spune cât de valoroasă este. Nu are niciun rost. Vor muri cu toții în curând, iar Pământul va distruge tot ce a construit umanitatea, tot ce umanitatea consideră a fi tezaurul ei.

Merge cu un car tras de boi până la un sat mai mare. Cu o camionetă până la un orășel. Cu un jeep până la un oraș mai mare. Un autobuz. Un taxi. Un tren. Un avion. Zboară la Hong Kong, apoi la Bruxelles și la Addis Abeba. Ia Nissanul Maxima al unchiului său și se duce la crater. Se așază pe marginea lui și se roagă pentru victime și pentru familiile lor, se roagă pentru viitor. Să fie un viitor bun – pur și simplu să fie un viitor.

Pentru că acesta e Jocul Final, își spune în sinea lui, uitându-se în craterul care încă fumegă. *Viitorul se va sfârși, iar timpul va începe din nou.*

Pleacă de la marginea craterului, se întoarce la Nissan și pornește spre nord. Spre fostul regat Axum, al strămoșilor strămoșilor săi. Hilal e stră-strănepotul lui Ezana, strănepotul lui Gebre Mesqel Lalibela, conducătorul necunoscut al Timkatului și întruchiparea lui Dumnezeu.

Hilal este expert în cioplit piatra, în descifrarea profețiilor și în moartea fără durere.

Coboară din mașină și pornește printre cei din neamul său. Merge câțiva kilometri, încălțat cu sandale de piele și înfășurat într-o robă vopsită în roșu intens și alb strălucitor. Oamenii sunt împrăștiați: lucrează pământul, mână caprele la păscut, taie pui de găină și îmblătesc grâul. Câțiva bătrâni îl recunosc și dau să facă plecăciuni, dar el ridică una dintre mâinile sale frumoase,

ca și când ar vrea să spună: „Nu, frate, eu sunt tu; tu ești eu. Stai alături de mine. Cu mine”.

Și bătrânii îi dau ascultare.

— Trăiți, le spune el.

Și ei îi dau ascultare.

Se citește în ochii lui strălucitori și blânzi: el e de-al lor, și ei sunt de-ai lui.

Trece pe lângă dealurile aride, maronii și roșcate. În cele din urmă ajunge la destinație. La una dintre bisericile de sub pământ, sculptată în formă de cruce în piatra vulcanică.

Aceasta este păstrată în secret, ascunsă de ochii lumii de o pădure deasă de cedri.

Are 3.318,6 ani.

Hilal străbate labirintul de șanțuri care duce la biserică. Aerul se răcește, lumina se estompează. Ajunge la intrarea principală, săpată și ea în piatră, la fel ca restul bisericii. E întâmpinat de mentorul lui. Ghidul spiritual. Sfătuitorul său.

E fostul Jucător Eben ibn Mohammed al-Julan.

Hilal îngenunchează și pleacă fruntea:

— Maestre.

— Acum tu ești Jucătorul, deci nu mai sunt maestrul tău. Vino și spune-mi ce ai văzut.

Hilal se ridică, îl ia de mână pe Eben și intră împreună în biserica răcoroasă.

— Am văzut un zeu care ne-a vorbit despre Joc.

— Da.

— I-am văzut pe ceilalți. Cei mai mulți sunt brutali.

— Da.

— L-am văzut pe unul murind. Câțiva au încercat să ucidă. Zece au reușit să scape.

— Da.

— Zeul a spus ca îl cheamă kepler 22b.

— Da.

— E o planetă, dacă nu mă înșală memoria.

— Da.

— A spus că trebuie să găsim cheile: Cheia Pământului, Cheia Cerului și Cheia Soarelui. Câștigătorul trebuie să le aibă pe toate trei.

— Da.

— A lăsat în urma sa un disc de piatră, dar nu ne-a spus nimic despre el. L-a luat olmecul, care a plecat cu cahokiana. Au fost urmăriți de Jucătoarea Mu. Nu știe nimeni că am văzut discul, nici că am văzut că l-a luat olmecul.

— Urmărește-l pe acesta din urmă, Jucătorule.

— Da, maestre.

— Fără „maestre”. Acum sunt doar Eben.

— Da, Eben. Ne-a lăsat fiecăruia câte un indiciu gravat în minte.

— Da.

— Al meu e un cerc.

— Ce fel de cerc?

— Un simplu cerc. O linie. Nimic înăuntru, nimic în afară.

Ajung în fața unui altar. Eben îngenunchează. La fel face și Hilal. Își pleacă frunțile. Deasupra lor este Iisus, sângerând pentru totdeauna, suferind pentru totdeauna, murind pentru totdeauna, oferind viață, dragoste și iertare pentru totdeauna.

Eben întreabă molcom:

— Și nu știi ce semnificație are?

— Cred că era pentru olmecul care a luat discul. El ar fi trebuit să primească acest indiciu. Lui i-ar fi fost de mai mare ajutor. Sau poate că eu ar fi trebuit să iau discul.

— N-ai cum să știi. Presupune deocamdată că totul e așa cum trebuie să fie și că zeii nu dau greș. Ce îți spune acest cerc?

— Mă face să mă gândesc la disc, dar și la altceva. La un cerc de piatră. Un cerc de pietre.

— Da.

— Face aluzie la o construcție. Una ridicată în timpuri străvechi, care exista pe pământ când ne-au vizitat zeii.

— Da.

— O construcție făcută să dureze, ca multe dintre cele înălțate pe atunci. Un monument din pietre și stânci, închinat spațiului, timpului și cosmosului. O construcție menită să aibă memoria și permanența pietrei – puterea ei străveche.

— Da.

— Dar care cerc de piatră? Pentru că sunt multe.

Eben se ridică în picioare. Hilal rămâne în genunchi.

— Am să-ți aduc vin și azime, spune Eben.

— Mulțumesc, Eben. Trebuie să meditez. Acest indiciu simplu are semnificații mai adânci, pe care încă nu le înțeleg.

— Da.

Eben se întoarce și pleacă, foșnindu-și roba.

Hilal, axumitul din seminția 144, își împreunează mâinile în poală.

Închide ochii.

Are cercul în minte.

Sarah Alopay, Jago Tlaloc, Chiyoko Takeda, An Liu

MUZEUL ARMATEI DE TERACOTĂ, DISTRICTUL LINTONG, XI’AN, CHINA

Sarah și Jago coboară dintr-un taxi la intrarea principală în complexul arheologic al Armatei de Teracotă. Sunt întâmpinați de Cheng Cheng Dhou, vărul lui Wei. Cheng Cheng e un bărbat scund – 153 cm – și poartă ochelari cu lentile groase. E foarte cordial și plin de energie. Deși sunt doar 17 grade afară, are cămașa transpirată.

— Da, da! Bună ziua! spune el.

Întinde mâna dreaptă și, cu un gest ciudat, își apucă încheietura dreaptă cu mâna stângă, ca și când nu și-ar putea mișca un braț fără ajutorul celuilalt. Sarah și Jago dau mâna cu el, prezentându-se cu prenumele lor adevărate. Cheng Cheng îi conduce spre porți și îi introduce în complex cu ajutorul cardului său.

— Deci ce anume căutăm? îi șoptește Sarah lui Jago, fără ca Cheng Cheng s-o audă.

Jago își răsucește alene umerii:

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Să vezi ce bătaie îți trag dacă umblăm după cai verzi pe pereți, spune Sarah cu un rânjet.

— Abia aștept.

Douăzeci de metri mai încolo stă Chiyoko Takeda, care se alătură unui grup de turiști. Înainte să vină aici, a trecut pe la pensiunea Wei, să vadă dacă nu cumva Jago și Sarah fuseseră suficient de neghiobi încât să lase discul acolo. Dar nu-l lăsaseră la pensiune, așa că a venit și ea să viziteze Armata de Teracotă. Poartă o perucă blondă, pantaloni cargo și un tricou negru, iar în spate are un rucsac mic.

Chiyoko îi urmărește pe Sarah și Jago stând de vorbă cu piticul. În ureche are un mic dispozitiv de recepție care îi permite să audă ce spun Jago și cei din preajma lui. Spre deosebire de dispozitivul de urmărire, cel din ureche funcționează doar când e în preajma olmecului.

Chiyoko consultă receptorul dispozitivului de urmărire camuflat sub forma unui ceas de mână mecanic. Rețeaua de polarizare din lentilele ochelarilor – parte din deghizarea ei – îi permite să vadă display-ul digital al ceasului.

Receptorul funcționează. Va intra în complex ca simplu turist, apoi se va îndepărta de grup și îi va urmări pe olmec și pe cahokiană până în locul unde bănuiește că acest Cheng Cheng le va spune ceva despre disc.

Și, după ce vor pleca, va trebui să-l omoare pe bietul pitic.

Nu trebuie să existe niciun martor al Jocului Final.

Ce va fi va fi.

An Liu *clipește* coboară de pe *clipește* motocicleta Kawasaki ZZR1200, vopsită în negru mat. Se află la *clipește* 2 kilometri *TREMURĂ* de intrarea în complexul Armatei de Teracotă. Și-a acoperit cu fond de ten lacrima tatuată la colțul ochiului. *Clipeșteclipeșteclipește.* S-a ras în cap de curând. Are rucsacul plin de *clipește* chestii distractive. Plin de – se înfioară – chestii *TREMURĂ* distractive *TREMURĂ* foarte distractive. În ureche are o cască în care, la fiecare 30 de secunde, vocea unui robot îi spune poziția – *clipește* – telefonului mobil al lui Jago.

Clipeșteclipeșteclipește.

Acum se va furișa *clipește* pe lângă gardieni *clipește* în complex. Azi, Jocul Final *clipește* Jocul Final *clipește* Jocul Final va pierde doi Jucători.

Clipeșteclipeșteclipește.

A făcut ample căutări *TREMURĂCLIPEȘTE* pe internet *clipește* în încercare de a-i localiza pe ceilalți Jucători. A găsit indicii bune pentru Kala Mozami, Maccabee Adlai și Hilal ibn Isa al-Salt. Ceilalți sunt ca niște stafii. Dar *clipește* dar *clipește* dar în cele din urmă vor ieși la iveală.

ClipeșteTREMURĂclipește.

În plus, după ce îi va elimina pe cei doi, trebuie s-o găsească pe Chiyoko Takeda. Trebuie s-o găsească și *clipeșteclipeșteclipeșteclipeșteclipește* să-i afle secretul. Dacă

va trebui să-i bea *clipește* sângele cât încă e cald sau *TREMURĂ* să-și facă o cămașă din pielea ei sau *clipește* să o țină ostatică până se produce Evenimentul, o va face. Va face orice *clipește* va face orice *clipește* ca să scape de ce îl chinuie.

— Este amețitor de mare. Se crede că a fost terminat în jurul anului 240 î.Hr. Au lucrat la el șapte sute de mii de oameni timp de treizeci de ani! În total, sunt patru gropi, dintre care una e neterminată, plus un tumul[93] încă neexcavat, care ascunde comori nebănuite. Până în prezent nu a fost excavată decât Groapa 1, și doar parțial. E cea mai mare. Are o lățime de două sute trei picioare și o lungime de șapte sute cincizeci și cinci de picioare. Conține zece șiruri de războinici: stegari, lăncieri, spadasini, generali, trăgători cu arbaleta care și cai. Cele mai multe șiruri sunt alcătuite din linii de câte trei sau patru soldați. Între șiruri sunt coloane groase, care separă rangurile și constituie structura mormântului. Au fost găsiți peste o mie de războinici, dar mai sunt alte câteva mii! Estimăm că în total sunt vreo opt mii. Opt mii! Toată această armată ca să păzească un singur om de hoardele cotropitoare din lumea de apoi. O mare ciudățenie!

Cheng Cheng stă în fața lor, cu mâinile întinse în față, atrăgându-le atenția asupra câte unui detaliu, lăsând impresia că ar fi un dirijor, iar statuile nemișcate din fața lui, muzicienii. Tustrei se află pe o platformă de vizitare, iar pentru Jago și Sarah Armata de Teracotă e unul dintre cele mai uimitoare lucruri pe care le-au văzut vreodată, cu toate că au avut parte de lucruri extraordinare în anii de antrenament și sunt familiarizați cu ansamblurile și construcțiile străvechi ale culturilor lor. Și cu toate că tocmai s-au întors de la Marea Piramidă Albă.

— Toate statuile erau pictate cu grijă. De curând am găsit câteva într-o stare foarte bună de conservare! Acestea sunt păstrate în mare secret. Erau folosite vopsele obținute din malahit, azurit, cinabru, oxid de fier și oase măcinate. Oamenii vremii găsiseră chiar și o metodă prin care să obțină silicat de cupru amestecat cu bariu, pe care îl foloseau la prepararea unei vopsele de un violet strălucitor. Și încă ceva: armele de bronz!

[93] Movilă artificială, conică sau piramidală, din pământ sau din piatră, pe care unele popoare din Antichitate o înălţau deasupra mormintelor (N.t.).

Unele au lame acoperite cu oxid de crom, ceea ce le face să pară nou-nouțe, ca și când tocmai ar fi ieșit din mâinile fierarilor. E uimitor! Sunt la fel de ascuțite ca în ziua când au fost făcute. Iar arbaletele sunt de foarte bună calitate. Poți să tragi cu ele la o distanță de opt sute de metri!

— Extraordinar! spune Sarah.

Chiar e impresionată, dar îi aruncă lui Jago o privire care vrea să spună: „Și cu discul cum rămâne?”

Jago ridică din umeri.

Nu știe.

Cheng Cheng se întoarce spre ei și spune cu un zâmbet larg:

— Wei mi-a spus că aveți un desen frumos. Aveți un desen frumos?

— Ah… da, răspunde Jago.

Sarah se simte ușurată: poate că drumul până aici le va aduce și altceva decât întâlnirea cu un pitic simpatic.

— Arătați-mi.

Sarah scoate desenul împăturit dintr-un buzunar exterior al rucsacului lui Jago și i-l întinde lui Cheng Cheng, care îl desface și îl ridică în dreptul ochilor. Îl ține atât de aproape de față, încât nu i se poate vedea expresia. Timp de 13 secunde se uită cu atenție la desenul detaliat al lui Jago.

În cele din urmă îl coboară, ținând unul dintre degetele sale cărnoase pe disc.

— Unde ați văzut discul? întreabă el cu glas scăzut și serios.

— Discul? spune Jago. L-am inventat.

— Ba nu, nu l-ați inventat. Unde l-ați văzut?

— Spune-i, șoptește Sarah.

Jago știe că are dreptate. E Jocul Final. Cheng Cheng nu e un rival. De-a lungul anilor, tatăl și unchiul lui i-au tot spus să fie deschis față de noroc, șansă și ajutor. Să fie pregătit să le suprime, desigur, dacă se dovedesc a fi dăunătoare, dar să fie totuși deschis.

Un grup de turiști se apropie la 12 picioare de ei. Jago spune cu glas scăzut:

— Avem unul.

Cheng Cheng coboară brațele, cu un aer neîncrezător:

— La dumneavoastră?

— Da, răspunde Sarah.

Cheng Cheng îi privește grav și spune:

— Veniți amândoi cu mine.

Apoi se îndepărtează cu pas iute de turiști, către un semn care spune ACCESUL INTERZIS.

An Liu *clipește* stă ascuns într-un tufiș frumos tuns de la marginea *clipește* complexului. Vocea asexuată a robotului îi spune în ureche: „O sută treizeci și doi metri, vest-sud-vest. Staționar”.

Așteaptă *clipește* așteaptă *clipește* 30 de secunde.

— O sută treizeci și doi de metri, vest-sud-vest. Staționar.

Așteaptă *clipește* așteaptă 30 de secunde.

— O sută douăzeci și șase de metri, vest-sud-vest. Se îndreaptă spre est.

Așteaptă *clipește* 30 de secunde.

— O sută unu metri, vest-sud-vest. Se îndreaptă spre est-nord-est.

Așteaptă *clipește* așteaptă *clipește* 30 de secunde.

— Optzeci și doi de metri, est. Se îndreaptă spre nord.

Așteaptă *clipește* 30 de secunde.

— Șaptezeci și unu de metri, est-nord-est. Se îndreaptă spre nord.

Așteaptă 30 de secunde.

— Cincizeci și opt de metri, est-nord-est. Staționar.

Așteaptă *clipește* 30 de secunde.

— Cincizeci și cinci de metri, est-nord-est. Staționar.

Așteaptă 30 de secunde. *Clipește.*

— Cincizeci și cinci de metri, est-nord-est. Staționar.

An *TREMURĂ* își consultă harta. *ClipeșteTREMURĂclipește.* Au ajuns *clipește* ajuns *clipește* ajuns în sau aproape de Groapa *clipește* Groapa 4.

Care este *TREMURĂ* neexcavată.

Sau cel puțin *clipește* cel puțin așa crede toată lumea.

O ia și el din loc.

Chiyoko așteaptă ca olmecul și cahokiana să plece împreună cu piticul, după care se depărtează neobservată de grup. Când gardienii și ghidul cel guraliv se uită în altă parte, sare peste balustradă și ajunge direct pe podeaua gropii. Pe podeaua plină cu războinici muți cu priviri fixe, încremeniți în așteptare.

O clipă, se uită țintă în ochii unuia dintre ei. Sunt niște creații tulburătoare. Simte că se înrudește cu ele mai mult decât cu oricare dintre oamenii în carne și oase pe care i-a cunoscut.

Războinici muți.

Cu priviri fixe.

Încremeniți în așteptare.

Cu toții.

Și mai ales ea.

Se uită la ceas.

Vede punctul luminos de culoare albastră.

O ia la fugă.

— Veniți.

Cheng Cheng deschide ușa unui cort alb, înălțat pe iarbă. Jago și Sarah intră și văd o balustradă de lemn construită în jurul unei gropi cu diametru de 3,5 picioare. Groapa e mascată cu două uși metalice. Cheng Cheng scoate din buzunar o mică telecomandă, cu un singur buton roșu. Apasă pe el și ușile se deschid, dând la iveală niște trepte grosolane de piatră, care coboară în întuneric.

— Ce-i acolo? întreabă Sarah.

— Răspunsuri, spune Cheng Cheng, pornind pe trepte. Și alte întrebări. Veniți cu mine.

— Toată lumea are câte un mister, mormăie Jago, coborând în urma fetei.

Pe măsură ce înaintează, detectoarele de mișcare aprind câteva becuri slabe, cu lumină galbenă.

— Aceasta este Groapa 4, le spune Cheng Cheng peste umăr.

— Deci n-ați excavat doar Groapa 1? întreabă Sarah.

— Nu. Prospecțiunile geologice au scos la iveală o caracteristică foarte interesantă a Gropii 4, care e păstrată în secret. În mare secret. Am început săpăturile abia în luna august a anului trecut.

— Dacă e atât de secretă, de ce e acoperită doar cu un simplu cort în mijlocul unui câmp? se miră Sarah.

Cheng Cheng zâmbește:

— Cel mai bun mod de a păstra un secret e să-l ascunzi la vedere.

Chiyoko Takeda, care a intrat și ea în cort ascultând conversația în cască, este întru totul de acord cu el.

— În plus, când închid ușile cu butonul de pe telecomandă, se activează tot felul de capcane ascunse. Deci mare grijă!

Cheng Cheng o zice pe un ton atât de cordial, încât nu e clar dacă spune adevărul. Nu-și poate da seama nici măcar Jago, care e un adevărat detector de minciuni. Se uită îngrijorat în jur, căutând săgeți otrăvite sau alte capcane gen Indiana Jones, dar nu vede nimic.

Înaintează printr-o galerie îngustă, săpată în pământ și sprijinită cu bârne de lemn, și în cele din urmă ajung într-o cameră de piatră în formă de stea. Podeaua e acoperită cu alabastru. Pereții sunt văruiți cu un roșu intens. De jur împrejurul camerei, la înălțimea pieptului, sunt pictate 12 discuri. Imaginile sunt atât de realiste încât par fotografii. În afară de câteva diferențe minore, sunt identice cu discul din rucsacul lui Jago.

În mijlocul camerei e un singur războinic de teracotă, care ține în mână o sabie strălucitoare. Se apropie tustrei de el. Jago vede că pe partea cealaltă a încăperii se deschide un alt tunel.

— Ce-i locul ăsta? întreabă el.

— Camera Stelată, spune Cheng Cheng. Dar nu știm la ce servea.

Chiyoko Takeda ajunge în pragul încăperii de piatră și se uită înăuntru. Îi vede. Războinicul de teracotă e cu spatele spre ea. Trebuie să vadă mai mult. Mai bine. Zărește o umbră într-un colț al camerei. Se va ascunde acolo.

Duce o țeavă scurtă la gură și suflă. Mișcările ei sunt silențioase, la fel ca micul proiectil care străbate camera și se izbește de peretele opus. Proiectilul cade pe podea, făcând un mic zgomot, iar cei trei întorc capul într-acolo. Chiyoko se strecoară imediat în întuneric.

— Ce-a fost asta? întreabă Sarah.

— Ah, o pietricică probabil. Întotdeauna cad pietricele aici.

Se întorc cu fața spre războinic. Chiyoko e invizibilă.

— Când am descoperit această încăpere am găsit și un al doilea războinic, dar era țăndări, probabil din cauza unui cutremur. L-am dus în atelier. Eu și alți trei colegi am reușit să-l

lipim la loc. Într-o noapte, după ce ne-am distrat pe cinste, am încălcat regulile și i-am povestit lui Wei despre descoperirea noastră. Ba chiar i-am arătat o fotografie. Wei e foarte pasionat de Armata de Teracotă, poate mai pasionat ca mine.

Face o pauză:

— Fotografia pe care i-am arătat-o îl înfățișa exact pe bărbatul din desenul dumneavoastră.

— Serios? întreabă Jago.

— Serios.

— Deci aveți și dumneavoastră un disc? intervine Sarah. Din moment ce războinicul din fotografie ține unul în mână.

— Nu, nu am.

Ezită o clipă, apoi continuă:

— Discul e ca statuia, nu ca sabia. Armele războinicilor sunt adevărate. Discul nu. E din teracotă.

Cheng Cheng întinde mâna spre sabie și îi atinge mânerul:

— Dar există alte discuri ca cel din desenul dumneavoastră.

— Unde? întreabă Jago cu interes.

— Aici, în China. În arhive. Se numesc discurile din Baian-Kara-Ula. Au fost descoperite din 1938, lângă granița cu Tibetul. Nimeni nu știe ce proveniență au, nici la ce folosesc. Mulți cred că sunt daruri de la zeii înșiși! O nebunie, nu? Credem că unul dintre discuri e menit să stea aici – apucă mânerul sabiei –, dar niciunul nu se potrivește. Aș putea să-l văd pe al dumneavoastră?

Jago și Sarah schimbă o privire. Jago aprobă discret. La fel face și Sarah. Jago dă jos rucsacul din spate.

— Bine.

Îl deschide, scoate discul lăsat în urmă de kepler 22b și i-l întinde lui Cheng Cheng.

Respirația lui Chiyoko e la fel de silențioasă ca o frunză pe o creangă într-o zi fără vânt.

Cheng Cheng ia discul cu o expresie reverențioasă:

— Este… perfect.

CLIPEȘTE.

An Liu se strecoară până la intrarea în *clipește* camera de piatră. Poartă *clipește* poartă *clipește* vestă antiglonț. Și are

casca de motociclist pe cap. Gâtul îi este protejat de un guler gros. Inima *clipește* inima *TREMURĂ* îi bate cu putere.

Acesta e Jocul Final, în sfârșit. Aici. *Clipeșteclipește.* Acum. Chiar înainte de bubuitură și *clipește* și *clipește* de moarte.

An n-o observă pe Chiyoko. Nici Chiyoko nu-l remarcă.

— De unde îl aveți? continuă Cheng Cheng.

Jago îi aruncă o privire aspră piticului și zâmbește, arătându-și diamantele:

— Mi l-a dat un prieten.

Cheng Cheng își dă seama că Jago nu-i va spune mai multe.

— Înțeleg, spune el, examinând discul și întorcându-l pe cealaltă parte. Nu-mi vine să… E incredibil. Trebuie să-l vadă și prietenul meu Musterion.

— Cine e Musterion? întreabă Sarah.

— Musterion Tsoukalos. Un cercetător obsedat de vizitele extratereștrilor. Locuiește în nordul Italiei, în Capo di Ponte. Vă poate spune mai multe despre disc. Le cunoaște foarte, foarte bine. Știe că au venit din cer în timpuri imemoriale, dinainte de începutul istoriei. Știe că ne-au ajutat să devenim ce suntem și vă va spune care este menirea acestui disc.

An *clipește* scoate din geantă *clipește* un obiect negru de mărimea *clipește* unei mingi de baseball. Îl pune pe podea *clipește* și apasă *clipește* pe un buton, apoi îl rostogolește silențios *clipeșteclipeșteclipește* spre mijlocul încăperii.

Sarah și Jago nu văd mingea, dar Chiyoko o vede. Aruncă o privire spre intrare și îl zărește pe An întorcându-se cu spatele. Iese de la adăpostul umbrei, iar Jago și Sarah o observă imediat. *Cum a ajuns aici?* Sarah se pregătește să-i dea un pumn, dar Jucătoarea Mu se uită la ei cu un aer înspăimântat, bate din palme de trei ori și face semn spre podea.

ClipeșteclipeșteclipeșteTREMURĂ. Ce-a fost *clipește* ce-a fost asta? An se uită în urmă și *clipeșteclipeșteclipeșteclipeșteclipeșteclipește* o vede pe Chiyoko – prețioasa, inestimabila, indispensabila Chiyoko – arătând spre mingea neagră!

TREMURĂclipește.

TREMURĂTREMURĂTREMURĂ.

Șapte secunde.

Șapte scurte secunde până la distrugere.

Șapte scurte secunde până la nimicirea lui Chiyoko Takeda, cea care îl poate vindeca.

De curând a bătut ora Unu; și zorii îi văd acum
Dinspre răsăritul greu mijind: a sosit vremea
Să o iau din loc: mai multe aș fi avut de spus,
Dar noaptea mă zorește; (Pleacă![94]

[94] http://goo.gl/49dau2
Versurile sunt din poezia Apariţia stăpânei sale, chemându-i în Câmpiile Elizee, de Robert Herrick (N.t.).

Shari Chopra, Baitsakhan

DEPOZITUL FABRICII DE PERUCI FASHION EUROPE, CHENGDU, CHINA

Muzica s-a oprit.

Bat și Bold s-au întors și fiecare duce câte o servietă.

Jalair stă aplecat deasupra lui Shari, smulgându-i firele de păr din nas unul câte unul, cu o pensetă de argint.

Ochii lui Shari s-au umezit, dar tot n-a scos vreun sunet. Baitsakhan îi vede pe verii lui și bate din palme încântat:

— Excelent! Ia veniți voi doi încoace și arătați-ne ce ați adus.

Bat și Bold pun valizele pe masa pe care se află un clește, un mic ferăstrău, mai multe cleme și o rolă de cablu subțire, o sticlă de plastic cu un lichid necunoscut, o brichetă, două perechi de căști antifonice.

Bat desface încuietorile uneia dintre serviete și o deschide. Baitsakhan se apleacă deasupra ei. Înăuntru se află două pistoale Sig Sauer P225 negre și patru cutii cu cartușe. Baitsakhan ia unul din suportul de polistiren și îi scoate încărcătorul – e gol. Jalair se apropie de fratele său, care îndreaptă țeava pistolului spre fruntea lui Shari și apasă pe trăgaci. Jucătoarea harrapică nici măcar nu clipește. Pistolul are un mecanism foarte rapid. Baitsakhan pune încărcătorul la loc, trage de culasa pistolului și bagă un cartuș pe țeavă, apoi trage siguranța și pune pistolul pe masă, cu țeava spre Shari.

— Gândește-te, harrapico. Gândește-te.

Nimic.

— Dacă vorbești, ăsta – îi arată pistolul cu privirea – va pune capăt Jocului pentru tine.

Nimic.

— Dacă nu vorbești, astea – își trece mâinile pe deasupra uneltelor de pe masă – vor pune capăt Jocului pentru tine.

Nimic. Shari scuipă pe podea. Ochiul stâng e atât de umflat încât nu mai vede cu el. Se întreabă dacă micuța Alice doarme la ora asta. Dacă își ține în brațe iepurașul cenușiu.

Baitsakhan începe să-și piardă răbdarea cu această Jucătoare, ai cărei ochi nu trădează nicio emoție și care nu scoate nici măcar un țipăt. E ca și când ar sta de vorbă cu un cal. I s-a făcut dor de caii lui. Oricât ar fi de plictisit, Baitsakhan se străduiește să zâmbească:

— Îți dau timp de gândire până la noapte.

Baitsakhan se întoarce cu spatele la Shari, iar Bat și Bold își pun câte o pereche de căști antifonice.

— Vino, frate, îi spune Baitsakhan lui Jalair.

Apoi ia de jos degetul retezat al lui Shari. E cenușiu și umflat, dar încă păstrează inelul pe care i l-a dat soțul ei. Baitsakhan apasă cu el butonul *play* al iPodului montat în dock și din difuzoare se aud țipete înfiorătoare.

Poate asta o va împiedica să se concentreze, se gândește el.

Un frate, își spune Shari în sinea ei, urmărindu-i cu privirea pe Baitsakhan și Jalair. *Încă o slăbiciune.*

Bat și Bold se uită la ea, iar Shari îi privește, la rândul ei. Țipetele continuă să se reverse din difuzoare, ca un râu tumultuos de furie. Ea știe că nu vor înceta.

Nu contează. Se va retrage în mintea ei, adâncindu-se în calmul pe care l-a regăsit. Îi privește pe cei doi băieți. Baitsakhan și fratele lui au plecat. E în siguranță deocamdată. Și pentru prima oară se roagă. Se roagă la Shiva, Pashupati și Marele Tigru.

Se roagă pentru noroc și izbăvire.

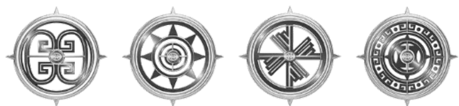
Dar cel mai mult se roagă pentru răzbunare.

24.4322, 123.0161[95]

[95] http://goo.gl/L2NUlv

An Liu, Chiyoko Takeda, Sarah Alopay, Jago Tlaloc

MUZEUL ARMATEI DE TERACOTĂ, CAMERA STELATĂ SECRETĂ, DISTRICTUL LINTONG, XI'AN, CHINA

Șase secunde.

— De unde a ieșit? întreabă Cheng Cheng, alarmat de apariția bruscă a lui Chiyoko.

Strânge discul la piept, speriat de străina care a apărut ca din pământ chiar când se pregătea să descifreze enigma pe care a studiat-o întreaga viață. Cheng Cheng n-a observat micul cadou al lui An, altminteri ar fi avut un motiv în plus să se teamă.

Mingea se oprește la picioarele războinicului antic.

— An Liu! strigă Sarah.

Clipeșteclipeșteclipeșteclipeșteclipește.

Și An Liu dă buzna în Camera Stelată, culcând-o pe Chiyoko la pământ.

Cinci secunde.

— Ce se…? începe Cheng Cheng.

Dar Sarah îl apucă de mână și îl trage spre tunelul din celălalt capăt al încăperii. A văzut ce i-a făcut An lui Marcus la Convocare, așa că știe de ce e în stare. Trebuie să se miște repede.

Jago înhață discul de la Cheng Cheng, care se împiedică și cade în genunchi chiar la intrarea în tunel. Sarah dă să-l ridice, dar Jago o ia de mână și o trage după el:

— Lasă-l acolo!

Trei secunde.

An o trage pe Chiyoko spre tunelul pe unde a venit, având grijă să-și așeze trupul blindat între ea și bombă.

— Fugi! îi spune el.

Sunt foarte aproape unul de celălalt. Trupurile li se ating, iar An își dă seama că ticurile i-au dispărut. Chiyoko aruncă o privire peste umăr, să vadă dacă discul e în siguranță.

O secundă.

Jago și Sarah aleargă aduși de spate prin întuneric.

Zero secunde.

Bum!

Forța exploziei îi aruncă pe Jago și Sarah 23 de picioare înainte. Din fericire, Cheng Cheng, care a rămas ghemuit la intrarea în tunel, a funcționat ca un fel de pavăză, protejându-i pe olmec și pe cahokiană de suflul exploziei.

Se uită unul la altul, ușurați că sunt în viață. Dar în clipa următoare încep să cadă în jurul lor primele pietre. Tunelul se prăbușește.

— Fugi! strigă Sarah.

Acum ea e în față și îl aude pe Jago tușind la vreun metru în spate.

Fug amândoi cât pot de repede prin tunelul cufundat în beznă. Pereții se clatină, împroșcându-i cu pământ și pietre, care îi lovesc în cap și li se îngrămădesc la picioare. 30, 40, 50 de picioare și nu se vede nicio lumină, iar Sarah înaintează cu mâinile întinse, izbindu-se de pereți.

— E prea întuneric! strigă ea.

Simte mâna lui Jago strângându-i tricoul. Aerul e plin de praf și greu de respirat. În spatele lor se aude din ce în ce mai tare un huruit, iar Jago își apropie gura de urechea lui Sarah și strigă:

— Nu te opri, dacă nu vrei să fii îngropată de vie!

În celălalt tunel, Chiyoko zace inconștientă. An e întins deasupra ei. Tușește și duce degetele la gâtul ei. Inima îi bate și respiră regulat, dar An își simte degetele calde și lipicioase. Sânge.

Oh, Doamne, ce-am făcut? își spune An cu disperare, lingând sângele de pe degete. *Chiar și așa, ticurile mi-au dispărut; atât de puternic este* chi*-ul ei. Vreau să-l am.*

Se ridică în picioare. Scoate un baston fluorescent, îl îndoaie ușor, cât să rupă fiola dinăuntru[96], și tunelul se luminează. Aude un huruit în apropiere, dar tunelul în care se află ei este mai departe de explozie decât cel pe care au luat-o olmecul și

[96] Bastonaşele fluorescente sunt făcute dintr-un tub de plastic cu difenil oxalat, înăuntrul căruia se află o fiolă de sticlă cu apă oxigenată; prin îndoire, fiola se rupe, iar reacţia celor două substanţe produce o lumină fluorescentă (N.t.).

cahokiana. Deci An și Chiyoko ar trebui să fie cruțați de prăbușirea pereților. Speră ca ceilalți să nu fie la fel de norocoși.

Se uită la Jucătoarea Mu. Are o umflătură sub ochiul drept și câteva zgârieturi pe obraji. Sângele îi curge din gât. Apropie bastonul fluorescent de fața ei.

Te rog, nu! Te rog, nu!

O trage de pielea gâtului și Chiyoko geme.

Nu e carotida. Nu e artera carotidă.

— Acolo! strigă Jago.

În fața lor apare o pată luminoasă. Pe măsură ce aleargă spre ea, pata devine tot mai mare. Sarah își adună forțele și fuge mai tare – întotdeauna s-a mândrit că e cea mai rapidă persoană din câte a cunoscut. Își simte picioarele mai ușoare pe podeaua trepidantă a tunelului.

Lumina din fața lor a devenit suficient de puternică, iar Jago a început să vadă pe unde calcă, așa că ia mâna de pe tricoul lui Sarah, dându-și seama că oricum nu prea are de ales – e mult mai rapidă decât el.

Sarah ajunge la capătul tunelului, virează brusc și iese. Dar încremenește la doar câțiva centimetri de o sabie care pare pregătită să-i taie capul. Un alt Jucător care stă la pândă, gata să atace?

Nu, doar unul dintre războinicii de teracotă. Cu sângele plin de adrenalină, Sarah scoate un oftat de ușurare. Apoi Jago se izbește de ea și cad amândoi.

În spatele lui, tunelul se umple de pământ, împroșcând un nor de praf. Camera Stelată a fost îngropată încă o dată.

— Scuze, mormăie Jago, ajutând-o să se ridice.

— Mă bucur că m-ai ajuns din urmă, răspunde Sarah, uitându-se la gura tunelului.

Jago își șterge praful de la ochi, iar Sarah îl privește atentă. Olmecul e ușor ofensat și dezamăgit, la fel ca portarii cărora le dădea gol când juca fotbal.

— Știi, n-a fost o cursă, spune ea.

Jago o privește în ochi:

— Nu?

Înainte ca Sarah să-i poată răspunde, cineva țipă la ei.

Au ajuns înapoi în Groapa 1, în spatele unui șir lung de războinici antici. Platforma de vizitare se află la vreo 30 de metri

distanță. Turiștii fac semn cu mâna în direcția lor, iar gardienii strigă în chineză.

— Ar fi bine s-o luăm din loc, spune Jago.

Sângele nu curge din arteră, ci dintr-o simplă tăietură. Dar va fi nevoie de câteva copci. An Liu o aruncă pe Chiyoko pe umăr și pornește cu pași lenți prin tunel, ghidat de lumina fantomatică a bastonului fluorescent. Ajunge înapoi în cort și o pune jos cu grijă. Acum vede mai bine.

Își dă jos vesta antiglonț și casca de motociclist. În spatele vestei sunt înfipte bucăți de teracotă din războinicul distrus de explozie. E bine că a avut-o pe el. Și că a protejat-o pe Chiyoko. Îi examinează restul corpului. Nu mai are nicio rană, în afară de tăietura de la gât. Singurele lui griji sunt să nu se infecteze și să nu aibă vreo hemoragie craniană.

An zâmbește. Niciun tic, niciun tremur, nicio bâlbâială. E uimit de limpezimea minții lui. Nu știe cum, dar fata are acest efect asupra sa – este efectul a ceva din adâncul ei. Și trebuie să obțină acel lucru.

Orice ar fi nevoit să facă, oricum va fi nevoit s-o facă.

Scoate o trusă medicală și ia o seringă. Îi injectează în gât un amestec de lidocaină și epinefrină. Chiyoko geme din nou. An știe că injecția doare, de obicei mai tare decât rana însăși. Așteaptă 12 secunde, apoi trage pielea la o parte și o tamponează cu iod și ser. Așază pielea la loc și acoperă rana cu plasturi. O va coase când vor ajunge la el acasă.

Îi verifică pulsul.

Puternic.

Respirația.

Bună.

Aude împușcături dinspre intrarea în complex, aflată la vreo jumătate de kilometru spre sud-vest.

Își pune casca pe cap și o aruncă pe Chiyoko pe umerii săi înguști și încovoiați, apoi iese din cort, pornind spre motocicletă.

Merge calm, cu pas ferm, simțind din plin efectul energiei lui Chiyoko.

Se simte tânăr, puternic și plin de energie. E cel mai plăcut sentiment din câte a avut vreodată.

Și nu va renunța la el niciodată.

— Ține-te după mine! strigă Jago, șerpuind printre statui, iar Sarah îl urmează îndeaproape.

Sunt urmăriți de gardieni, care coboară după ei pe scările de metal, țipând și făcând semne cu mâinile. Ghizii îi îndepărtează pe turiștii în mare grabă.

— Își închipuie că noi am aruncat tunelul în aer! spune Sarah în fugă.

Un gardian își înfige picioarele în platforma de vizitare, ridică pistolul și îi ia la țintă. Sarah și Jago continuă să se strecoare printre războinicii de teracotă, făcând viraje bruște și mișcări imprevizibile.

Gardianul trage. Împușcătura răsună în hangar, iar glonțul vâjâie pe lângă capul lui Jago și sparge umărul unui războinic de teracotă.

— Pistoale într-un obiectiv turistic! strigă Sarah, un pic șocată. Sunt țicniți?

— E China. Iau statuile astea foarte în serios, răspunde Jago.

În Juliaca fusese ținta împușcăturilor pentru mult mai puțin de atât.

Sarah sprintează pe lângă un războinic cu arbaletă, smulgându-i arma. Arbaleta e încărcată, pregătită să tragă, neatinsă de două milenii. Speră că mai funcționează. Gardianul trage din nou, dar glonțul trece departe de capul lui Jago. Sarah se așază în genunchi și duce la umăr patul armei antice. S-a antrenat cu arbaleta, a omorât căprioare cu ea, nimerindu-și țintele de la 300 de iarzi. Dar n-a pus niciodată mâna pe așa ceva. Se concentrează și apasă pe trăgaci.

Puterea arbaletei o surprinde, iar săgeata e lansată rapid și precis, înfigându-se în mâinile împreunate ale gardianului și ieșind pe partea cealaltă. Gardianul scapă pistolul și începe să urle.

— Se făceau arbalete bune pe vremea aia, spune Sarah, impresionată nu doar de armă, ci și de ea însăși.

Jago pufnește, șocat că arma încă funcționează.

Alți trei gardieni au coborât pe podea, apropiindu-se de ei. Jago n-are de gând să-și încerce norocul cu arbalete antice, așa că înhață o sabie din mâna unei statui și se năpustește spre cel mai apropiat gardian, fără să se îndepărteze de peretele din dreapta. Gardianul tânăr și speriat ridică pistolul. Când se apropie de el, Jago se apleacă spre stânga și sare cu picioarele

pe perete, folosindu-se de inerție ca să-și continue alergarea câțiva metri, cu trupul paralel cu podeaua. Olmecul ajunge în spatele gardianului înmărmurit de uimire și îl izbește în ceafă cu mânerul sabiei. Tânărul cade grămadă.

Sarah aruncă arbaleta și se repede la un alt gardian, care ridică pistolul și trage. Dar Sarah face un salt înainte peste cap, evitând glonțul, și aterizează chiar în fața lui, iar în clipa următoare îl lovește în piept cu podul ambelor palme. Gardianul scapă pistolul și se prăbușește la podea, cu respirația tăiată.

— Pe aici! strigă Jago, luând-o la fugă spre o ușă deschisă de sub platforma de vizitare.

Sarah înhață o altă arbaletă de la un războinic din coada șirului și pornește în urma lui Jago.

Olmecul și cahokiana ies din hangar, clipind ca să-și acomodeze ochii la lumina zilei. Nu se vede niciun gardian. Nu încă.

— Pe acolo! spune Sarah, făcând semn cu mâna spre o parcare.

Parcurg cei 40 de iarzi în mai puțin de 4,5 secunde și se opresc lângă o mașină Chery Fulwin, cu geamurile coborâte. Jago aruncă sabia pe bancheta din spate și urcă pe scaunul din stânga. Se apleacă sub volan, smulge capacul panoului cu siguranțe și în patru secunde motorul pornește.

— Ai mai făcut asta, spune Sarah impresionată.

— Tu nu? rânjește el.

— Nu atât de repede.

Jago afișează un zâmbet superior, întrebându-se dacă Sarah doar a încercat să-l flateze. Oricare ar fi intenția ei, cert e că l-a făcut să se simtă bine. Trece în marșarier, când la marginea parcării apar șase gardieni.

— Pune-ți centura, spune el.

Trei gardieni se apropie de mașină, iar Jago dă cu spatele, virând scurt, apoi trece în viteza întâi și iese din parcare. Doi dintre gardieni sar în lături, iar al treilea e izbit de aripa mașinii și se răstoarnă. Jago trece în viteza a doua și apasă pedala de accelerație până la podea, rupând bariera unui punct de control. Gardienii se adună în fața mașinii ca un roi, agitându-și mâinile și pistoalele, în timp ce mașina coboară panta și se apropie de strada principală. În spatele gardienilor se vede închizându-se o poartă mare de metal.

Le va fi greu să treacă.

Doi bărbați dau o mână de ajutor să o închidă mai repede și se aud împușcături. Jago și Sarah se ghemuiesc în spatele bordului. Parbrizul e ciuruit de gloanțe, transformându-se într-un păienjeniș alb. Sarah coboară și mai mult în scaun și lovește parbrizul cu picioarele – o dată, de două ori –, până îl smulge din ramă, pentru ca Jago să poată vedea.

Poarta e închisă pe jumătate. Și se va închide cu totul până vor ajunge la ea.

— Putem încerca să trecem prin ea! strigă Jago.

— Nu cu jaful ăsta, îi răspunde Sarah, prinzându-și centura de siguranță. N-ai văzut niciodată cum arată manechinele de la testele auto?

Jago trece în viteza a patra, încercând să stoarcă și ultima fărâmă de putere din motorul turat la maximum.

Gardienii se dau la o parte, iar cei doi bărbați care împing poarta o iau la fugă. Acum e închisă pe trei sferturi, însă ar putea fi suficient să le oprească mașina. Sarah se uită spre cabina gardienilor și i se pare că vede panoul de comandă al porții. În fața cabinei stau doi bărbați care se uită împietriți la mașină. În plus, cabina are geam, iar mașina merge cu viteză mare și mai au doar câteva secunde până la impact. E o lovitură imposibilă.

Ai încredere în antrenamentul tău, Sarah. Nu sta pe gânduri. Asta ar spune Tate: „Nu sta pe gânduri”.

Sarah înhață arbaleta și, fără ca măcar s-o ducă la umăr, trage.

Săgeata trece printre cele două gărzi, sparge geamul și atinge cheia care controlează mecanismul porții. Cheia se întoarce în cealaltă direcție, iar poarta pornește lent înapoi chiar în clipa când mașina ajunge în dreptul ei. Din portiere sar scântei și oglinda se rupe, dar reușesc să treacă. *La limită.*

Mașina merge mai departe, lăsându-i pe gardieni uluiți în urmă. Sarah țipă de plăcere, iar Jago doar râde.

41.252 63, -95.997988[97]

[97] http://goo.gl/STSyJS

Aisling Kopp

CIMITIRUL CAVALERIEI, QUEENS, NEW YORK, STATELE UNITE

La mii de kilometri distanță, Aisling Kopp se uită cu un aer obosit la o piatră funerară. Nu vrea să fie aici în această zi însorită, în acest cimitir nepopulat – cu vii, cel puțin. Ar trebui să fie în China, în Turcia sau în alt loc, urmărind indiciile Jocului Final. Deși, într-un sens, tocmai indiciul ei a adus-o la New York, departe de acțiune.

Piatra funerară e a lui Declan Kopp. Tatăl lui Aisling.

— De ce m-ai pus să vin până aici? îl întreabă Aisling pe bătrânul de lângă ea. E un fel de chestie motivațională? Am fi putut face asta și la telefon.

Bunicul lui Aisling pare adâncit în gânduri. Glasul nepoatei îl aduce la realitate și întoarce spre ea ochiul bolnav, de un alb lăptos. Ține mâinile împreunate calm la spate. Îi lipsesc trei degete de la mâna stângă. Are o barbă albă și stufoasă, iar în părul său lung și cărunt încă se văd câteva fire roșcate. Cu decenii în urmă, acest om a fost un Jucător. La fel ca Declan, fiul lui și tatăl lui Aisling.

Declan a murit la scurtă vreme după ce i s-a născut fata. Pe Aisling a antrenat-o bunicul. El a învățat-o tot ce știe. A fost lângă ea, întins pe burtă, dându-i indicații, în ziua în care Aisling a ucis pentru prima oară. Cu aceeași pușcă precisă – o Brugger & Thomet APR308 – pe care o are acum Aisling la picioare, demontată și strânsă într-o servietă lungă și subțire, de culoare neagră. Ziua aceea și mândria de pe chipul bunicului sunt printre cele mai dragi amintiri ale lui Aisling. Tocmai de aceea, când bunicul a insistat să-l viziteze, ea s-a supus, deși nu avea niciun chef. Indiciul i-a dat de gândit bătrânului. Aisling i-a spus la telefon șirul aleatoriu de cifre, iar bătrânul i-a vorbit pe un ton pe care nu-l mai auzise niciodată la el.

În glasul lui se simțea teama.

Și numai din cauza unor cifre: 19090416. Ce naiba or mai fi însemnând și ele.

Așa că Aisling a schimbat două trenuri și patru avioane ca să se întoarcă în Queens, epuizată de călătorie și dornică să plece mai departe cât mai curând cu putință. Oricât de mult l-ar iubi, Aisling știe că vremea celor ca bunicul a apus. Munca antrenorilor s-a terminat.

— Nu ți-am povestit niciodată cum a murit tatăl tău, spune calm bătrânul.

Aisling se uită la ceasul de mână enorm, roz:

— Și ți-ai găsit tocmai acum?

— N-a fost important până acum, răspunde bunicul. Dar cred că Ei vor să știi. Habar n-am din ce motiv.

Aisling se gândește la kepler 22b, ființa aceea ciudată. Nu vrea să se gândească la motivele lui, la ce lucruri știe și la cum le-a aflat. Din fericire, nici nu trebuie. Jocul Final e simplul. Omori sau ești omorât.

— Ce te face să crezi asta?

— Indiciul tău. Conține data la care a murit, dar cifrele sunt amestecate între ele.

Aisling pufnește, simțindu-se o mare prostănacă pentru că nu a observat tocmai *asta.*

— E o codare cam simplă pentru niște extratereștri.

— Cum ți-am zis, fata mea, au vrut să-ți dai seama. Dar ce mă neliniștește e *motivul* lor.

— Continuă.

— După ce a devenit neeligibil, tatăl tău nu a putut să renunțe la Jocul Final. Și mulți ani l-a tot studiat. I-a studiat pe *Ei.* Încercând să înțeleagă tot.

Aisling își amintește una dintre primele ei lecții, un lucru pe care bunicul i l-a întipărit în minte din copilărie.

— Nu e treaba noastră să știm, spune ea. Ce va fi va fi.

— Eu așa te-am învățat, fata mea, dar... Bunicul ridică o mână și continuă:

— Tatăl tău avea ideile lui și tocmai de aceea nu era foarte popular în rândul seminției. Te-a făcut cu o femeie care nu era de-a noastră, iar, când Consiliul Suprem a hotărât că vei deveni Jucătoare, a fost foarte supărat.

Aisling e mai atentă acum. E prima oară când aude atât de multe despre părinții ei – a știut întotdeauna că nu e bine să întrebe. Dar acum stăvilarul a fost ridicat.

— Și ce-a făcut?

— A fugit, dar mai înainte l-a omorât pe cel care era desemnat Jucător la momentul acela. A plecat cu tine și cu piatra la care aveai dreptul prin naștere. Erai doar un prunc, aveau să mai treacă mulți ani până să devii eligibilă. Dar tatăl tău zicea că vrea să întrerupă ciclul.

— Ce naiba înseamnă asta? Că voia să pună capăt seminției noastre?

Bunicul oftează, clătinând din cap:

— Probabil, dar n-am înțeles niciodată foarte bine. Consiliul Suprem m-a trimis să vă caut, pe voi doi și piatra, iar în cele din urmă v-am găsit. Și am reinstaurat ordinea în seminția noastră.

Aisling are nevoie de câteva clipe să înțeleagă.

— L-ai omorât, spune ea în cele din urmă.

Bunicul încuviințează:

— Pe fiul meu. Tatăl tău. Prin luneta puștii de la picioarele tale. Da.

Aisling expiră ușor pe nas. Nu știe cum să interpreteze această dezvăluire, nu știe ce să facă cu ea.

Bătrânul îi întinde o hârtie împăturită:

— Astea sunt coordonatele locului unde te-a dus. Unde a murit. Poate că Ei vor să mergi acolo.

Aisling ia hârtia și o despăturește. Un loc din Italia. O pune în buzunarul de la spate:

— Să merg acolo ca să fac ce?

Bunicul clatină din cap:

— Poate să vezi ce a văzut și tatăl tău. Poate să înțelegi ce a înțeles și el.

— Dar el nu voia să *câștige,* spune Aisling, surprinsă de propria vehemență.

Se înfurie brusc pe tatăl ei – un om pe care nu și-l amintește –, pentru că a încercat cumva să se opună Jocului. Pentru că a pus-o pe ea la mijloc. Pentru că l-a obligat pe bunicul ei să poarte atâția ani povara vinovăției.

— Așa-i, spune bătrânul. El voia să *știe.* Dar poate că tu, fata mea, vei reuși să le faci pe amândouă.

Christopher Vanderkamp

HOTEL GRAND MERCURE, CAMERA 172, PIAȚA HUÍMÍN, XI’AN, CHINA

Christopher primește un telefon de la portar. Kala pleacă. Și-a luat bagajele și se îndreaptă spre aeroport.

E devreme, așa că nu-și face griji. Zborul pleacă peste cinci ore și, chiar dacă traficul va fi îngrozitor, lui Christopher nu-i va lua mai mult de două ore să ajungă la Aeroportul Internațional Xi’an Xianyang. Și lui Sarah îi plăcea să înceapă lucrurile mai devreme. Poate e un lucru pe care toți Jucătorii îl au în comun: superpunctualitatea.

Christopher face duș, se îmbracă și își pregătește un mic bagaj. Și de data asta își va lăsa în cameră majoritatea lucrurilor. Nu-i trebuie, nu are ce face cu ele. Câtă vreme are pașaportul și cardurile de credit, poate călători fără probleme în căutarea lui Sarah. E drept că în urmă cu două zile a primit un e-mail îngrijorat și furios de la mama lui, dar creditul încă nu i-a fost blocat.

În taxi își deschide smartphone-ul și se uită la fotografii. Cu Sarah, cu ei doi. A început să le facă la 14 ani, în clasa a 8-a, când erau împreună de un an, poate mai puțin. Îl sperie gândul că i-a ascuns atât de multe lucruri. Când nu erau împreună, ea ducea o cu totul altă viață: făcea antrenamente, îndura probe foarte dure, dobândea abilități înspăimântătoare. Și totuși, când era cu el, era tot Sarah. Sarah pe care o iubise întotdeauna.

Șoferul pornește radioul și din difuzoare se aude un cântec de dragoste în chineză, care îl smulge din reverie, amintindu-i unde se află și ce face. Se uită la o poză: Sarah în fața mașinii părinților ei, chiar înainte să plece într-o excursie în Marele Canion. Poate că, de fapt, nu mergeau la Marele Canion. Poate fusese o altă minciună.

Ar trebui să fie furios pe ea pentru că l-a mințit în toți acești ani. Furios că îi spusese că merge la Marele Canion, într-o tabără de fotbal sau la lecțiile de pian, când, în realitate, se antrena să

devină o ucigașă fără milă. Ar trebui să-i fie frică de ea. Dar nu-i este. E speriat de cât de mult o iubește în continuare, oricine ar fi, orice ar fi făcut, oricât de multe i-ar fi ascuns. În fotografie, Sarah face cu mâna. Christopher zâmbește.

— Te iubesc, spune el.

Și îi face și el cu mâna.

Sarah Alopay, Jago Tlaloc

AUTOSTRADA G5 JINGKUN, CHINA

Sarah și Jago sunt și ei în drum spre aeroportul Xi’an Xianyang. Au abandonat Fulwin-ul și au furat un break Brilliance Junjie, mașină care se întâlnește cu zecile de milioane pe străzile Chinei. E o mașină care nu atrage atenția, așa că nimeni nu se uită la ei. Sarah e la volan, iar Jago joacă Tetris pe telefon.

— Ne-am descurcat de minune în complex, Feo.

— Adevărat, răspunde el. Știam că o să reușim.

— A fost prima oară când am văzut pe cineva mergând pe perete de-adevăratelea.

— Totul depinde de teniși, spune Jago, făcând pe modestul. Iar lovitura ta de arbaletă a fost incredibilă. Deși oricum am fi reușit să trecem de poartă.

Sarah zâmbește și ridică din umeri, imitând nonșalanța lui Jago:

— Câtă vreme ne salvăm viața unul altuia, totul o să fie bine.

Jago își stăpânește zâmbetul.

— Da, e un plan bun.

— Ar trebui să ne aranjăm un pic înainte să ajungem la aeroport, spune ea.

— Uite o benzinărie.

Trag pe dreapta și se duc pe rând la baie. Sarah își prinde părul lung într-un coc strâns, se dă cu creion dermatograf ca să-și închidă ochii la culoare, își schimbă lenjeria intimă, își pune haine noi și le aruncă la coș pe cele vechi. În mod ciudat, se simte bine. Diferit. E mai încrezătoare. Poate că, la fel cum se întâmplă cu toate lucrurile, Jocul Final devine mai ușor pe măsură ce îl joci.

Jago își spală trupul prăfuit și se uită la apa cărămizie care se prelinge în gura de scurgere a chiuvetei. Își pune fețe de porțelan pe dinții încrustați cu diamante și scoate din rucsac o

pereche de ochelari scumpi și extravaganți. Îmbracă o cămașă de mătase neagră și o lasă pe jumătate descheiată.

Din benzinărie pornesc spre aeroport. În timp ce Jago continuă să joace Tetris, Sarah conduce cu grijă, uitându-se constant în retrovizoare. Ceva nu-i dă pace.

— Nu-mi vine să cred că ăia doi s-au ținut după noi, spune Sarah. Cum au reușit?

— Nu s-au ținut după noi, că aș fi observat, spune Jago, apoi răsucește telefonul și îi scoate bateria, studiind-o cu atenție. Cred că ne urmăresc cumva.

— Mda, și ce-i mai rău e că o fac separat. Chiyoko nu se aștepta ca An să fie aici. A vrut să ne prevină.

Jago se uită la ea:

— Atunci de ce a încercat An s-o salveze?

— Habar n-am, spune Sarah, iar după o scurtă pauză adaugă: Crezi că a reușit s-o salveze?

— Sper că nu. Sper ca ticniții ăia doi să fi murit.

— Și eu. Dar *cum* ne-au găsit? întreabă ea, aruncându-i o privire lui Jago, care își studiază în continuare mobilul. Ne-au urmărit telefoanele? Sau căutările pe internet? Ori ne-au implantat vreun cip?

— Totul e posibil. Așa că ne schimbăm telefoanele cât de curând și folosim internetul cât mai puțin, doar de la calculatoare publice.

Face o pauză, apoi continuă:

— Dar cipurile? Când ar fi putut să ni le implanteze?

Amândoi știu răspunsul.

— La Convocare, spune Sarah. Doar atunci ar fi avut cum.

— Și ce facem?

Câteva clipe de tăcere.

— Până ne vom putea face o radiografie adevărată, va trebui să ne verificăm unul pe celălalt. *Peste tot.* Nu ne puteam asuma niciun risc.

Jago nu se poate stăpâni: inima începe să-i bată mai repede la gândul că va examina îndeaproape trupul lui Sarah. Deși știe că n-are de ce, și ei începe să-ia bată inima mai repede.

— Când? întreabă Jago, poate un pic prea nerăbdător.

— Ușurel, răspunde Sarah cu un zâmbet. Curând.

— Nu, ce vreau să spun e: înainte sau după ce urcăm în avion?

Sarah strâmbă din buze:

— Dacă avem timp, înainte, dar numai dacă nu ne împiedică să ne cărăm mai repede din China. E prea periculos pentru noi în țara asta.

Jago e de acord. Scoate mâna pe geam, lăsând aerul cald să-i mângâie degetele, și se gândește la cea mai bună metodă de a căuta cipuri. Vor trebui să fie exhaustivi...

Sarah își drege glasul:

— Tu unde zici să mergem?

Jago se uită la ea:

— În Italia, nu? Ultima dorință a lui Cheng Cheng a fost să-l vizităm pe prietenul lui.

— Poate, dar m-am tot gândit la indiciul meu. La început, am crezut că cifrele erau litere codate, dar nu sunt. Sunt doar cifre.

— Ce vrei să spui?

— Cred că sunt niște coordonate. Dar sunt amestecate. Am nevoie de timp să le descifrez.

— Dar trebuie să alegem o destinație.

— Atunci să zburăm spre o țară aflată între China și Italia. Iar restul drumului îl facem cu alte mijloace. Nu ne apropiem de aeroporturi și nu călătorim cu avionul nici măcar sub nume false.

Jago parcurge liste în mintea lui. Nume, locuri, cunoștințe.

— Ce zici de Irak? întreabă el în cele din urmă.

— Irak?

— Știu la Mosul pe cineva din seminția mea, care ar putea să ne ajute. Poate să ne facă rost de orice – și crede-mă, în Irak chiar poți să faci rost de orice. Putem să rămânem acolo o zi sau două, timp suficient să te gândești în liniște la indiciul tău.

Sarah îi aruncă o privire:

— Păi, atunci mergem în Irak.

Christopher Vanderkamp

AEROPORTUL INTERNAȚIONAL XI'AN XIANYANG, TERMINALUL 2, CHINA

Christopher ajunge la aeroport.

Sarah ar putea fi aici. Din moment ce Kala pleacă din China, e rezonabil să presupună că și alți Jucători fac același lucru.

Nu o vede pe Kala, dar nu-și face griji din cauza asta. Știe că va da de ea în cele din urmă.

Sarah ar putea sta la coadă chiar în clipa asta.

Christopher arată biletul la ghișeul de îmbarcare. Nu dă niciun bagaj la cală.

Poate că-și cumpără bilet.

Merge de-a lungul pereților de sticlă, apropiindu-se de punctul de control.

Ori a murit deja? Iar eu urmăresc o fantomă?

Nu se uită afară. Pleacă din Xi'an și nu se va mai întoarce niciodată, așa că ce rost are să arunce o ultimă privire spre un oraș pe care îl lasă în urmă.

Nu, aș ști dacă a murit, aș simți ceva.

Merge prin aeroport pierzându-se în mulțime, în vălmășagul de zgomote și mirosuri. Nu vede cuplul care se îndepărtează degajat de ghișeul de bilete, încercând să dea impresia că nu are nicio legătură cu ceea ce presa numește atacul terorist care a avut loc acum 132 de minute la Armata de Teracotă.

Christopher ajunge la scanerul cu raze X, întorcând spatele Chinei. Și, fără să-și dea seama cât de aproape este de ea, întoarce spatele și iubitei lui, ținta căutărilor sale, prietena lui cea mai bună și fata visurilor sale, Sarah Alopay.

Chiyoko Takeda

Reședința Liu, proprietate subterană neînregistrată, Tongyuanzhen, districtul Gaoling, Xi’an, China

Chiyoko se dezmeticește brusc din visul ei idilic. Mirosul sărurilor cu care a fost trezită e amar, aspru, dureros. Simte că îi zvâcnește capul.

Florile din vis au dispărut.

Ce s-a întâmplat?

An Liu e aplecat deasupra ei.

An Liu, țicnitul.

Da, își amintește: Camera Stelată, olmecul și cahokiana, explozia.

Discul.

Se întreabă dacă cei doi au reușit să scape cu viață, dacă An Liu a luat discul sau dacă știe măcar de el. Dacă discul a rămas îngropat acolo, cu olmecul și cahokiana, trebuie să se întoarcă după el. Știe ce conține și la ce conduce. Are nevoie de discul acela. Acum.

Chiyoko încearcă să se ridice, dar are capul prea greu. An se uită la ea cu atenție, fără să facă vreo mișcare s-o ajute.

Chiyoko se concentrează asupra oboselii și dezorientării. Își adună *chi*-ul, încercând să-și scoată discul din minte și să rămână în prezent.

Stai aici și totul o să se rezolve.

Stai aici.

Se ridică în coate și se uită la An.

Își dă seama că s-a schimbat ceva la el.

Jucătorul Shang își împreunează mâinile într-un gest împăciuitor și spune în mandarină:

— Ascultă-mă, te rog.

An a hotărât să n-o omoare pe Chiyoko ca să-i bea sângele și nici nu vrea să-i tăbăcească pielea ca s-o poarte pe umeri. Ar fi fost o prostie, pentru că ar fi putut să nu funcționeze. Ce

funcționează e prezența ei, în viață, lângă el. Și așa a hotărât să procedeze.

Acesta e Jocul Final acum.

— Promit că n-am să-ți fac rău, spune An.

Chiyoko își dă seama că spune adevărul.

— Și promit că poți să pleci când vrei, adaugă el.

Dar lui Chiyoko îi e limpede că de data asta a mințit. Trebuie să aibă grijă cu el. E un nebun imprevizibil.

Se află într-un dormitor mic, într-o clădire de beton. E o încăpere austeră: un scaun, o măsuță, un pahar de plastic, o carafă mare de sticlă plină cu apă și gheață. Pe un perete atârnă un poster încrețit care înfățișează un ginkgo[98] foarte bătrân, cu frunzele îngălbenite de toamnă. Pe un alt perete e o fereastră murdară cu zăbrele, iar pe al treilea e un aparat de aer condiționat. Nu are multe opțiuni de evadare. La vreo 6 picioare de pat e o ușă de metal cu trei yale, montate pe partea exterioară. Lui Chiyoko îi e foarte limpede că va sta închisă acolo.

Dar nu poate rămâne în camera aceea. Nu e timp. Discul trebuie găsit.

— Cum te simți? întreabă An.

Chiyoko înclină capul în față și îl ridică la loc. *Așa și așa,* spune gestul ei.

— Ai fost rănită. Te-ai lovit la cap și ți-am cusut o rană adâncă de la gât.

Chiyoko pune mâna pe bandajul de la gât.

— Mi-a fost teamă să nu fi făcut vreo hemoragie craniană, dar nu ți s-au dilatat pupilele, iar respirația și pulsul sunt normale. Așa că de la complex te-am adus direct aici.

De obicei An nu vorbește atât de mult, dar acum se exprimă cu o fluență pe care n-a avut-o niciodată.

Chiyoko îi face semn că vrea ceva cu care să scrie.

— Bineînțeles, spune An apropiindu-se de masă.

Îi întinde un carnet și un creion roșu.

Chiyoko își dă seama că nu-l poate înjunghia cu un creion. An e inteligent, precaut. Deci va trebui să fie mai deșteaptă decât el.

Mulțumesc, scrie ea cu ușurință în mandarină.

— Cu plăcere, răspunde An încercând să zâmbească.

---

[98] Arbore originar din China, cu frunze bilobate, dispuse în evantai (N.t.).

Unde?

— La mine acasă.

Xi'an?

— Da, spune el după ce stă un pic pe gânduri.

Lucrurile mele?

— În camera mea, în siguranță.

De ce sunt aici?

An se uită la ea, neștiind cum să-i explice. Chiyoko lovește nerăbdător carnetul cu vârful creionului.

— Pentru că...

An întoarce privirea, cu un aer agitat.

Chiyoko lovește iarăși întrebarea cu creionul, mâzgălind cuvintele „de ce".

— Pentru că mă faci să mă simt bine.

Chiyoko se uită la An curioasă. Și atunci își dă seama ce s-a schimbat la el. Își amintește pauza din lupta lor de la magazinul de electrice. Își amintește ce i-a spus An atunci: că se simte întreg și tânăr.

Bâlbâiala, scrie ea.

An încuviințează.

— Mă bâlbâi de când eram mic. Și am ticuri care îmi fac viața un chin. Dar acum s-a terminat.

Se uită țină în ochii lui Chiyoko. În privirea lui se citește recunoștința, dar și altceva. Ceva posesiv și pătimaș. Ea încă nu știe ce să facă. Băiatul acesta crede că l-a vindecat de ticuri și de bâlbâială. Hotărăște să pretindă că nu înțelege și face un semn cu degetul spre ea, înclinând capul cu o expresie nedumerită.

— Da, tu. În preajma ta mă simt altfel. Mă simt vindecat.

Chipul lui Chiyoko e inexpresiv. An tocmai s-a pus într-o situație incredibil de dezavantajoasă. Jucătoarea Mu hotărăște că trebuie să-i câștige încrederea. Cât mai repede. După care va profita de ea. Primul pas va fi dificil.

Al doilea, ușor.

Îmi vreau lucrurile, scrie ea pe carnet, vârându-i-l sub ochi.

An clatină din cap. Chiyoko se uită țintă la el o clipă, punând carnetul în poală. Următoarea propoziție o scrie pe îndelete și cât de citeț îi permite creionul.

Nu voi fi prizoniera ta.

An clatină iarăși din cap:

— Nici nu vreau să fii. Putem să facem echipă.

Se referă la Jocul Final. Chiyoko își stăpânește impulsul de a da ochii peste cap. Nu face alianțe. E o singuratică. O solistă.

Se preface că stă pe gânduri, apoi scrie:

Doar asta știi să faci?

Apoi mimează că scoate un cui de la o grenadă și o aruncă, sugerând cu mâinile o explozie.

— Confuzie, distrugere, moarte, spune An. Doar asta am *nevoie* să fac.

Crezi? scrie ea.

An o privește nedumerit, ca și când răspunsul ar fi evident.

— Despre asta e vorba în Jocul Final: nesiguranță și moarte.

Chiyoko așteaptă câteva clipe, apoi scrie:

Doar asta ai fost învățat?

An tremură aproape imperceptibil, ticul revenindu-i pentru o milisecundă. Chiyoko își dă seama că a atins o coardă sensibilă, întinde mâna și îl strânge de braț, lovind insistent întrebarea cu vârful creionului.

— N-n-n-n-nu e treaba ta, îngaimă el rușinat, apoi dă să iasă din dormitor.

Dar Chiyoko pune creionul și carnetul în poală și bate din palme cu putere. An înlemnește înainte să ajungă la ușă. Se întoarce spre ea cu privirea plecată, ca un câine mustrat. Chiyoko coboară picioarele peste marginea patului. Se sprijină în ele și își dă seama că și-a revenit. La nevoie, poate să și alerge. Dar încă nu e pregătită să lupte. Nu încă.

Scrie ceva pe carnet. An așteaptă. Când termină, Chiyoko întinde carnetul spre el și îl lovește cu două degete. An se apropie de ea și ia carnetul.

Promit că n-am să-ți fac rău.

I-a întors propriile cuvinte.

An le citește de câteva ori. Nimeni nu i-a făcut această promisiune fără ca mai apoi s-o încalce. Fără ca în spatele ei să se ascundă un șiretlic. Dar pentru că vine de la Chiyoko – frumoasa, blânda, puternica Chiyoko –, o crede.

Pentru prima oară în viața lui, crede că ceva bun chiar este bun. Nu – cum se întâmplă de obicei – că ceva rău este bun. Ca măcelul, moartea, meteoriții, o bombă bine plasată, un trup sfârtecat, sânge pe mâini, pe pereți sau pe fețele oamenilor. Acestea sunt lucruri bune și orice altceva e minciună.

E un sentiment ciudat.

— Poți să mergi? întreabă el cu glas scăzut.

Chiyoko face semn că da.

An întinde mâna:

— Vino să-ți arăt locuința mea.

Chiyoko îl ia de mână.

În clipa aceea știe că, însănătoșind o părticică din el, a-i câștiga încrederea va fi la fel de simplu ca a câștiga un joc de îndemânare cu un copil. Tot ce trebuie să facă acum e să pretindă că-l iubește, el va coborî garda și ea va putea pleca.

Dar nu înainte să-și recupereze lucrurile. Rucsacul în care se află ceasul și ochelarii speciali care îi pot arăta dacă olmecul, Jago Tlaloc, a murit sau a scăpat și continuă să Joace.

Să Joace.

Sarah Alopay, Jago Tlaloc

AEROPORTUL INTERNAȚIONAL XI’AN XIANYANG, TERMINALUL 2, CHINA

Jago și Sarah au noroc. Găsesc un avion care pleacă la Delhi într-o oră, iar de acolo au imediat legătură spre Abu Dhabi. Apoi vor aștepta vreo două ore în aeroport până decolează cursa care îi va duce direct în nordul Irakului. Durata totală a călătoriei e mai mică de 19 ore, remarcabil pentru această parte a lumii.

Își cumpără bilete cu pașapoarte false – al ei e canadian, al lui portughez – și cu carduri de credit emise pe aceleași nume false. Își stăpânesc nervii când ajung la punctul de control, gândindu-se că probabil autoritățile deja au dat în urmărire generală doi străini care au terorizat complexul Armatei de Teracotă. În fața detectoarelor de metal se tem ca nu cumva vreun cip ascuns să declanșeze alarma, dar amândoi trec fără probleme.

După ce li se verifică și pașapoartele au la dispoziție 15 minute să urce în avion. N-au timp să meargă la baie, să-și ia o sticlă de apă sau să-și cumpere ceva de citit. Tocmai de aceea Sarah trece în grabă pe lângă un chioșc de ziare, fără ca măcar să arunce o privire spre el, așa că nu vede că în spatele unui stand cu reviste stă Christopher.

— Hai, iubi, că nu mai e timp! spune Jago, continuând jocul de-a cuplul.

— Imediat! spune Sarah pe un ton iritat, jucând și ea teatru. Și știi că nu-mi place să-mi spui „iubi”, motănel.

În îmbulzeala din jur, Christopher aude două voci conversând în engleză și se întreabă cine sunt, încotro merg, dacă sunt fericiți, dacă sunt la fel de îndrăgostiți ca el.

Nici măcar nu-i recunoaște vocea.

Cel ce pierde în fața lui Dumnezeu ca de la bărbat la bărbat
Va câștiga la sfârșitul jocului.
Am scos sabia din teacă acolo unde se întâlnesc fulgerele,
Dar sfârșitul e același:
Cel ce pierde în fața lui Dumnezeu cum pierde tăișul sabiei
Va câștiga la sfârșitul jocului.[99]

[99] Versuri din *Balada melancoliei* de Ezra Pound (N.t.).

Alice Ulapala

DEPOZITUL FABRICII DE PERUCI FASHION EUROPE, CHENGDU, CHINA

Alice se uită pe ferestrele murdare și întunecate. O vede pe Shari ghemuită pe scaun, bătută și însângerată. La una dintre mâini are un bandaj. A pierdut un deget. Degetele tefere sunt lăsate liber, dar probabil o dor. Shari doarme. Alice nu-și poate închipui cum de reușește să doarmă în vacarmul înfiorător din încăpere.

Poate și-a pierdut cunoștința de la atâta bătaie, de la deshidratare sau de la oboseală. Sau poate de la toate trei.

Ori poate a murit.

Alice închide ochii și ascultă. Își proiectează gândurile în depozit. Se concentrează asupra respirației lui Shari. Cheamă în ajutor Mamele și Tații, Frații și Surorile și toate semințiile de pe pământ.

Ascultă, ascultă, ascultă.

Shari *doarme.* Visează lucruri frumoase. Verdeață. Râsete. Torturile pe care le-a îndurat s-au scurs ca apa de ploaie. Pare că nu simte nimic din ce i-au făcut Baitsakhan și gașca lui de torționari. Ca și când mintea ei s-ar putea separa de trup. Tocmai asta a ajutat-o pe Alice să o găsească pe Jucătoarea harrapică, folosind un dar de mult uitat.

Poporul lui Alice și-a proiectat gândurile în felul acesta timp de zeci de mii de ani. E singura seminție care mai știe cum se face. Au învățat de la făpturile precum kepler 22b, care i-au vizitat în Marea Câmpie în timpuri imemoriale.

Când a văzut gestul de mărinimie al lui Shari din autobuz, Alice i-a simțit bunătatea și de atunci aceasta a strălucit în noapte. Apoi a simțit durerea lui Shari și locul unde se afla. O asemenea bunătate nu merita atâta durere. Așa că Alice a venit s-o scape de suferință.

Alice se gândește că, dacă nu va câștiga ea Jocul Final, i-ar plăcea să câștige Shari, și oricum, Jucătoarea harrapică nu merită să moară de mâna nenorocitului de Baitsa-nu-știu-cum.

Da, Shari ar fi o bună zeiță pentru viitorul omului. O zeiță nemaipomenită.

Alice îi cântă un mesaj lui Shari, un mesaj care se strecoară în visul ei: „Trei minute și pleci... trei minute și pleci... trei minute și pleci...”

Capul lui Shari cade în piept.

Shari a auzit.

Alice e în picioarele goale. Se strecoară silențios pe ușa depozitului. În timpul antrenamentelor a pășit fără zgomot pe cărbuni încinși, pe cioburi de sticlă și pe straturi de ciulini uscați. La brâu are un briceag, iar în mâini ține două dintre multele ei bumeranguri. Sunt două bumeranguri diferite pentru două scopuri diferite. Știe că pentru un koori această armă e o glumă proastă, dar, dacă știi s-o mânuiești, e cea mai bună din lume!

Și nimeni nu mânuiește bumerangul mai bine ca Alice.

Țipetele din difuzoare sunt atât de puternice, încât e floare la ureche să deschidă ușa și să se strecoare în semiîntuneric. Unul dintre băieții cu căști antifonice curăță un pistol, scăldat în lumina becului care îi atârnă deasupra capului. Celălalt stă în umbră, cu un telefon în mână – scrie un mesaj sau se joacă.

Pe masă au un arc, două serviete și o tolbă cu săgeți.

— Hei! strigă Alice, să-și dea seama dacă o pot auzi.

Dar ei nu fac nicio mișcare, pentru că țipetele sunt prea puternice și, în plus, au căștile pe urechi.

Dar Shari aude.

Și ridică ușor capul umflat.

Alice iese din umbră.

Shari o vede.

Alice îi face cu ochiul. Vrea ca harrapica să vadă, gândindu-se că îi va plăcea ce urmează.

Ridică un bumerang și îl aruncă în aer, imprimându-i o curbură ascendentă. Bumerangul se înalță spre tavan, trece pe deasupra unei grinzi, apoi coboară, se strecoară printre cablurile becurilor și îl izbește peste mână pe băiatul care scrie mesaje – telefonul îi cade și se sparge –, după care îi retează buzele cu una dintre aripi și, în cele din urmă, aterizează pe podea, la mică distanță de Alice.

Băiatul țipă, dar cel care stă cu spatele nu-l aude, continuând să curețe pistolul. Țipătul lui a fost ca o picătură de zgomot în oceanul de zbierete care se revarsă din difuzoare.

Băiatul rămas fără buze, care habar n-are ce l-a lovit, nu se uită spre Alice, ci în direcția opusă, căci de acolo a venit atacul. Dar nu vede nimic. Se uită la Shari. Nimic. Doar fata inconștientă, legată de scaunul de lemn.

Iar în clipa următoare, complet pe nepregătite, briceagul lui Alice i se înfige în spate, între a șaptea vertebră cervicală și prima vertebră toracică.

Jocul s-a sfârșit, amice.

Iar celălalt încă n-a observat nimic.

Alice face o grimasă spre Shari, care înțelege ce vrea să spună Jucătoarea koori: *Cine sunt amatorii ăștia?*

Shari coboară privirea spre funiile de la glezne, iar Alice se apleacă și i le taie.

Harrapica se uită la băiatul rămas în viață.

Bold vede în cele din urmă ce se întâmplă și reasamblează pistolul în grabă.

Shari se ridică și se trântește pe spate, făcând scaunul țăndări sub greutatea ei. Trebuie să se elibereze de funii.

Alice aruncă al doilea bumerang, dar nu-l nimerește pe Bold, apoi se răsucește pe călcâie și o ia la fugă spre o zonă întunecată, încercând să-i atragă atenția.

Dar Bold nu mușcă momeala.

Pune culasa la locul ei, bagă un cartuș pe țeavă și îndreaptă pistolul spre Shari.

Dar harrapica a reușit să se elibereze și a pornit spre el, ținând în fiecare mână câte un picior de scaun.

Bold apasă pe trăgaci.

În clipa următoare, bumerangul cu muchii ascuțite îl izbește în ceafă și i se răsucește în jurul gâtului, retezându-l până la șira spinării.

Glonțul țâșnește din țeavă, dar mâna lui Bold cel însângerat a tremurat. Shari nu e lovită și își continuă cursa spre el. Bumerangul plin de sânge cade pe podea. Shari ajunge lângă Bold și, cu toate că e ca și mort, îi înfige picioarele scaunului în piept. Băiatul se prăbușește cu spatele pe masă, trupul lui zvâcnind ca o broască răstignită pe placa de disecție.

Alice iese din umbră.

— Te simți bine, colega? întreabă ea, oprind iPod-ul.
Încăperea se cufundă în liniște.
Cu un aer feroce, Shari încuviințează gâfâind.
— Excelent! spune Alice, de parcă tocmai ar fi terminat un joc agreabil, după care își ridică bumerangul de pe podea.
— Sunt două pistoale în servieta aia, spune Shari, ca și când i le-ar oferi.
— Nu-mi plac pistoalele, răspunde Jucătoarea koori, luând de pe masă o cârpă cu care își curăță bumerangurile.
Shari desface pistolul din mâna lui Bold, apoi îl ia și pe cel de pe masă.
— Nici mie, dar tot le iau cu mine. Mai am multă treabă.
— Bine, atunci. De ce nu? spune Alice, apoi deschide cealaltă servietă și ia cele două pistoale Sig, împreună cu încărcătoarele de rezervă. Ar cam trebui s-o ștergem, nu?
— Da, onorabilă koori, ar cam trebui.
Pornesc spre ieșire. Shari nu se mai simte obosită. Mâna ei va avea nevoie de îngrijiri, dar nu o doare. Prima ei crimă și entuziasmul stârnit de violența generoasă a lui Alice au umplut-o de energie.
Ajung la ușă și aruncă o privire afară. Nu se vede nimeni.
— Cum m-ai găsit? întreabă Shari.
Alice chicotește:
— Ah, e un secret străvechi. Trebuie să te omor dacă îți spun.
— Mă bucur că ai venit după mine. Mulțumesc.
— Mda. Păcat că n-a fost aici și cealaltă aschimodie. Mi-ar fi plăcut să-l șterg de pe tabla de joc.
— Nu știu ce înseamnă „aschimodie”, dar și eu aș vrea să-l elimin.
— Lasă că-i vine și lui rândul.
— Am de gând să mă ocup personal de asta, Alice Ulapala.
Alice îi face cu ochiul:
— Numele meu sună foarte frumos când îl pronunți tu.
Apoi se uită în stânga:
— Iar acum, fără supărare, dar eu o să-mi văd de drum. Să nu-ți închipui că am semnat vreun armistițiu sau ceva de genul ăsta. Nu vreau să fac echipă cu nimeni. Erai prin preajmă și mi s-a părut că meriți o altă soartă, asta-i tot.
Shari încuviințează grav:

— N-am să uit niciodată. Sper să-ți pot întoarce serviciul într-o bună zi, dacă situația mi-o va permite.

— Situația... spune Alice, ridicând privirea spre cer, pe care strălucesc din loc în loc câteva stele palide. În curând, situația ar putea deveni delicată, nu crezi?

— Deja e delicată, dacă mă întrebi pe mine, spune Shari cu un zâmbet amar.

— E bine să știi că, dacă rămânem numai noi două în Joc, o să-ți tai capul fără să stau pe gânduri. Dar o să mă doară sufletul.

Shari zâmbește și îi întinde mâna teafără:

— Același lucru e valabil și pentru mine.

Alice îi strânge mâna:

— Sărut-o pe micuța ta Alice când o vezi. Cadou special de la mătușica A.

Apoi se răsucește pe călcâie și se îndepărtează cu pași mari, tălpile ei goale călcând fără zgomot pământul.

Shari o urmărește cu privirea câteva clipe.

Alice e un adevărat exemplu.

Deja e o eroină.

Dar Shari nu mai poate rămâne. Traversează strada în fugă, urcă pe o scară metalică și ajunge pe acoperișul depozitului, traversând în taină noaptea din Chengdu.

Îl lasă în urmă pe Baitsakhan – și China.

Îi vrea sângele.

Dar trebuie să aibă răbdare.

Multă, multă răbdare.

Chiyoko Takeda

REȘEDINȚA LIU, PROPRIETATE SUBTERANĂ NEÎNREGISTRATĂ, TONGYUANZHEN, DISTRICTUL GAOLING, XI'AN, CHINA

Chiyoko stă întinsă lângă An Liu. Sunt goi, față în față, înlănțuiți și acoperiți cu un cearșaf până la talie.

Asta trebuia să facă pentru a scăpa.

Acum are încredere în ea.

În scurtă vreme îl va fura somnul.

Și atunci Chiyoko va pleca.

Doar că s-a mai întâmplat ceva.

Chiyoko are o mână pe șoldul lui, iar el desenează mici spirale cu degetul pe umărul ei. An a fost blând, răbdător și foarte priceput. I-a șoptit întrebări la care ea a putut răspunde doar din priviri sau dând din cap. A mușcat-o doar o dată, exact la momentul potrivit. A gâdilat-o și ea a râs în tăcere. A intrat încet și adânc, încet și adânc.

Și, lucrul cel mai important, în afară de întrebări, a fost tăcut!

La fel ca ea.

A fost respectuos.

Până la sfârșit.

De aceea – deși îi e greu să recunoască – i-a plăcut.

I-a plăcut să se culce cu pirotehnicianul țicnit din seminția 377.

Și îi place să creadă că l-a schimbat pe An în mod semnificativ.

Pentru ea nu a fost prima oară – deși ceilalți au fost neîndemânatici și dezamăgitori –, însă presupune că a fost prima oară pentru An. Cine ar fi vrut să facă sex cu acest monstru pervers și plin de ticuri? Se gândește că ar fi putut face sex pe bani, dar n-ar fi avut cum să învețe în felul acesta lucrurile pe care le făcuse cu ea. O prostituată l-ar fi învățat doar ce poate afla oricine de pe internet în doar câteva minute. Nu, singura explicație este *ea.* Efectul pe care îl are asupra lui.

An a iubit-o, fie și numai cât au făcut sex. Și, cu toate că ea nu voia să-l iubească, în acele câteva clipe în care trupurile lor s-au mișcat la unison, o mică parte din ea l-a iubit.

Acesta e Jocul Final pentru ea. Să se prefacă, dar nu în totalitate, între ei s-a întâmplat ceva real.

An i-a arătat locuința lui. Inițial, a fost rezervat și precaut, însă Chiyoko și-a împletit degetele cu ale sale, și An a început să se dezmorțească, să se deschidă.

I-a arătat computerele și mașinăriile lui. Materialele și explozibilii. Bombele și uneltele. I-a arătat până și medicamentele pe care le lua, aliniate în baie, în flacoane albe. I-a arătat și animalul său de companie: o șopârlă din provinciile de vest. I-a arătat o fotografie cu mama lui, care murise când el avea doar un an. În rest, nu i-a arătat nicio poză cu altcineva.

A pregătit masa. Găluște cu carne de porc și orez fript cu stridii, presărate cu usturoi verde crescut în casă și felii de portocală. Au mâncat și au băut cola cu felii de lămâie, iar la desert au avut înghețată și prăjituri.

An a vorbit foarte puțin cât i-a arătat locuința lui mică, înghesuită și întunecată. La masă, singura lui întrebare a fost dacă e totul în regulă – dar a pus-o de 17 ori. Da, totul era în regulă.

În cele din urmă au venit în această cameră. Chiyoko și-a văzut lucrurile pe un scaun. Totul era acolo. Nu s-a repezit la ele. Puteau să mai aștepte. Trebuia să mai aștepte.

Pentru că mai întâi trebuia s-o facă.

Era singura cale.

S-au întins în liniște pe pat, păstrând o mică distanță între ei. Au stat nemișcați o vreme. Respirând. Fără să se atingă. An a pus o mână pe pat, iar ea a pus mâna peste a lui și s-a întors spre el. Era atât de emoționat, încât nici măcar nu o putea privi. Chiyoko l-a sărutat pe gât, iar el a întors gura către buzele ei.

Și a început.

Și s-a întâmplat.

Acum se uită unul în ochii celuilalt. Fără să zâmbească. Doar se privesc. Chiyoko e necăjită. Știe că tot trebuie să plece, dar, în mod ciudat, în clipa asta nu vrea.

Clipește cu ochii ei mari, ridică un deget și se dă jos din pat. An îi urmărește trupul gol apropiindu-se de scaunul cu lucrurile

ei. Chiyoko își ia telefonul și se întoarce. Se simte bine în propria-i piele.

An e invidios pe ea. Pe dezinvoltura și puritatea ei. Invidios și îndrăgostit.

Chiyoko se așază pe pat și deschide o aplicație în care poate scrie în chineză. Tastează ceva și îi întinde telefonul.

A fost frumos. Foarte frumos.

— Așa-i. Mulțumesc.

An e un pic surprins, dar încearcă să pară sigur pe sine, sarcină ușurată de faptul că nu se mai bâlbâie.

Mă întreb dacă și alți Jucători...

— Ha! Probabil. Poate cei doi pe care îi urmăreai, nu crezi?

Chiyoko ridică din umeri. Nu-i stă în obicei să bârfească. Și nu-i pasă ce ar putea face olmecul și cahokiana. Nu vrea decât să-l mai tragă de limbă. Strategia ei dă rezultate. An se uită la ea și spune.

— Vreau să-ți spun ceva. De fapt, mai multe lucruri. Pe care nu le-am spus nimănui. Vrei?

Ce fraier e, își spune Chiyoko în sinea ei. Nu s-a bucurat niciodată mai mult decât acum că e mută.

Îl aprobă.

Cât timp vorbește, An se uită în ochii ei. Vocea lui e calmă și fermă. E relaxat și nu e întrerupt de ticuri.

— Când eram foarte mic, eram normal. Pe la doi-trei ani. Îmi aduc aminte. De fapt îmi aduc aminte foarte bine. Mă jucam în parc cu mingi roșii de cauciuc, stăteam de vorbă cu unchii mei, ceream câte o jucărioară, alergam, râdeam și vorbeam fără să mă bâlbâi. Nu eram ca acum – când nu ești tu în preajma mea. Nu eram deloc așa. Dar apoi, când am făcut patru ani, mi s-a povestit despre Jocul Final.

Chiyoko își adâncește capul în pernă. Ea a știut de Jocul Final de când s-a născut. Când era mică, îi spuneau povești cu Jocul Final. Cântecele cu care o adormeau, minciunile cu care o speriau ca să fie cuminte, toate erau cu Jocul Final, mereu. Desigur, o tulburau și, pe măsură ce creștea, îi sporea și teama, dar întotdeauna și-a acceptat situația. Jocul Final era o parte din ea, și Chiyoko era sincer mândră de soarta ei.

Dar nu și An.

— A doua zi după aniversarea de patru ani, tata m-a bătut crunt cu o nuia, fără niciun motiv. Am plâns, m-am văitat, l-am

implorat. N-a contat, m-a bătut în continuare. Și tot ce a urmat a fost un coșmar. Eram bătut, torturat, forțat să învăț pe de rost. Dacă plângeam, eram chinuit și mai tare. Eram obligat să fac sarcini repetitive de sute de ori sau să fac aceeași mișcare de mii și mii de ori. Eram închis zile la rând într-o cușcă doar cu câțiva centimetri mai mare decât mine. Am fost înfometat, ars, scufundat cu capul în apă, pus să car greutăți mari. În cele din urmă am învățat să nu mai plâng. Să nu mai țip și să nu mă mai opun. Trebuia să înțeleg cât de greu este totul. Și am înțeles. M-au chinuit iar și iar și iar. Mă băteau adesea. Îmi spuneau că prin asta au trecut și ei și toți cei dinaintea lor. Că trebuie să îndur și eu, la fel cum vor îndura și cei de după mine. La zece ani, m-au bătut atât de tare ca mi-au fisurat craniul și a trebui să fiu operat că să-mi pună o placă de oțel în frunte. Am stat în comă două săptămâni. Nu le-a păsat că, după ce am ieșit din comă, am început să mă bâlbâi și să am ticuri, nici că o jumătate din craniul meu era acoperit cu metal. Tot timpul cât m-au chinuit – tatăl meu și frații lui, dar nicio femeie, niciuna –, au uitat complet de băiatul nevinovat de la început. Au uitat de copilul care fusesem cândva. Dar eu n-am uitat niciodată. Și nu i-am iertat niciodată pentru ce mi-au făcut.

Chiyoko nu-și poate înăbuși compasiunea și se apropie mai mult de el.

— I-am omorât pe toți când aveam unsprezece ani. Le-am dat sedative puternice și, după ce au adormit, i-am stropit cu whisky-ul ieftin de orez care le plăcea atât de mult și le-am dat foc unul câte unul. În ciuda sedativelor, flăcările i-au trezit. Erau îngroziți și mi-a plăcut. Pe unchi i-am lăsat să ardă singuri, dar la tata m-am uitat. „Culegeți ce ați semănat”, le-am spus în sinea mea, pentru că limba îmi era blocată de bâlbâială. M-am uitat mult timp la tata, dar până la urmă a trebuit să ies din casă, pentru că luase și ea foc. Până azi, aceea a fost cea mai fericită zi din toată viața mea.

Chiyoko pune o mână pe brațul lui. An tace. E cea mai pură tăcere din câte a ascultat Chiyoko.

— Urăsc Jocul Final, Chiyoko. Îl disprețuiesc. Mi-e scârbă de el. Dacă umanitatea e menită să dispară, atunci să dispară. Nimeni nu are vreo șansă să câștige câtă vreme trăiesc eu.

Face o pauză și continuă:

— Nimeni, în afară de tine.

Și trebuie să te părăsesc ca să pot câștiga, își spune în sinea ei. *Sper că ai să înțelegi.*

Și iarăși se face tăcere. Se apleacă și îl sărută o dată. Încă o dată. Și încă o dată. Apoi se retrage. Se privesc în ochi o vreme.

În cele din urmă, An se întinde pe spate, ațintindu-și privirea în tavan.

— În scurtă vreme, celorlalți Jucători o să le fie greu să se deplaseze dintr-un loc în altul. Vor fi introduși în listele persoanelor cu interdicție de zbor, atât cu numele lor reale, cât și cu cele false sub care călătoresc. Și, pe măsură ce descopăr alte nume false, am să le pun pe listă. Singurii Jucători cărora le va fi ușor să zboare vom fi noi doi. Ah, și ăla mic, Baitsakhan. N-am reușit să găsesc nicio urmă electronică lăsată de el. Pare că n-a intrat niciodată pe internet și că n-a ieșit niciodată din Mongolia până acum o săptămână.

Nu-i fraier deloc. E îndrăgostit. Oricare ar fi țelul lui, cert e că Joacă. Și Joacă mai dur decât majoritatea, dacă nu decât toți Jucătorii.

Am noroc.

Își lipește fruntea de gâtul lui și scrie ceva pe mobil, apoi îi arată lui An:

Mulțumesc, An. Mulțumesc pentru tot. Aș vrea să dorm, dacă nu te superi.

— Nicio problemă, și eu sunt obosit.

Face o pauză.

— Rămâi aici, în pat cu mine?

Chiyoko zâmbește, îl ia în brațe și îi sărută gâtul.

Da, va rămâne cu el.

Până când…

Până când…

Kala Mozami

CURSA 832 QATAR AIRWAYS, LOCUL 38F
PLECARE: XI'AN
SOSIRE: DUBAI

Avionul în care se află Kala zboară de patru ore și 23 de minute. Acum traversează coasta vestică a subcontinentului indian și se îndreaptă spre Marea Arabiei. Kala ocupă locul 38E Christopher – 35B. El știe unde e ea. Dar ea nu știe nici măcar *cine* e el.

Kala nu mai e la fel de obsedată de indiciul vizual din mintea ei, dar acesta continuă să o bântuie. La început, imaginea era un mister, care o tulbura și îi distrăgea atenția. Dar acum știe ce este.

Göbekli Tepe.

A luat legătura cu 56X, iar el a făcut niște cercetări și i-a confirmat bănuiala. I-a trimis o listă cu informații și câteva pagini de internet – nu că ar fi avut nevoie ele.

Orice sumerian știe de Göbekli Tepe.

Iată câteva dintre lucrurile pe care lumea le „știe" despre Göbekli Tepe: este un uriaș complex de piatră din sudul Turciei, rămas îngropat timp de milenii. A fost descoperit întâmplător de un cioban în 1993, dar săpăturile au început abia în 1994. Se crede că a fost construit de o cultură necunoscută înainte de 10.000 î.Hr. Datează dinaintea apariției agriculturii, metalurgiei, păstoritului, roții și scrisului. Cele mai mari pietre – care sunt așezate în picioare și au deasupra blocuri uriașe – cântăresc până la 20 de tone. Pe ele sunt sculptate șopârle, vulturi, șerpi, scorpioni și păianjeni. Nimeni nu știe cum a fost construit și la ce servea. Complexul rămâne învăluit în mister până în ziua de azi.

Iată ce știe Kala: Göbekli Tepe este unul dintre locurile vizitate de Annunaki. Un loc special construit pentru ei, unde

aceștia coborau din cer și din Du-Ku[100]. Annunaki au sădit în locuitorii pământului umanitatea, care a fost transmisă din generație în generație. Ea se află în noi toți și acum – dormitează, se ascunde, așteaptă. Annunaki au arătat acestor „primi oameni” – pentru că au fost multe grupuri de „primi oameni” pe glob – cum să lucreze pământul și cum să domesticească animalele, cum să țească și cum să sape după minereuri. Tot de la ei au învățat scrierea și cum să obțină metalele. Cum să le topească și să le modeleze. Mai ales pe cel magic și moale numit aur. Annunaki le-au arătat cum să-l găsească și să-l prelucreze. Unii cred că Annunaki au venit pe Pământ tocmai pentru aur. Că aveau nevoie de el nu se știe pentru ce, poate pentru o tehnologie a lor, și știau că se găsește din belșug pe planeta noastră. Și, deși cunoașterea despre Annunaki s-a pierdut, orașele și monumentele construite pentru a-i cinsti s-au păstrat până în prezent.

Acolo, la Göbekli Tepe, ca și în alte locuri străvechi, uitate, îngropate sau înghițite de ape, Annunaki ne-au grăbit evoluția cu daruri necunoscute. Daruri ce păreau venite de la zei.

Și așa au rămas în mintea oamenilor. Ca zei.

Göbekli Tepe.

Acolo se duce Kala Mozami. Într-un loc al începuturilor. I se pare foarte nimerit, dat fiind că în scurtă vreme totul se va sfârși.

Fiți binecuvântați.

În timp ce imaginea i se învârte în minte, se gândește la seminția ei, se întreabă cum vor fi izbăviți după ce ea va ieși victorioasă. Pentru că își închipuie că seminția ei e diferită de altele.

Viitorii Jucători sunt luați de la părinții lor încă din copilărie și crescuți și educați de bătrâni. Desigur, au nume și prenume pe care le folosesc între ei, dar în mod oficial sunt desemnați prin combinații alfanumerice. 56X, de exemplu. Sau Z-33005. Sau HB1253.

Kala e cunoscută ca 5SIGMA.

Au recurs la această practică pentru a evita ceea ce ei numesc „sentimentul sângelui”. Bineînțeles că între ei se înfiripă relații și se nasc sentimente, dar este esențial pentru Jucătorii

---

[100] În limba akkadiană, du-ku înseamnă „dealul sfânt” sau „marele munte” (N.t.).

celei de-a 89-a seminții să nu aibă legături de sânge. Circulă povești despre alte seminții – acum dispărute –, care s-au prăbușit tocmai din pricina acestor legături.

Așa că Jucătorii din seminția 89 nu au nici mame, nici tați. Și e așa de 4.394 de ani. Kala se gândește la mentorul ei preferat. O femeie cunoscută ca EL2. O chema Sheela. A murit de cancer ovarian cu trei ani în urmă. Era o femeie veselă și dezinvoltă. O bucătăreasă pricepută, o specialistă în artele marțiale și o excelentă spărgătoare de încuietori. Lua Jocul Final în serios, dar știa să și glumească pe seama lui. „Să nu uităm totuși că e un joc”, obișnuia ea să spună. Se gândea că sfârșitul avea să fie un nou început, iar Jocul, prisma care avea să transforme frica în curaj.

Asta fusese învățată Kala.

Fiți binecuvântați.

Imaginea cu Göbekli Tepe i se estompează în minte. Merge într-acolo, deci nu are de ce să zăbovească asupra ei în aceste clipe. Își concentrează atenția către interior. Își simte respirația și inima. Își împreunează mâinile în poală și se uită pe geam, la lumea de sub ea. Marea Arabiei e de un albastru întunecat. Nu se vede nicio limbă de pământ. Pâlcurile de nori pufoși poleiți de razele soarelui sunt înghesuite la orizont ca o cavalerie aurită. Lumea e la fel de bogată și de frumoasă ca de obicei.

Își sprijină capul de geam.

Pe pământ, totul trece.

Închide ochii.

31.05, 46.266667[101]

[101] http://goo.gl/VnC1ks

Sarah Alopay, Jago Tlaloc

CURSA 413 EMIRATES AIRLINES
PLECARE: ABU DHABI
SOSIRE: MOSUL

Avionul lui Sarah și Jago se află la sud de Bagdad, la 35 de minute de Mosul. Nu au vorbit despre norocul de a fi scăpat din China. Nu au vorbit nici despre lucrurile pe care trebuie să le cumpere în Irak. De fapt, de când au urcat în avion din China, abia dacă și-au vorbit. Sunt frânți de oboseală. Convocarea, fuga din pagodă, incidentul de la Armata de Teracotă, unde au fost la un pas să rămână fără disc, orele lungi de zbor, toate astea i-au epuizat. În plus, urmează să aterizeze în Irak cu vize false, ascunse în rucsacul lui Jago, deci sunt și un pic stresați.

Jago doarme cu corpul aplecat spre scaunul gol care îi desparte. Sarah se străduiește să-și descifreze codul. Mâzgălește cu un creion scurt și tocit pe o pungă pentru vomitat, întoarsă pe dos. Scrie într-un sistem numeric străvechi, de mult uitat. A făcut niște progrese, dar e foarte dificil. Sunt prea multe cifre. Suficiente cât să compună coordonate geografice cu o precizie de șase sau șapte decimale. În plus, nu știe dacă sunt coordonate obținute prin proiecția UTM[102] sau coordonate de tip latitudine/longitudine. Și totuși, face o listă a posibilităților. Ar avea nevoie de o hartă ca să-și poată verifica ipotezele. Se uită la însemnările de pe punga de hârtie, apoi pune creionul pe măsuța rabatabilă. Se întoarce spre Jago. Are ochii deschiși. Privirea goală îi e ațintită într-un punct de lângă umărul ei.

Sarah îi zâmbește.

— Cum merge? o întreabă el, trezindu-se de-a binelea.

— Merge. Am nevoie de o hartă, șoptește ea.

---

[102] Proiecția Universal Transversală Mercator este un sistem de stabilire a pozițiilor geografice, bazat pe împărțirea globului în 60 de zone, fiecare cu o lățime de 6 grade longitudine (N.t.).

— Au hărți în Irak.
— Bine.
Sarah se uită la el câteva clipe, în timp ce numerele i se perindă prin fața ochilor. Jago crede că în privirea ei se ascunde ceva mai mult și întreabă:
— Vrei să mergi cu mine la baie?
— Ce? Nu! râde ea.
Jago încearcă să o dreagă:
— Să ne căutăm unul pe altul de cipuri. Parcă trebuia să facem chestia asta cât mai repede? Și a trecut ceva timp…
— Ah, da, am uitat.
Dar adevărul e că n-a uitat. Ba chiar s-a gândit mult la cipuri de când au plecat din China.
— Cred că ar trebui să facem asta înainte să ajungem la punctul de control irakian. Pentru orice eventualitate.
Sarah întoarce capul:
— Mă duc eu prima să mă dezbrac. Intru în ultima cabină de pe dreapta. Lasă-mă câteva minute.
— În regulă.
Sarah își dă jos tenișii, împingându-i sub scaunul din față, apoi se ridică și se strecoară pe lângă genunchii lui Jago.
— Și să nu-ți vină vreo idee, șoptește ea când ajunge pe culoar.
— Nici ție, răspunde el.
Sarah pufnește și pornește spre spatele avionului.
Aproape toți pasagerii sunt bărbați. Câțiva occidentali, iar restul arabi. Unul se holbează la ea fără nicio jenă. Sarah îi aruncă cea mai aspră privire de care e în stare – și e al naibii de aspră –, iar bărbatul întoarce capul.
Cahokiana intră în toaletă, se uită în oglindă și începe să se dezbrace. Își împăturește hainele și le pune pe capacul closetului. Se spală pe mâini și dă cu apă pe față.
Își verifică partea din față a corpului, uitându-se sub sâni și sub bărbie. Își dă jos chiloții și inspectează zona pe care Jago nu va avea voie s-o verifice. Își plimbă mâinile pe coapse până la genunchi, apoi coboară pe fluierele picioarelor, până la tălpi. Nu găsește nimic. Niciun cip sau alt dispozitiv de urmărire.
Se ridică în picioare și iar își dă cu apă pe față.
E nerăbdătoare, emoționată, nesigură dacă să-l lase pe Jago s-o inspecteze. Singurul care a atins-o și a văzut-o goală până

acum e Christopher. Și în împrejurări foarte diferite de cele de acum. Prima oară s-a întâmplat în camera lui. Într-un weekend când părinții lui erau în Kansas City, iar el era singur acasă cu unchiul, care și-a petrecut cele două zile bând bere și uitându-se la fotbal. S-au strecurat la etaj, în camera lui, au încuiat ușa și timp de patru ore s-au sărutat și s-au mângâiat, dându-și jos hainele încetul cu încetul. După aceea, se strecurau în camera lui de câte ori aveau ocazia. Au tot amânat să facă dragoste – plănuiau s-o facă în vara aceea, când aveau să plece într-o excursie. Un alt lucru pe care l-a pierdut din cauza Jocului Final, dar Sarah știe că, dacă va câștiga, își vor putea relua planurile. Se uită la corpul ei și își închipuie buzele și mâinile lui Christopher, trupul lui lipit de al ei, dar e smulsă din reverie de ciocănitul lui Jago. Îl lasă să intre și închide ușa imediat.

— Bună!

— Bună!

— Ești pregătită?

— Da.

Jago se așază, iar Sarah se întoarce cu spatele și își desface sutienul, acoperindu-și sânii cu palmele.

— Am verificat deja partea din față, spune ea cu un ușor tremur în glas.

— Ai găsit ceva?

— Nu.

Sarah își ține respirația, iar Jago se apleacă și pune mâna pe ea. Atingerea lui e ușoară. Își plimbă degetele pe gleznele și gambele ei, ajungând la genunchi. Dintr-odată Sarah se simte confortabil. E drept că înainte Jago a fost un pic insinuant, dar acum e foarte serios. Pare că tot ce vrea e să descopere un eventual cip subcutanat.

Când ajunge la partea de sus a coapselor, se oprește:

— Nu știu dacă…

Sarah ezită o clipă, apoi își trage în jos chiloții:

— Nicio problemă. Trebuie să verificăm.

Numai Christopher a văzut atât de mult din mine, se gândește ea.

Degetele lui Jago se mișcă ușor pe partea din spate a coapselor, dându-i fiori lui Sarah. Și, cu toate că n-ar trebui să îi placă – date fiind situația și scopul atingerilor –, se desfată cu mângâierile lui Jago. Când degetele sale urcă și mai mult, Sarah

închide ochii, inspirând adânc. Și, spre uimirea ei, își dă seama că niciodată – nici măcar o dată – nu s-a simțit atât de confortabil în preajma lui Christopher. Oriunde s-ar fi aflat și orice ar fi făcut, mare parte din momentele lor de intimitate păreau stângăcii adolescentine. Jago e mai matur, mai masculin decât Christopher. Apropierea de el seamănă cu felul în care și-a imaginat ea întotdeauna dragostea și intimitatea. Cu Christopher simțea că era o fată cu un băiat. Jago o face să se simtă femeie.

Deschide ochii și se uită în oglindă în timp ce el continuă s-o inspecteze. Fața lui e la doar câțiva centimetri de pielea ei, iar degetele i se mișcă lent și delicat. Nu vrea să se oprească, nu acum, niciodată, iar când Jago termină, simte imediat lipsa mâinilor lui.

— E bine până acum.

— Mai departe.

Jago se ridică în picioare și continuă căutările, cu degetele și cu ochii. Îi palpează spatele și coastele, iar când ajunge la omoplați, Sarah își încovoaie ușor coloana. Când îi desface părul din jurul gâtului, studiindu-i cu atenție ceafa, Sarah îi simte respirația pe piele și iarăși se înfioară. Jago stă în spatele ei, la doar câțiva centimetri, și Sarah are impresia că îi simte căldura pe trup. Își plimbă degetele pe brațele ei, iar ea închide iarăși ochii, știind că va termina în curând, dorindu-și să nu se oprească. Degetele lui se îndepărtează ușor, iar Sarah le vrea înapoi, mai mult decât și-a dorit ceva în toată viața ei.

— E în regulă, spune el. N-am găsit nimic.

— Bine, răspunde ea, încheindu-și sutienul.

Jago îi întinde hainele și Sarah îl urmărește dezbrăcându-se în timp ce ea se îmbracă la loc. E un dans amuzant într-un spațiu atât de îngust. Își lovesc coatele când Jago își scoate cămașa peste cap. Jago zâmbește încordat, apoi fac schimb de locuri. Sarah se așază pe closet. Jago îi întinde cămașa și își desface cureaua, după care își dă jos pantalonii și i-i dă, fără să-i împăturească. Ea pune hainele în poală, iar el se întoarce cu spatele.

Sarah începe să caute, fiind mai emoționată decât atunci când a fost inspectată de Jago.

Pornește de la călcâie, urcă pe gambe și, în ciuda antrenamentelor, trebuie să facă mari eforturi ca să nu-i

tremure mâinile. Pulpele lui sunt suple și tari. Le cuprinde cu palmele, verificându-le pe ambele părți, îi simte pulsul. I-l estimează imediat la 49 de bătăi pe minut, ceea ce înseamnă că nu e la fel de emoționat ca ea, iar asta o tulbură și mai tare. Apoi îi controlează coapsele care, deși Jago e slab, sunt incredibil de puternice, părând sculptate în piatră. Își mișcă mâinile încet, prefăcându-se extrem de grijulie, când, de fapt, îi place să-și simtă degetele pe pielea lui.

Când în cele din urmă își ia mâinile de pe el, cu regret, îi spune:

— Rândul tău.

Și Jago își dă jos chiloții. Sarah vrea să se uite, dar nu poate, așa că închide ochii și își plimbă degetele pe el. Se mișcă repede, gândindu-se că îl înșală pe Christopher, cu toate că s-a despărțit de el și face ce face dintr-un motiv practic. Își plimbă degetele peste tot, iar la sfârșit spune:

— Gata.

— Ești sigură? întreabă Jago, și Sarah distinge o undă de ironie în glasul lui.

— Foarte sigură, pufnește ea.

Continuă cu spatele lui brăzdat de mușchi lungi și subțiri. Nu are mai mult de jumătate de kilogram de grăsime pe tot corpul.

Sarah își plimbă degetele pe șalele și umerii lui. Simte că pulsul lui Jago a crescut la 56 de bătăi pe minut. Știe că ea e responsabilă de asta. Și îi place că el simte ca ea. Că atingerile ei îl excită.

Într-un sens, își spune în sinea ei, *chestia asta e mai plăcută decât să faci sex.*

Se uită cu atenție la gâtul lui Jago. Are și acolo o cicatrice roșiatică, ieșită în relief, asemănătoare cu cea de pe față. Ezită, întrebându-se dacă acolo ar putea fi implantat cipul lui Chiyoko. Dar cicatricea e prea mică și prea adâncă, drept care hotărăște că n-are cum să fie acolo. Mâinile ei trec peste cicatrice, iar cipul rămâne nedetectat. Sarah continuă, adâncindu-și degetele în părul lui Jago. Încetinește, pentru că aproape a terminat și nu vrea să-și ia mâinile de pe el. Când își sfârșește căutările, coboară mâinile pe lângă corp, un pic tristă.

— Nici tu n-ai nimic.

— Bine.

Jago se întoarce și o clipă se privesc, neștiind ce să facă mai departe. Neștiind dacă au simțit amândoi aceleași lucruri, deși e cât se poate de limpede că fiecare a simțit ceva. Din difuzor se aude anunțul stewardesei și avionul începe să coboare spre Mosul.

— Mă duc la locul meu, spune fata.

— Vin și eu imediat.

— Bine, răspunde ea, apoi deschide ușa și iese în grabă.

Nu vrea să se mai gândească la trupul lui.

Dar nu se poate abține.

Piramida Verde din câmpii, înălțată în timpuri străvechi[103]

[103] http://goo.gl/7Dc2KZ

An Liu

REȘEDINȚA LIU, PROPRIETATE SUBTERANĂ NEÎNREGISTRATĂ, TONGYUANZHEN, DISTRICTUL GAOLING, XI'AN, CHINA

An se întoarce pe o parte și întinde mâna spre cealaltă parte a patului, unde stă ea.

Deschide ochii.

Unde *stătea* ea.

Clipește.

Se ridică imediat în capul oaselor. Îi simte mirosul pe pernă, dar patul este rece. Nu e în baie.

Clipește.

Ce oră e? 1:45. 1:45 *p.m.!* An n-a mai dormit peste patru ore la rând de când era copil. Dar noaptea trecută, dimineața asta, *după-amiaza asta,* a dormit mai mult de 15 ore.

Clipește.

Oare l-a sedat?

Clipeșteclipește.

Sare din pat și începe să alerge prin casă. Nu e în bucătărie. Nici în camera de lucru. Nici în dormitorul de oaspeți. Nici în debara. Nici în camera de zi. Nici, nici, nici.

Clipește.

Se duce în pivniță, în camera ticsită cu monitoare și televizoare pâlpâitoare, cu tastaturi și servere, cu programe, roboți de căutare pe internet, agregatoare și administratoare de script, cu unități de inscripționat DVD-uri, boxe și discuri USB.

Nu *clipește* nu *clipește* nu *clipește* nu e nici acolo.

TREMURĂ.

E distrus. Se prăbușește pe scaun și se uită la genunchii goi, care încep să-i tremure. Cu coada ochiului vede o foaie împăturită lângă o tastatură. Deasupra ei e un plic alb, ușor umflat.

ClipeșteTREMURĂclipește.

Întinde mâna și deschide plicul. Se uită înăuntru.

O șuviță groasă, tăiată cu grijă, din părul ei negru. O scoate și o duce la nas, să-i simtă mirosul. Deja îi e dor de ea. Și cu toate că îi apreciază gestul, șuvița îi face și mai rău. Îi face rău doar să-i simtă mirosul lui Chiyoko, dar să n-o poată vedea sau atinge…

Mai e ceva în plic. Vede semilunile unghiilor tăiate de la degete. Și o unghie întreagă, plină de sânge închegat, smulsă cu totul din carnea unui deget de la picior.

Duce șuvița de păr la obraz. E foarte, foarte catifelat. Închide plicul și ia hârtia, o despăturește și citește textul scris frumos de mână în chineză.

Dragul meu An,

Îmi pare rău. Sper că ai să mă ierți. Nu-mi pot imagina tot ce trebuie să însemn pentru tine. Nu vreau nimic nesincer între noi. Ai fost mințit prea mult în viață. N-am să te mint și eu.

Iată adevărul: am vrut să mă culc cu tine ca să pot pleca. Știam că vrei să mă ții prizonieră. Și nu puteam accepta asta. Am un avantaj în joc și nu vreau să-l pierd.

Dar nu aveam de gând să-ți scriu o asemenea scrisoare. Am crezut că voi pleca și nu te voi mai vedea niciodată. Dar iată că îți scriu.

An șterge o lacrimă adevărată de pe cea tatuată și citește mai departe.

Ieri, când m-am trezit, nu erai pentru mine decât un adversar. Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat după aceea, dar e sigur că s-a întâmplat ceva. Efectul meu asupra ta e cât se poate de evident, chiar dacă nu știu cum se explică. Efectul tău asupra mea a fost mai subtil. Nu ești primul cu care m-am culcat, An, deci n-a fost asta. A fost altceva.

Ceva rar și prețios.

La fel ca tine.

Am aflat de Jocul Final din ziua când am ieșit din pântecele mamei. Face parte din mine. Îmi iubesc părinții, verii, unchii și mătușile, pe toți cei care m-au învățat și mi-au ghidat pașii. Am fost o familie tăcută și contemplativă, mereu împovărați de Joc, dar am fost și fericiți. Niciodată n-am fost bătută sau torturată.

Da, am avut de suferit în timpul antrenamentelor, la fel ca toți Jucătorii, dar n-am avut de îndurat nimic din ce ai îndurat tu.

Îmi place viața și vreau să trăiesc. Tu Joci pentru moarte. Eu Joc pentru viață. Sunt și alții care Joacă pentru viață. După cum sunt și alții care Joacă pentru moarte. Dar nu ca tine. Cred că ești unic între cei 12. Deși, din motive crude, hidoase și perverse, ești unic. Să nu uiți asta.

Ești crud pentru că ai fost crescut în cruzime. Dar cu mine ai fost tandru. În tine e și tandrețe. Bunătate. Empatie. Generozitate. Toate astea se află în sufletul tău. Dormeai atât de liniștit și de mulțumit când am plecat! Mi-aș fi dorit să fii omul blând de lângă mine și atunci când joci.

Continuă Jocul așa cum consideri de cuviință. N-am să te judec. Urăște-mă, dacă asta simți, dar să știi că eu n-am să te urăsc niciodată. Și, dacă voi fi obligată vreodată, am să lupt cu tine. Asta pot să ți-o promit. Îmi pare rău, îmi pare foarte rău. Păstrează părticica din mine pe care ți-am lăsat-o în plic. Dacă aș fi putut să-ți las mai mult, ți-aș fi lăsat. Mult mai mult.

Chiyoko

An citește scrisoarea iar și iar. În tot acest timp, ticurile încetează. Aceste talismane îl vor proteja. Îl vor apăra și îl vor conduce spre țelul său, oricare ar fi acela. Știe că le va păstra mereu asupra lui. Și hotărăște imediat două lucruri. Primul: dacă ea nu îl judecă, nici el n-o va judeca. Al doilea: dacă Chiyoko vrea să Joace pentru viață, atunci va face tot ce poate s-o ajute.

Se răsucește în scaun, deschide un computer și începe să tasteze. Listele persoanelor cu interdicție de zbor sunt gata, plasate în serverele autorităților de resort din aproape toate țările lumii. Tot ce mai trebuie e să introducă parola și se vor activa. An tastează, apasă „enter”, se lasă pe spate și le urmărește desfășurându-se.

Parola e simplă:

CHIYOKOTAKEDA.

Asta, draga mea, e scrisoarea mea de iubire către tine.

Și ce surpriză îi așteaptă la destinație pe Jucătorii care acum sunt în zbor.

J. Deepak Singh

CURSA 832 QATAR AIRWAYS, LOCUL 12E
PLECARE: XI'AN
SOSIRE: DUBAI

J. Deepak Singh, care stă pe locul 12E, simte că îi vibrează smartphone-ul de serviciu. Bagă mâna în haină, îl scoate, introduce parola și citește mesajul.

INFORMARE URGENTĂ>>>01:34:35,9 ZULU>>>ALERTĂ ALERTĂ ALERTĂ>>>DE INTERES IMEDIAT>>>AGENTUL SPECIAL AERIAN JDSINGH DE SERVICIU PE CURSA QATAR AIRWAYS NR 832 XI'AN>DUBAI>>>NUMAI PENTRU INFORMARE PROPRIE >>> REPET>>> NUMAI PENTRU INFORMARE PROPRIE>>>STOP

Singh urmează protocolul. Închide telefonul, se ridică de pe locul lui de lângă peretele despărțitor din mijlocul avionului și se duce la toaletă. Trebuie să aștepte câteva clipe, până se deschide ușa și iese o tânără. Intră și încuie ușa.

Ocupat.

Deschide iarăși telefonul, pornește aplicația și introduce parola. Pe ecran apare imaginea unei fete frumoase din Orientul Mijlociu, cu ochi verzi și pielea măslinie.

KALI MOZAMI ALIAS KALA MEZRHA ALIAS KARLA GESH ALIAS REBEKKA JAIN VARHAZA ALIAS BUFNIȚA DE NOAPTE>>>VÂRSTA APROXIMATIV 16-18 ANI>>>173-176 CM>>>48-52 KG>>>PĂR NEGRU OCHI VERZI PIELE MĂSLINIE>>>NAȚIONALITATE NECONFIRMATĂ>>>LA BORDUL CURSEI 832 CU PAȘAPORT DE OMAN>>>TREBUIE GĂSITĂ ȘI REȚINUTĂ>>>PROBABIL ÎNARMATĂ ȘI EXTREM DE PERICULOASĂ>>>EȘTI AUTORIZAT SĂ FOLOSEȘTI ORICE MIJLOACE>>>REPET>>>EȘTI AUTORIZAT SĂ FOLOSEȘTI ORICE MIJLOACE>>>ȚINTA OCUPĂ LOCUL 38F>>>AUTORITĂȚILE DIN EMIRATELE ARABE UNITE AU FOST

ALERTATE>>>SUNT PREGĂTITE PENTRU ARESTARE LA SOSIRE>>>STOP

Lui Singh nu-i vine să creadă.

Exact pentru astfel de misiuni s-a antrenat: pentru ce se întâmplă aici, acum.

Majoritatea agenților își termină cariera fără să primească un astfel de mesaj. Cele mai grave probleme cu care se confruntă de obicei agenții aerieni sunt pasagerii beți, certurile între soți sau, în cel mai rău caz, nebunii care face amenințări fără acoperire.

Dar asta e cu totul altceva.

Singh își verifică arma – un Glock 19. Gloanțele sunt din cauciuc. Dar în toc are și un încărcător cu muniție adevărată. Își verifică și Taser-ul. E încărcat. Își pipăie cătușele – sunt ascunse, dar la îndemână.

Se uită în oglindă și își umflă obrajii. *Gata*, își spune în sinea lui, *să mergem.* Deschide ușa cabinei și se duce la cea mai apropiată stewardesă. Membrii echipajului știu cine e și de ce se află în avion. O anunță că urmează să aresteze pe cineva și că trebuie anunțat căpitanul. Stewardesa are multă experiență, așa că, pentru a nu trezi suspiciuni – fie persoanei vizate, care poate se uită la ei chiar în clipa aceea, fie celorlalți pasageri –, îi dă lui Singh un pachet de biscuiți și îi pregătește o ceașcă de cafea. Agentul desface biscuiții și începe să-i mănânce, iar când cafeaua e gata, stewardesa i-o întinde, și el o bea neagră.

Singh se sprijină de tejghea cu un aer destins. Stewardesa îl sună pe căpitan și îl anunță ce urmează să se întâmple. Apoi le sună și pe celelalte stewardese. Singh îi spune: „În secțiunea din spate”, iar stewardesa le cere membrilor echipajului din acea parte a avionului să fie pregătiți.

Apoi pune receptorul în furcă. Singh termină cafeaua și îi înapoiază ceașca. Se întoarce și pornește spre partea din spate a avionului. O mână e pe Taser și cealaltă pe cătușe. Pistolul e la îndemână.

Aisling Kopp

LACUL BELUISO, ALPII ITALIENI, LOMBARDIA, 1.549 METRI ALTITUDINE

Aisling merge hotărât. Alpii italieni se ridică în jurul ei ca niște zei cu plete cărunte, înalți până la cer.

Urcă tot mai sus cu pași iuți și siguri. Transpiră, gâfâie și simte că-i ard mușchii coapselor. În picioare are bocanci de munte, în spate un rucsac, pe umăr un colac de funie colorată, iar în mână un baston de alpinist. Pieptul îi e tăiat în diagonală de o coardă pe care sunt înșirate tot felul de dispozitive pentru cățărare – inele, cârlige, ancore și pitoane[104] –, iar peste umăr îi atârnă furtunul dispozitivului Camelback[105].

Dacă ar vedea-o cineva, ar crede că e o iubitoare a naturii plecată în cine știe ce misiune. O căutătoare de senzații tari. O fată care face lucrurile numai după capul ei.

Și toate astea sunt adevărate.

Dar nu e nimeni în jur s-o vadă. Și, în plus, e mult mai mult de atât. Căci în rucsac are muniție adevărată și pușca ei cu lunetă, care e letală de la două mile. Rucsacul are o greutate de 130 de livre – cam cât cântărește și ea. Dar nu e un efort pentru ea. S-a antrenat cu greutăți mai mari, pe perioade mai lungi și pe pante mai abrupte. E mai mult decât o alpinistă: e o asasină, o trăgătoare desăvârșită, o fire vulcanică înzestrată cu o răbdare de fier.

Dar Aisling e și derutată.

Îngrijorată.

Furioasă.

---

[104] Piton: instrument metalic în formă de țăruș, având la capăt un inel prin care se introduce coarda, și care servește la asigurarea alpiniștilor în timpul escaladelor (N.t.).

[105] Acest dispozitiv e alcătuit dintr-un rezervor de cauciuc plin cu apă, cărat în rucsac, și un furtun prin care sportivul se poate hidrata în timp ce merge (N.t.).

După tot ce a aflat despre tatăl ei, despre viața ei, despre istoria seminției din care se trage, îi face bine să fie singură, în aer liber, forțându-și limitele. Îi permite să uite – fie și pentru scurtă vreme – de vizita acasă, în Queens.

A pornit de la lacul Beluiso și trebuie să ajungă la altitudinea de 1.835 metri, în locul indicat de coordonatele bunicului. În locul unde a murit tatăl ei. În locul unde a fost omorât.

Aisling încearcă să și-l imagineze pe Declan cățărându-se pe același munte, cu ea – un prunc – în brațe. Fugind de Jocul Final. Căutând ceva, un lucru care credea că ar fi putut să schimbe Jocul Final, să schimbe lumea. Încearcă, dar nu reușește. Nici măcar nu a văzut vreodată o poză cu tatăl ei. Pentru ea, e doar un nume pe o piatră funerară.

Nu știe ce va găsi acolo – dacă va găsi ceva. Dar știe că o vale din apropiere e faimoasă pentru câteva peșteri preistorice cu picturi rupestre. Picturi foarte vechi, care înfățișează niște lucruri foarte ciudate. Semnificația lor a dat naștere la dezbateri nesfârșite. Unii cred că înfățișează nave spațiale, alții susțin că ar fi zeități, iar alții că n-ar fi decât simple reprezentări umane. Dar nimeni nu știe cu siguranță.

Ca în cazul atâtor lucruri de pe lumea asta.

Nimeni nu știe.

Nu e treaba noastră să știm, îi răsună în minte vorbele familiare ale bunicului.

Totul, mereu, își amintește ce a spus kepler 22b la Convocare.

Totul e atât de confuz.

Aisling încearcă să-și elibereze mintea de gânduri.

Dar nu poate.

Se gândește că soarta lumii e decisă de un grup de adolescenți. Toți sunt extrem de periculoși și toți vor s-o omoare.

Sus, tot mai sus. Alpii sunt minunați. Lui Aisling întotdeauna i-a plăcut să stea în aer liber. Una dintre cele mai frumoase săptămâni din viața ei a fost cea petrecută în statul New York, când s-a infiltrat în pădurile din jurul Academiei Militare West Point, în timpul unei simulări de război. Atunci a acționat pe cont propriu, fără ca participarea ei să fie recunoscută în mod oficial de organizatori. Avea 15 ani. Era mai tânără decât toți cadeții. Mai scundă și mai puțin robustă decât ceilalți, dar mai deșteaptă și mai rapidă. A capturat doi cadeți din tabere opuse și i-a ținut

prizonieri timp de trei zile în două tabere diferite. Metodele ei erau atât de neortodoxe și bizare – capcane cu lațuri, legături chinuitoare făcute din vrejuri, țarcuri din țăruși, tincturi din ciuperci psihotrope –, încât cadeții și-au închipuit că era un fel de demon sau o femeie sălbatică dintr-un trib de pe valea fluviului Hudson. În cele din urmă le-a dat drumul fără să-i omoare, iar apoi le-a urmărit evoluția. Unul dintre ei a înnebunit și s-a spânzurat un an mai târziu. Celălalt și-a dus la bun sfârșit stagiul de pregătire și acum e staționat în Kabul.

Se gândește deseori la primul cadet, la nebunia pe care i-o pricinuise. Nu e mândră de asta, dar ceva din acest episod îi dă un sentiment de admirație față de ea însăși. Îi place puterea pe care o are, capacitatea de a controla și de a se juca cu viața unui om în felul acesta. Aisling se întreabă dacă nu cumva kepler 22b și semenii lui simt la fel față de specia umană. Oare la fel s-a întâmplat și cu tatăl ei? Oare gândurile la Jocul Final l-au făcut să-și piardă mințile?

Aisling se oprește lângă un pin înalt. În fața ei se ridică un perete de stâncă cenușie. Dinspre vârfuri coboară o briză rece, dar pielea ei e caldă și jilavă. Ia furtunul care îi atârnă peste umăr și bea o gură de apă, uitându-se la crăpătura neagră din peretele de stâncă. Își scoate GPS-ul și confirmă coordonatele. Își dă jos coarda cu dispozitivele pentru cățărare și pune rucsacul la picioare. Scoate din buzunarul de pe centura rucsacului o lampă de cap, apoi trage cuțitul din teaca de la brâu. Se uită la fisura care – dacă nu se înșală, dacă bunicul ei nu se înșală și dacă zeii nu se înșală – duce la o peșteră. Pornește spre crăpătura întunecată și, când ajunge lângă ea, pășește înăuntru.

Pământul are 4.540.000.000 de ani. Extincțiile se produc la intervale regulate. În prezent, se estimează că în fiecare an dispar între 15.000 și 30.000 de specii, ceea ce înseamnă că în 100 de ani vor dispărea între 15 și 20 de procente din speciile existente în prezent. În timpul extincției din Terțiar-Cretacic au dispărut până la 75 de procente din totalul speciilor. În timpul extincției din Permian-Triasic au dispărut până la 96 la sută din specii.

Kala Mozami

CURSA 832 QATAR AIRWAYS, LOCUL 38F
PLECARE: XI'AN
SOSIRE: DUBAI

Kala simte că o bate cineva pe umăr. Își dă jos eșarfa azurie cu care și-a acoperit capul și deschide ochii. Bărbatul de lângă ea – cel care o bate pe umăr – e altul decât cel care îi stătea alături când a adormit. Locul de dincolo de acest bărbat e liber.

Pe un ton foarte oficial, bărbatul o întreabă:

— Domnișoară, sunteți Kala Mozami?

— Nu, răspunde Kala. Numele meu e Gesh. Cine sunteți?

— Doamnă Gesh, trebuie să veniți cu mine.

— Cine sunteți? repetă ea.

Singh ridică reverul hainei, arătându-i insigna.

Un polițist.

Și atunci vede țeava pistolului sprijinită pe brațul rabatabil dintre cele două scaune, îndreptată spre rinichiul ei. Kala e sincer derutată. De ce ar căuta-o autoritățile?

Ceva nu e în regulă.

Înainte ca polițistul să coboare reverul, Kala vede încărcătorul de rezervă din tocul pistolului. Primul cartuș strălucește ușor. E din metal, ceea ce o surprinde, căci știe că de obicei agenții aerieni folosesc doar gloanțe de cauciuc.

Trebuie să fie foarte atentă.

— Îmi pare rău, spune ea calm, dar sigur e o greșeală.

— Dacă e o greșeală, va trebui rezolvată la Dubai. Ordinele mele sunt să vă rețin.

— Să mă rețineți? spune ea, vorbind intenționat un pic prea tare.

Christopher, care stă trei rânduri mai în față, întoarce imediat capul. La fel și alți pasageri.

— Doamnă Gesh, vă rog să vă păstrați calmul. Vreau să luați astea – îi strecoară o pereche de cătușe argintii pe coapsă – și

să vi le puneți singură, păstrând mâinile în fața dumneavoastră. Apoi o să vă desfac baticul și o să vă acopăr mâinile. După care o să vă ridicați încet și o să porniți spre partea din spate a avionului, iar eu o să merg în spatele dumneavoastră.

Kala clatină din cap și face ochii mari, ca să pară speriată.

— Vă rog, domnule polițist... nu știu despre ce vorbiți.

Și de data asta vorbește un pic prea tare.

Cineva din partea de mijloc a avionului întreabă în arabă, pe un ton alarmat:

— Ce se întâmplă acolo?

— Dacă nu o faceți singură, voi fi nevoit s-o fac eu.

— Bine, dar chiar trebuie să-mi dau jos baticul? E *haram*[106].

Singh nu e impresionat:

— Îmi pare rău, dar trebuie.

Încet, fără tragere de inimă, Kala își dă jos baticul de pe cap și îl pune în poală:

— Vă spun, e o greșeală.

— Dacă e așa, am să vă cer scuze din tot sufletul.

Ridică o mână să-și pună cătușele. Știe că așa ar proceda o persoană nevinovată și rezonabilă. Ar protesta, apoi s-ar supune. Cu cealaltă scoate o agrafă dintr-un pliu al baticului, fără ca polițistul să observe. Își vâră pe rând încheieturile în cătușe.

— Mai strâns, vă rog.

— Dar n-am făcut nimic!

— Un pic mai strâns. Vă rog.

Kala face ce i se spune, iar polițistul îi acoperă mâinile cu eșarfa.

— Mulțumesc, spune el.

Singh se ridică și iese pe culoar, având grijă să păstreze arma ascunsă. Kala se ridică și ea, apropiindu-se de el.

Pasagerii o privesc, șușotind. Un african masiv îi face o poză cu telefonul, o femeie cu *hijab*[107] negru își trece protector mâna pe după umerii fiicei, iar un tânăr occidental cu un an-doi mai mare decât ea se uită cu atenție la ea peste speteaza scaunului. Acesta din urmă are un aer familiar. Mai familiar decât ar trebui.

Cine o fi?

---

[106] *Haram* („interzis”) desemnează lucrurile care contravin legilor islamice (N.t.).

[107] Acoperământ pentru cap purtat de femeile din lumea musulmană (N.t.).

Kala pășește în fața lui Singh, se întoarce și pornește cu pași lenți spre partea din spate a avionului, unde se află bucătăria – până acolo sunt nouă rânduri de scaune.

Începe să lucreze cu agrafa la una dintre încuietorile cătușelor. A făcut asta de sute de ori la antrenamente și a spart mii de încuietori, deci știe că va fi liberă când va ajunge în dreptul bucătăriei.

Când mai sunt șapte rânduri de scaune, avionul e lovit de o turbulență puternică. Kala se sprijină cu antebrațul de un scaun, iar câțiva pasageri icnesc. Pipăie încuietoarea ca să se asigure că agrafa încă e acolo. N-a căzut.

Când mai sunt cinci rânduri, îi lovește o nouă turbulență, dar de data asta e mai ușoară. Compartimentele de bagaje scârțâie.

Încă puțin și reușește.

Mai sunt trei rânduri și avionul coboară brusc vreo 40 sau 50 de picioare. Kala se ridică o clipă de pe podea, la fel ca agentul Singh. Avionul se apleacă în față, dar sumeriana și polițistul rămân în picioare. Se aud ale icnete, ba chiar și câteva țipete.

— Nu te opri, îi spune Singh, fără niciun pic de teamă în glas.

Pentru el, a zbura e o rutină, a mai trecut prin turbulențe.

Un semnal sonor anunță pasagerii că s-a aprins panoul luminos care le cere să-și pună centurile și avionul se umple de clicurile cataramelor.

Când ajung la ușile toaletelor, Kala reușește să deschidă cătușa stângă. Își scoate încheietura din ea și o închide la loc, fără să dea baticul la o parte. În partea din spate a avionului sunt o stewardesă și un steward. Stewardesa se așază pe scaunul de lângă ieșirea de siguranță și își pune centura, iar stewardul – un bărbat înalt și slab – se sprijină cu mâinile între perete și tejghea. Când o vede pe Kala – foarte tânără, foarte frumoasă și deloc asemănătoare cu imaginea tipică a criminalului sau teroristului –, i se luminează fața. Evident, i se pare amuzant că ea este persoana care a pus pe jar întreg echipajul, fiind catalogată drept un mare pericol.

Kala aude ceva de afară, ceva abia perceptibil – un fel de smucitură în interiorul motorului.

Se încordează.

Avionul se zdruncină și stewardul este aruncat peste tejghea. Singh cade în față, iar Kala simte țeava pistolului în spate. Dându-și seama că, în aceste condiții, ar putea s-o împuște din

greșeală și că trebuie să acționeze, sumeriana se răsucește pe călcâie și ridică mâna stângă ca și când s-ar pregăti să-l atace. Singh e luat prin surprindere și privirea lui îi urmărește mâna. Avionul se zdruncină din nou, iar el se pregătește să pareze lovitura, însă sumeriana azvârle cătușa goală pe țeava pistolului și o smucește cu mâna dreaptă. Cătușa se strânge în jurul armei și o smulge din mâna polițistului.

Singh e șocat.

Avionul e zguduit încă o dată de turbulențe.

Și încă o dată.

Kala scoate pistolul din cătușă, iar Singh își ia Taser-ul. Stewardul vede ce se întâmplă și, crezând că poate face pe eroul, se repede la sumeriană. Stewardesa țipă și închide ochii. Toți patru se află într-un spațiu mai mic de cinci picioare.

Kala ridică pistolul. După greutatea Glock-ului, își dă seama că bănuiala ei inițială a fost corectă: e încărcat cu gloanțe de cauciuc.

Muniția adevărată se află doar în încărcătorul de rezervă. Ca să poată omorî cu un glonț de cauciuc, sumeriana trebuie să țintească perfect.

Singh se apropie de ea. Avionul coboară din nou și cu toții se desprind de pe podea. Kala vede totul ca și când s-ar întâmpla cu încetinitorul. Cât timp sunt în aer, întinde mâna după stânga lui Singh, în care acesta ține Taser-ul. Îl trage spre ea, îi lipește țeava de ochiul drept și trage. Zgomotul e înăbușit, imposibil de auzit în gălăgia din avion: vuietul turbulenței, bâzâitul motoarelor, murmurele și țipetele pasagerilor. Glonțul îi rămâne înfipt în cap și agentul moare pe loc, prăbușindu-se peste umărul Kalei. Încă are Taser-ul în mână. Sumeriana îl îndreaptă spre steward și apasă pe trăgaci. Stewardul înțepenește și dă ochii peste cap.

Avionul se zdruncină din nou, și Kala își dă seama că tocmai au rămas fără un motor. Stewardesa de lângă ieșirea de urgență țipă.

— Taci! strigă sumeriana, dându-l la o parte pe ofițerul mort.

Dar stewardesa nu-i dă ascultare. Continuă să țipe.

— Vino-ți în fire și taci din gură! strigă Kala din nou.

Dar aceasta tot nu-i dă ascultare.

Kala îndreaptă pistolul spre ea. Stewardesa ridică mâinile, iar Kala trage repede de trei ori. Țipetele încetează.

Avionul începe să coboare și Kala se așază în mijlocul culoarului. Își lipește palmele de ușile de plastic ale closetelor, fără să lase jos pistolul din mâna dreaptă, și se uită de-a lungul avionului. Nimeni n-a observat cele întâmplate. Pasagerii sunt prea speriați, prea concentrați asupra propriului sfârșit. Nici măcar tânărul cu chip familiar nu se uită în direcția ei. Nu-i vede decât creștetul – are fața ușor ridicată, ca și când ar vorbi cu Dumnezeu, rugându-se, cerând îndurare. Toată lumea se roagă.

Din difuzoare se aude vocea căpitanului:

— Doamnelor și domnilor, nu vă îngrijorați. Am pierdut un motor, dar modelul A340 este conceput să zboare și doar cu două motoare. Suntem la 248 de mile marine de coasta Omanului și am primit aprobare să aterizăm la cea mai apropiată bază militară. Repet, nu…

Dar e întrerupt de un scrâșnet puternic și de câteva bubuituri scurte care se propagă în tot fuzelajul și în piepturile pasagerilor. Sistemul audio a rămas pornit și se aud piuiturile mai multor sisteme de alarmă din carlingă.

— Dumnezeule mare! spune pilotul, după care sistemul audio se stinge.

Avionul începe să coboare vertiginos, iar botul i se înclină. Kala deschide cu greu o toaletă, intră și încuie ușa. Se așază pe capacul closetului, inspiră adânc și se gândește, încercând să-și păstreze calmul. Nu va pierde așa Jocul Final. Aude o schimbare a curenților de aer și își dă seama că spoilerele[108] au fost coborâte. Se vor prăbuși în apă. Și în momentul prăbușirii cel mai bine e să te afli în partea din spate a avionului. Are nevoie de toate tehnicile învățate la antrenament ca să se calmeze, dar în cele din urmă reușește.

Se uită în oglindă. Va supraviețui. Va câștiga. Se roagă să aibă noroc și le mulțumește mentorilor ei pentru învățături, mai ales pentru capacitatea de a fi calmă în fața dezastrului.

Avionul coboară.

Vor cădea în apă în mai puțin de 60 de secunde.

Fiți binecuvântați.

Binecuvântate fie stelele, viața și moartea.

Fiți binecuvântați.

---

[108] Spoiler: panou rabatabil aflat în partea din spate a aripii, folosit pentru frânarea aerodinamică, în scopul pierderii rapide a înălţimii (N.t.).

Alice Ulapala

UN BAR DE PE STRADA GRUB, DARWIN, AUSTRALIA

Alice stă la tejgheaua unui bar din Darwin. Când au căzut meteoriții, era în vizită la mătușa ei în Golful Coffin, dar acum s-a întors acasă. Ca de obicei, localul e aproape pustiu: doar barmanul și un mușteriu beat – probabil un turist –, așezat și el la bar. Tipul habar n-are în ce fel de bar a nimerit, ce fel de clientelă vine acolo. Pe Alice n-o deranjează compania, iar neamul ei nu are nimic împotriva musafirilor. Are în față o halbă cu bere rece și mâzgălește pe un șervețel.

Aceleași cuvinte, litere și numere, iar și iar.

Harta heteroclită lămurește onoratului aspirant schema secretă către ascensiune.

HHLOASSCA.

8 8 12 15 1 19 19 3 1.

Desenează linii și pictograme, dar lucrurile nu se leagă. În cele din urmă, schițează un iepure și imită o împușcătură cu buzele. Își închipuie cum ar fi să vâneze iepuri în Marele Deșert Nisipos[109]; ar prefera să fie acolo, să umble prin soare, să doarmă sub stele, să jupoaie șerpi. Nu să rezolve probleme de matematică.

— Ce glumă proastească. O aiureală. Dacă miza n-ar fi atât de mare, nu mi-aș mai bate capul.

— Berea e suficient de rece? o întreabă barmanul.

Îl cheamă Tim, iar Alice îl știe de multă vreme. Când a venit la bar, i-a arătat fraza aceea fără nicio noimă, dar nici Tim nu se pricepe la dezlegat enigme.

Alice întoarce capul spre el:

— E numai bună.

Tim zâmbește mulțumit:

— De obicei, pe mine berea rece mă ajută să gândesc.

---

[109] Deșert din nord-vestul Australiei (N.t.).

— Și pe mine, spune ea, luând o gură din halbă. Dar chestia asta mă depășește.

— Ce anume? întreabă turistul cu accent american, luându-și privirea de la singurul televizor din bar, la care se difuzează un meci de fotbal.

— O enigmă pe care trebuie s-o descifrez, îi răspunde Alice turistului, care și-a întins gâtul spre șervețelul ei.

— O enigmă? Un fel de cuvinte încrucișate?

Americanul se dă jos de pe taburet și se apropie de ea. Are pielea albă ca laptele, părul roșcat, ochii verzi și poartă ochelari.

— Nu, dar e tot cu cuvinte, spune Alice, schimbând o privire cu Tim, care ridică din umeri. Uită-te și tu.

Îi împinge șervețelul, iar turistul se uită cu atenție la mâzgălelile ei.

— Care este? întreabă el, luându-l în mână.

— Fraza de sus.

— Harta heteroclită lămurește onoratului aspirant schema secretă către ascensiune?

— Mda. Mă scoate din minți. Îți zic, frate, pot să dau gata pe oricare dintr-o echipă de fotbal, dar pe asta nu pot s-o dau gata.

Turistul se uită la ea și râde:

— Într-adevăr, pari o tipă dură.

— Chiar sunt dură, spune ea, terminându-și berea. Acum câteva zile am omorât doi tipi în China ca să salvez o indiancă.

— Serios?

— Normal! zâmbește Alice, dând de înțeles că glumește.

— Îi place să se laude, amice, îi explică Tim turistului, deși știe că Alice spune adevărul.

— Atunci eu n-o să-ți fac probleme.

Tim le mai dă câte un rând, iar turistul duce mâna la portofel, dar barmanul clatină din cap:

— Din partea casei.

— Mulțumesc, spune turistul, punând șervețelul pe tejghea.

Lumina după-amiezii se strecoară prin geamurile fumurii ale barului. O reclamă de neon la berea Foster’s bâzâie discret, dar numai Alice are auzul suficient de fin încât s-o audă.

— Care-i premiul?

— Ce?

— Premiul. Ce câștigi dacă o rezolvi?

— Ah. În joc e soarta lumii. Destinul speciei umane. Trebuie s-o rezolv ca să mă asigur că neamul meu și toți cei pe care îi cunosc și îi iubesc supraviețuiesc și merg în rai. Cam asta ar fi.

— Deci un premiu mare, comentează americanul.

— Un premiu foarte mare.

Alice ia o gură de bere.

— Păi, spune turistul, ridicând șervețelul, aș putea să te ajut dacă, mă-nțelegi, mi-ai da și mie o parte din câștig.

Luată prin surprindere, Alice izbucnește în râs. Până și Tim râde. Turistul își plimbă privirea de la unul la celălalt, zâmbind nesigur.

— Ai vreun pic de sânge koori, americanule? întreabă Tim.

— Koori? Ce-i asta?

Alice râde din nou:

— Nu contează, frate. Îți dau o parte din câștig.

Alice scoate dintr-un buzunar un teanc gros de bani – numai bancnote mari – și îl trântește pe tejghea:

— Ajunge?

Turistul face ochii mari:

— Vorbești serios?

— Nu e tocmai viață veșnică, dar numai asta pot să-ți ofer, amice. Accepți sau nu. Dar eu o să hotărăsc dacă îi meriți.

— Și fără șmecherii, adaugă Tim fixându-l pe turist cu o privire amenințătoare.

— Păi, am crezut că glumiți, spune turistul.

— Nu glumim, răspunde Alice pe un ton nerăbdător. Hotărăște-te. Și am vorbit serios când am zis că pot să bat o echipă de fotbal.

— Și când ai zis de ăia doi din China? întreabă turistul înghițind în sec.

Alice îi face cu ochiul:

— Da.

Gestul cu ochiul îl relaxează un pic pe turist, care se uită încă o dată la teancul de bani.

— Chiar, cum te cheamă?

— Alice a 112-a.

— Tim al 86-lea, adaugă barmanul.

— Dave… întâiul, cred, spune turistul.

— Nu prea cred, răspunde Tim, știind că acest turist nu putea fi primul din seminția lui.

Dar pe Alice n-o interesează asta, nu vrea decât să treacă la treabă.

— Să-i dăm drumul, Dave, spune ea.

Americanul ridică șervețelul și arată fraza cu degetul:

— Păi sigur e un cod pentru ceva. Iar primele litere ale cuvintelor par să nu însemne nimic. Dar, exceptând primul și al patrulea cuvânt, primele *două* litere înseamnă ceva.

Alice îi ia șervețelul din mână, iar americanul se uită la ea. La televizor se difuzează o informație de ultimă oră.

— Deci *h,* apoi *h-e l-i,* apoi *o,* după care *a-l, s-c, s-e, c-a, a-c.*

Tim se uită la ei, surprins de zâmbetul tot mai larg al lui Alice.

— Nu înțeleg, spune el.

Alice se uită la Dave:

— La naiba, amice! Astea sunt prescurtări de elemente chimice!

— Exact.

Alice lovește tejgheaua cu palma, făcând să zdrăngăne tot ce e pe ea. Dave tresare, iar Tim clatină din cap și râde încet.

Alice se ridică în picioare:

— Banii sunt ai tăi, frate. Dacă dai vreodată de greu, un koori o să-ți sară mereu în ajutor.

La televizor, o diagramă animată înfățișează prăbușirea unui avion în Oceanul Indian.

David se uită la bani și, înainte să poată mulțumi, Alice iese din bar.

— Nu mi-ai explicat ce sunt koori, spune el, întorcându-se spre barman.

— Noii conducători ai lumii, răspunde barmanul, ștergând un pahar cu o cârpă. Noii conducători ai lumii.

Kala Mozami

OCEANUL INDIAN, ~120 KILOMETRI DE COASTA OMANULUI

Aeronava se izbește de apă cu o viteză de 175 de mile pe oră. Kala se străduiește să-și păstreze calmul, dar prăbușirea unui avion e un eveniment cât se poate de înfiorător. Partea cea mai rea nu e violența impactului. Nici dulapurile toaletei care se deschid și își varsă conținutul peste ea. Nici marginea chiuvetei care o izbește în torace, presând-o cu atâta putere încât simte că se va rupe în două. Nici mirosul de combustibil, apă de mare, fum, păr ars și cauciuc carbonizat. Nici că nu știe ce va fi mai departe.

Partea cea mai rea: zgomotele! Mai întâi scrâșnetele avionului în timp ce coboară. Instrucțiunile pilotului, complet inutile acum, s-au transformat în niște mormăieli panicate. Apoi plescăiturile repetate ale fuzelajului la impactul cu apa. Scârțâitul metalic al spoilerelor smulse de pe aripi. Vâjâitul motoarelor înecate de apă. Prima explozie vine aproape ca o ușurare. Țipete, toată lumea țipă. Gemete, vaiete, plânsul unui copil. Încă o explozie, mai aproape de botul avionului. Sistemul electric cedează și luminile se sting.

Și preț de o clipă – o scurtă clipă – tăcere.

Cea mai adâncă și mai sumbră tăcere pe care sumeriana a auzit-o vreodată.

Se aprinde un bec roșu de urgență. Kala își evaluează starea. Mâna dreaptă încă e încătușată. Încă are pistolul în mână. E plină de vânătăi și umflături, iar partea dreaptă a capului îi e acoperită cu sânge. S-ar putea să-și fi rupt o coastă, dar nu e grav. Una peste alta, n-a pățit nimic. Inima îi bate normal, iar respirația e regulată. E inundată de adrenalină și e plină de energie.

Apasă pe clanță, dar ușa e înțepenită. Dă cu piciorul în ea și o deschide pe jumătate – s-a blocat în cadavrul ofițerului Singh. Iese din toaletă, pășind peste polițistul mort. Se apleacă

deasupra lui și îi ia din toc încărcătorul cu muniție adevărată, apoi caută cheia de la cătușe. O găsește într-un buzunar al hainei și își desface și cătușa de la mâna dreaptă. Pune încărcătorul în buzunarul de la spate și se uită în jur. Majoritatea pasagerilor încă sunt în scaune, gemând și încercând să se dezmeticească. În flancul drept al avionului e o spărtură mare. Lumina soarelui se strecoară prin ea și prin ferestre, străpungând fumul negru. La mijlocul avionului o femeie a luat foc și doi bărbați se străduiesc să stingă flăcările cu pături. Mai aproape de ea, Kala vede un container de marfă care a ieșit prin podea, împingând scaunele în compartimentele pentru bagaje de deasupra lor. Cablurile întrerupte scot scântei și un picior atârnă dintr-un scaun – posesorul lui e strivit.

Cineva țipă câteva rânduri mai încolo. E greu de spus dacă e o voce de bărbat sau de femeie. Kala înaintează pe culoar și vede o bucată de tablă înfiptă în speteaza unui scaun – tabla l-a decapitat pe pasagerul de lângă persoana care țipă. Pasagerul de peste culoar întreabă frenetic: „Unde e capul? Unde e capul?” Dar nimeni nu răspunde, nimeni nu pare să știe. După câteva clipe, cineva îi spune să tacă, dar el continuă să se lamenteze.

Se aude gălăgie în partea din față, apoi un scârțâit puternic. Kala își dă seama că botul a început să se inunde – repede – și că întreg avionul se apleacă în față. Câtă vreme sunt intacte, aripile îl vor menține un timp la suprafață, dar nu va dura mult până să se încline mai tare și, în cele din urmă, să se scufunde. Trebuie să iasă – acum, acum, acum.

Cineva se apropie de ea cu pas grăbit. E tânărul. Occidental. E speriat și dezorientat, dar e teafăr și știe și el că trebuie să iasă. Kala deschide compartimentul de deasupra capului și ia din el trusa de urgență și dispozitivul de localizare.

Înainte să se întoarcă spre ușă, tânărul întreabă:

— Ai nevoie de rucsac? întreabă el, uitându-se la ea.

Prăbușirile sunt evenimente ciudate, își spune în sinea ei.

Tânărul s-a oprit chiar lângă locul unde stătea ea înainte să fie arestată.

— Da! strigă ea în hărmălaia generală.

Iar el deschide compartimentul de bagaje și îi înhață rucsacul – exact rucsacul ei.

Nu e o coincidență, își spune în sinea ei. *M-a urmărit.* Va trebui să-și dea seama de ce mai târziu.

Kala se întoarce spre bucătăria avionului. Două dintre cărucioarele pentru mâncare au ieșit din locașurile lor și au blocat ieșirea de urgență, împrăștiind peste tot tăvi, cești și sticle. Cutii sparte de Sprite și Coca-Cola șuieră pe podea, iar la picioarele Kalei e răsturnată o tavă cu sticluțe de alcool. Se apropie de ușa din dreapta și trage de mânerele mari, acoperite cu avertismente. Ușa se deschide și o barcă de salvare galbenă se umflă automat. Afară e lumină și liniște. Apa e nesfârșită.

Ar fi trebuit să ne botezăm planeta Ocean, nu Pământ, se gândește ea.

Apa se ridică deasupra pragului de la ușa de siguranță și Kala își dă seama că nu va mai dura mult până ce avionul se va scufunda.

— Ești gata? întreabă băiatul cu glas tremurător.

Uitase de el.

Se întoarce să-i spună că da, însă nu poate articula niciun cuvânt. Tânărul e înalt, atletic, puternic. Brațul stâng îi sângerează, iar deasupra ochiului drept are o vânătaie.

— Da, reușește Kala să spună în cele din urmă.

Când pune un picior în barcă, se aude un strigăt. O fetiță care o roagă pe mama ei în arabă să n-o lase să moară. Cu voce puternică și sigură pe sine, mama îi spune că totul va fi bine. Ca și când ar înțelege ce-și spun, tânărul ridică un deget și se întoarce. Mama și fiica stau pe ultimul rând. Tânărul pășește prin apa întunecată, care se ridică neîncetat și deja i-a ajuns până la glezne. Se apropie de ele și vede că par să fie tefere, ca și când ar fi fost cruțate de Dumnezeu.

Ca și când pentru ele prăbușirea n-ar fi avut loc. Tânărul o ia de mână pe mamă.

— Vino! îi strigă el în engleză.

Kala știe că singurii bărbați care au atins-o vreodată pe tânăra mamă sunt soțul și tatăl ei. Poate și un frate mai în vârstă. Ar fi o adevărată grozăvie dacă asta s-ar întâmpla în alte împrejurări, undeva în Orientul Mijlociu

— Acum! insistă tânărul trăgându-le pe femeie și pe fiica ei, cărora apa le-a ajuns până la genunchi.

Mama aprobă și pornesc tustrei spre barca de salvare. Kala deja e în ea. Tânărul le ajută pe mamă și fiică să urce, apoi urcă și el.

— Și ceilalți? întreabă fetița în arabă.

Dar tânărul nu înțelege.

— Nu e timp, răspunde Kala.

Mama fetiței se uită înfricoșată la sumeriană. Are un *hijab* impecabil, iar ochii ei seamănă cu două monede de cupru noi.

Kala dezleagă funia bărcii și încearcă s-o îndepărteze de avion. Dar apa e absorbită cu atâta repeziciune înăuntru, încât ține pluta de cauciuc lipită de fuzelaj. Cu puțin înainte ca ușa să dispară sub apă, în cadrul ei apare o mână și se aude o voce care strigă după ajutor. Dar omul căruia îi aparține nu se poate opune curentului de apă.

Ușa se scufundă cu totul, iar Kala reușește să îndepărteze barca de fuzelaj. Tuspatru urmăresc cu groază ce se întâmplă. Botul avionului coboară și coada i se ridică. Câteva obiecte ies din cocă și plutesc la suprafață. Bucăți de spumă poliuretanică. Perne de pe scaune. Bucăți de cadavre. Dar niciun om în viață. Cam un minut, în timp ce pasagerii se îneacă, avionul plutește chiar sub suprafața apei, cu direcția și profundoarele[110] suspendate în aer. În cele din urmă, e eliberată și ultima pungă de aer, care iese la suprafață sub formă de bulbuci, iar avionul se scufundă.

Și dispare.

Luând cu el toți pasagerii.

Care nu vor mai fi văzuți niciodată.

— Am un dispozitiv de localizare, spune Kala.

— Și înăuntru ai un telefon prin satelit, spune Christopher, lovind ușor rucsacul sumerienei.

De unde știe? se miră ea. Va trebui să-l întrebe când se va ivi momentul potrivit.

Fetița începe să plângă, iar mama ei încearcă s-o liniștească. Oceanul e calm și nu bate deloc vântul. Soarele se apropie de orizont. Ei patru sunt singurii supraviețuitori.

Binecuvântată fie viața, își spune Kala. *Și moartea.*

[110] Direcţia este voletul vertical din coadă care permite virajul la stânga sau la dreapta, iar profundoarele sunt voleturile orizontale, montate de o parte şi de alta a direcţiei, care contribuie la stabilitatea şi mobilitatea în plan longitudinal a avionului (N.t.).

După o vreme, fetița se liniștește și rămân cu toții în tăcere. Singuri pe o barcă în mijlocul oceanului.

Sarah Alopay, Jago Tlaloc

AUTOSERVICE RENZO, AN NABI YUNUS, MOSUL, IRAK

Sarah și Jago sunt întâmpinați la aeroport de un bărbat de 47 de ani, bondoc și jovial, pe nume Renzo, care a aranjat ca ei să ocolească punctul de control. Spre deosebire de olmec și cahokiană, care deja au început să transpire în arșița Irakului, Renzo pare să nu fie deranjat – e obișnuit cu vremea de aici. Deși e un pic supraponderal, Sarah își dă seama – după felul în care se mișcă, după cum o măsoară din priviri – că Renzo a fost cândva Jucător.

— Totul, mereu, oriunde… spune Renzo în engleză, uitându-se la Jago.

— … Așa este, așa a fost și așa va fi întotdeauna, încheie Jago.

Renzo zâmbește mulțumit și îl strânge cu putere de braț:

— A trecut prea multă vreme, Jago. Ultima oară când te-am văzut încă te ascundeai pe după fusta maică-tii.

Jago se foiește stingherit, aruncându-i o privire lui Sarah:

— Mda, Renzo. Multă vreme.

— Acum ești om în toată firea. Bărbat adevărat, Jucător adevărat.

Apoi Renzo fluieră, întorcându-se spre Sarah:

— Și ea cine e?

— Mă cheamă Sarah Alopay și sunt cahokiană din seminția 233. Jago și cu mine lucrăm împreună.

— Serios? întreabă Renzo cu un aer dezaprobator.

— E Jocul meu Final, Renzo, spune Jago apăsat, încruntându-se.

— Dar joci pentru noi. Pentru supraviețuirea seminției noastre. Nu ca să impresionezi o americancă.

O măsoară pe Sarah din cap până în picioare și adaugă:

— Măcar e frumoasă.

— Taci din gură, grasule, altfel o să-ți arăt Jocul *meu* Final, îl amenință ea.

Renzo chicotește:

— Și foarte îndrăzneață. Asta e bine. Stai fără grijă, Sarah Alopay, n-am vrut să te jignesc. Jucătorii omoară Jucători, așa se spune în seminția noastră. Foștii Jucători durdulii ca mine nu fac decât să ofere ajutor când sunt solicitați. Veniți cu mine.

Și pornește spre o camionetă galbenă. În câteva minute ajung pe străzile aglomerate din Mosul. Sarah stă pe bancheta din spate, iar Jago în dreapta lui Renzo. Străzile sunt foarte gălăgioase, iar Renzo are radioul dat tare. Jago se apleacă spre el, pentru că nu vrea să-l audă Sarah.

— Nu mă lua la bani mărunți în fața ei, ai înțeles? îi șuieră el printre dinți.

Renzo zâmbește jovial, dar zâmbetul îi dispare când vede expresia lui Jago.

— Îmi pare rău. N-o să se mai întâmple.

— Bine, spune Jago lăsându-se satisfăcut pe scaun.

Renzo nu e speriat de el, cât de părinții lui. Mulțumită unei „burse” generoase oferite de familia Tlaloc, Renzo a făcut școala de inginerie auto, ceea ce i-a permis să-și deschidă un atelier la puțin timp după invazia americanilor. În timpul războiului a lucrat ca mecanic pentru ei și a făcut o mică avere. Iar familia Tlaloc putea oricând să ia înapoi ce-i dăduse cândva. Chiar dacă e vorba despre un fost Jucător. Și Renzo știe asta.

Deși, dat fiind că Jocul Final a început, nu prea mai contează.

Sarah se apleacă în față, strigând ca să fie auzită:

— Despre ce vorbiți?

— I-am spus lui Renzo că avem nevoie de pașapoarte noi și de vize, răspunde Jago. Dacă suntem într-adevăr urmăriți, va trebui să ne schimbăm identitățile.

— Bună idee, spune Sarah.

Renzo e entuziast:

— Nu vă faceți griji! Renzo s-a ocupat de tot.

Și nu exagerează. Lucru de care Sarah și Jago își dau seama odată ce ajung în spațiosul său atelier auto, prevăzut cu aer condiționat. Acesta e baza lui de operațiuni. Are tot ce le trebuie și ceva în plus: telefoane noi, laptopuri, alimentatoare electrice, cartele SIM, tot felul de decodoare digitale. Plus un teanc de vize pentru peste 40 de țări. Le-a pregătit pașapoarte false, bani și

cecuri de călătorie. Truse medicale, mănuși, haine și veste antiglonț. Dispozitive de urmărire și aparate de emisie-recepție. Pistoale Browning și mitraliere M4 prevăzute cu lansatoare de grenade M203. Ba chiar și două pistoale speciale, confecționate integral din ceramică și plastic, care nu pot fi detectate de dispozitivele imagistice de la punctele de control. Ce a făcut să obțină toate astea de la Forțele Speciale Americane probabil e o adevărată odisee.

— Ți-ai făcut un rost de invidiat, Renzo, spune Jago, studiind unul dintre pistoalele ceramice. O să le spun părinților mei că au făcut o investiție bună.

— Extraordinar, admite Sarah, uitându-se în jur.

E impresionată. Nicăieri în lume nu există un fost Jucător cahokian cu un astfel de arsenal. Alianța cu Jago a fost o decizie înțeleaptă.

— Și încă nu v-am arătat partea cea mai bună, spune Renzo.

La prima vedere, partea cea mai bună pare să fie o rablă de Peugeot 307 din 2003. E vopsită în azuriu și are pictată pe capotă o floare mare, iar de oglinda retrovizoare dinăuntru atârnă talismane și brelocuri de hipioți. Are garda joasă, tapițeria zdrențuită și aripa din dreapta boțită. În unele locuri caroseria a început să ruginească, iar pe lunetă se vede un păienjeniș de crăpături cam cât o palmă.

— Conduci mașina asta în Mosul? întreabă Jago sceptic. Cu floarea asta pe capotă?

Renzo mângâie afectuos capota:

— Floarea asta e un fel de amuletă, care îi face pe oameni să se gândească: „Ăsta e prea prost ca să aibă ceva de ascuns”.

— Înțeleg, îi zâmbește Sarah.

— Păi, și care-i șmecheria? Pare o rablă, spune Jago.

— Lucrez la mititica asta de luni întregi, răspunde Renzo ofensat. Nu-i o rablă.

Îndoiturile, explică el, sunt făcute ca să inducă în eroare. Șasiul este reconstruit și e mai bun decât cel original. Motorul are 487 de cai-putere față de cei 108 din fabrică. Toată caroseria e blindată, iar partea de dedesubt e protejată de un scut împotriva exploziilor. Sistemele electronice sunt imune la armele cu impulsuri electromagnetice. Are 15 compartimente secrete, dintre care unul e suficient de mare cât să adăpostească un om. Plăcile de înmatriculare sunt acoperite cu

un strat special de cerneală electronică, ce permite schimbarea numerelor la comandă. Are numere pentru Irak, Grecia, Italia, Lichtenstein, Austria, Franța și Israel. Și floarea e făcută tot din cerneală electronică și poate fi schimbată într-o stea, o semilună, semnul păcii sau o țestoasă, ori poate fi făcută să dispară. Toate sistemele mașinii sunt controlate de un computer ultraperformant, cu microcircuite rapide și conexiune criptată prin satelit.

— Mai am un pic de lucru la parbriz, spune Renzo cu respirația tăiată, epuizat de enumerare. Când o să fie gata, o să aibă un afișaj digital pe care pot fi consultate hărți, informații despre trafic, tot ce vreți. Ah, și sistem cu infraroșii pentru vederea pe timpul nopții.

— Și mașina asta e pentru mine? întreabă Jago, nevenindu-i să creadă ce noroc are, apoi se uită la Sarah: Pentru noi?

Renzo confirmă:

— Nu mă încântă deloc povestea asta cu Jocul Final. Speram să înceapă după moartea mea. Sunt bogat, am o viață bună, oftează Renzo necăjit, iar lui Sarah îi vine să râdă. Măcar atât pot să fac și eu pentru Jucătorul din seminția mea. Ajută-l pe Renzo să rămână în viață. Sunt mândru să-ți ofer mașina asta.

Jago îi strânge mâna lui Renzo:

— Sunt mândru s-o primesc, frate.

La cină mănâncă miel la grătar cu garnitură de orez și frunze de mentă, iar ca desert, smochine zemoase și dulci. Apoi beau ceai și discută despre cum vor ajunge în Italia – vor pleca cu Peugeotul și vor traversa Turcia, Bulgaria, Serbia, Croația și Slovenia. Un drum de 2.341,74 mile.

După masă, încearcă să se relaxeze. Renzo stă în Peugeot, pe scaunul pasagerului, și face teste. Jago se uită la Al Jazeera fără sonor, tolănit pe o canapea de piele, iar Sarah stă aplecată deasupra unei hărți a lumii de mari dimensiuni, așezând piulițe argintii în diferite locuri. Unele sunt plasate în locuri surprinzătoare: un punct din sud-vestul Siberiei, unul lângă insulele Ryukyu din Japonia, un altul pe coasta Africii de Sud. Altele sunt în locuri previzibile: piramidele din Giza, Machu Picchu, Stonehenge. Dar e marcat și un punct care nu e nici previzibil, nici tocmai surprinzător, și care este destul de aproape de Mosul.

Sarah se apleacă mai mult deasupra hărții.

Pune mâna pe un mic laptop și introduce niște numere într-un motor de căutare.

Rezultatele apar imediat.

— A auzit vreunul dintre voi de Göbekli Tepe din Turcia? întreabă Sarah.

Cuvântul *Göbekli* îi este familiar lui Sarah – în cahokiana veche înseamnă „deal cu vârf rotunjit” și de obicei desemnează un tumul. Însă habar n-are ce semnificație ar putea avea în legătură cu un loc din sudul Turciei.

— Nu, răspunde Jago de pe canapea.

— Göbekli Tepe? Bineînțeles! strigă Renzo din mașină.

— Ce e?

— Un complex arheologic din Turcia. Nu foarte departe de Mosul. Nimeni nu știe cine și cum l-a construit. Descoperirea lui i-a obligat pe istorici să-și revizuiască ipotezele despre când au început oamenii să construiască orașe și să se închine în temple, despre cui și de ce se închinau și alte chestii mărunte de genul ăsta…

Jago se ridică în capul oaselor:

— Deci chestii care țin de Jocul Final.

— Exact, răspunde Renzo, ieșind din mașină.

Sarah pune coatele pe masă, uitându-se la porțiunea maronie din jurul piuliței.

— Crezi că ar trebui să mergem acolo? întreabă Jago.

Sarah stă pe gânduri, iar Renzo se șterge pe mâini cu o cârpă și se apropie de televizor.

— Nu știu, spune Sarah în cele din urmă. Lucrul cel mai important e să-l vizităm pe Musterion în Italia.

— De acord, spune Jago.

Renzo face semn cu mâna spre ecran:

— Dă te rog mai tare.

Jago ia telecomanda și apasă pe un buton. Renzo se apropie mai mult de televizor și le traduce din arabă:

— Accident aviatic. Cursa comercială 832 a Qatar Airways, de la Changzhou la Dubai.

— Unde s-a prăbușit? întreabă Sarah.

— În Marea Arabiei.

— Supraviețuitori? intervine Jago.

— Posibil. Autoritățile au receptat semnalul unui dispozitiv de localizare. O echipă de salvare din Oman deja a pornit într-acolo.

Până acum n-au primit niciun alt semnal de la fața locului. O să afle care e situația abia când o să ajungă acolo.

— Changzhou, spune cahokiana cu glas scăzut.

— Crezi că era vreun Jucător printre pasageri?

— Probabil. Ba chiar e posibil ca tocmai de-aia să se fi prăbușit, adaugă Sarah. N-ar fi cel mai rău lucru din lume dacă am scăpat de câțiva Jucători, nu-i așa?

— Ai dreptate, răspunde Jago, tolănindu-se la loc pe canapea. Apoi oprește iarăși sonorul, iar Renzo se întoarce în mașină și își reia lucru.

— Încă două zile și mititica o să fie numai bună de drum, spune el.

Chiar în clipa aceea lui Sarah îi sună telefonul prin satelit. Îl scoate din rucsac și, văzând că e apelată de pe un alt telefon prin satelit, respinge apelul. O parte din ea speră că e Christopher. N-a răspuns la niciunul dintre apelurile lui – nu vrea să se întoarcă în trecut –, dar îi place să știe că o caută. Poate suna egoist, dar o bucură că încă se gândește la ea.

— Cine era? întreabă Jago.

— Nu știu, spune Sarah. O fi încercând An Liu să ne localizeze. Trebuie să scăpăm de telefonul ăsta, Feo.

— Lăsați-l aici, îi propune Renzo. Dacă vreți, îi șterg memoria și îl setez să redirecționeze apelurile către noile voastre telefoane – vă asigur că n-o să vă mai poată localiza nimeni.

— Mersi, ar fi excelent, spune Sarah, întorcându-se la hartă.

Jago s-a întins pe canapea și a închis ochii, iar Renzo își face de lucru cu niște fire de cupru.

Sarah îi aruncă o privire lui Jago. Arată bine întins pe canapea. E liniștit. Și dintr-odată îi vine să se întindă lângă el. Nu vrea să fie singură. Nu dacă mai e o șansă să se apropie de cineva, cât timp lumea încă pare normală, deși nu e deloc așa.

Zâmbește ca pentru sine și întoarce privirea spre hartă. După câteva minute, se uită din nou la Jago. În continuare arată bine și e liniștit. Iar impulsul de a i se alătura n-a părăsit-o, așa că Sarah lasă reținerile deoparte, se apropie de canapea și se întinde lângă el, simțindu-i imediat căldura.

E bine. Atât de bine.

Nimeni de pe Pământ nu știe ce înseamnă cu adevărat:

Piramidele din Giza,
Liniile Nazca,
Moaii din Insula Paștelui,
Stonehenge,
Sfinxul,
Machu Picchu,
Göbekli Tepe,
Menhirii din Carnac,
Aramu Muru,
Ziguratul din Ur,
Teotihuacanul,
Angkor Wat,
Pumapunku,
Armata de Teracotă,
Piramidele din Meroe,
Sacsayhuamán,
Anta Grande de Zambujeiro.

Nimeni de pe Pământ nu știe.
Dar *cineva, ceva, undeva* știe…

Christopher Vanderkamp, Kala Mozami

BARCĂ DE SALVARE, OCEANUL INDIAN, ~ 120 DE KILOMETRI DE COASTA OMANULUI

Christopher stă ghemuit într-un colț al bărcii. Mama și fiica ei au adormit. Și pe Kala a furat-o somnul. Oceanul e calm. Cerul întunecat e plin de stele. Nu a văzut niciodată atâtea stele, nici măcar când mergea cu cortul în Nebraska.

Se uită la ceas. Avionul s-a prăbușit în urmă cu 4,5 ore. Dispozitivul de localizare e pornit. Kala nu vrea să folosească telefonul prin satelit ca să sune după ajutor. A spus că vor suna doar dacă nu apare niciun echipaj de salvare până la răsărit. Până atunci, dispozitivul de localizare e singura lor speranță. Acum, după ce avionul s-a scufundat, nu se poate gândi la altceva decât la prăbușire. În timp real nu i s-a părut atât de rău, dar acum, că totul a trecut, i se pare o experiență copleșitoare și paralizantă.

A supraviețuit prăbușirii unui avion.

O prăbușire al dracului de înfiorătoare.

Vrea s-o vadă pe Sarah, are nevoie de ea. Vrea s-o atingă. Are nevoie s-o atingă. Întoarce capul. Rucsacul Kalei, în care se află telefonul, e la o lungime de braț. Se uită la Kala. Fata care a sărit din pagodă și a ajuns teafără jos. Fata care a reușit cumva să-l dezarmeze pe agentul aerian trimis s-o aresteze. Înainte să coboare din avion, Christopher a apucat să vadă fața polițistului. Avea o rană de glonț. De asta murise. Fusese împușcat în ochi de la foarte mică distanță.

Deci Kala are un pistol.

Însă acum doarme dusă, ca și când nimic nu s-a fi întâmplat, ca și când n-ar fi ucis un om și n-ar fi fost martoră la moartea câtorva zeci de pasageri. Când Sarah i-a povestit despre Jocul Final, despre Jucători și despre antrenamentul pe care îl făcuseră, totul i s-a părut ireal. Acum, că știe ce înseamnă Jocul Final și a văzut ce pot face Jucătorii, i se pare prea real. Oare și

Sarah ar fi împușcat agentul în ochi? Și ea ar fi dezlegat barca de salvare înainte ca alți supraviețuitori să poată urca în ea? Christopher se îndoiește.

Are nevoie să audă vocea lui Sarah.

Să stea de vorbă cu ea.

Să se asigure că e teafără.

Întinde mâna după rucsacul Kalei și îl târăște ușor pe podeaua de cauciuc a bărcii. Îi desface fermoarul cu grijă și scoate telefonul. Apasă pe butonul de pornire și îl lipește de piept, ca să-i acopere difuzorul. Așteaptă un pic, apoi se uită la el: ecranul verde s-a aprins. Oprește sonorul tastelor și formează numărul; telefonul sună o dată, de două ori, de trei ori, apoi îi răspunde mesageria vocală.

Așteaptă bipul, apoi șoptește în microfon:

— Sarah. Sunt eu, Sarah. Nu știu ce să spun… Te-am… Te-am urmărit. A fost o prostie, dar te-am urmărit. Te iubesc, Sarah. Am fost la pagodă, dar nu te-am văzut, așa că am urmărit pe altcineva, o altă Jucătoare. Kala nu-știu-cum. Doamne, fata asta e… nici nu știu cum e… Dar nu e ca tine.

Se aud pârâituri și linia se întrerupe. Christopher se uită la tastatură. Să sune din nou? Poate de data asta îi răspunde. Dar nu vrea să-l surprindă Kala. Deci mai bine nu. Închide telefonul. Îl pune la loc în rucsac fără să facă niciun zgomot. Se întinde pe spate și expiră. Simte apa oceanului cu spatele, cu umerii și cu fundul. E ca o saltea cu apă, doar că pare însuflețită.

Sunt atât de multe stele. Atât de multe.

La dracu’, s-a prăbușit cu un avion.

Atât de multe stele.

Atât de mulți morți.

Prăbușirea… oceanul… pistolul… Sarah… stelele.

Somn.

Se trezește brusc. Încă e întuneric, iar stelele strălucesc precum beteala. Simte o durere în coaste și o vede pe Kala aplecată deasupra lui.

— De ce m-ai lovit cu piciorul? spune el, frecându-se la ochi și încercând să ridice în capul oaselor.

— De ce ai sunat-o? întreabă ea apăsat, agitând telefonul ca pe o armă.

Christopher se uită în barcă, iar în clipa următoare se schimonosește la față și se trage imediat în cealaltă parte a bărcii.

Nu le mai vede pe mamă și fetiță.

Au dispărut.

Se uită la fața umbrită a Kalei.

— Unde sunt? întreabă el cu spaimă în glas.

— Le-am lăsat să plece.

— Ce?

— Nu sunt aici.

— Le-ai omorât?

— Uită de ele. Erau fantome. Cu toții sunteți niște fantome. Dacă le mai pomenești vreodată – de față cu mine sau cu oricine altcineva –, o să te duci după ele în iad.

— Le-ai omorât, repetă el.

Kala se năpustește spre el și, cât ai clipi, îi înhață mărul lui Adam între degetul mare și arătător:

— Vorbesc serios, Christopher Vanderkamp.

Christopher nu mai poate vorbi și face ochii mari.

— M-am uitat în pașaportul tău, continuă ea. Ești din Omaha. La fel ca ea. Acum spune-mi de ce ai sunat-o pe cahokiană. Și ține minte: nu le mai pomeni pe cele două.

Îi dă drumul la beregată și se ridică în picioare. Christopher tușește. De ce le-a omorât? Și cum? Le-a înecat? Le-a rupt gâtul? Le-a sufocat? Pe cine a omorât mai întâi, pe mamă sau pe fiică?

I se strânge stomacul și se străduiește să-și stăpânească groaza.

— Cahokiana! strigă Kala.

— Su... sunt... iubitul ei.

Kala izbucnește în râs și înclină capul într-o parte. Christopher vede pistolul din mâna ei. Oare le-a împușcat? Nu. Ar fi auzit.

Dintr-odată aude zgomotul difuz și îndepărtat al unei elice de elicopter. Echipa de salvare se apropie.

— O minunată poveste de dragoste, care îi poartă pe îndrăgostiți la capătul lumii, exclamă Kala cu ochi strălucitori. Ce caraghios! Și ce nume ai! „Purtătorul lui Hristos.”[111] O glumă proastă.

---

[111] Aluzie la etimologia prenumelui Christopher (N.t.).

Zgomotul elicopterului crește. Kala se uită spre orizont, dar încă nu-l vede.

— Ascultă-mă cu atenție, Christopher. Începând de-acum ești iubitul meu. Iar pe mine mă cheamă Jane Mathews.

În timp ce vorbește, accentul i se schimbă, devenind american, cu inflexiuni sudice, ca și când ar fi din Oklahoma sau din vestul statului Arkansas.

— Vor fi niște probleme, pentru că acest nume nu figurează pe lista pasagerilor. Dar cei din elicopter n-au de unde să știe. Tu o să-mi confirmi identitatea. Ne-am cunoscut acum trei zile în Xi'an și ne-am îndrăgostit. Începând de atunci, am petrecut împreună fiecare clipă. *Fiecare clipă.* La fel ca mulți alții, suntem și noi obsedați de meteoriți. Și mergem la Al Ain să vedem craterul. Pe fesa stângă am un semn din naștere în formă de aripioară de rechin. Tu ai vreun semn din naștere?

— Am o aluniță pe partea din spate a genunchiului.

— Care dintre ei?

— Stângul.

— Dacă minți, te omor.

— Nu mint.

— În regulă. Vom ajunge la Dubai, așa cum era plănuit. Iar după ce scăpăm de autorități, ne continuăm călătoria spre Turcia.

Spre vest apare lumina unui reflector.

— Poți să repeți tot ce-am zis?

Christopher repetă, iar ea îl corectează doar când vine vorba de semnul din naștere: e pe fesa stângă, nu pe dreapta.

— Și prăbușirea avionului? întreabă el.

— Ce-i cu ea? Pur și simplu s-a întâmplat. Noi suntem singurii supraviețuitori. Noi doi am fost azvârliți în partea din spate a avionului. Dintre toți pasagerii, am fost singurii care nu și-au pierdut cunoștința. Am reușit să scăpăm, iar avionul s-a prăbușit.

— Și pistolul?

Kala îl aruncă în apă:

— Christopher, n-am nevoie de pistol ca să te omor.

Lui Christopher îi trece prin minte să se năpustească spre ea și s-o împingă în apă, dar a văzut cât de rapidă este.

— Nu-ți încerca norocul, spune Kala, ca și când i-ar fi citit gândurile. Mâinile mele sunt mai rapide decât creierul tău. Ține

minte, Jane Mathews. Suntem împreună. Suntem îndrăgostiți. Al Ain. Semnul în formă de aripioară de rechin.

— Mda, am înțe…

Dar, înainte să termine, mai iute decât un fotbalist pornit pe contraatac, Kala se năpustește spre el. Două lovituri rapide în mandibulă și Christopher își pierde cunoștința.

Chiyoko Takeda

AUTOCAR DE LA KAYSERI SPRE URFA, AUTOSTRADA E90, TURCIA

Chiyoko merge spre sud într-un autocar pentru turiști cu destinația Urfa. Nu voia să meargă în Irak și a presupus că Sarah și Jago oricum aveau să rămână acolo doar o scurtă vreme.

Dar au rămas în Irak mai mult decât se aștepta.

Cipul înfipt în cicatricea de pe gâtul lui Jago Tlaloc abia dacă s-a mișcat în ultimele 48 de ore. Și totuși, *s-a* mișcat. Deci *e* în viață. Sau, dacă a murit, a fost mutat dintr-un loc în altul.

Hotărăște că, dacă olmecul și cahokiana nu pornesc la drum în următoarele 48 de ore, va fura o mașină și se va duce la punctul de trecere a frontierei de la Ibrahim Khalil și va aștepta acolo. Dacă cei doi nu se vor mișca nici după 12 ore de așteptare la graniță, va intra în Irak și îi va căuta.

Chiyoko se uită pe fereastră la dealurile cafenii din centrul Turciei, care i se perindă prin fața ochilor ca o procesiune. E o țară frumoasă. Aridă și, în același timp, îmbelșugată. Oamenii cu care a avut de-a face până acum au fost amabili, iar dulciurile din Kayseri i s-au părut delicioase.

Închide ochii și se gândește la An. Jucătorul Shang i-a trimis un e-mail criptat cu un link către un site. Site-ul avea fundal negru și scris alb. Singurul mesaj era: *Nu există judecată.* Sub el scria: *ZIP ICE.* Iar dedesubt era un link: 驚

Când a dat clic pe el, s-a descărcat un fișier pe care l-a copiat pe cinci stickuri USB. Pe unul dintre ele îl are la ea tot timpul.

După ce a descărcat fișierul, site-ul s-a autodistrus.

Acum, An e parte din ea.

La bine și la rău.

Baitsakhan

RAHATLIK KONUK EVI, URFA, TURCIA

Baitsakhan scapără un băț de chibrit, frecându-l de perete, și își aprinde o țigară rulată de el. Printr-un binoclu puternic montat pe un trepied, Jalair se uită spre un mic hotel de la marginea estică a orașului Urfa. Cei doi se află pe un acoperiș pe care e amenajată o grădină: caprifoi, rozmarin, o jacaranda[112] pitică, zorele și vrejuri întortocheate de viță-de-vie, pline de struguri verzi. Baitsakhan smulge o zorea violet și o strivește între degete. Scuipă câteva fire de tutun pe acoperișul vopsit în alb, apoi aruncă floarea și o calcă.

— Vezi ceva?

Jalair clatină din cap:

— Nu.

Cei doi se află în Turcia de 2,45 zile, urmărindu-l pe nabateanul rănit.

— Unde naiba o fi?

— Habar n-am.

— Dacă i-am fi avut lângă noi pe Bat și Bold, ne-ar fi fost mult mai ușor, mormăie Baitsakhan.

— Ți-am zis că ar fi fost mai bine s-o urmărim pe nenorocita aia de harrapică, spune Jalair.

Baitsakhan clatină din cap:

— Scopul nostru nu e să ne răzbunăm, Jalair. Până la urmă o să primească ce merită. Toți o să primească ce merită.

Jalair știe că Baitsakhan are dreptate. Mijește ochii și apucă binoclul:

— Stai. Cred că… Da, el e.

Baitsakhan se ridică în picioare:

— Dă-te la o parte.

Trage din țigară și se apleacă în față, ținând fumul în piept.

---

[112] Arbore tropical, cu flori tubulare de culoare albastră (N.t.).

Se uită la un alt acoperiș, aflat la 95 de metri distanță. Maccabee Adlai e singur și stă cu spatele la ei. Se uită peste umăr, chiar în direcția lui Baitsakhan, dar nu e o privire scrutătoare. Nabateanul pur și simplu admiră apusul. Habar n-are ce îl așteaptă.

Baitsakhan și Jalair știu că Maccabee e în Urfa de trei zile. A zburat până aici cu un pașaport neozeelandez. Stă în acel mic hotel de când a sosit. A închiriat toate camerele și l-a plătit pe proprietar să nu-și bage nasul în treburile lui. S-a dus la piața veche de două ori și a vizitat 18 moschei și o bibliotecă. A intrat în 19 săli de internet și a cumpărat o berlină Audi de la un vânzător privat și ar fi putut să cumpere încă o mașină cu banii pe care i-a cheltuit pe haine. E singur și nu pare să țină legătura cu cineva.

Baitsakhan nu e singur.

Neamul lui, membrii seminției sale întotdeauna au vânat în mici grupuri.

Se îndepărtează de binoclu. Îi întinde țigara lui Jalair, ia de jos un arc ultramodern cu lunetă și pune o săgeată în coardă. Ridică arcul, trage de coardă și se uită prin lunetă. Vede spatele lui Maccabee. Ridică mâna ușor. Îi vede gâtul. Ridică încă puțin mâna. Capul.

— Suhkbataar n-ar fi încântat, dar prefer genul ăsta de arc celor tradiționale, spune Baitsakhan.

Jalair tace. Baitsakhan coboară arcul și slăbește coarda.

— În noaptea asta atacăm, adaugă el. Îi aflăm indiciul, îl omorâm și mergem mai departe.

Jalair îl aprobă și trage un fum din țigară:

— Bine. Vreau să omor ceva. Orice moarte e mai bună decât niciuna.

Un stol de porumbei explodează deasupra lor, ridicându-se de pe o clădire alăturată. Soarele apune și chemările la rugăciune răsună deasupra orașului străvechi.

— Da, frate. Orice moarte e bună.

Kala Mozami, Christopher Vanderkamp

HOTELUL INTERCONTINENTAL, CAMERA 260, FESTIVAL CITY, DUBAI

Christopher doarme pe patul din dormitor, iar Kala se uită la el din camera de zi. Au scăpat de întrebările autorităților, de hârțogăraie și de reporteri. Kala nu a apărut la televizor, nici în ziare, nici pe internet, iar Christopher a fost filmat doar o secundă, cu o haină aruncată pe umeri, când au fost scoși dintr-un SUV și duși în grabă într-o clădire.

Au fost intervievați de reprezentații companiei aeriene, de anchetatori și de procurori. Așa cum ar fi făcut o persoană nevinovată, Kala nu a încercat să explice absența numelui Jane Mathews din lista de pasageri, dar cum altfel ar fi putut ajunge pe o barcă în mijlocul oceanului, dacă n-ar fi fost îmbarcată în acel avion? Accentul american și alibiul oferit de Christopher au fost dovezi suficiente că nu era persoana pe care agentul Singh primise ordin s-o aresteze. Absența numelui ei era o simplă omisiune. Toată lumea a presupus că Mozami a murit odată cu ceilalți 275 de pasageri și membri ai echipajului.

Fiți binecuvântați.

Kala și Christopher sunt cazați într-un turn de sticlă – hotelul Intercontinental din Dubai. Apartamentul le-a fost plătit de Qatar Airways. Ca să păstreze aparențele s-au cazat împreună. Christopher e întins pe pat cu fața în sus și cu un cearșaf moale tras până la bărbie. A relatat prăbușirea de nenumărate ori în fața autorităților, fără să modifice niciun detaliu al poveștii. A fost convingător, și o știe. De fiecare dată a omis să vorbească despre mamă și fiica ei. Care muriseră. Fuseseră omorâte. Iar acum pluteau în adâncul locului lor de veci.

Kala se duce în dormitor, oprindu-se în fața unei ferestre uriașe. Christopher se trezește, se ridică în capul oaselor și se uită la ea. Dincolo de geam se vede deșertul nesfârșit, iar în depărtare se întrezărește zidul roșiatic al unei furtuni de nisip.

Kala privește spre orizont, amintindu-și poveștile de demult. Cele despre furtunile din vremurile de dinainte de istorie. Furtunile pe care Annunaki le foloseau ca să-și camufleze navele și să nu se vadă câți erau. În cele din urmă, furtunile violente au ajuns ele însele să fie considerate zei. Zei fără milă, care ascund, șfichiuiesc și orbesc.

Eu sunt furtuna, își spune în sinea ei. *Coborâtă din vremurile dinainte de istorie, învățată să ascundă, să șfichiuiască și să orbească.*

Fără milă.

Kala se întoarce spre el:

— Te-ai descurcat foarte bine, Christopher Vanderkamp. Acum putem să plecăm în Turcia, așa cum am plănuit.

Christopher tace.

— Ți-aș mulțumi, dacă aș ști că ar însemna ceva pentru tine. Christopher tace. Am s-o fac oricum. Mulțumesc.

Dar el nu vrea să stea de vorbă cu această criminală. După ce au ajuns în Dubai, au fost abordați de o mulțime de reporteri care voiau să scrie aceeași poveste despre tinerii îndrăgostiți care au supraviețuit unei tragedii. Tinerii îndrăgostiți… Îi vine să vomite. În schimb Kala a părut încântată de atenția primită în ultimele două zile. Știe că în scurtă vreme va dispărea din nou și se va întoarce la Jocul Final.

Și Christopher se întreabă ce se va întâmpla cu el atunci.

N-a reușit să alunge amintirea mamei și fiicei. Supraviețuiseră miraculos prăbușirii unui avion, ce motiv avusese Kala să le omoare? Și, deși nu vrea să stea de vorbă cu ea, Christopher nu se poate abține:

— De ce le-ai omorât?

— Le-am făcut o favoare.

— Mie de ce nu mi-ai făcut o favoare?

Kala se apropie de el:

— Din cauza cahokienei. E adversara mea. Unul dintre cei zece adversari rămași în viață, dacă n-o mai fi murit cineva între timp. Am de gând să te folosesc ca să ajung la ea.

— Atunci am să te folosesc și eu pe *tine* ca să ajung la ea, spune el sfidător.

Sumeriana râde.

— Ce-i așa amuzant? întreabă el.

— Ce ți-a spus iubițica ta?

— Că sunteți doisprezece. Și că luați parte la chestia asta psihotică numită Jocul Final, care are drept miză soarta lumii.

— Nu, Christopher, nu soarta lumii, zâmbește ea trist. Lumea e deja moartă.

Christopher se uită în jur:

— Mie mi se pare destul de vie.

— Nu ți-a spus tot, continuă Kala cu un aer meditativ, strângându-și buza de jos între degetul mare și arătător. Poate că nici eu n-ar trebui să-ți spun. Ar fi ca și când ai încerca să explici trigonometria unui câine. Pierdere de vreme. Cahokienei îi e milă de tine, de iubitul ei frumușel din liceu, așa că la despărțire te-a lăsat în ignoranță.

— Îhî, sunt un ignorant. Poate tocmai de-aia mi-a fost atât de ușor să te urmăresc.

Kala se zbârlește. Îi e rușine că a fost urmărită de cineva care nici măcar nu e Jucător și dă vina pe indiciu pentru asta. Se apropie și mai mult de pat.

— Dar mie nu mi-e milă de tine, Christopher. Pentru mine nu ești decât o monedă de schimb. Așa că am să-ți spun adevărul.

Mai face un pas spre el:

— Tot ce crezi că știi despre lume e o minciună. Nu ne tragem din primate. N-a fost nicio selecție naturală, ci una cât se poate de intenționată. Annunaki ne-au creat să fim sclavii lor și ne-au oferit instrumentele pentru a construi lumea așa cum e astăzi. Și această selecție se repetă. Iubițica ta, eu și ceilalți nu luptăm pentru soarta lumii. Luptăm ca să fim selectați. Ca să fim preferații zeilor.

Christopher se uită țintă la ea. Kala nu e sigură că a înțeles ce i-a spus și nici nu-i pasă. Acum a ajuns chiar lângă pat.

— Stai liniștit, tu n-o să fii ales, îi spune ea.

Apoi, înainte ca el să poată clipi, îl lovește fulgerător, apăsându-i un punct sensibil din spatele urechii. Christopher își pierde cunoștința imediat.

Eu sunt furtuna.

Se uită zâmbind ironic la tânărul inconștient, apoi îi întoarce spatele. Se apropie de birou și își ia telefonul prin satelit. Ultima oară l-a deschis când era în barcă. Intră în lista de apeluri și selectează numărul format de Christopher. Apasă tasta de apel.

Dar telefonul nu sună. Se aude un mesaj de întâmpinare urmat de un bip.

— Soră cahokiană, aici e Kala Mozami, sora ta sumeriană, Jucătoarea seminției 89. Îmi pare rău că trebuie să fac asta, dar Jocul Final a început, spune Kala pe un ton mieros, sperând că scuzele sale îi vor îndulci cererea și o vor îmbuna pe Sarah. Am ceva care îți aparține. Un tânăr pe nume Christopher. Nu eu l-am căutat, ci el m-a găsit. Vrea să ajungă la tine. Am să ți-l dau. Dar vreau în schimb ce ai primit de la Annunaki, adică de la kepler 22b. Dacă ești de acord cu schimbul, poți să mă suni pe numărul ăsta. Dacă nu, fii sigură că am să mă descotorosesc de el. În ciuda părerii bune pe care o are despre el, e o povară prea mare ca să-l păstrez multă vreme. Sper că ești teafără. Și sper să primesc un răspuns de la tine cât mai repede. *Bedrood*[113], soră Sarah, pe curând!

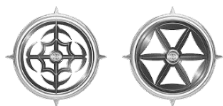
Apoi pune telefonul la încărcat și se asigură că soneria e pornită. Nu vrea să rateze apelul lui Sarah.

Și nici Christopher n-ar vrea să-l rateze.

[113] În persană, în original „La revedere” (N.t.).

Baitsakhan, Maccabee Adlai

ASLAN KONUK EVI, URFA, TURCIA

Baitsakhan și Jalair se furișează pe acoperișuri, fără să facă aproape niciun zgomot. Spre est, luna în ultimul pătrar s-a ridicat la 21 de grade deasupra orizontului. Poartă mănuși groase ca să nu se taie în cioburile de sticlă înfipte în partea de sus a parapetelor. Sunt incredibil de agili și rapizi. Dacă i-ar zări cineva, ar dispărea înainte să poată fi văzuți a doua oară.

Jalair cară arcul ultramodern și câteva săgeți. Baitsakhan are într-un toc de la brâu un pistol tactic USP Heckler & Koch cu amortizor, iar în mâna dreaptă ține un pumnal mongol cu lama ondulată. În noaptea asta vor și își doresc să ucidă. Amândoi sunt nerăbdători.

Încă două acoperișuri de traversat, încă unul.

Niciunul.

Au ajuns pe acoperișul micului hotel. Jalair consultă dispozitivul de localizare de la mână, al cărui ecran afișează tridimensional poziția lui Maccabee. Înalță pumnul, ridică un deget, apoi îl strânge la loc și se apropie de ușa acoperișului, încuiată.

Jalair scoate din mânecă un șperaclu și o pensetă specială. Le vâră în încuietoare, închide ochii și le răsucește ușor, iar în cele din urmă deschide ușa.

Dau peste o scară întunecată. Pe holul unuia dintre etaje e aprins un bec. Jalair intră și coboară treptele. Pune o săgeată în arc. Se uită pe ecranul de la mână. Trebuie să coboare două etaje ca să dea de Maccabee.

La ultimul etaj e o sigură cameră. Coboară. La următorul sunt două camere. Toate cele trei camere sunt goale și au ușile deschise. Cei doi coboară și ajung pe un palier cu două camere. O ușă e deschisă, cealaltă închisă. Sting lumina din hol.

Dar tot mai vine lumină de la parter, așa că nu e complet întuneric. Baitsakhan scoate pistolul din toc și pășește în față.

Face semn cu mâna spre pieptul lui, apoi spre Jalair, apoi spre locul unde stă acesta. Vrea ca fratele lui să rămână pe loc. Baitsakhan e Jucătorul și va face totul singur.

Jalair aprobă și se dă la o parte.

Baitsakhan pune mâna pe clanță și încearcă ușa. E descuiată. O deschide suficient cât să se strecoare înăuntru. Încăperea e învăluită în lumina difuză care vine de la stâlpii de iluminat. Baitsakhan vede o masă, un scaun și o servietă. Pe valiză e un pistol Sig Sauer de 9 mm. Într-un colț e un pat. Iar pe pat e întins nabateanul. Care doarme – doarme ca un prost.

Pistolul lui Baitsakhan are pe țeavă un cartuș exploziv care va reteza picioarele lui Maccabee. Spre deosebire de harrapică, nabateanul nu va mai putea fugi. Îi vor bandaja cioturile picioarelor sau îi vor cauteriza rănile. Jalair îi va face o injecție cu pentotal de sodiu[114], apoi îi vor pune câteva întrebări. După ce vor obține de la el ce vor, ce îi trebuie lui Baitsakhan, îl vor omorî.

Ridică pistolul și apasă pe trăgaci.

Dar Maccabee se rostogolește pe podea, și salteaua explodează într-un nor de fulgi. Baitsakhan coboară pistolul și trage din nou, însă nabateanul se repede la el, ținând în mâini o carte cu coperte groase. Glonțul străpunge cartea, rupând-o în două. Maccabee prinde încheietura lui Baitsakhan între cele două jumătăți – ca într-o menghină –, apoi își răsucește brusc mâinile, iar pistolul cade pe podea.

Nabateanul îndepărtează arma cu o lovitură de picior, iar Baitsakhan dă să-l înjunghie cu pumnalul ondulat, însă Maccabee se eschivează.

— Căcat cu ochi! mârâie Maccabee.

Jalair intră în cameră cu arcul ridicat. Nabateanul zărește vârful argintiu al săgeții și se izbește cu spatele de ușă, rupând săgeata și izbindu-l în față pe Jalair. În clipa următoare, închide ușa și o blochează cu o bară, lăsându-l pe Jalair afară.

Baitsakhan se repede la el cu pumnalul, dar nabateanul sare, se agață de o grindă și ridică picioarele chiar înainte ca tăișul să spintece locul unde stătea cu o clipă mai devreme. Maccabee izbește cu tălpile umerii lui Baitsakhan, care atenuează lovitura prăbușindu-se pe podea. Nabateanul se leagănă deasupra lui și aterizează lângă masă. Înhață pistolul și se răsucește pe călcâie.

[114] Sedativ numit și „serul adevărului”, folosit în timpul interogatoriilor (N.t.).

Trage de trei ori, dar Jucătorul Donghu se ferește, sărind când în stânga, când în dreapta. Maccabee trage încă un foc, iar glonțul zgârie urechea lui Baitsakhan, smulgându-i o bucățică din lob.

Amândurora la țiuie urechile, mai ales lui Maccabee, din cauza timpanului spart. Donghul îl izbește cu călcâiul peste picior, iar nabateanul coboară capul ca să-i strivească nasul. Însă Baitsakhan deja a ridicat capul să-l lovească în mandibulă.

Capetele li se ciocnesc cu o pârâitură puternică.

Preț de o clipă, sunt amândoi amețiți.

— Căcat! strigă și unul, și celălalt.

Baitsakhan se ridică imediat în picioare, cu pumnalul strălucind în lumina difuză. Maccabee înhață servieta de pe masă și o ridică rapid ca pe un scut. Donghul lovește cu pumnalul, iar nabateanul parează. Baitsakhan ridică mâna și lovește încă o dată, înfigând lama în servietă. Răsucește pumnalul și smulge servieta din mâinile lui Maccabee, aruncând-o pe podea.

Rămân nemișcați o clipă, măsurându-se din priviri. În tăcerea care s-a lăsat în cameră se aude zbârnâitul unui arc, urmat de bufnitura unui trup prăbușit pe podea. Jalair a omorât pe cineva. Baitsakhan și Maccabee întreabă în același timp:

— Poliția?

Nu, polițiștii ar fi făcut mai multă gălăgie. Probabil proprietarul hotelului.

Dar nu este decât un scurt repaus. Cei doi Jucători se reped unul spre altul, fiecare vrând ca celălalt să creadă că e neînarmat.

Al meu e, își spune Maccabee în sinea lui, cu inelul de la degetul cel mic desfăcut și cu acul scos.

Al meu e, își spune Baitsakhan în sinea lui, scoțând un brici lung cu lama călită dintr-o mănușă specială, pe care Maccabee n-a observat-o în vălmășagul încăierării.

Se înhață unul pe celălalt, dar niciunul nu izbutește să dea lovitura de grație. Și totuși, fiecare a reușit să-și atingă adversarul: acul e pe obrazul lui Baitsakhan, iar briciul pe jugulara lui Maccabee. Fiecare simte răceala metalului – înțepătura acului și tăietura fină a briciului – și își dau seama într-o clipă că amândoi sunt pe punctul de a pierde Jocul Final.

Rămân nemișcați, privindu-se țintă în ochi.

Amândoi gâfâie.

Și amândoi întreabă în același timp:
— Care e indiciul tău?
Pe chipurile lor apare o expresie surprinsă.
— Unde te duci? întreabă ei, din nou la unison.
— Te omor! se amenință ei simultan.
Nu seamănă deloc, dar au impresia că se uită în oglindă. Își dau seama că sunt în fața unei remize. Au forțe egale. Dar mai e ceva. Amândoi își dau seama că sunt ucigași foarte abili, bine antrenați și cu sânge-rece.
— Armistițiu? întreabă simultan.
Ca și când trupurile și mințile lor ar fi una.
Fiecare înclină capul. Baitsakhan își retrage briciul, iar Maccabee îndepărtează acul de obrazul donghului.
Câteva clipe tac, stând în continuare extrem de aproape, ca și când în orice moment ar putea ridica armele să se atace din nou. De pe hol se aude glasul îngrijorat al lui Jalair, strigând în calmucă:
— Ce se întâmplă acolo?
— Pace, frate, răspunde Baitsakhan în aceeași limbă.
— Lasă-mă să intru, spune Jalair.
Dar Baitsakhan nu-l ia în seamă.
— Ce-ai spus? întreabă Maccabee.
— Că tu și cu mine vrem să ajungem la o înțelegere, spune Baitsakhan în engleză. Asta facem acuma, nu-i așa?
Maccabee face un pas în spate:
— Așa-i.
Baitsakhan face și el un pas în spate.
— Nu vei putea avea niciodată încredere în mine, spune Maccabee.
— Nu vei putea avea niciodată încredere în mine, răspunde Baitsakhan.
— Bine.
— Bine.
— Deci îi omorâm pe ceilalți.
— Până nu mai rămâne niciunul.
— În afară de tine.
— Și de tine.
Fiecare este oglinda celuilalt.
O oglindă a morții.

Baitsakhan scoate cu dinții mănușa de pe mâna stângă și își face o tăietură pe palmă.

Sângele i se prelinge pe podea.

Maccabee se întoarce spre masă. Pe ea e un cuțit străvechi. Moștenit în seminția lui de-a lungul a 500 de generații. Îl scoate din teacă și își trece lama peste palma stângă.

Sângele i se prelinge pe podea.

Maccabee și Baitsakhan dau mâna.

— Pentru Jocul Final, frate! spun amândoi în același timp.

Jocul e jucat, dar iată cum se va sfârși[115]

[115] http://goo.gl/qia5sb

Aisling Kopp

Lacul Beluiso, Lombardia, Italia

Aisling se uită la peretele peșterii. E așezată turcește, iar în spatele ei arde un foc mic. Un iepure jupuit se frige pe o țepușă. Pușca o ține pe coapse. Închide ochii și meditează la imaginile de pe perete, ca în fiecare zi de când a sosit. Se întreabă dacă asta a făcut și tatăl ei. Și câtă vreme. Și dacă aceste imagini l-au înnebunit sau dacă fusese nebun din totdeauna.

Nu așa și-a imaginat Aisling Jocul ei Final – studiind picturi rupestre. Pictura în fața căreia e așezată înfățișează 12 siluete umane înăuntrul unui cerc primitiv de pietre monolitice. Formele pietrelor îi sunt vag familiare, dar nu-și dă seama unde le-a mai văzut. Privirea îi este atrasă de o a 13-a siluetă care coboară de undeva de sus. Această siluetă poartă un costum gros și o cască presărată cu becuri. În mână are un obiect care seamănă cu o stea.

Cei 12 stau în cerc, cu mâinile ridicate spre cer, spre vizitator și spațiul gol din care acesta coboară. Mâinile lor sunt îndreptate spre tot. Și spre nimic.

— Un astronaut vizitează niște oameni goi, șoptește Aisling.

Cei 12 au organe genitale exagerate. A observat imediat acest detaliu și a trebuit să învețe să-și abată ușor privirea de la ele, altminteri nu ar fi putut să mediteze. Șase bărbați. Șase femei. Toți au săbii sau săgeți. Războinici. Toți, cu excepția unuia, au gura deschisă, înălțând imnuri cerurilor, țipând sau jelindu-se.

Silueta cu gura deschisă – o femeie – stă în mijlocul cercului și ține în mână un obiect rotund. Un disc. Pe care pare să-l potrivească într-o piatră sau într-o mică movilă. Sau poate că îl scoate.

Un disc. La fel ca acela pe care îl avea kepler 22b la Convocare.

Deasupra celei de-a 13-a siluete – cea cu cască, vizitatorul, creatorul – se vede pe cer o sferă uriașă, de culoare roșie.

Sub cercul celor 12 este o despicătură neagră. Par să se cufunde cu toții în întuneric, încetul cu încetul. Sau poate Aisling are impresia asta din pricina umbrelor aruncate de focul mic din spatele ei.

Puțin mai încolo pe perete se vede o altă pictură. Aisling a meditat și în fața ei, dar n-a avut nicio revelație. În ea, femeia cu discul în mână stă într-o mică barcă ovală. Barca pare să fie făcută din piatră, iar Aisling s-a tot întrebat cum de nu se scufundă. Poate că sălbaticul care a făcut picturile cu mii de ani în urmă nu știa nimic despre navigație.

Oricum, barca în care se află femeia plutește în mijlocul unui ocean nesfârșit. Are chipul senin, dar Aisling n-a putut înțelege de ce. Căci nu pare să fie o călătorie plăcută. Din ocean se ridică aburi sau poate fum, iar în jurul bărcii plutesc pești morți. Dar femeia nu pare să fie îngrijorată de toate astea. Ține discul în mâini și înaintează pe ocean.

Aisling nu știe de ce, dar femeia cu discul i-a amintit de fata mută de la Convocare. Chiyoko. Jucătoarea Mu.

Oare ea are discul? Oare kepler 22b i l-a dat ei?

Sau poate Jucătoarea Mu încearcă să pună mâna pe disc.

Poate… discul e la unul dintre ceilalți Jucători…

Focul trosnește, iepurele sfârâie.

Aisling respiră adânc, se concentrează asupra aerului care îi trece prin nări și așteaptă cu răbdare o revelație.

Ce va fi va fi.

Sarah Alopay, Jago Tlaloc

AUTOSERVICE RENZO, AN NABI YUNUS, MOSUL, IRAK

Peugeot-ul 307 e gata. Sarah și Jago vor pleca din Mosul dimineață. Ea stă într-un capăt al canapelei, el în celălalt. Televizorul e oprit.

Abia dacă au vorbit de când s-au trezit pe canapea unul lângă altul. În timpul somnului s-au luat în brațe. Niciunul nu știe ce să creadă. Uneori, Jago se gândește că pentru Sarah e mai mult decât un aliat temporar. Se surprinde imaginându-și că e una dintre frumoasele turiste americane pe care le scoate la dans, apoi le duce pe plajă, iar în cele din urmă în patul său, însă alungă imediat acest gând. Sarah nu e una dintre acele fete prostuțe – da, e frumoasă, dar în același timp e periculoasă și îndemânatică. Acum Joacă împreună, dar când va veni sfârșitul Jocului, nu vor mai putea fi coechipieri. Dacă nu vor găsi un mijloc să se sustragă regulilor, numai unul dintre ei va putea câștiga.

Dar mai e până atunci, iar deocamdată Jago nu-și dă seama dacă Sarah se preface sau e sinceră. Oricum ar fi, cert e că o vrea din ce în ce mai mult.

La rândul ei, Sarah pendulează între a-l vrea pe Jago și a nu-l vrea. Își amintește discursul pe care l-a ținut la ceremonia de absolvire sfârșită atât de tragic. Se gândește că, dacă e fericită, are mai multe șanse să câștige Jocul Final. Se teme de disperare, se teme de suferință și, mai presus de toate, se teme să fie singură. Fără Tate. Fără Christopher. Fără Reena. Pe Jago îl consideră din ce în ce mai mult un prieten. A fi mai mult decât prietenă cu el ar complica lucrurile, dar ar face-o să se simtă fericită. Însă nu e de ajuns pentru a câștiga Jocul Final. Și, la urma urmelor, a-l câștiga e tot ce contează.

Sunt fericită și capabilă pentru că îmi dau voie să fiu fericită, le-a spus atunci colegilor ei.

Ce prostie.

O naivitate.

Jago citește manualul Peugeot-ului și se preface că o ignoră pe Sarah. Cahokiana se întoarce spre el, punând jos revista de modă din Orientul Mijlociu, pe care a găsit-o printre lucrurile lui Renzo.

— Jago?

— Mda?

— Mi-ai vorbit un pic despre asta, dar ai putea să-mi spui mai multe despre viața ta dinainte de Joc?

Întrebarea ei îl surprinde.

— Ce importanță are? spune el, punând jos manualul.

Sarah se uită jucăuș la el, dându-și seama că nu vrea să-i facă destăinuiri. Așa că o să înceapă ea:

— După cum ți-am zis, eu eram o fată normală. Mergeam la un liceu normal, cu elevi normali.

— Da, îmi aduc aminte, spune Jago, dând plictisit din mână. Și aveai un iubit normal.

— Ăă, da, răspunde ea, schimbând repede subiectul. Tata era avocat, iar mama lucra în administrația parcurilor.

Jago râde:

— Glumești?

Sarah ridică o sprânceană, neînțelegând ce e atât de amuzant:

— Nu, de ce?

— Mi se pare… cum se zice în engleză când ceva e simplu și drăguț? Ah, agreabil. Niște vieți foarte agreabile pentru niște foști Jucători.

— De ce? Ai tăi ce făceau?

— Conduceau o organizație criminală. Controlau un oraș întreg.

— Ah…

— Tu încă gândești în termeni *normali,* Sarah Alopay, spune Jago, uitându-se țintă în ochii ei. Ca și când după Jocul Final am putea să revenim la o viață normală. Ca și când noi am fi avut vreodată o viață normală. Noi nu suntem normali și nici nu ne tragem din strămoși normali. Suntem speciali.

Sarah știe foarte bine ce sunt.

Asasini.

Acrobați.

Experți în descifrarea enigmelor.

Spioni.

Degetele lui Jago mângâie ușor degetele ei. Sarah nu-și retrage mâna.

— Noi nu trebuie să respectăm regulile pentru oameni normali, spune el.

Are dreptate, își spune Sarah. Și, în clipa aceea, își dă seama de ce cu Jago, în toaleta avionului, s-a simțit mai bine decât s-a simțit vreodată cu Christopher. Pentru că Jago e ca ea. Au în comun lucruri pe care Christopher n-ar putea să le înțeleagă niciodată. Se simte un pic vinovată față de Christopher, iubitul normal și drăguț pe care l-a părăsit. Dar acum Sarah Alopay nu vrea ceva normal. Îl vrea pe Jago.

— Ai de gând să-mi servești și o replică despre sfârșitul lumii? întreabă ea cu glas scăzut.

— Mi-ar fi de ajutor?

— Nu te obosi, răspunde ea.

Sarah întinde mâna și îi mângâie cicatricea de pe gât.

Jago zâmbește și manualul Peugeot-ului cade pe podea. Se apleacă spre Sarah, traversând spațiul gol dintre ei și își lipește trupul de al ei.

— Sper că asta nu face parte din Joc, spune el.

— E autentic, Jago. La fel de autentic ca toate lucrurile de pe lume.

Dar, în timp ce o spune, o parte din ea speră că nu e adevărat.

Speră că e doar o toană adolescentină și că nu s-a îndrăgostit de Jago. Să se îndrăgostească de un rival ar fi unul dintre cel mai rele lucruri care i s-ar putea întâmpla.

Dar se sărută.

Și se sărută.

Și se sărută.

Și Sarah uită.

27.338936, 88.606504[116]

[116] http://goo.gl/jTAVgz

Christopher Vanderkamp, Kala Mozami

AUTOCAR TURISTIC BARDI, LOCURILE 15 ȘI 16, DRUMUL NAȚIONAL D400, LA 7 KILOMETRI DE KIZILTEPE, TURCIA

Christopher se gândește întruna la Sarah. Își amintește părul ei. Umerii ei goi. Cum aleargă. Ochii și râsul ei. Cum își împreunau mâinile și cum își împleteau picioarele pe sub masă când luau cina în centrul vechi al orașului.

Se gândește întruna.

E împreună cu sumeriana și mai au două ore de mers până la complexul din sudul Turciei.

Complexul din indiciul ei.

Misteriosul ei indiciu.

Sunt într-un autocar turistic, înconjurați de tineri de vârsta lor, care beau, râd, se țin în brațe și dansează. Cât au stat în Dubai, Kala a făcut cercetări pe internet și a descoperit o gașcă de adolescenți din Ankara și Istanbul numită „Copiii Meteoritului” care voia să organizeze o petrecere clandestină cu lasere în onoarea strămoșilor necunoscuți care au construit Göbekli Tepe, iar petrecerea avea loc chiar la Göbekli Tepe. În noaptea aceea.

Postarea de pe pagina lor de Facebook suna așa: *Haideți la petrecerea închinată sfârșitului lumii, acolo unde a început totul! Lumini, supranatural și dans în deșert. La dracu’ cu lumea!*

Christopher ascultă un grup de fete bârfind și chicotind în turcă. Nu înțelege nimic. Și Sarah chicotea. Se întreabă dacă o mai face și acum. Întoarce capul spre Kala, care stă lângă el:

— Ești sigură că o să fie acolo?

— Pentru a mia oară, da. Am vorbit cu ea cât am stat la Intercontinental.

— După ce m-ai adormit.

— Da, după ce te-am adormit, spune ea, fixându-l cu ochii ei verzi. De ce nu taci din gură ca să nu fiu nevoită să te adorm din nou?

Christopher întoarce capul.

— Bine, spune el, cu teamă în glas.

Chiar e speriat de Kala, dar se și preface. Vrea ca ea să creadă că e ca un cățeluș sau un mielușel. Complet neputincios.

Dar Christopher nu e așa.

O urăște prea mult ca să-i fie frică de ea. O urăște pentru ce le-a făcut mamei și fetiței în barcă. O urăște pentru că e Jucătoare și e însărcinată cu salvarea unei părți a umanității.

Îi pare rău pentru neamul ei, care are ca reprezentantă o asemenea țicnită.

Nu poate fi lăsată să câștige.

Și, dacă va putea contribui la eșecul ei, o va face.

Dar Kala nu trebuie să-i știe intențiile. Nu încă. Nu înainte ca lui Christopher să i se ofere șansa de a o ataca. Nu înainte să găsească o modalitate de a neutraliza viteza, pregătirea, forța și echipamentul Kalei, care îi e superioară la toate aceste capitole.

Autocarul merge înainte, iar tinerii devin mai nerăbdători și mai zgomotoși. Un băiat trece bălăbănindu-se pe culoar și, fără să vrea, o lovește pe Kala peste umăr. Îi aruncă o privire, vede că e tânără, elegantă, frumoasă și încearcă să-i spună ceva inteligent. Dar sumeriana nu-l ia în seamă.

Băiatul mai spune ceva, iar Kala îl fixează cu ochii săi verzi și zâmbește, apoi îi înhață mâna și i-o răsucește. El geme și cade în genunchi, fața ajungându-i lângă cea a Kalei, care îi spune ceva în turcă. Băiatul scâncește încuviințarea universală: „OK, OK!” apoi se ridică în picioare și se îndepărtează cu pas iute.

Christopher se preface că n-a observat ce s-a întâmplat și, uitându-se pe geam, spune:

— Mai povestește-mi o dată ce ți-a spus Sarah.

— Gata cu întrebările, răspunde ea pe un ton iritat. Ai s-o vezi la petrecere.

— Bine.

Și Christopher nu mai spune nimic. Se lasă seara. Peisajul din jur e deluros și arid, dar nu mohorât. Seamănă cu vestul Nebraskăi după strânsul recoltelor, numai că nu se vede niciun copac.

Kala se încruntă.

Știe că ce i-a spus e o minciună. Cahokiana nu a sunat-o. Nu încă. Dar speră că o va face. Poate că a evaluat greșit situația și Sarah e o nenorocită cu inima de piatră, căreia nu-i pasă de scumpul, îndureratul și enervantul ei iubit. Oricum ar fi, Kala

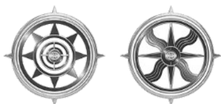
trebuie să meargă la Göbekli Tepe pentru a-și căuta indiciul. Dacă nu primește niciun semn de la cahokiană înainte să-l găsească, îi va omorî iubitul.

Christopher zâmbește în sinea lui. Crede că șiretlicul său dă roade. Kala nu știe nimic despre el. Christopher își amintește cum a fost la vânătoare de mistreți cu cuțitul în sudul Texasului, împreună cu unchiul Richard. Își amintește urmărirea și cum a înfipt cuțitul în blana sârmoasă.

Nu-i trebuie decât un cuțit și o ocazie bună.

Chiyoko Takeda, Kala Mozami, Christopher Vanderkamp

AUTOCAR TURISTIC BARDI, DRUMUL NAȚIONAL D400, 7 KILOMETRI DE KIZILTEPE, TURCIA

Cinci rânduri mai în spate, pe un loc la fereastră pe cealaltă parte a autocarului, se află o fată cu perucă roșie. De-a lungul călătoriei și-a tot legănat capul în ritmul muzicii pe care o ascultă la niște căști foarte mari, albastre. Poartă ochelari cu rame aurii și lentile în formă de inimioare. Are o piele impecabilă și buze țuguiate, date cu ruj albastru.

Chiyoko știe că sumeriana e în autocar și că e însoțită de un băiat care nu e Jucător și pare să fie american. Jucătoarea Mu a primit un pont de la An, care i-a trimis un e-mail în care i-a spus că a avut loc un accident aviatic, că la bordul avionului se afla un Jucător și că doi supraviețuitori misterioși aveau să fie interogați de autorități. În zilele în care Sarah și Jago au stat în Irak, Chiyoko a urmărit-o pe sumeriană.

Iar acum, șansa a făcut ca sumeriana să meargă în aceeași direcție cu Jago și Sarah. Potrivit cipului de urmărire, olmecul și cahokiana s-au pus în mișcare, iar în prezent sunt blocați la granița turco-irakiană. Dar în cele din urmă traseul celor doi se va intersecta cu al sumerienei, iar Chiyoko va fi acolo.

A reușit să prindă un microfon în umărul Kalei, iar acum ascultă toate discuțiile plicticoase dintre ea și american. Acum nu spun nimic, așa că Jucătoarea Mu ascultă muzică.

Dar, la un moment dat, peste acordurile de chitară se aude soneria de la mobilul Kalei.

Chiyoko oprește muzica și dă mai tare volumul microfonului.

— Alo, da, la telefon, spune Kala, apoi se ridică de pe scaun și iese.

Chiyoko abia distinge vocea americanului:

— Cine e?

Kala nu-i răspunde, ci pornește pe culoar:

— Da. Încă o dată, îmi pare rău…

Kala se apropie de Jucătoarea Mu, se uită la ea, dar n-o recunoaște. Chiyoko zâmbește în sinea ei, continuând să se legene.

— Da, e cu mine.

Pauză.

— Mergem la Göbekli Tepe. Ai auzit de locul ăsta?

Pauză.

— Unde ești? Ce coincidență. Deși îmi închipui că nu există coincidențe în Jocul Final.

Pauză.

— Ajungem acolo pe seară.

Pauză.

— Exact. Nu vreau decât ce a furat olmecul de la Convocare.

Pauză.

— Jur pe onoarea mea, cahokiano!

Chiyoko n-a auzit niciodată o promisiune mai falsă. Kala e întruchiparea lipsei de onoare. Dacă Sarah ar putea s-o vadă, ar ști că nu poate avea încredere în ea.

— În noaptea asta va fi o petrecere acolo. Sună-mă când ajungi. Nu-mi place s-o spun, dar nu vreau surprize. Prietenul tău nu va supraviețui unei surprize, ai înțeles?

Pauză.

— Excelent. Abia aștept să ne vedem, cahokiano. Fii binecuvântată!

Apoi închide. Chiyoko vrea să pornească din nou muzica, dar o aude pe Kala spunând ceva în turcă. Are un ton nerăbdător.

Chiyoko întoarce capul spre fereastră. Kala e în spatele ei. Pe partea interioară a ochelarilor în formă de inimioare, Jucătoarea Mu are o oglinjoară în care poate urmări ce se întâmplă.

Drumul Kalei e blocat de doi tineri solizi. Unul dintre ei face semn cu degetul spre sumeriană, care ridică mâinile, cu palmele în față. Chiyoko deschide o gentuță din poală și scoate un pai mic, de culoare albă. Vâră paiul în gură și își lipește limba de el. Ajustează unghiul oglinzii și vede alți doi tineri în spatele sumerienei. Unul dintre ei e băiatul care a ofensat-o, cel căruia Kala mai avea un pic și îi rupea degetul.

Chiyoko îi compătimește pe cei patru neghiobi.

Băiatul îngenuncheat de sumeriană se apropie de Kala, care ridică un picior și îl lovește în stomac. Cei din jur întorc capetele.

Chiyoko se ridică în genunchi pe scaun și întoarce capul în cealaltă direcție. Îl vede pe tânărul american mergând pe culoar.

Nu e speriat, își spune Chiyoko în sinea ei. *Se preface. Interesant.*

Chiyoko se uită iarăși la Kala și o vede lovindu-l cu piciorul în mandibulă pe celălalt tânăr din spatele ei. Jucătoarea Mu nu zâmbește, dar e încântată să vadă pe cineva luptând atât de bine. Înainte ca cineva să poată reacționa, Kala se pune în mâini și sare peste cei doi tineri buimaci din fața ei. E foarte puțin spațiu între podea și tavan, dar Kala are loc să se dea peste cap și să aterizeze în picioare, lovindu-i pe cei doi cu muchiile palmelor peste umeri. Unul dintre ei cade la podea, dar celălalt, mai robust, rămâne în picioare.

Înhață cu ambele mâini un braț al Kalei și o trage spre el. Încearcă s-o lovească cu capul, dar sumeriana reușește să se eschiveze. În clipa următoare, tânărul începe să izbească podeaua cu piciorul, încercând să-i rupă glezna sau vreun deget. Dar Kala e mai rapidă și își ridică picioarele pe brațele scaunelor din spate. Încearcă să-și smulgă mâna din strânsoare, dar tânărul e prea puternic.

În spatele Kalei, băiatul insultat scoate un cuțit.

În timp ce tânărul masiv continuă să se lupte cu sumeriana, americanul care joacă teatru se strecoară în spatele lui și strigă: „Hei!" Tânărul se întoarce, iar Christopher îl lovește în ochi cu un croșeu de dreapta. Tânărului îi crapă arcada și scoate un țipăt.

În aceeași clipă, băiatul insultat ridică repede cuțitul, dar Kala nu-l vede. Chiyoko își depărtează buzele și suflă în țeavă. Fără să aștepte să vadă ce se va întâmpla se întoarce spre fereastră și apasă pe butonul de urgență, care desprinde geamul din ramă.

O săgeată mică spintecă aerul, dar nu o vede nimeni. Se înfige în gâtul băiatului cu cuțitul. Chiyoko știe că are efect imediat și că e foarte dureroasă. A trebuit să îndure același tip de săgeată de foarte multe ori în timpul antrenamentelor.

Copleșit de durere, el țipă și se ia cu mâinile de gât. Kala se eliberează din strânsoarea băiatului cu fața spartă. Hărmălaia e atât de mare, încât autocarul încetinește. Un geam e aruncat pe asfalt și înăuntru pătrunde aerul fierbinte al deșertului. Kala se

uită în spate. Tânărul cu cuțitul se zvârcolește pe podea, iar ceilalți atacatori ridică mâinile, dând de înțeles că nu mai vor necazuri.

Kala scuipă și se uită la Christopher.

— Tu ai făcut asta? întreabă ea, făcând semn spre tânărul cuprins de spasme.

Christopher se încruntă la cel cu fața spartă:

— A meritat-o!

Kala clatină din cap și face din nou semn spre cel care se zvârcolește pe podea:

— Mă refer la el.

Christopher se uită la el:

— Nu.

— Atunci cine? întreabă sumeriana.

— Nu tu?

Kala trece pe lângă atacatori și îl apucă pe Christopher de braț – *e puternic, l-am subestimat* – și îl conduce înapoi la locurile lor. Se uită în stânga și vede fereastra rămasă fără geam.

Fata cu părul roșu a dispărut.

Hilal ibn Isa al-Salt

BISERICA LEGĂMÂNTULUI, REGATUL AXUM, NORDUL ETIOPIEI

Hilal stă îngenuncheat pe acoperișul bisericii, de 9.466 de secunde, meditând la indiciu – cercul simplu.

Totul.

Nimic.

Un cerc de piatră.

O planetă.

O orbită.

Un început.

Un sfârșit.

Pi.

3.14159265358979323846264338327950288419716939937
510582097494459230781640628620899862803482534211706
798214808651328230664709384460955058223172535940812
848111745028410270193852110555964462294895493038196
442881097566593344612847564823378678316527120190914
564856692346034861045432664821339360726024914...

Nu.

Nu pi.

Ceva mai simplu.

Meditează la cuvintele ființei. *Prima mișcare este esențială.*

Nu există nimic care să decidă totul. Viitorul este nescris. Ce va fi va fi.

Prima mișcare este esențială.

Prima mișcare.

Cheia.

Cheia Pământului.

Primul obiect al Jocului Final.

Aici.

Pe Pământ.

Adusă aici în timpuri străvechi de cineva precum kepler 22b. Ascunsă într-unul dintre străvechile lor locuri de întâlnire. Un loc important.

Cheia Pământului.

Ce face o Cheie?

Descuie.

Deschide.

Pornește.

Nu există nimic care să decidă totul.

Viitorul este nescris.

Un cerc.

Un cerc de piatră.

Un disc precum cel pe care l-a luat olmecul de la Convocare.

Zero.

Un cerc simplu.

Afară, nimic.

Înăuntru, nimic.

Hilal își pune mâinile pe genunchi. Lumea se învârte în jurul lui. Atenția îi este îndreptată spre interior. E liniștit, cu inima plină de speranță. Aude atomii pietrei de sub genunchii lui adunându-se. Simte respirația cosmosului. Și cenușa sfârșitului. Simte cum se amestecă neutrinii[117] și materia neagră. Se cufundă în continuumul lor. Aude sâsâitul abia perceptibil al lui Uroborus[118], murmurul copleșitor al creației.

Îi aude pe cei asemănători lui kepler 22b discutând, urmărind, judecând acest joc al jocurilor.

Ei ne-au făcut oameni.

S-au uitat în ochii noștri de animal și ne-au dăruit percepția. Ne-au smuls din rai și ne-au învățat iubirea și dorința, ura, încrederea și trădarea.

Ne-au învățat totul. Ne-au arătat cum să mânuim și să modelăm lucrurile. Cum să ne închinăm și să ne rugăm, cum să cerem și să ascultăm.

Ei ne-au creat.

Totul și nimic.

Prima mișcare este esențială.

Un cerc.

---

[117] Particulă elementară neutră, stabilă, cu masa foarte mică (N.t.).

[118] Şarpe mitologic care îşi înghite propria coadă, alcătuind un cerc; simbolizează unitatea primordială (N.t.).

Un cerc de piatră.
Sunt multe astfel de cercuri pe Pământ.
Ei ne-au făcut.
Ei controlează ceva. Nu totul. Nici nimic.
Hilal deschide brusc ochii.
Prima mișcare este esențială.
Viitorul este nescris.
Evenimentul se apropie.
Este parte din Jocul Final.
Cauza acestui Joc, începutul, mijlocul și sfârșitul.
Hilal vede, zâmbește, se ridică în picioare.
Hilal știe.
Hilal înțelege.

Chiyoko Takeda

AUTOCAR TURISTIC TURCESC, ACOPERIȘ, DRUMUL NAȚIONAL D400, LA 3,1349 KILOMETRI DE KIZILTEPE, TURCIA

Chiyoko stă întinsă pe acoperișul autocarului și așteaptă să oprească. După ce se oprește, se agață de muchie și coboară. Se întinde pe burtă pe marginea autostrăzii și așteaptă. Aude strigătele șoferului.

Vede picioarele Kalei și ale americanului coborând din autocar. Cei doi fac autostopul, iar un șofer generos oprește în dreptul lor. Câteva clipe mai târziu, șoferul e aruncat din mașină și se prăbușește în praf.

— Urcă! îi strigă Kala lui Christopher.

Americanul urcă, iar șoferul jefuit se ridică și începe să strige, în timp ce Kala demarează. Câțiva tineri coboară din autocar. Vor să vadă totul ca să le poată povesti prietenilor mai încolo. Unii filmează cu telefoanele ca să posteze pe Twitter și Facebook.

Chiyoko nu-i poate lăsa să scape, dar nici nu va risca să fure o mașină, la fel ca sumeriana cea necugetată. Se ridică și se strecoară în mulțimea din jurul ușii, urcând înapoi în autocar. Nimeni nu-i acordă atenție, în ciuda perucii roșii și a ochelarilor în formă de inimioare. Nimeni nu știe că a avut un rol în încăierarea de mai devreme. În timp ce înaintează pe culoar, scoate un alt pai din gentuță și îl pune pe limbă. Când îl vede pe băiatul cu spasme, în jurul căruia s-a strâns un mic grup, suflă cu putere și o altă săgeată – cea cu antidotul – spintecă aerul, strecurându-se printre capete și umeri. Săgeata e atât de mică – seamănă cu un gândăcel –, încât n-o observă nimeni. Se înfige în gâtul băiatului și, într-un minut-două, o să-și revină.

Chiyoko se așază în apropiere de el și așteaptă ca lucrurile să se liniștească. După vreo 10 minute și multe discuții, ușile autocarului se închid, șoferul clatină din cap și demarează. Nimeni nu vrea să stea de vorbă cu poliția, mai ales tinerii

însângerați de Kala și american. Nu în această parte a țării. Îi așteaptă o petrecere. Vor să danseze și să se joace.

Chiyoko pornește iarăși muzica și începe să-și legene capul în ritmul ei.

Și ea vrea să continue să Joace.

Sarah Alopay, Jago Tlaloc

GRANIȚA TURCO-IRAKIANĂ, PUNCTUL VAMAL SECRET NR. 4, PESHMERGA

Renzo îi conduce pe Sarah și Jago printr-un tunel de pământ cu o singură bandă, suficient de lată cât să încapă un convoi de camioane. E păzit de luptători kurzi, cărora nu le pasă de frontierele oficiale. În cele din urmă, ajung la punctul de control de la capătul lui, păzit de șase bărbați în uniforme negre, înarmați cu mitraliere M4, Kalașnikov și pistoale militare Colt. Renzo oprește mașina și coboară să stea de vorbă cu șeful postului. Jago stă pe scaunul pasagerului. Nu a mai scos o vorbă de când Sarah a sunat-o pe Kala și au aflat că sumeriana îl ține ostatic pe Christopher, pentru care vrea ceva la schimb.

Sarah se apleacă în față și pune mâna pe umărul lui Jago. Olmecul nu face nicio mișcare. Christopher încă nu e cu ei, dar prezența lui se simte în mașină, otrăvind aerul. Sarah și Jago și-au petrecut noaptea trecută îmbrățișați, sărutându-se, vorbindu-și în șoaptă, râzând, mângâindu-se, jucându-se. Doi adolescenți în prima etapă – cea delirantă – a îndrăgostirii. Pentru prima oară de când au căzut meteoriții, pentru prima oară de când a început Jocul Final, au uitat cum s-au cunoscut și de ce s-au cunoscut, au uitat de jocul pe care îl Joacă, care va hotărî soarta umanității, au uitat de tot și doar s-au iubit.

Dimineață, Sarah a ascultat mesajele de la Christopher și de la Kala, după care a sunat-o imediat pe sumeriană. Jago a auzit-o stând de vorbă și a înțeles imediat ce se întâmplă. N-a pus nicio întrebare, n-a spus nimic. Acum, în mașină, Sarah îl ia de mână:

— Îmi pare rău.

Jago își retrage ușor mâna:

— Pentru ce?

— Nu știu ce s-a întâmplat. Cred că a încercat să mă găsească și a dat de ea.

Jago pufnește și se uită în față.

— Trebuie să-l ajutăm și să-l trimitem acasă, continuă Sarah. Știi că n-o să-i dăm discul sumerienei. O să fie bine.

Olmecul clatină din cap:

— N-ar fi mai simplu să nu mergem acolo?

— Trebuie să merg, știi bine, insistă Sarah. La fel aș face și pentru tine.

— N-ar fi nevoie.

— Jago, spune Sarah, și felul îi care îi pronunță numele îi dă fiori olmecului. Îți cer ajutorul. Te rog.

Jago se uită la ea peste umăr:

— Pot să te ajut cu un sfat: lasă-l să moară.

— Nu.

— Băiatul ăsta o caută cu lumânarea. Probabil vrea cu tot dinadinsul să moară, din moment ce încearcă să te urmărească. Așa că lasă-l pe neghiob să primească ce caută.

— Îl iubesc, Jago. Nu poți să înțelegi?

Pe chipul olmecului se așterne un zâmbet pe care Sarah nu l-a mai văzut până acum. E zâmbetul de mascul dominator pe care l-ar afișa pe străzile din Juliaca. E un zâmbet furios și greu de privit, care o face pe Sarah să se așeze la loc pe bancheta din spate.

— Dacă îl iubești, de ce ai stat cu mine azi-noapte? întreabă Jago.

— Pentru că am crezut că n-am să-l mai văd niciodată, îi explică ea. Pentru că am crezut că acea parte din viața mea s-a terminat.

— S-a terminat. Lasă-l să moară.

— Am să-l eliberez și apoi am să-l trimit acasă. Dacă nu vrei să vii, bine. Mergi pe drumul tău. Dar, dacă nu vii, înseamnă că ești la fel ca toți ceilalți, un ucigaș fără inimă, și jur pe tot ce iubesc pe lumea asta că, data viitoare când am să te văd, am să-ți iau viața fără să stau vreun pic pe gânduri!

Olmecul izbucnește în râs.

— Ți se pare amuzant? spune cahokiana. N-o să mai râzi când o să mori.

Jago se întoarce spre ea.

— Râdeam pentru că vreau să te urăsc, dar, când faci pe dura și îmi dau seama că poți într-adevăr să fii dură, îmi place și mai mult de tine.

Sarah zâmbește:
— Pur și simplu nu vrei să te vânez.
Jago știe că orgoliul lui ar trebui să fie rănit, la fel ca în galeria de sub Armata de Teracotă, când Sarah a fugit mai repede. Cahokiana îl provoacă, uneori îl presează, lucruri pe care n-ar trebui să le accepte de la alt Jucător. Dar, spre marea lui supărare, sentimentul care îl copleșește e cel de gelozie. E gelos pe neghiobul care i-a atras atenția lui Sarah, cu toate că nici măcar nu e Jucător.
— Nu trebuie să juri pe cei dragi sau mai știu eu pe ce, spune Jago calm. Nu-s lipsit de inimă. Înțeleg că iubirea e un lucru foarte, foarte ciudat.
— Deci o să mergi cu mine.
— Merg după sumeriană, spune el. M-a mai provocat o dată și ar fi trebuit să mă ocup de ea atunci.
— Îhî, spune Sarah, știind că nu acesta e motivul real pentru care merge Jago.
— Dar după ce terminăm îl trimiți pe caraghiosul ăsta acasă, ne-am înțeles? Și ne întoarcem la treburile noastre, da?
— Da, așa e mai bine pentru toată lumea.
Renzo se întoarce la mașină cu zâmbetul pe buze. La capătul tunelului, cinci bare de oțel coboară în pământ și doi bărbați ridică o prelată de camuflaj, pentru ca mașina să poată trece în Kurdistanul turcesc.
— Gata, s-a rezolvat. Acum coborâți.
Renzo zâmbește și ține în mâini o sticlă maronie și trei păhărele de ceai. Le dă câte un păhărel, apoi le umple pe toate trei cu o băutură tulbure. Ridică paharul, iar Sarah și Jago le ridică și ei.
— Pentru prietenie și moarte. Pentru viață și uitare. Pentru Jocul Final!
— Pentru Jocul Final! spun olmecul și cahokiana.
Ciocnesc și dau paharele de dușcă. Băutura are un gust de lemn-dulce[119].
— Pfui! Ce-i asta? întreabă Sarah cu o grimasă.
— Arak. E bun, nu?
— Nu, e îngrozitor.
— Mie îmi place, spune Jago.

[119] Lemn-dulce (G*lycyrrhiza glabra*): plantă erbacee ale cărei rădăcini cu gust dulce-amar sunt folosite pentru aromatizarea dulciurilor şi băuturilor (N.t.).

Renzo îl aprobă și își mai toarnă un pahar, iar după ce îl dă pe gât, îl izbește de pământ. Sarah și Jago își sparg și ei paharele. Renzo îi îmbrățișează, îi sărută pe obraji, îi strânge de umeri și îi îmbrățișează din nou. Înainte să-i dea drumul lui Sarah, spune:

— Mult noroc, dar nu prea mult!

— Dacă n-o să pot câștiga eu, o să am grijă să câștige Jago.

— Ce va fi va fi.

Cahokiana zâmbește și urcă pe scaunul pasagerului. Renzo îl îmbrățișează pe Jago pentru ultima oară și îi șoptește la ureche:

— Să nu fii atât de prost încât să te îndrăgostești. Nu înainte ca totul să se sfârșească.

— Prea târziu, spune Jago.

Renzo zâmbește:

— Atunci ne vedem în iad, frate.

— Nu cred în iad.

Renzo se întunecă la față și bea o gură zdravănă de arak direct din sticlă:

— Ai să crezi, Jago Tlaloc, Jucător olmec al seminției 21. Ai să crezi.

Göbekli Tepe.

Cel mai vechi templu cunoscut al omenirii, înconjurat din toate părțile de terenuri aride. Descoperit în 1993 de câțiva păstori, complexul a stat ascuns timp de cel puțin 15.000 de ani, fiind îngropat în mod intenționat de o cultură necunoscută, dintr-un motiv necunoscut. De la descoperirea lui, a fost excavat doar în proporție de 5 la sută, iar datarea cu radiocarbon a arătat că datează din mileniul al 12-lea î.Hr., dintr-o perioadă când încă nu se cunoșteau olăritul, metalurgia, agricultura, domesticirea animalelor, roata și sistemele de scriere. E mai vechi cu câteva mii de ani decât cele mai vechi construcții de piatră din sudul și estul Semilunii Fertile[120]. E un mister total, care datează din ultima eră glaciară. Un templu în toată regula, un oraș în toată regula, o vastă rețea de construcții ample și sofisticate, alcătuite din monoliți de calcar cu dimensiuni precise, fiecare cântărind între 10 și 20 de tone. Unii cred că monoliții – coloane rectangulare în vârful cărora se află blocuri de piatră – sunt reprezentări stilizate ale oamenilor, ale preoților sau ale zeilor.

Sau poate că reprezintă altceva sau pe altcineva.

Nimeni nu știe cine l-a construit.

De ce a fost construit.

Nimeni nu știe ce cunoștințe posedau constructorii săi.

Nimeni nu știe care era nivelul lor de iluminare.

Nimeni nu știe.

[120] Semiluna Fertilă (sau Cornul Abundenţei): regiune din vestul Asiei care cuprinde zonele fertile din Mesopotamia şi Levant (N.t.).

Baitsakhan, Maccabee Adlai

AÇGÖZLÜ AKBABA TAPINAĞI, TEMPLUL VULTURULUI DEVORATOR, TURCIA

Baitsakhan pune mâinile pe bordul Audi-ului A8 a lui Maccabee și se apleacă în față:

— Ce naiba e asta?

— Habar n-am.

Jalair oprește mașina. E ora 9:00 p.m. și soarele a coborât sub orizont, colorând în violet cerul senin. De câțiva kilometri buni n-au mai văzut nimic în afară de câteva mașini din sensul opus. Iar acum au ajuns în sfârșit la monumentul străvechi îngropat în nisipul din sudul Turciei – este monumentul din indiciul lui Maccabee Adlai, pe care au hotărât să-l cerceteze împreună. Tustrei – Maccabee, Baitsakhan și Jalair – se gândeau că aveau să dea peste un complex arheologic întunecat. Se așteptau să găsească acolo cel mult câțiva gardieni sau poate niște studenți și profesori campați în apropiere.

În schimb, în parcare sunt zeci de mașini și cinci autocare. Tineri de vârsta lor umblă de colo colo, bând și fumând. Printre ei sunt și femei cu broboadă, dar cei mai mulți au un aer urban, modern și dezinvolt. Majoritatea poartă coliere fluorescente, iar unii sunt îmbrăcați ca pentru ieșit în club: păr dat cu gel, pantaloni cu tur lăsat, încălțări cu talpă groasă, cercei, bijuterii, haine scurte și decoltate. Muzica bubuie de după dealurile din față, iar laserele albastre, verzi și violet brăzdează cerul, pulsând și intersectându-se între ele.

— O petrecere? întreabă Baitsakhan încruntat.

— Da, asta cred că e, răspunde Maccabee sec.

Pun pariu că n-a fost în viața lui la o petrecere, își spune nabateanul în sinea lui.

— Am venit aici pentru indiciul tău, spune Baitsakhan printre dinți. Sper să nu fie o pierdere de vreme.

— Nici tu n-ai avut o idee mai bună, ripostează Maccabee.

Coboară tustrei din mașină. Maccabee își descheie cămașa până la jumătatea pieptului, dând la iveală un lănțișor lung de aur de care atârnă o sferă de argint cam cât o bilă de ruletă. Se va integra de minune printre petrecăreți. Lui Baitsakhan și Jalair, care seamănă cu niște țigani, puțin le pasă de cum arată. Maccabee se duce la cel mai apropiat grup de tineri și, într-o turcă perfectă, îi întreabă de unde ar putea să cumpere coliere fluorescente. Tinerii fac semn spre culmea dealului. Apoi nabateanul întreabă de câtă vreme a început petrecerea, ce DJ pune muzică acum, dacă au văzut polițiști sau militari în zonă și dacă totul e în regulă. Le ascultă răspunsurile aprobând și lovindu-i prietenește pe umăr, iar la sfârșit face o mișcare rapidă de dans, bate palma cu ei și se întoarce la Baitsakhan și Jalair, zâmbetul dispărându-i de pe față imediat ce tinerii nu-l mai pot vedea.

— Tâmpiții ăștia își spun Copiii Meteoritului, le explică el celor doi. Au venit să, citez, „sărbătorească sfârșitul în locul unde a început totul”.

— Ciudat, spune Jalair.

— Ce-i ciudat? întreabă Baitsakhan.

— Că au dreptate, intervine Maccabee. Chiar că e o ironie a sorții.

— Nu înțeleg, insistă Baitsakhan.

Maccabee și Jalair schimbă o privire. E prima lor privire camaraderească. *Baitsakhan e atât de tânăr și știe atât de puține,* își spune nabateanul în sinea lui. *Crede că poate câștiga Jocul Final pur și simplu omorându-și oponenții. O să-mi fie de folos cât o să am nevoie de un pumn încleștat.*

Jalair deschide portbagajul și dă la o parte o pânză groasă, neagră. Se înarmează toți trei. Fiecare își ascunde în pantaloni câte un pistol, un încărcător de rezervă și un cuțit străvechi și frumos ornamentat, cu lamă foarte ascuțită. Jalair își înfășoară un bici de piele în jurul taliei, iar Baitsakhan își pune de-a curmezișul pieptului o centură cu patru grenade și câteva cartușe cu gaze lacrimogene. Maccabee se uită la Baitsakhan:

— Serios? Zici că mergi la război.

— N-o să bage nimeni de seamă, toți arată ca niște țicniți.

Maccabee își păstrează o mină neutră. *Tu ești ticnitul,* își spune în sinea lui. Se întreabă cât de mult o să păstreze alianța cu acest puști sângeros.

Nabateanului îi trece prin minte că poate ar fi bine să nu-i mai aibă alături pe Baitsakhan și Jalair la ieșirea din Templul Vulturului Devorator.

Kala Mozami, Christopher Vanderkamp

AÇGÖZLÜ AKBABA TAPINAĞI, TEMPLUL VULTURULUI DEVORATOR, TURCIA

Christopher și Kala stau în picioare într-un cerc de piatră cu diametrul de 12 picioare. Cercul se află într-o groapă. În jurul lor, șase monoliți aranjați la intervale egale se înalță precum santinele din timpuri străvechi. Pe fețele monoliților sunt sculptate în relief păsări, șerpi, pisici, șopârle și scorpioni. O parte a cercului de piatră încă e îngropată în pământul roșiatic. Un al șaptelea monolit e răsturnat și acoperit pe jumătate de o movilă de nisip neatins.

Cu o mică lanternă în mână, Kala cercetează cu grijă tocmai această coloană de piatră.

Lui Christopher îi e teamă:

— Chiar avem voie să fim aici?

Ca să poată coborî în groapă, au sărit un gard scund din plasă de sârmă și au dat la o parte o barieră caraghioasă de lemn.

— Nu există reguli.

— Ce-i locul ăsta?

— Un templu.

Christopher se încruntă:

— Ce fel de templu?

— Un templu al vieții și al puterii, îi răspunde Kala cu un aer distrat.

Răscolește pământul cu mâinile, apoi începe să sape.

— Cine l-a făcut? întreabă Christopher, plimbându-și mâna peste cleștii enormi ai unui scorpion sculptat.

Sumeriana smulge o piatră subțire din zid și o folosește ca pe o cazma:

— Nu contează.

Christopher îi aruncă o privire. Kala a descoperit o grămadă de cărămizi, pe care le dă la o parte una câte una.

Sumeriana îi aruncă o privire peste umăr:

— A fost făcut de Marii Părinți, ființele care stau de veghe aici și acum, pentru totdeauna. Primii Annunaki din Du-Ku, strămoșii mei. Și ai tăi. Ai tuturor.

— Ah, ei! Cei din Ceruri, răspunde Christopher cu un zâmbet ironic, amintindu-și ce îi spusese Sarah.

Kala sare în picioare, roșie la față:

— Nu mă lua peste picior, puștiule. Annunaki sunt cei care ne-au făcut. Și au fost aici, în acest loc, cu zeci de mii de ani înainte de începutul istoriei. Zei adevărați, creaturi suficient de puternice cât să modeleze umanitatea, să creeze viața, iar acum s-o distrugă. Și tu, un țânc, râzi de ei? pufnește Kala, ridicând degetul spre el. Ai trăit toată viața în mica ta bulă. Toată lumea a trăit într-o bulă. Iar bula asta o să se spargă în curând și tot ce ai crezut că e real va lua sfârșit.

— Vai de mine! spune Christopher, prefăcându-se că-i tremură mâinile.

E limpede că asta o scoate din sărite, așa că va continua s-o enerveze.

Kala face un pas în față:

— Vrei să afli ce caut, nu-i așa?

— Vreau să știu ce o să se întâmple și vreau s-o văd pe Sarah.

— Ai s-o vezi în curând. Și îți spun eu ce o să se întâmple. O să mori. Toți oamenii ăia – face semn spre locul de unde vine muzica, două dealuri mai încolo – o să moară. Toată lumea, cu excepția câtorva oameni, o să moară. Foarte curând. Noi, Jucătorii, vom hotărî cine trăiește.

Christopher își amintește discuția pe care a avut-o cu Sarah în aeroport. Nu s-a întrebat niciodată ce înseamnă de fapt povestea asta cu Jocul Final, ce consecințe ar putea avea pentru restul lumii. Clatină din cap.

— Deci zici că vor muri toți oamenii de pe fața pământului? întreabă el, păstrându-și tonul ironic, deși vocea îi tremură ușor.

— Da. Iar învingătorul – eu – va hotărî cine supraviețuiește. Tu n-ai să fii pe listă, Christopher Vanderkamp, zâmbește Kala.

Apoi îi întoarce spatele și continuă să dea cărămizile la o parte, aruncându-le peste umăr. Christopher se așază pe vine la distanță, urmărind-o cu privirea. Nu vrea să recunoască, dar Kala a reușit să-l sperie.

— Aiureli, mormăie el.

Dar sumeriana nu-l ia în seamă, își vede de treabă.

— Oricum, sigur n-o să câștigi tu, continuă el. Și știi de ce? Pentru că ești o țicnită. Iar țicniții nu câștigă niciodată.

Una dintre cărămizi zboară peste umărul Kalei și aterizează chiar în fața lui. *Aș putea s-o omor acum...*

— Să nu-ți vină vreo idee năstrușnică, spune ea fără să îl privească, iar Christopher își retrage mâna.

Basul le duduie deasupra capetelor, iar stelele se întind la infinit. Christopher se gândește la ce a aflat despre Jocul Final, despre ce cred acești Jucători. Că originea omenirii e undeva în spațiu. În univers sunt miliarde și miliarde de stele. Nu este exclus să existe viață pe vreuna dintre ele, dar n-a văzut nicio dovadă până acum și nu e sigur că un morman de pietre străvechi e suficient ca să-și schimbe părerea. Christopher nu crede că lumea se va sfârși, dar acești Jucători o cred. Kala crede cu atâta tărie, încât e în stare să omoare cu sânge-rece o mamă și pe fetița ei. Se uită iarăși la cărămida de lângă el, dornic să le răzbune, să facă dreptate.

În cele din urmă, Kala se ridică în picioare și spune:

— L-am găsit.

Se întoarce și Christopher vede că ține în mână un inel gros și negru de metal, cam cât o brățară.

— Ce-i asta?

— Un fragment.

— Un fragment din ce?

Sumeriana își plimbă degetele pe marginea inelului. Buzele i se mișcă ușor, ca și când ar citi în șoaptă:

— Un fragment din...

— ... puzzle, spune o voce de deasupra lor.

O piatră se rostogolește în groapă.

Christopher și Kala ridică privirea în același timp. Pe marginea gropii stă în picioare un bărbat învăluit în umbră. Bărbatul sprijină o mână pe pământ și sare pe unul dintre blocurile de piatră.

— Cine ești? întreabă Kala, îndreptând lanterna spre el.

Bărbatul mijește ochii. E brunet și mic de statură. Are ochii migdalați și întunecați, obrajii rotunzi și fața bătută de soare.

— Mă cheamă Jalair.

— *Cine* ești? repetă Kala, pronunțând silabele pe îndelete. Christopher se ridică în picioare. Simte că ceva nu e în regulă. Jalair se scarpină în cap:

— Ți-am spus că mă cheamă Jalair. Ce-ai găsit?

Christopher face câțiva pași în spate, apropiindu-se de Kala. *Răul pe care îl cunosc,* își spune în sinea lui.

Sumeriana bagă mâna în buzunar, ascunzând discul întunecat:

— Ești tovarășul puștiului. Ai ochii ca ai lui.

Jalair scoate un pistol și îl îndreaptă spre Kala.

— Spune-mi ce fragment ai găsit, Kala Mozami.

Sumeriana rămâne nemișcată, fără să spună nimic. Christopher e la jumătate de metru și simte cum pulsează energia în ea.

— De fapt, nu mai bine mi-o arăți? continuă Jalair.

— Unde e Baitsakhan? întreabă Kala.

— În apropiere, ridică Jalair din umeri.

Kala îl ia în serios și se uită în spate, dar nu vede pe nimeni. Christopher nu-și ia ochii de la pistol.

— N-ai decât să mă împuști, donghule, dar ce am găsit n-o să-ți fie de folos dacă mor. Are o inscripție în sumeriana veche, o limbă atât de veche încât nimeni n-o mai înțelege.

— Dar tu o înțelegi.

— Bineînțeles.

— Și ce spune?

Kala clatină din cap:

— Nu merge așa.

— Atunci cum merge?

— Împușcă-mă și o să afli.

Jalair stă pe gânduri și, în cele din urmă, îndreaptă arma spre Christopher:

— Și dacă îl împușc pe el?

Kala plescăie din limbă:

— Ești un fost Jucător, nu-i așa, frate?

— Da, soră.

— Atunci ar trebui să ai atâta minte cât să nu iei la țintă momeala.

Înainte ca Jalair să poată întoarce pistolul, Kala o ia din loc, mișcându-se cu iuțeala fulgerului. Aleargă pe curbura gropii, iar Jalair trage o dată, de două ori, de trei ori, dar sumeriana e prea rapidă. Christopher are impresia că unul dintre gloanțe i-a șters părul, dar celelalte și-au ratat complet ținta.

Kala înhață marginea unui bloc uriaș de piatră, face un salt și se rostogolește prin aer ca o gimnastă. Jalair trage încă un foc, dar ratează din nou, iar Kala aterizează în spatele lui. Donghul se întoarce spre ea, iar sumeriana izbește țeava pistolului, răsucind-o spre pieptul lui. Apoi lovește mânerul armei, forțând degetul lui Jalair să apese pe trăgaci. Glonțul îi spintecă pielea, sternul, aorta și plămânul drept, apoi îi strivește a șasea vertebră toracică și îi face o gaură în spate.

Lui Christopher i se taie respirația.

Kala împinge cu picioarele trupul neînsuflețit al lui Jalair, care se rostogolește spre Christopher cu trosnete și bufnituri îngrozitoare, oprindu-se în cele din urmă într-o poziție răsucită, pe o piatră înaltă de vreun metru.

Acum, pistolul e în mâna Kalei, care a sărit pe marginea gropii.

— Ia lanterna și hai de-acolo, îi spune ea americanului. Plecăm.

Christopher se străduiește s-o ia din loc, înhățând lanterna de pe fundul gropii. Îi este greață și, după ce urcă povârnișul gropii, vomită.

— Jalnic, spune Kala scârbită.

Christopher se îndreaptă de spate, se șterge la gură cu dosul palmei și îi întinde lanterna fetei, care o ia și o stinge.

— Unde mergem? întreabă el.

Kala ține pistolul în dreptul taliei și îl îndreaptă spre el:

— Mergem să căutăm cheia.

— Ce cheie?

— Gata cu întrebările, gata cu vorbăria!

Cu cealaltă mână, sumeriana scoate din buzunar inelul de metal. Se uită la el și face semn spre nord:

— Ia-o încolo. Acum!

Christopher trece pe lângă ea și pornește în noapte.

— Mergi aplecat! îi cere ea. Nu suntem singuri aici.

Christopher îi dă ascultare. Acum e speriat. Nimeni n-ar putea face ce a văzut-o făcând mai adineauri. Nici măcar pușcașii marini. Mâna dreaptă începe să-i tremure necontrolabil.

Oamenii ăștia sunt criminali.

Se gândește la Sarah, la părul ei castaniu, la râsul și zâmbetul ei radios. Își închipuie cum ar fi ca iubita lui să lupte cu cineva precum Kala. Știe că Sarah i-ar putea ține piept, dar gândul îl

îngrozește. Și știe că sumeriana l-ar putea omorî pe loc, fără nicio remușcare.

Oamenii ăștia sunt criminali.

De ce n-am ascultat-o pe Sarah?

De ce n-am ascultat-o să stau deoparte?

Soarele răsare la vest.[121]

[121] http://goo.gl/xwGqwd

Chiyoko Takeda

AÇGÖZLÜ AKBABA TAPINAĞI, TEMPLUL VULTURULUI DEVORATOR, TURCIA

Chiyoko s-a schimbat într-o salopetă simplă de bumbac negru, cu rucsac încorporat. Are părul ascuns sub o glugă strâmtă care îi acoperă și partea de jos a feței, iar deasupra ochiului stâng îi atârnă un dispozitiv optic monocular, prevăzut cu infraroșii, care îi permite să vadă pe întuneric.

Stă întinsă pe burtă, la marginea gropii. A văzut-o pe Kala omorându-l pe Jalair și a auzit tot ce a spus, grație microfonului care încă e înfipt în haină. Deci a aflat de fragmentul din puzzle. Știe că sumeriana își închipuie că e aproape de Cheia Pământului.

Știe și că sumeriana e o neghioabă.

Îi vede pe Kala și Christopher pornind spre nord. Imediat ce dispar după culmea următorului deal, dinspre est apar alte două siluete. Merg repede, apropiindu-se de locul de unde s-au auzit împușcăturile. Chiyoko coboară monoclul cu infraroșii și îl activează apăsând un buton din dreptul tâmplei. Focalizează asupra celor două siluete.

Baitsakhan.

Maccabee.

Interesant, își spune în sinea ei. *O alianță ciudată. Și periculoasă.*

Jucătoarea Mu îndreaptă un microfon telescopic spre cei doi. Când ajunge la groapă, Baitsakhan se așază într-un genunchi și o cercetează cu lanterna, îngăimând un șir de vorbe disperate, într-o limbă pe care Chiyoko n-a mai auzit-o niciodată. Baitsakhan coboară în groapă, iar Maccabee se uită de jur împrejur. Nabateanul trece cu privirea peste Chiyoko, dar nu o vede. E invizibilă.

Baitsakhan jelește, iar Maccabee așteaptă. Chiyoko trage aer în piept și își vâră între buze o țeavă cu o săgeată minusculă.

Suflă cu putere și săgeata spintecă aerul, înfigându-se în gâtul nabateanului, fără ca acesta să simtă. Maccabee așteaptă până ce Baitsakhan iese din groapă, cu biciul lui Jalair în mână.

Donghul se uită în jur. Vede urmele lăsate de Kala și Christopher, calcă în mica baltă de vomă a americanului și face o grimasă. Se uită la Maccabee și spune:

— Sunt doi. Și au luat-o în direcția asta. Trebuie să-i găsim și să-i omorâm.

Nabateanul își îndreaptă lanterna spre groapă:

— Dar *ăsta* e Templul Vulturului Devorator, locul care apare în indiciul meu.

— Nu-mi pasă. Sunt și alți Jucători aici. Mi-au omorât fratele. Sânge pentru sânge.

— Bine, răspunde Maccabee, neavând chef de ceartă. Dar apoi ne întoarcem. E ceva aici. Ceva pentru mine. Pentru noi.

Oricare ar fi lucrul pe care îl caută nabateanul, Chiyoko e sigură că sumeriana deja a pus mâna pe el. Baitsakhan se uită la urme și o ia din loc fără să mai spună nimic. Maccabee clatină din cap, se răsucește pe călcâie și pornește în urma lui. Chiyoko inspiră adânc. Se uită la ecranul ceasului. Sarah și Jago se află la 48 de mile distanță de ea și înaintează cu o viteză de 50 de mile pe oră. Mai are ceva timp. *Nu pot risca să lupt cu toți trei, plus americanul cel robust. Am să-i urmăresc. Ca de obicei, am să urmăresc.*

Se ridică în picioare.

Și îi urmărește.

Silențios.

Invizibilă.

Kala Mozami, Christopher Vanderkamp

ALTIN ODASI, NIVELUL SOLULUI, TURCIA

Christopher aleargă, urmat îndeaproape de Kala. Știe că pistolul încă e îndreptat spre el. Fata i-a tot spus pe unde s-o ia, la stânga, la dreapta, iarăși la stânga, spre dealul de acolo, pe după piatra aceea. Christopher a încercat să-i pună câte o întrebare, dar toate au fost întâmpinate cu același ordin: „Taci!” Au parcurs vreo jumătate de milă în 11 minute, iar vuietul petrecerii a rămas mult în urmă.

— Oprește-te! îi spune Kala în cele din urmă.

Au ajuns în fața unei coline banale, presărată cu tufe uscate de iarbă înaltă. E singura vegetație pe care Christopher a văzut-o până acum pe această câmpie aridă. Kala se uită în jur și se așază într-un genunchi. Christopher se uită la ea.

— Stăm aici toată noaptea? Să dezgropăm chestii și să omorâm oameni?

Dar Kala nu-l ia în seamă, ci își scoate lanterna și pune pistolul jos.

— Să nu-ți vină vreo idee, îi amintește ea.

— Stai liniștită, am văzut ce poți să faci.

— Bine.

Sumeriana aprinde lanterna și face o mână căuș deasupra razei, luminând inelul pe care l-a găsit în groapă. Christopher se apleacă să vadă mai bine ce este.

Pare să fie un simplu inel de fier, deși s-a păstrat foarte bine pentru un obiect care a stat îngropat 10.000 de ani. Nu are nicio urmă de rugină și nicio depunere de piatră. Are o grosime de un inch și suprafața îi e acoperită cu semne și pictograme ciudate. Kala stinge lanterna și se uită spre colină.

— Aici e, spune ea zâmbind, abia reușind să-și stăpânească nerăbdarea.

— Ce-i aici?

— Una dintre încăperile lor.

— Ale Ființelor din Ceruri?

— Ale Annunakilor.

— Să mergem să-i salutăm, spune Christopher, încercând să-și ascundă groaza în spatele umorului.

Kala nu-l bagă în seamă nici de data asta. Ia pistolul de jos, se ridică și pornește în jurul colinei. Nici măcar nu se sinchisește să-l mai amenințe cu pistolul. Christopher pornește în urma ei, mânat de curiozitate.

— Și la ce folosesc încăperile astea?

Kala începe iarăși să scormonească, iar pământul alunecă pe panta colinei. Sapă până dă de piatră. O lespede perfect netedă, cu o adâncitură în formă de semicerc, în care inelul se va potrivi perfect. Sumeriana zâmbește, introduce inelul în scobitură și îl răsucește.

O ușă mare de piatră, groasă de vreo două picioare, se răsucește în jos cu un scrâșnet, iar pământul de deasupra ei se prăbușește. Ușa dă la iveală o scară de piatră în spirală. Christopher face un pas în spate, șocat. Kala se uită la el în culmea fericirii, tremurând de nerăbdare.

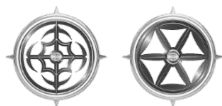
— Aur, răspunde ea în cele din urmă. E o încăpere pentru aurul Annunakilor.

MgO, Fe203(T) & MgO / Fe203(T) VS. Fe203(T) + MgO[122]

[122] http://goo.gl/X8rmEY

<u>Baitsakhan, Maccabee Adlai</u>

ALTIN ODASI, NIVELUL SOLULUI, TURCIA

Baitsakhan și Maccabee se țin după urme.

— Crezi că sunt amândoi Jucători? întreabă Maccabee.

— Nu. Doar unul a acționat. Celălalt era în groapă când fratele meu Jalair a fost omorât. Și a vomitat.

Maccabee adaugă:

— Dar celălalt era Jucător.

— Numai un Jucător ar fi putut să-l omoare pe Jalair, spune donghul pe un ton apăsat.

Baitsakhan o ia la fugă, nerăbdător să-l prindă pe criminal. Maccabee pornește în urma lui, cu mai puțin entuziasm, sperând că va avea ceva de câștigat din povestea asta. Ies din raza petrecerii, trecând pe lângă un cuplu cu haine ridicole care se sărută sub stele, pe o pătură. Băiatul are la gât un șal lung de pene, iar fata poartă o perucă de clovn, vopsită în culorile curcubeului, care i s-a desprins de pe cap. Amândoi au ochelari cu lentile uriașe. Nabateanul le aruncă o privire și zâmbește.

Cei doi Jucători își văd de drum neobservați, iar în nouă minute ajung la colină. Baitsakhan se oprește, se așază într-un genunchi, ia niște pământ de jos și îl miroase. Maccabee se plimbă în jurul colinei, preferând să nu se joace în țărână împreună cu partenerul lui.

Se împiedică și e gata să cadă pe o scară întunecată care duce sub pământ. Pocnește din degete, iar Baitsakhan se ridică și vine lângă el. Se uită amândoi la treptele care coboară în spirală. Maccabee își verifică pistolul, iar donghul desface biciul de la brâu și îl răsucește cu putere, făcându-i șfichiul să plesnească.

Baitsakhan zâmbește:

— Sânge pentru sânge.

Și pornesc împreună pe trepte.

Chiyoko Takeda

11 METRI SUD DE ALTIN ODASI, TURCIA

Chiyoko se oprește la mică distanță de colină și se așază într-un genunchi. Maccabee și Baitsakhan dispar după colină și nu mai apar.

O intrare?

Numără până la 60. Respiră.

Se uită la stelele care se rotesc imperceptibil pe cer.

Respiră. Numără până la 60.

Nu reapar nici ceilalți doi.

Da. O intrare.

Se uită la ecranul dispozitivului de urmărire. Sarah și Jago vor ajunge în aproximativ 22 de minute. Maccabee și Baitsakhan au coborât sub colină, înaintând tot mai mult sub pământ. Probabil Kala și Christopher au coborât și ei pe acolo înaintea lor.

Își verifică armele. Sabia cu tăișul otrăvit în teacă. *Shuriken*-urile. Săgeţile minuscule. Funia cu greutatea de fier la capăt. Trei grenade cu gaze lacrimogene. O grenadă cu praf de piper. Nicio armă de foc. Sunt prea zgomotoase, prea lipsite de eleganță. Se ridică în picioare și pornește cronometrul ceasului de mână; sutimile și zecimile de secundă se succed frenetic pe ecran. Vrea să știe când vor ajunge Sarah și Jago în apropiere.

Urmărește și observă, Chiyoko. Doar urmărește și observă. Nu lupta decât dacă e absolut necesar. Nu omorî decât dacă e ușor.

Și pornește spre colină, silențioasă ca o fantomă.

Kala Mozami, Christopher Vanderkamp, Baitsakhan, Maccabee Adlai, Chiyoko Takeda

25 DE METRI SUB PĂMÂNT, ALTIN ODASI, TURCIA

Kalei îi e greu să-și controleze bătăile inimii. A ajuns la 88, 90, 93 de bătăi pe minut. În ultimii șase ani, n-a mai depășit niciodată 70.

Ea și Christopher se află într-o sală uriașă, de dimensiunile unui hangar de avion. Pereții sunt rotunjiți și au cel puțin 50 de picioare înălțime. Iar tavanul e alcătuit din planuri înclinate, ca și când s-ar afla înăuntrul unei piramide. Fiecare bucățică de perete e acoperită cu semne asemănătoare celor de pe inelul descoperit de Kala, care istorisesc cine știe ce poveste străveche. O statuie de aur cu cap de om și trup de vultur stă de strajă în fața unui altar aflat în celălalt capăt al sălii. Altarul e înconjurat de câteva urne funerare din teracotă, de dimensiuni diferite. În rest, sala e plină cu stive uriașe și strălucitoare de lingouri de aur, care se înalță până la tavan.

— Dumnezeule mare! șoptește Christopher.

Kala introduce pistolul între șale și betelia pantalonilor, apoi îndreaptă lanterna spre o torță antică și o scoate din perete. Ia o brichetă din buzunar și o aprinde. Lumina se reflectă în stivele de aur și în pereți, ridicându-se spre plafon. Kala și Christopher sunt scăldați într-o intensă strălucire galbenă.

Pe american îl ia cu amețeală și se așază pe podea:

— Ce… ce e locul ăsta?

Kala se răsucește pe călcâie:

— Pe teritoriul Turciei sunt împrăștiate mai multe orașe subterane care au fost săpate de hitiți, de luwieni[123] și de unele triburi de armeni. Cel mai cunoscut dintre ele este Derinkuyu. Dar niciunul dintre cele despre care am auzit până acum nu e la fel de vechi ca acesta, care e cu totul altfel. Acesta…

[123] Luwienii erau un grup etnic răspândit în partea răsăriteană a Turciei de azi (N.t.).

— Cei din Ceruri, bănuiește Christopher, încă stupefiat. Sarah avea dreptate. E adevărat.

— Da, spune Kala cu mândrie.

Sumeriana se înrudește direct cu cei care locuiau cândva în Göbekli Tepe, cu oamenii care aveau în grijă această sală – strămoșii strămoșilor ei, primii oameni din seminția sa.

— Annunaki aveau nevoie de aur ca să obțină energie, continuă ea. Și se foloseau de oameni ca să-l extragă. Eram sclavii lor, iar ei erau zeii noștri.

— Deci asta era un fel de fabrică de energie?

— Mai degrabă o stație de aprovizionare. În care n-a mai călcat nimeni de cel puțin cincisprezece mii de ani.

Tac amândoi. Christopher se întreabă cât ar putea să valoreze aurul din jur, iar Kala înalță torța cât de sus poate, ridicând privirea spre tavan.

Christopher se uită și el în sus:

— Alea sunt… litere.

Kala se încruntă. Înfige torța la loc în perete și își scoate smartphone-ul. Se asigură că are blițul activat, îl ridică deasupra capului și face o fotografie, umplând sala cu o lumină orbitoare. Apoi coboară telefonul și se uită la ecran.

— Pe toți zeii! spune ea cu respirația tăiată.

— Ce-i?

Sumeriana îi dă smartphone-ul, dar Christopher nu înțelege la ce se uită. Un talmeș-balmeș de liniuțe, puncte, numere și litere. Mărește imaginea și o studiază bucată cu bucată. Mijește ochii. Distinge un șir lung de litere romane și cifre arabe, care par să fi fost imprimate de un computer uriaș. Semnele oamenilor moderni, îngropate acolo timp de 15.000 de ani. Nu înțelege cum de e posibil.

Dar Kala înțelege. Știe că e un semn.

Cheia Pământului e aici, își spune în sinea ei. *Trebuie să fie.*

— Trebuie să găsim cheia și să plecăm. Puștiul, Baitsakhan, e undeva deasupra și ne caută, spune ea, arătând în sus.

Kala înhață torța și pornește spre altar.

— Și Sarah? Nu trebuia să ne întâlnim cu ea tot undeva deasupra? strigă Christopher după ea.

Dar Kala îl ignoră. Americanul o urmărește cu privirea, fără să se ridice de pe podea. Încă încearcă să-și revină din șocul provocat de sala aceea impresionantă. Inspiră adânc. Aerul e

stătut și uscat. Se uită din nou la fotografia tavanului. Stă cu privirea ațintită în ecranul telefonului, la fel ca mulți alți oameni din întreaga lume, care chiar în clipa aceea joacă jocuri, verifică e-mailuri sau scriu mesaje.

Dar niciunul nu se uită la ceva asemănător.

Christopher dă drumul smartphone-ului în poală. Fața îi e luminată de strălucirea slabă a ecranului. O aude pe Kala forfotind în celălalt capăt al sălii. În cele din urmă, ecranul se stinge.

Întuneric.

Christopher simte că i se învârte capul.

Își amintește ce a învățat la orele de istorie și de matematică și la cursul opțional de istoria filosofiei pe care l-a urmat în toamnă. Dacă în sala aceea nu a mai călcat nimeni de 15.000 de ani, înseamnă că literele, numerele și celelalte semne de pe tavan au fost gravate înainte de inventarea scrierii. Înainte de inventarea *oricărui* sistem de scriere. Înainte de cuneiforme, de pictograme și de hieroglife, nemaivorbind despre literele romane și cifrele arabe. Au fost înscrise acolo înainte de geometria euclidiană, înainte de inventarea matematicii așa cum o știm noi, înainte ca oamenii să fi avut conceptul de cunoaștere.

În minte îi răsună vorbele Kalei: *Sunt atât de multe lucruri pe care nu le știi.*

Christopher tace. Este *adevărat.* Jocul Final, Ființele din Ceruri, Jucătorii. *Dovada e fotografia asta,* își spune în sinea lui. Dovada unei istorii necunoscute a umanității. Dovada vieții extraterestre.

Dovada.

Chiyoko intră pe ușă și începe să coboare. Îi aude pe Baitsakhan și Maccabee strecurându-se pe trepte înaintea ei, încercând să nu facă zgomot, să rămână invizibili. Dar sunt niște ageamii.

Pașii ei pe treptele de piatră sunt perfect silențioși. Respirația îi e o șoaptă, iar hainele nu scot niciun foșnet. Nu are nicio lanternă, spre deosebire de neghiobii de sub ea.

Scara e o spirală strâmtă, pe care nu pot coborî doi oameni odată. Pereții sunt foarte netezi, iar degetele ei nu găsesc niciun semn gravat în piatră. Treptele coboară și iar coboară.

Zgomotele de sub ea se schimbă. Baitsakhan și Maccabee au ajuns la capătul scării. Chiyoko iuțește pasul. Trebuie să vadă ce-i acolo, să decidă ce va face mai departe.

Trebuie să vadă ce vor face donghul și nabateanul.

Se va întâmpla în curând.

Va curge sânge.

Baitsakhan și Maccabee se opresc la mică distanță de sala uriașă. Nabateanul acoperă raza lanternei cu mâna. Prin carnea roșie i se văd contururile vagi ale falangelor și metacarpienelor.

Donghul ridică un pumn și se izbește în piept.

— Surpriză, șoptește el. O să moară amândoi.

Maccabee aprobă cu un zâmbet larg:

— Eu păzesc intrarea.

Moartea se apropie și îi place. Nabateanul stinge lanterna.

Înaintează prin beznă ca niște strigoi și trec pragul sălii subterane. La capătul îndepărtat se vede o torță care arde lângă un fel de altar. O clipă, Baitsakhan și Maccabee sunt uluiți de dimensiunile încăperii. Torța îndepărtată nu le permite să-și dea seama cât de mare este, dar nu pot risca să aprindă lanterna.

Nu înainte să termine.

Donghul intră, iar nabateanul rămâne în prag, cu cuțitul într-o mână și cu cealaltă pe mânerul pistolului de la centură. *O să aștept ca micul monstru să se răzbune,* își spune în sinea lui.

Baitsakhan pornește către torță, bâjbâind printre stivele de blocuri metalice. Știe că acest loc e străvechi și neatins de multă vreme.

Sacru.

Ceva îi trosnește sub picior. Se oprește, așteptând să vadă dacă l-a auzit sumeriana. Dar Kala pare să nu fi băgat de seamă. Donghul îngenunchează, pipăie podeaua să vadă pe ce a călcat și dă peste un femur sfărâmicios.

O prevestire a morții, își spune în sinea lui.

Christopher încă stă pe podea când vede trecând la vreo 10 picioare în fața lui silueta fantomatică a unui băiat scund. Trebuie să fie puștiul despre care l-a prevenit Kala. Își ține respirația și încearcă să rămână calm.

Un trosnet. Silueta se apleacă, apoi se ridică la loc. Americanul surprinde strălucirea unui cuțit ondulat. Puștiul

merge mai departe, iar Christopher simte că-i ard plămânii. Nu îndrăznește să respire și îi tremură mâinile. Strânge smartphone-ul cu toată puterea, sperând să nu-l scape sau să nu sune, deși probabil nu are semnal la o asemenea adâncime, în acest colț îndepărtat de lume. Băiatul se îndreaptă spre Kala. Este ocazia pe care o aștepta. *N-am s-o previn.* Are telefonul ei și o poză cu inscripțiile de pe tavan. Ar trebui să fie de ajuns.

Când încep să lupte, plec de-aici.

Kala deschide una după alta urnele din jurul vulturului cu cap de om.

Toate sunt goale.

Și totuși, Cheia Pământului trebuie să fie undeva pe aproape.

O simte.

Sigur e aici.

Dar unde?

Se învârte în jurul vulturului. Deschide un cufăr mic de piatră, în care ar putea încăpea un câine sau o pisică. Dar înăuntru nu găsește decât praf și o țesătură zdrențuită.

Se oprește. E în spatele statuii. Oare vulturul e cheia? Dacă da, atunci are o problemă, pentru că e prea mare ca să-l poată căra. Pune iarăși torța în perete. Aprinde lanterna și îi plimbă raza peste aripile întinse, peste gâtul prelung și părul împletit al capului de om. Îi dă ocol și se oprește în față. Are chipul plat, fruntea îngustă și nasul lat, cu nări uriașe, iar ochii adânciți în orbite sunt două cercuri perfecte. Toată statuia e făcută din aur.

Kala plimbă raza lanternei pe fața ei.

Nimic.

Dar apoi ceva îi atrage atenția.

Chiyoko se apropie la cinci picioare de Maccabee și aruncă o piatră în sală. Ochii nabateanului se străduiesc să vadă în beznă, urmărind zgomotul, iar Jucătoarea Mu trece neobservată pe lângă el. Rămâne aproape de perete și își croiește drum prin spatele câtorva pietre mari, de formă dreptunghiulară. Monoclul cu infraroșii nu sugerează că ar fi prețioase – sunt doar mari și cenușii.

Iese de după unul dintre ele și se trezește în spatele lui Christopher. Stă ghemuit, încercând să vadă ce face Kala în celălalt capăt al sălii. De unde stă, Chiyoko nu poate vedea ce

se întâmplă, dar își dă seama că sumeriana caută ceva. Un lucru despre care crede că e Cheia Pământului.

Ce neghioabă!

Chiyoko are nevoie de un punct de observație mai bun. Se cațără pe una dintre stivele de blocuri lucioase care umplu sala. Când ajunge la zece picioare deasupra podelei, o vede pe Kala cocoțată pe un altar, înfigând cuțitul în capul unei statui. Baitsakhan e foarte aproape de ea. Maccabee așteaptă calm la intrare, iar Christopher e acolo unde l-a lăsat.

Și americanul îl vede pe Baitsakhan, dar n-are de gând s-o prevină pe Kala. Deci Joacă și el. Interesant.

Chiyoko ridică privirea, vede tavanul și i se taie respirația. Cuvinte, numere, semne. Pornește camera încorporată în monoclu și focalizează asupra inscripțiilor. Face o fotografie cu rezoluție mare, apoi încă una și încă una. Cheia Pământului poate că nu e acolo, dar inscripțiile acelea sunt importante. Recunoaște cuvântul pentru aur în cel puțin patru limbi.

Curioasă, Chiyoko își plimbă degetele pe blocul de sub ea. Scoate sabia și îi scrijelește cu grijă suprafața.

Și își dă seama ce conține sala aceea.

Kala sare pe altar și stă față în față cu statuia. Își plimbă un deget pe mandibula ei și găsește o crăpătură care urcă pe obrazul drept. Pipăie sub ureche și dă peste un cui. Găsește un cui și sub cealaltă ureche.

Mandibula are balamale.

Își scoate cuțitul și deschide gura statuii. În ea se află o sferă de sticlă neagră, cam cât o minge de baseball, cu o gaură perfect triunghiulară în ea. O luminează cu lanterna. Se uită la suprafața ei lucioasă și distinge niște imagini: contururile vagi ale continentelor, adânciturile oceanelor, ridicăturile munților.

De pe Pământ.

— Am găsit-o, șoptește ea.

Cheia Pământului.

— Am găsit-o.

An Liu

REȘEDINȚA LIU, PROPRIETATE SUBTERANĂ NEÎNREGISTRATĂ, TONGYUANZHEN, DISTRICTUL GAOLING, XI'AN, CHINA

TREMURĂ.
Clipeșteclipește.
TREMURĂclipește.
TREMURĂclipeșteTREMURĂTREMURĂ.
TREMURĂclipeșteTREMURĂclipește.
TREMURĂclipeșteTREMURĂclipește.
TREMURĂTREMURĂclipește.
ClipeșteTREMURĂclipeșteclipește.
ClipeșteTREMURĂTREMURĂ.
ClipeșteclipeșteclipeșteTREMURĂ.
TREMURĂclipeșteTREMURĂclipește.
TREMURĂclipeșteclipeșteTREMURĂ.

Corpul lui An se contractă. Se trezește din somn. Contracțiile se succed neîncetat. Are grijă să țină limba în gură, departe de dinți, nu care cumva să și-o muște. Se străduiește să țină pumnii strânși pe lângă corp, picioarele drepte și capul nemișcat. Dintr-o altă cameră se aude un zbieret puternic, iar creierul lui adormit și copleșit de convulsii nu-și poate da seama ce se întâmplă.

Zgomotul seamănă cu urletul claxonului pneumatic cu care tatăl lui îl trezea dimineața pentru antrenamente.

Tatăl *clipește* tatăl *clipește* lui.

Tatăl lui nenorocit.

Corpul i se contractă iar și iar, și iar.

Nu e un tic, nu e un simplu episod convulsiv.

E altceva.

Tatăl lui.

A fost aici!

An se străduiește să se întoarcă pe o parte. Și vede talismanele lui Chiyoko, așezate pe o bucată de catifea roșie.

Trupul începe să i se liniștească.

Tata a fost aici! Dar cum e posibil? Doar l-am omorât.

An își dă seama că a fost un vis.

Primul vis pe care își amintește să-l fi avut vreodată. Convulsiile încetează. Se uită la talismanele de la Chiyoko. Ticurile încă n-au revenit.

Dar claxonul sună în continuare.

Se ridică în capul oaselor. Apasă pe un buton și din perete coboară un ecran, care afișează imagini surprinse de camerele de supraveghere din locuința lui. Face semn cu degetul spre una dintre ele, iar dispozitivul Kinect[124] îi detectează mișcarea și mărește imaginea. Nimic. Face semn spre o altă imagine și o mărește. Nimic. Apoi spre alta. An vede ceva.

Dar nu e un om.

Ci o mică dronă[125] în formă de libelulă.

Mâna unui Jucător?

Desenează o fereastră în jurul dronei, iar camera video începe s-o urmărească. Focalizează pe ea și…

Nu. Nu e mâna unui Jucător. Ci a guvernului chinez. An e unul dintre cei mai experimentați hackeri, dar și guvernul are hackerii lui. În ultima vreme, a spart listele persoanelor cu interdicție de zbor, a lansat programe de urmărire, a cumpărat tot felul de lucruri de pe internet, și astfel a atras atenția autorităților. Habar n-au ce pune el la cale și nici ce e Jocul Final. Pentru ei, e doar un potențial terorist, un disident.

Guvernul. Sfârșitul e aproape. Niciun guvern de pe Pământ n-o să scape de ce urmează.

TREMURĂ.

Strânge talismanele de la Chiyoko, împăturindu-le în catifeaua roșie, apoi se ridică și înhață rucsacul pentru situații de urgență. Deschide dulapul, intră în el, închide ușa și apasă pe o pedală ascunsă în podea. În jurul lui se închide o capsulă, cu care coboară 40 de picioare printr-o galerie secretă construită de el însuși. La capătul ei, deschide capsula și străbate 678 de picioare într-o altă galerie care duce la un garaj subteran. Traversează garajul până la mașina lui, un SUV Mercedes cu remorcă. Urcă și așază cu grijă talismanele într-o tăviță de

[124] Kinect este un dispozitiv cu senzori de mişcare, ce permite controlul unui calculator de la distanţă (N.t.).

[125] Vehicul aerian fără pilot, manevrat de la distanţă (N.t.).

argint montată pe consola dintre cele două locuri din față. Ia o unghie de la deget și o pune pe limbă. Pornește motorul și trece în viteza întâi. Când demarează, una dintre roți eliberează o pedală cu arc de pe podea și lumea se clatină.

Explozia va zgâlțâi un pic guvernul. Îi va pune pe gânduri. Bomba a fost mare și murdară, plină de deșeuri radioactive. Nu se va apropia nimeni de crater înainte să treacă vreo doisprezece ani – când guvernul deja nu va mai exista.

Nu-s terorist. Ăsta e Jocul Final. Nu poate să existe niciun învingător.

Apasă pe accelerație și urcă rampa parcării. Locuința lui secretă din Beijing e la 11 ore de mers cu mașina.

Răsucește pe limbă unghia lui Chiyoko.

Niciun învingător în afară de tine, iubita mea.

Kala Mozami, Christopher Vapderkamp, Baitsakhan, Maccabee Adlai, Chiyoko Takeda

ALTIN ODASI, LA 25 DE METRI ÎN SUBTERAN, TURCIA

Kala nu-l vede, nu-l aude, nu-i simte mirosul. Baitsakhan ar putea s-o omoare chiar în clipa asta cu pistolul. Dar ar fi prea ușor. Jalair merită mai mult. Iar Kala merită ceva mai rău. Mult, mult mai rău.

O izbește în ceafă cu mânerul pumnalului.

Sumeriana cade în genunchi, complet luată prin surprindere. E buimăcită și, preț de o clipă, vede puncte luminoase în fața ochilor, dar șocul atacului dispare imediat și intră în joc pregătirea ei de luptă.

Alunecă pe podea, prefăcându-se inconștientă, iar când Baitsakhan întinde mâna după ea, îl lovește cu cotul în burtă și sare în picioare. Donghul pare să nu simtă lovitura și se năpustește spre Kala încruntat și cu dinții strânși. Ea face un pas în spate și duce mâna la pistol.

— Sumeriano!

— Donghule!

— Sânge pentru sânge.

Ce slab, își spune Kala în sinea ei, apoi ridică pistolul lui Jalair și trage. Dar Baitsakhan pocnește din bici și lovește arma cu șfichiul chiar când glonțul iese pe țeavă. Glonțul își schimbă traiectoria și doar zgârie pielea de pe gâtul lui Baitsakhan.

Împușcătura răsună în sală, ricoșând în pereții duri și croindu-și drum spre misterul de pe tavan. Donghul mai pocnește o dată din bici și pistolul Kalei cade pe podea, alunecând sub altar – nu mai poate ajunge nimeni la el. Baitsakhan scoate pumnalul, păstrând biciul în cealaltă mână. Sumeriana scoate și ea cuțitul și zâmbește.

— Ești mai rapid decât era Jalair, spune Kala, ca să pună sare pe rană.

— Nu-i rosti numele, nemernico!

Zâmbetul ei se lărgește:

— Să-i transmiți salutări din partea mea când o să vă întâlniți în iad, da?

Donghul nu răspunde, ci se năpustește spre ea. Chiar că e rapid. Sumeriana face un pas într-o parte, iar cuțitele li se încrucișează scoțând scântei. Kala îl lovește zdravăn cu bila de sticlă peste tâmplă, iar Baitsakhan pocnește din bici înspre picioarele ei, înhățându-i o gleznă. Kala încearcă să-i taie jugulara, dar el sare în spate, trăgând de bici cu ambele mâini. Ea cade pe spate și scapă cuțitul, iar forța impactului îi taie respirația.

Baitsakhan trage încă o dată de bici, apropiind-o de el, apoi se urcă imediat pe ea, prinzându-i talia între picioare. Aruncă biciul, apucă pumnalul cu ambele mâini și îl coboară spre capul ei, cu furie și sete de răzbunare. Kala îl înhață de coapse și se împinge pe sub picioarele lui. Cuțitul lui Baitsakhan se înfige în podea, chiar unde fusese capul ei o clipă mai devreme, iar Kala îl izbește cu bila între picioare. Își dă seama că are echipament de protecție pe sub haine, dar știe că tot îl doare. În secunda următoare, Kala sare în picioare și se răsucește pe călcâie.

Baitsakhan se repede spre ea. E neînarmat. Cuțitul încă e înfipt în pământ. Cei doi stau față în față. Donghul șuieră printre dinți, o înhață de urechi și trage, iar sumeriana îl izbește iarăși între picioare, de data asta cu genunchiul. Îl lovește atât de tare, încât simte cum crapă protecția de plastic, însă Baitsakhan nu dă niciun semn că l-ar durea.

Este Jucător.

Este antrenat să lupte și să suporte durerea.

Donghul o trage atât de tare de urechi, încât pielea din spatele celei drepte începe să se rupă. Kala se apleacă în față, apropiindu-se atât de mult, încât ar putea să-l sărute. Dar, în loc de asta, sumeriana își înfige dinții în obrazul lui. Donghul scoate un țipăt și îi dă drumul. Cei doi se despart, iar Baitsakhan scuipă sânge pe podea.

— Sânge pentru sânge, îi amintește Kala, cu dinții înroșiți.

— Da, încuviințează el, scoțând pistolul de la spate.

Sumeriana înclină capul într-o parte:

— De ce ai așteptat până acum? Ai fi putut să mă împuști de la început și să iei cheia.

— Deci globul e o cheie? întreabă Baitsakhan, privirea lui coborând o fracțiune de secundă spre sfera de sticlă.

Dar Kala nu are nevoie de mai mult. Îi ajunge o clipă de neatenție. La fel ca în confruntarea cu Jalair. Pare că toți cei din seminția Donghu sunt la fel.

Baitsakhan trage, dar Kala îl pune la pământ, strivindu-i încheietura mâinii cu sfera de sticlă.

E prea ușor.

Mult prea ușor.

Christopher fuge spre ieșire imediat ce Baitsakhan scoate pistolul.

Ca să vadă mai bine, pornește smartphone-ul când ajunge în fața ușii, unde e cât pe-aci să se izbească de un tânăr cu un zâmbet arogant pe buze, care îl fixează cu privirea, clătinând arătătorul.

Christopher rămâne cu gura căscată.

— Te-ai pierdut, puștiule? întreabă Maccabee. Nu-i nimic. Te-am găsit eu. Dar în curând o să-ți dorești să nu te fi găsit.

Kala lovește cu cotul umărul donghului, care trage încă o dată cu pistolul. Însă ea îi ține brațul ca într-o menghină, iar glonțul se înfige în pământ. Îl izbește cu spatele de altarul de aur și lovește cu degetul mare stâng siguranța încărcătorului, care se desprinde și cade pe podea. Apoi îi dă drumul la încheietură, știind că Baitsakhan va ridica pistolul ca să tragă glonțul rămas pe țeavă.

Neghiob previzibil.

Kala își îndoaie brațul peste al lui și pistolul se descarcă. Și gata, s-a terminat cu gloanțele în lupta asta.

Apoi începe să-i care pumni în burtă și peste coaste, cu Cheia Pământului într-o mână. Cu ochii înlăcrimați, donghul se ghemuiește, încercând să se apere. Mușchii se învinețesc, oasele trosnesc. Kala se oprește abia când vede că el nu mai mișcă. Face un pas în spate. E scârbită. Îl compătimește.

— Sânge pentru sânge, spune ea calm, pe un ton ironic.

Christopher s-a mai întâlnit cu băieți de talia lui Maccabee, de obicei pe terenul de fotbal. A mai văzut zâmbetul acela arogant pe fețele oponenților din meciurile regionale. Cu astfel de tipi cel

mai bine e să acționezi rapid și în forță. Așa că ridică pumnul și încearcă să-l lovească în plină figură. Dar Maccabee îi înhață pumnul și i-l imobilizează. Zâmbetul nabateanului se transformă într-un rânjet în toată regula. Christopher lasă telefonul și ridică și cealaltă mână. Fără să-i dea drumul la pumn, Maccabee blochează lovitura și îl izbește cu putere peste umărul stâng. Înainte ca americanul să poată reacționa, nabateanul ridică un picior și îl lovește peste genunchi. Trosnetul e înfiorător, iar durerea, sfâșietoare. Telefonul a căzut pe podea cu ecranul în sus, iluminându-i de jos pe cei doi.

— Ce mai știi să faci? îl întreabă Maccabee într-o engleză cu accent.

Dar Christopher nu mai știe nimic.

— În cazul ăsta…

Ultimul lucru pe care îl vede e capul tipului izbindu-se cu putere de al său.

Maccabee îl întinde pe podea, scoate cuțitul din teacă și o ia la fugă spre altar.

Partenerul lui însetat de sânge are nevoie de ajutor.

Kala ridică pumnul. În clipa următoare va ateriza pe gâtul lui Baitsakhan, îi va zdrobi traheea și mărul lui Adam, rupându-i gâtul. Donghul se uită la ea cu ochi deja morți, așteptând lovitura.

— Adio, copil prostuț, spune ea. Fii binecuvântat!

Dă să ridice pumnul mai sus, dar simte în spate o durere puternică, urmată de un fior rece. Nu se poate mișca. O mână o apucă de umăr, împiedicând-o să se prăbușească la podea. Kala își dă imediat seama că i-a fost secționată coloana. Mâinile și picioarele i-au paralizat.

Face ochii mari. *Eu sunt neghioaba.*

Baitsakhan reușește să se ridice în picioare, cu fața plină de transpirație, sânge și lacrimi. Are ochii umflați și roșii, iar obrazul îi sângerează.

— Arăți ca dracu’, îi spune Maccabee, fără să scoată cuțitul din spatele sumerienei.

— Taci din gură, mârâie Baitsakhan. Lasă-mă pe mine s-o omor.

— Cum vrei tu, chicotește Maccabee.

Donghul se întoarce spre Kala și scuipă pe podea.

— Sânge pentru sânge, sumeriano, șuieră el printre dinți. Sânge pentru sânge.

Alice Ulapala

LAGUNA KNUCKEY, TERITORIUL DE NORD, AUSTRALIA

Alice scormonește cu un băț jăraticul unui foc de tabără. E noapte și e înconjurată de zgomotele naturii. Țipete, pocnete, șuierături și piuituri. Serenada unei armate nesfârșite de greieri. Acasă.

Deasupra capului, Calea Lactee se învârte ca o roată uriașă. Alice împrăștie cărbunii, desenând o spirală în cenușă. Dar nu o spirală oarecare, ci una specială. O spirală Fibonacci.[126]

Hidrogen, heliu, litiu, oxigen, aluminiu, scandiu, seleniu, cesiu, actiniu.

Cesiul l-a identificat mai greu, deoarece inițial a crezut că e calciu, care nu se potrivea cu celelalte elemente. Și, dintr-un motiv pe care Alice nu-l înțelege, din indiciu lipsește borul.

Însă nu are niciun dubiu că l-a descifrat corect. Convingere întărită de faptul că numerele atomice ale elementelor din indiciul ei sunt numerele semințiilor din care provin Jucătorii: 1, 2, 3, 8, 13, 21, 34, 55, 89... Dacă între 3 și 8 adaugă pe 5, pentru bor, iar la început, pe 0 și 1, obține exact șirul lui Fibonacci.

E un șir care poate continua la nesfârșit.

Deși începe din nimic.

Și se găsește peste tot în natură. În cochilii, în flori, în fructe, în plante, în urechea internă. În galaxii. Chiar și în mâinile noastre: fără degetele mari, sunt opt degete la cele două mâini, câte cinci la fiecare, câte trei oase în fiecare deget, câte două oase în fiecare deget mare și câte un deget mare la fiecare mână.

---

[126] Spirala Fibonacci este un grafic în formă de melc, care reprezintă șirul de numere descoperit de matematicianul italian Leonardo Fibonacci (1170-1240); începe cu 0 și 1 și continuă cu numere obținute prin adunarea celor două anterioare: 0, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144, 233, 377, 610 etc (N.t.).

În șirul lui Fibonacci, raportul dintre un număr și cel anterior se apropie, uneori cu o acuratețe uluitoare, de Numărul de aur[127]: 1,618. De exemplu, 89/55 = 1,6181818181818…

Alice își freacă fața cu palmele. O doare capul de la atâtea numere și formule. A făcut multe cercetări după ce a plecat din barul din Darwin. Prea multe pentru gustul ei, dar trebuie să-și descifreze indiciul.

Care e rostul acestor numere în Jocul Final? Deja și-a dat seama că numerele semințiilor alcătuiesc și ele un șir Fibonacci. Iar Jucătorii sunt ca niște izotopi din altă lume: Mu-2, celt-3, minoic-5, nabataean-8, donghu-13, olmec-21, koori-34, harrapic-55, sumerian-89, axumit-144, cahokian-233, shang-377. Dar ce înseamnă *asta* – presupunând că înseamnă ceva? Ce semnificație are în Joc?

Nu știe.

Rămâne cu privirea ațintită în foc 18 minute. Singurele zgomote sunt foșnetul discret al brizei și trosnetele crengilor mistuite de flăcări.

Apoi, dincolo de foc, apar ochii galbeni și strălucitori ai unui dingo[128].

— Vino-ncoace, amice.

Dar ochii nu se mișcă.

Alice întinde mâna și scoate un mormăit supus.

Câinele se apropie de ea, intrând în lumina pâlpâitoare a focului. Bot negru, blană pătată, ochi întunecați.

— Așa. Ia și mănâncă, spune ea, aruncându-i o bucată arsă de carne de șarpe.

Câinele o miroase și începe s-o mănânce.

— Tocmai mă întrebam ce să fac mai departe, amice.

Câinele lasă carnea din gură și se uită la ea, ciulind o ureche. Ce naiba, a aflat niște răspunsuri stând de vorbă cu un turist american, așa că de ce n-ar întreba și un dingo?

— Crezi că ar trebui să aștept runda a doua sau să plec din Australia și să caut prima cheie?

Câinele se uită serios la ea. Ridică botul spre cer. Adulmecă. Alice ridică și ea privirea. Cerul e brăzdat de o stea căzătoare

[127] Numărul de aur (numit şi Secţiunea de aur sau Raportul de aur), notat cu litera grecească Φ, este primul număr iraţional descoperit de matematicieni şi este aproximativ egal cu: 1,618033 (N.t.).
[128] Specie de câine sălbatic care nu latră, răspândită în Australia (N.t.).

uriașă, cu coada colorată în verde și portocaliu. Jucătoarea și animalul sălbatic se privesc în ochi. Amândoi arată la fel de feroce.

Câinele se așază pe labele din spate.

Alice pare că face o plecăciune în fața lui.

— Mda. Cred că ai dreptate. Mai bine aștept runda a doua. Și când începe, o să vânez jigodia aia care i-a tăiat degetul lui Shari.

Câinele se întinde pe burtă, sprijinindu-și capul pe labele din față.

— Mda.

Calea Lactee, întunericul.

Micul foc de tabără.

— Am să aștept.

Casa zeului Krișna, rasă de pe fața pământului.[129]

[129] http://goo.gl/UOh3zZ

Chiyoko Takeda, Kala Mozami, Maccabee Adlai, Baitsakhan, Christopher Vanderkamp

ALTIN ODASI, LA 25 DE METRI ÎN SUBTERAN, TURCIA

Chiyoko îl urmărește pe Maccabee cărând trupul paralizat al Kalei spre ieșire. Vede și aude tot din locul unde s-a cocoțat. Sfera neagră e la Baitsakhan. A plătit pentru ea cu sânge, durere și cu o umilință uriașă. Christopher geme, dar încă nu și-a recăpătat cunoștința. Când ajung la ieșire, Maccabee dă la o parte cu piciorul trupul americanului și o așază pe Kala pe un bloc mare de piatră, înalt de un metru.

— Apropo, cu plăcere, spune nabateanul, simțind că nu primește de la Baitsakhan recunoștința cuvenită pentru că i-a salvat pielea.

Baitsakhan răspunde doar cu un mormăit.

Neghiob înfumurat, își spune Chiyoko în sinea ei.

Se gândește să-i omoare. L-ar răpune mai întâi pe Maccabee, apoi pe puști. Dar e prea periculos. Chiyoko știe că nu poate să-i omoare decât pe rând, iar în fracțiunea de secundă dintre cele două atacuri, donghul ar putea să-i dea o lovitură fatală, cu toate că e rănit.

Nu. În sala asta au fost deja prea multe subestimări. Răbdare.

— Asta e Cheia Pământului, Maccabee, spune Baitsakhan, ridicând sfera. A găsit-o pentru noi.

— Ia să văd, spune nabateanul pe un ton sceptic.

În plus, continuă Chiyoko, *până la urmă unul dintre ei îl va omorî pe celălalt. Și, înainte de asta, vor elimina cel puțin încă un Jucător. Sunt niște tâmpiți, dar deocamdată sunt folositori.*

— Trebuie să fie, spune Baitsakhan, dându-i globul și făcând un gest larg cu mâna. Uită-te la locul ăsta!

Apoi scoate cuțitul și îl îndreaptă spre Kala:

— Nu-i așa, soro?

— Du-te dracului! răspunde ea, articulând cu greu cuvintele.

— Ce fată curajoasă! chicotește Maccabee, apoi îi face semn lui Baitsakhan. Apropie lanterna!

Donghul îndreaptă raza spre sferă.

— Dumnezeule! exclamă nabateanul, uitându-se la globul de sticlă.

Distinge contururile continentelor, oceanelor și munților sub suprafața lucioasă a sferei din mâna lui.

— Cred că ai dreptate, încuviințează el.

Christopher se străduiește să se ridice și mormăie:

— Ce…?

Dar Jucătorii îl ignoră.

Baitsakhan se apleacă spre fața Kalei:

— Ce altceva mai știi? Care era indiciul tău?

— Am zis du-te dracului, răspunde ea cu glas stins.

— Unde e Cheia Cerului? întreabă donghul, sprijinind vârful pumnalului său străvechi pe pieptul ei, chiar între sâni.

— N-ai s-o găsești niciodată, tușește Kala, cu gura plină de sânge. Nu ești suficient de deștept.

— Nu vreau s-o găsesc. Vreau s-o iau. La fel cum am luat-o și pe asta.

— *Noi doi* am luat-o, intervine nabateanul.

— Da. Noi doi.

— Nu se va mai întâmpla, îngaimă Kala.

— Ba da.

— O să te omoare, spune ea, îndreptând privirea spre Maccabee. O să te omoare în curând, copile.

— Nu te amesteca în treburile altora, moarto! mârâie Maccabee.

Baitsakhan se așază într-un genunchi lângă ea și pune lama pumnalului pe coapsa ei:

— Dacă nu-mi spui, am să-ți iau viața.

Kala tușește din nou:

— Deja sunt moartă.

Maccabee își privește unghiile.

— Ai dreptate, spune el cu un aer absent.

Dar Kala îl ignoră pe nabatean. Se uită în ochii lui Baitsakhan. Privirea lui e de piatră. A ei e mai dură și vine mai de demult.

— Sunt acasă, Annunaki, șoptește ea în sumeriană, o limbă pe care numai ea o înțelege. Îmi pare rău că vin cu mâinile goale. Pace și binecuvântări.

Baitsakhan continuă:

— Asta e pentru fratele meu, Jalair. Fie ca zeii să-l primească.

Și îi înfige cuțitul în piept.

Christopher s-a ridicat în capul oaselor și vede tot. E îngrozit, paralizat.

Baitsakhan răsucește cuțitul, iar sângele împroașcă plăselele. Kala geme. Lama i-a sfârtecat inima. Donghul scoate pumnalul și se ridică în picioare. A terminat.

Kala e moartă.

Ar fi trebuit s-o ascult, își spune Christopher în sinea lui, copleșit de frică.

— Ia zi, spune Maccabee, înhățându-i fața. Cine ești? Ce cauți aici?

Americanul e prea speriat ca să mintă.

— Mă cheamă Christopher, spune el, neputând să-și smulgă privirea de la trupul însângerat al Kalei. O cunosc pe Sarah Alopay. Kala voia să obțină o răscumpărare în schimbul meu.

— Poți să iei legătura cu Alopay? întreabă nabateanul.

— Da.

Cei doi schimbă o privire.

— Ne merge din ce în ce mai bine, spune Maccabee.

Apoi îl ridică în picioare pe american și îl târăște spre ușă. Christopher e palid, epuizat, încremenit. Chiyoko n-a văzut în viața ei un om atât de speriat.

Bietul de el, își spune în sinea ei.

Maccabee iese cu el pe ușă, iar Baitsakhan rămâne lângă sumeriană. Viața încă atârnă de ea ca roua de pânza unui păianjen.

— Sânge pentru sânge, spune donghul printre dinți și îi aruncă torța în poală.

Carnea începe să sfârâie și Kala scâncește, învăluită în fum și în miros de haine arse. Baitsakhan iese din sală.

Când e sigură că donghul a plecat, Chiyoko coboară silențios din locul unde s-a cocoțat și scoate sabia din teacă. Kala o vede printre flăcări și reușește să zâmbească. Jucătoarea Mu coboară fulgerător sabia, retezându-i capul.

Ochii Kalei se întunecă, brațele îi cad în lături, cu unul dintre ele indicând 166°30” 32’.

Odihnește-te în pace, soră!

Chiyoko plimbă vârful sabiei pe trupul încă arzând al sumerienei până găsește ce caută. Taie haina și ridică inelul de fier, care alunecă pe tăiș până la mâner. Se uită la el câteva clipe și simte, știe că a găsit lucrul pentru care a venit aici.

Și Kala simțise la fel.

Chiyoko pune inelul în rucsac și se uită la ecranul ceasului. Jago și Sarah sunt la mai puțin de 15 km distanță. Vor ajunge curând în parcare. E timpul să meargă după ei.

E timpul să pună mâna pe disc.

E timpul să joace Jocul Final.

E plin de stele.[130]

[130] http://goo.gl/mMurZ8

Christopher Vanderkamp

AUDI A8, IEȘIREA DIN COMPLEXUL GÖBEKLI TEPE

Christopher e târât de Baitsakhan și Maccabee pe scară până la suprafață, apoi pornesc tustrei spre parcarea complexului, ocolind petrecerea. Ajung la o berlină neagră și nabateanul îl împinge pe bancheta din spate. Americanul se așază lângă portiera din spatele șoferului. Are dureri îngrozitoare în picior. Își sprijină fața în palme și izbucnește în plâns.

Maccabee urcă la volan, iar Baitsakhan se așază în dreapta lui.

Donghul întoarce capul și se uită la Christopher, cu buzele umflate curbate într-o expresie plină de dispreț.

— Dacă încerci să scapi, te înjunghii, îl previne el. Te înjunghii și dacă mai plângi.

Christopher încearcă să se stăpânească. Nu se poate uita în ochii donghului. A urât-o pe Kala din tot sufletul, dar nimeni nu merită să moară așa. Maccabee și Baitsakhan sunt niște monștri.

Mașina iese din parcare, iar Christopher se uită pe fereastră. Vede laserele brăzdând cerul, tineri râzând și o fată care aleargă prin parcare. Sunt tineri fericiți, care așteaptă lucruri frumoase de la viață. Sunt la fel ca el și ca Sarah înainte să cadă meteoriții. Îi pare bine că tinerii aceia nu știu ce știe el, că pot să trăiască liberi și să se bucure de prezent. Cel puțin deocamdată.

Christopher își amintește vorbele lui Sarah: *Jocul Final e o enigmă. Soluția lui e viața.* Dar își dă seama că Sarah nu i-a spus totul. Se prea poate ca Jocul Final să conțină soluția vieții, însă Jocul în sine e moarte, așa cum i-a spus Kala.

Dar Jocul e moarte, își spune în sinea lui, ca și când ar vorbi cu Sarah.

În timp ce se uită în gol pe geam, întrebându-se ce vor face cu el Baitsakhan și Maccabee, dacă va muri, cum se va întâmpla și cât de groaznic va fi, o vede pe Sarah la volanul unei alte mașini, care vine spre ei.

Ca din senin.

Oare chiar e Sarah? Nu e sigur. Mașina se apropie și se îndepărtează, dispărând în întuneric.

Jocul e moarte.

Își lipește palmele de geam și își dă seama. Va muri. Va muri și n-o va mai vedea niciodată pe Sarah Alopay.

Sarah Alopay, Jago Tlaloc, Chiyoko Takeda

PEUGEOT 307, DRUMUL NAȚIONAL D400, ÎNTRE ȘANLIURFA ȘI MARDIN, SPRE EST

Când Sarah și Jago intră în parcarea de la Göbekli Tepe, un Audi negru trece în viteză pe lângă Peugeot-ul lor. Se așteptau să-i găsească acolo doar pe Kala și Christopher, nu mulțimea asta de mașini, autocare și petrecăreți.

— Cum să dăm de ea în îmbulzeala asta? întreabă Sarah arătând în față.

— Căutăm pe cineva ca noi, pe cineva cu arme, răspunde Jago de pe scaunul pasagerului, ținând mitraliera M4 în poală.

Și, chiar în clipa aceea, Sarah o vede. O fată cu salopetă de culoare neagră, cu glugă și mască. Da, sigur e o Jucătoare. Sarah i-o arată lui Jago.

— Ți-am spus eu, răspunde el, ridicând siguranța mitralierei. Ușurel.

Când îi vede, fata își dă jos gluga și masca, desfăcând larg brațele. Nu e Kala.

— Cumva e...?

— Muta, spune Sarah.

Chiyoko își croiește drum spre portiera șoferului, gesticulând frenetic. Vrea neapărat ca ei doi să vadă că are mâinile goale.

— Ce naiba înseamnă asta? întreabă Jago cu glas scăzut. De ce e aici?

Sarah coboară geamul:

— E și Kala cu tine?

Chiyoko dă să scoată telefonul ca să le poată răspunde în scris, dar îl aude pe Jago armându-și mitraliera și se oprește, ridicând privirea.

— Mâinile la vedere! mârâie Jago.

Chiyoko oftează.

— Unde e Kala? întreabă Sarah din nou.

Chiyoko clatină capul, trecându-și lent degetul mare peste beregată.

— A murit?

Jucătoarea Mu încuviințează.

— Tu ai omorât-o? intervine Jago, aplecându-se peste Sarah, s-o vadă mai bine pe Chiyoko.

Dar Jucătoarea Mu îl ignoră, căci răspunsul e prea complicat ca să i-l poată da acum. În schimb, face semn cu degetul spre Sarah, apoi își împreunează mâinile deasupra inimii într-un gest afectuos și întinde iarăși degetul spre cahokiană.

— Prietenul… meu? întreabă Sarah ezitant. *Iubitul* meu.

Chiyoko aprobă și face semn cu mâna spre luminile de poziție ale Audi-ului care se îndepărtează în noapte. Apoi ridică două degete.

— Sunt doi? întreabă Sarah. Și l-au luat pe Christopher?

Jucătoarea Mu încuviințează iarăși, iar Jago lovește bordul cu palma și spune pe un ton sarcastic:

— Căcat! Data viitoare să-ți iei la tine ceva de scris.

Chiyoko se încruntă, face semn cu mâinile către buzunarele salopetei, apoi spre mitraliera lui.

— Nu da vina pe mine, soro, spune el. E Jocul Final, știi cum merge treaba.

— La naiba! spune Sarah, trecând în prima treaptă de viteză. Trebuie să-i prindem din urmă. Oricine ar fi.

Știindu-l pe Christopher în pericol, Chiyoko nu mai prezintă niciun interes.

— Mersi! îi spune Sarah pe geam, călcând pe accelerație.

— Uau! exclamă olmecul, văzând că Chiyoko sare în fața mașinii, blocându-le calea.

Sarah abia are timp să calce pe frână, sprijinindu-se în volan cu ambele mâini.

— Ce dracu’?

Chiyoko își scoate sabia scurtă cu tot cu teacă și o trântește pe capotă. Face o plecăciune, ca și când și-ar preda arma lui Jago și Sarah.

— Cred că vrea să vină cu noi, spune Jago.

N-au timp de negocieri, așa că Sarah scoate capul pe geam și îi strigă:

— Bine, hai cu noi, dar nu care cumva să încerci ceva!

Și cu colțul gurii îi șoptește lui Jago:

— Dacă face ceva suspect, omoar-o!

— Cu plăcere.

Chiyoko deschide portiera din spate, urcă și îi întinde sabia lui Jago, iar Sarah pornește în marșarier.

— Cred c-ar trebui să-ți mulțumesc, spune Sarah, întinzând gâtul să se uite în retrovizor. Dacă îl salvăm pe prietenul meu, o să fie meritul tău.

Chiyoko se înclină din nou, iar când se îndreaptă vede luminile afișajului digital ale parbrizului și face semn spre ele, ca și când ar vrea să întrebe ce sunt.

— Ah, e o mașină cum n-ai mai văzut, spune Sarah, conducând cu spatele cu o viteză de 50 de mile pe oră.

— Mda, intervine Jago, suntem plini de surprize.

Sarah trage frâna de mână și mașina se răsucește, apoi trece direct în viteza a doua și apasă pe accelerație, demarând în trombă. Când ajunge la asfalt stinge farurile, iar interiorul parbrizului se transformă complet. Acum pot vedea tot ce e în față: drumul, cerul, toate stelele de deasupra. Și stopurile Audi-ului, ai cărui pasageri nu bănuiesc nimic. Uitându-se în jur, Chiyoko vede că toate geamurile sunt dotate cu infraroșii. E atât de uimită, încât scoate o fluierătură prelungă și ascendentă.

— Am crezut că ești mută, o ironizează Jago.

Chiyoko scoate telefonul din buzunar și începe să scrie frenetic. După ce termină, i-l întinde olmecului, care citește mesajul.

— I-auzi, îi spune el lui Sarah. Îi urmărim pe Maccabee și Baitsakhan. Au pus mâna pe… prietenul tău. E rănit la picior. Chiyoko promite pe onoarea ei că o să ne ajute și n-o să ne omoare, cu condiția ca după aceea s-o lăsăm să se uite la disc.

Jago se uită la Chiyoko, mijind ochii:

— Nu știu ce să zic.

Jucătoarea Mu îi ia telefonul din mână și scrie un nou mesaj.

— Ei? întreabă Sarah.

— Zice că pe vremuri seminția ei a avut grijă de discurile astea. Și că știe multe lucruri despre ele.

Apoi Jago se uită la Chiyoko:

— Și ai de gând să ni le împărtășești și nouă, fată timidă?

Jucătoarea Mu face un gest de aprobare, cam fără tragere de inimă.

— Atunci ne-am înțeles, spune Jago, vârând mâna sub scaun. Vrei o armă?

Chiyoko bate din palme o dată.

— Dacă bați de două ori înseamnă „nu”?

Chiyoko bate din palme o dată.

— În regulă, spune olmecul, apoi scoate un pistol Browning Pro-40, în două culori, argintiu și negru.

Jucătoarea Mu apucă mânerul armei.

— Pe sabia și pe onoarea ta, da? întreabă el înainte să dea drumul la țeavă. N-o să ne trădezi.

Chiyoko încuviințează scurt, și Jago dă drumul pistolului.

— Bine. În caz că uiți, să știi că am asta la îndemână, spune el, lovind ușor mitraliera M4 cu lansator de grenade.

Sarah trece în viteza a patra și, în două secunde, accelerează de la 94 la 114 mile pe oră. Audi-ul e rapid, însă rabla de Peugeot 307 e și mai și – vuiește pe drumul șerpuitor, virând scurt și în viteză, cu scârțâit de roți. Sarah e o șoferiță foarte bună și, după un minut, ajung la 50 de metri în spatele Audi-ului A8. Încă n-au fost observați de țintele lor, judecând după modul relaxat în care merg.

Chiyoko coboară geamul și ia mașina la țintă, iar Jago coboară și el geamul, sprijinind mitraliera pe oglinda exterioară.

— Ești gata? o întreabă el.

Jucătoarea Mu încuviințează.

— Foc!

Chiyoko trage de trei ori, iar Jago o scurtă rafală. Gloanțele lovesc Audi-ul și ricoșează cu scântei.

— E blindat! strigă Sarah.

Audi-ul virează scurt la stânga și la dreapta, apoi accelerează. Chiyoko trage două gloanțe în cauciucuri, dar par să fie anvelope pline. Sarah ia o mână de pe volan și trasează un pătrat cu degetul pe parbriz. Imaginea se mărește și îl vede pe Christopher întorcând capul și uitându-se cu spaimă pe geamul din spate.

— Ai grijă! îi strigă ea lui Jago.

— Păi e blindată, nu? întreabă el, trăgând încă o rafală.

— Jago… spune Sarah pe un ton calm. Te rog.

Olmecul bagă mitraliera în mașină și ridică geamul:

— Ei, a meritat să mai încerc o dată.

Audi-ul continuă să vireze la stânga și la dreapta, cei dinăuntru încercând să-și dea seama cine îi atacă. Sarah trece în viteza a șasea și ajunge în dreptul berlinei negre. Chiyoko se mută în celălalt capăt al banchetei din spate, ajungând chiar în dreptul lui Maccabee. Nabateanul crapă geamul, iar Baitsakhan scoate un pistol, întinde mâna prin fața lui și trage cinci focuri în Peugeot. Chiyoko nici măcar nu clipește în timp ce gloanțele se izbesc de geamul din fața ei. Jago ciocăne cu un deget în geamul lui și spune:

— Da, jigodiilor, și noi suntem blindați!

Sarah ridică piciorul de pe accelerație, și Peugeot-ul rămâne cu jumătate de mașină în urma Audi-ului.

— Și acum ce facem? întreabă olmecul, întorcându-se spre Chiyoko.

Jucătoarea Mu arată spre sabie. Jago se încruntă, dar i-o înapoiază și, înainte s-o poată întreba ce vrea să facă, Chiyoko coboară iarăși geamul, iese din mașină și urcă pe capotă.

Olmecul se uită cu ochi mari la Sarah:

— Nu mă așteptam la asta.

Sarah apasă pe un buton și ridică geamul din spate, apoi se străduiește să mențină mașina dreaptă. Jucătoarea Mu se stabilizează pe capota Peugeot-ului, iar Baitsakhan aruncă o grenadă spre ea. Chiyoko o lovește cu palma, direcționând-o peste umăr, și grenada explodează inofensiv pe marginea drumului.

— *Dios mío!* exclamă Jago admirativ.

Chiyoko se apleacă deasupra parbrizului și face semn spre Audi.

— Apropie-te, spune olmecul.

— Încerc.

Peugeot-ul ajunge la vreo jumătate de metru de Audi, dar se apropie o curbă. Merg cu 85 de mile la oră.

Și Chiyoko sare.

Aterizează pe burtă pe capota celeilalte mașini, apucându-se de margini să nu alunece, iar Sarah încetinește un pic și rămâne în urma Audi-ului.

Baitsakhan deschide geamul pasagerului și scoate un pistol, dar Chiyoko îl lovește cu piciorul peste mână. Arma zboară prin aer, iar brațul donghului dispare în mașină. Jucătoarea Mu scoate sabia din teacă și o înfige până la mâner în izolația de

cauciuc dintre plafon și geamul din spate. Trage de sabie de-a lungul geamului, iar cauciucul se desprinde și cade. Apoi ridică mânerul, împingând geamul spre exterior, iar sticla se desprinde într-o singură bucată și cade pe asfalt.

— Nu-mi vine să cred, spune Sarah.

Confuz, speriat, șocat, Christopher se uită pe geamul din spate.

Și o vede pe Sarah.

Chiyoko vâră mâna în mașină, îl apucă pe Christopher de braț și îl scoate din mașină – așezându-l pe portbagaj, unde nu-l poate ajunge Baitsakhan –, după care îi face semn lui Sarah să se apropie.

Cahokiana își apropie mașina de bara din spate a Audi-ului, iar Maccabee îi dă un alt pistol lui Baitsakhan. Jucătoarea Mu îl înhață pe Christopher și sare cu el pe capota Peugeot-ului. Alb ca varul, Christopher se agață de marginea capotei.

— Țineți-vă bine! strigă Sarah, călcând pedala de frână.

Chiar în clipa în care încep să încetinească, donghul scoate pistolul pe geam și trage. Un glonț zgârie ceafa lui Chiyoko, iar un altul se înfige în piciorul lui Christopher.

Jago armează lansatorul de grenade al mitralierei, iese pe geam și apasă pe trăgaci.

— *Adios, amigos!*[131]

Grenada brăzdează aerul, apropiindu-se de berlina neagră. Înainte să-și atingă ținta, luminile de frână ale Audi-ului se aprind și portierele din față i se deschid. Grenada intră pe geamul din spate și explodează. Sarah oprește mașina, iar Chiyoko îl ajută pe Christopher să coboare de pe capotă. Jago deschide o ușă din spate, iar Christopher și Jucătoarea Mu urcă pe banchetă. Chiyoko închide portiera, iar Sarah trece în viteza întâi și demarează.

— Toată lumea e teafără? întreabă Sarah.

Chiyoko duce mâna la ceafă. Sângerează, dar tăietura nu e adâncă, așa că ridică degetul mare spre Jago, în semn că n-are nimic, în schimb, Christopher, care a avut parte de prea multe pentru o singură zi, a leșinat. Dar rana de la pulpă nu pare să fie gravă.

— Are piciorul zdrelit, spune Jago. Amândoi sunt teferi.

Sarah scoate un oftat de ușurare:

---

[131] În spaniolă, în original: „Adio, prieteni!” (N.t.).

— Chiyoko, ce-ai făcut a fost…

— Ireal, intervine Jago. N-am mai văzut niciodată așa ceva.

Chiyoko clatină din cap – cu aerul că n-a fost cine știe ce –, apoi face semn că vrea să bea ceva. Sarah ia o sticlă cu apă din torpedou și i-o întinde. Jucătoarea Mu o desface și o varsă pe capul lui Christopher, care se trezește tresărind, îndepărtându-se de Chiyoko și uitându-se buimac în jur.

— Sarah… tu ești… Dumnezeule… cine sunt oamenii ăștia?

— Jucători, Christopher. El e Jago.

Olmecul se uită la el, salutându-l ușor din cap.

— Ea e Chiyoko, o ninja nebună de legat. Iar ăsta e Jocul Final și tu n-ar trebui să fii aici. Vreau să te duci acasă, într-un loc sigur.

Sarah ar vrea să-i facă morală, dar nu poate rămâne serioasă. Iubitul ei a străbătut jumătate de lume s-o găsească și, fără să aibă niciun pic de antrenament, a atacat niște Jucători. Desigur, a avut nevoie să fie salvat și totuși a făcut ceva extraordinar. Christopher îi zâmbește în oglindă. Sarah îi răspunde cu un zâmbet. Iubirea lor încă trăiește, încă e acolo, încă e puternică.

Am găsit-o, își spune Christopher în sinea lui*. O să fie mai bine acum. O să rezist. Am găsit-o.*

— Odihnește-te, *amigo,* spune Jago, și Sarah simte în vorbele lui o tensiune care nu-i place. Trebuie să plecăm de-aici și abia apoi o să ne uităm la piciorul tău.

— Bine, spune Christopher, privind-o în continuare pe Sarah în retrovizor.

Olmecul scoate un flacon:

— Ia pastila asta.

— Ce e?

— Oxicodonă.[132]

Christopher înghite pastila și în câteva minute adoarme. În timp ce conduce, Sarah se uită la el în oglindă. Nu face niciun efort să-și domolească inima. Bate repede din pricina lui Christopher, și îi place. Se uită la el și nu se gândește la Jago, nici la Jocul Final.

Te iubesc, Christopher, dar ar fi trebuit să mă asculți, își spune în sinea ei.

---

[132] Analgezic opioid (N.t.).

Frica i se strecoară în suflet. Ar putea fi rănit din nou. Numai că data viitoare ar putea fi mai rău. Își ațintește privirea asupra drumului.

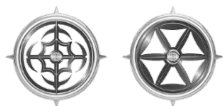
Ar fi trebuit să mă asculți.

Hadean[133], Arhaic, Proterozoic, Paleozoic, Mezozoic, Neozoic, Antropozoic.[134]

[133] http://goo.gl/VJLCtT
[134] Ere geologice ale Pământului, ordonate cronologic: Hadeanul este cea mai veche eră, iar Antropozoicul, în care a apărut omul, este cea mai recentă (N.t.).

Baitsakhan, Maccabee Adlai

DRUMUL NAȚIONAL D400, ÎNTRE ȘANLIURFA ȘI MARDIN

Maccabee și Baitsakhan zac în praf pe marginea drumului. E foarte dureros să sari dintr-o mașină care merge cu 53 de mile la oră. Nabateanul și-a rupt nasul de 6 ori în viață, și-a dislocat un deget, și-a învinețit câteva coaste și s-a ales cu zeci de tăieturi și julituri. Se ridică în capul oaselor, își apucă rădăcina nasului între podurile palmelor și o fixează la loc. Își drege glasul și scuipă o flegmă cu sânge.

— Baitsakhan?

— Da. Sunt aici.

Donghul e la vreo 30 de picioare în stânga lui Maccabee, ridicându-se cu greu în capul oaselor. Are rotula dreaptă fisurată, o tăietură adâncă în antebrațul stâng și o luxație la una dintre încheieturi.

— Ești teafăr?

— Oarecum, răspunde Baitsakhan.

Apoi desprinde o cutiuță din centura cu grenade, îi deșurubează capacul și scoate din ea patru bețișoare cu iod și o trusă pentru cusut răni.

— Mai ai pistolul?

— Da, răspunde Maccabee, punând mâna pe mânerul armei.

— Faci tu rost de o mașină? Eu trebuie să-mi cos o tăietură.

— Sigur, spune nabateanul, dând ochii peste cap. Și eu sunt teafăr. Mersi că m-ai întrebat.

— Cu plăcere.

— Mai ai globul? Cheia Pământului?

— Bineînțeles. N-am s-o las niciodată din mână.

— În regulă, spune Maccabee, ridicându-se în picioare.

Trupul îi trosnește în mai multe locuri. Se îndreaptă de spate și îi pocnește o vertebră.

— N-a fost deloc amuzant, comentează el.

— Nu, răspunde donghul, cu o lanternă între dinți.

Tăietura de pe antebraț e adâncă, murdară și lungă – are vreo patru inchi. Baitsakhan scoate un flacon metalic din centură, îi deșurubează capacul și îi varsă conținutul pe rană.

Alcool.

Îl arde.

Dar nu icnește, nu se crispează. Desface pe rând bețișoarele îmbibate cu iod și tamponează rana cu ele, ridicându-i marginile. Picături de sânge proaspăt se preling în praf.

Maccabee se întoarce spre șosea și o ia din loc.

— Îmi pare rău pentru Jalair, spune el peste umăr.

Baitsakhan nu răspunde.

Nabateanul urcă terasamentul și la vreo 100 de picioare mai încolo vede Audi-ul cuprins de flăcări. Nu mai poate fi salvat nimic din el. Scoate pistolul și îi ridică siguranța.

Donghul își înfige acul curbat în piele, cosându-și repede tăietura. Nici acum nu icnește. După ce termină, face un nod la ață, își rupe o bucată din cămașă și o înfășoară în jurul rănii. Se ridică și se apropie de Maccabee:

— A trecut vreo mașină?

— Deocamdată nu.

După câteva minute de așteptare, Baitsakhan face semn cu mâna rănită:

— Acolo!

— Ascunde-te, spune Maccabee.

Baitsakhan își întinde trupul rănit pe pământ, iar Maccabee pășește în mijlocul drumului. Se apropie două motociclete. Sunt motociclete de mare viteză. Lumina farurilor îl lovește pe Maccabee, care dă din mâini, prefăcându-se speriat. Dar, deși au ajuns la mai puțin de 200 de picioare de el, niciuna nu încetinește.

— Nu sunt buni samariteni, mormăie Maccabee.

Și ridică pistolul.

O împușcătură în cap și motocicleta din stânga cade pe-o parte și alunecă pe asfalt. Cealaltă motocicletă frânează brusc și virează, dar Maccabee trage încă o dată și cel de-al doilea bolid se prăbușește și el pe asfalt.

— Bravo! spune Baitsakhan, ridicându-se în picioare.

Nabateanul suflă în țeava pistolului și zâmbește, apoi se îndreaptă fiecare spre câte o motocicletă. Baitsakhan ajunge primul. Șoferul e mort, dar fata din spatele lui încă e în viață.

Donghului i se pare că i-a văzut la petrecere, dar nu-i pasă. Se apleacă deasupra ei. E speriată.

— Diavolul! șoptește ea în turcește.

Donghul îi înhață capul tremurător în palme și îi rupe gâtul, îi dă la o parte pe pilot și pe iubita lui, apoi ridică motocicleta. Se uită la Maccabee, care îl omoară cu un al doilea foc pe celălalt motociclist. Cei doi ridică motocicletele în mijlocul șoselei și turează motoarele.

— Arată-mi cheia! strigă Maccabee.

Baitsakhan o scoate din interiorul hainei și o întinde spre el.

— Ce zici, sărbătorim un pic?

— Să sărbătorim? întreabă donghul, ca și când ar fi un concept complet necunoscut.

Se gândește la fratele și verii lui, la tot sângele vărsat. Cu toții ar vrea ca Baitsakhan să se bucure de această victorie. În cele din urmă, e de acord și pune globul înapoi în haină.

— Da. Să sărbătorim. Cred că merităm.

Shari Chopra

VILA CHOPRA, GANGTOK, SIKKIM, INDIA

Shari încearcă să nu se gândească la Baitsakhan. A ajuns acasă și e liniștită, ca înainte de Convocare. Ar vrea să rămână acolo o vreme, să se odihnească. Dar apoi simte amorțeala fantomatică din locul unde ar fi trebuit să fie degetul retezat și îi vine să plece în căutarea donghului și să-l omoare.

Încă n-a hotărât ce va face.

Shari se sprijină într-un genunchi, pe celălalt e așezată micuța Alice. Părul negru al fetiței e împletit în două cozi, iar ochii ei sunt mari și umezi, ca pietrele netede de pe albia râului. Shari o strânge în brațe. Jamal stă în picioare lângă ele, cu un zâmbet radios. Micuța Alice ține una dintre mâinile mamei.

— Unde ți-e degetul?

— L-am pierdut, ridică Shari din umeri.

— Cum?

— Într-un accident.

Alice nu e menită să devină Jucătoare. Jamal știe totul despre Jocul Final, dar fiica lor nu știe nimic. Shari ar vrea ca lucrurile să rămână așa, dar își dă seama că nu se poate. Nu după ce se va produce Evenimentul. Nu după ce va începe sfârșitul lumii.

— Te-a durut?

— Da, *pakora*[135], m-a durut.

— Cât de tare?

Shari îi dă drumul lui Alice și întinde brațele în față, apropiindu-și palmele la doar câțiva centimetri:

— Doar atât.

— Ah!

Jamal se așază și el într-un genunchi, iar Shari depărtează palmele cât de mult poate și spune:

— Dar despărțirea de tine m-a durut atâta, *meri jaan*[136].

---

[135] În hindi, în original: (apr.) „chifteluță” (N.t.).

[136] În hindi, în original: „viaţa mea” (N.t.).

— Am înțeles, spune zâmbind micuța Alice, apoi sare de pe genunchiul lui Shari și o ia la fugă prin iarbă, spre un păun care lenevește în capătul grădinii.

Pe deasupra arbuștilor înalți se zărește versantul sudic al muntelui Kangchenjunga[137] – vârful său crestat e alb în lumina soarelui și albastru la umbră. Jamal o urmărește pe Alice cu privirea. El e cu doi ani mai în vârstă decât Shari.

— Unde e verigheta? întreabă el în șoaptă.

Pentru Shari, vocea lui e ca o mantie, un foc și un pahar cu lapte, toate la un loc.

— Am pierdut și verigheta, spune ea simplu. Dar am s-o iau înapoi, dragul meu. Chiar dacă va trebui să lupt cu zeii înșiși.

Jamal pune mâna pe coapsa ei:

— Sper să nu fie nevoie.

— N-o să fie. Mi-a luat-o un monstru deghizat într-un puști. O să mi-o dea înapoi.

— Ai de gând să pleci după el?

Shari își privește soțul. În ochii ei, Jamal vede o întunecime care nu era acolo înainte de Convocare. Așază tandru o mână pe umărul ei.

— Nu știu, răspunde ea.

— Nu te grăbi, spune Jamal. Stai cu noi o vreme.

Shari încuviințează, uitându-se la frumoasa ei fiică alergând prin iarbă. Jocul Final a început. Evenimentul va veni curând. Dar poate că înaintea lui vor veni s-o caute ceilalți Jucători – pe ea și familia ei. Strânge în pumn degetele rămase, gândindu-se la cât de repede se pot strica lucrurile.

În noaptea aceea, după ce merg la culcare, Shari își petrece mâinile delicate pe după gâtul fiicei sale adormite și strânge. Strânge cu putere.

Micuța Alice deschide ochii. Zâmbește. „Mama”, șoptește ea, vărsând lacrimi de bucurie. Chiar în timp ce tremură, se zvârcolește și moare.

Shari ține mâinile în jurul gâtului cald până nu mai simte pulsul. Apoi îi dă drumul. Și îi dă la o parte părul de pe față. Se apleacă și o sărută.

Se întoarce în patul ei. Jamal încă doarme. Shari coboară privirea spre mâinile ei. Într-una ține un cuțit de bucătărie. Oțel

---

[137] Muntele Kangchenjunga are 8.586 m şi este al treilea ca înălţime din lume (N.t.).

strălucitor. Plăsele de os. E cel pe care îl folosește ca să toace usturoiul și coriandrul. Îi sprijină vârful în dreptul inimii lui Jamal. Așteaptă. Așteaptă. Așteaptă.

Îl înfige.

Sângele țâșnește pe lângă lamă, iar Jamal se uită în ochii ei și spune:

— Mulțumesc, draga mea.

O ia de mână și i-o strânge până își dă duhul. Când scoate cuțitul din pieptul lui, iese și inelul pe care i l-a furat donghul.

Shari îl ridică. Se uită la el. Linge sângele. Înghite.

Apoi se transformă într-un elefant pe o câmpie verde, iar cercul de piatră e în fața ei, străvechi și neschimbător. Își urlă durerea și se lovește de pietre.

Un vis.

Se ridică brusc în capul oaselor. E acoperită de transpirație. Micuța Alice plânge în patul alăturat. Jamal e lângă ea, încercând s-o liniștească. Lumina lunii taie aerul rece de munte și se strecoară în casa lor tihnită.

Dar această liniște nu va mai dura mult.

Trebuie să am mereu o armă la îndemână. O armă cu trei cartușe.

Își amintește pietrele străvechi din visul ei, înălțate de druizi, și își dă seama.

Acolo e Cheia Pământului.
N-am să spun nimănui.
N-are decât s-o ia altcineva.

18.095, -94.043889[138]

[138] http://goo.gl/qa02uc

Sarah Alopay, Jago Tlaloc, Chiyoko Takeda, Christopher Vanderkamp

PODUL FATIH SULTAN MEHMET, ISTANBUL, TURCIA

Chiyoko ia mâinile de pe volan și bate din palme o dată. Și încă o dată. Sarah și Jago se trezesc tresărind, devenind brusc alerți. Christopher doarme în continuare.

Sunt în Istanbul.

E seară. Chiyoko virează pe Podul Mehmet. Apa neagră e la 210 picioare sub ei. Vase de toate mărimile brăzdează strâmtoarea pe aceleași rute pe care le-au folosit minoicii, grecii, romani, ciprioții, caucazienii, maurii, israeliții, egiptenii, hitiții, bizantinii – oameni de toate soiurile, din toate colțurile lumii.

Jago coboară tastatura unui computer montat pe partea din spate a scaunului pasagerului și caută un hotel. Găsește unul bun și îl introduce în sistemul de navigație al mașinii. Chiyoko bate din palme o dată, în semn de mulțumire.

— O să ne cazăm într-un hotel elegant, spune olmecul. Putem să jucăm și cu stil, nu?

Sarah îi zâmbește lui Jago, iar Chiyoko îi privește aprobator.

Christopher se trezește și el, frecându-se la ochi:

— Cât timp am dormit?

— Nu suficient, *pendejo*[139].

— Jago! îl mustră Sarah.

Olmecul pune mâinile în sân și mormăie ceva vulgar în spaniolă. Sarah, care stă pe scaunul pasagerului, se întoarce spre Christopher:

— Ce-ți mai face piciorul?

— E amorțit, dar în rest, e teafăr. Pot să-l mișc, pot să îndoi degetele. Mergem la spital?

Jago pufnește.

---

[139] În spaniolă, în original: „neghiobule” (N.t.).

— Preferabil, nu, spune Sarah. Să mă uit la el mai întâi. Cahokiana își plimbă mâna peste genunchiul lui, care încă e ușor deplasat. Apasă în jos și întreabă:

— Cum se simte?

— Nici îngrozitor, nici nemaipomenit.

Apoi îi mișcă genunchiul de la stânga la dreapta:

— Și așa?

— Mi-a pus umărul la loc în noaptea în care ne-am cunoscut, spune Jago, uitându-se pe fereastră. O noapte pe care n-am s-o uit niciodată…

— Zău? De ce, mă rog?

— A fost explozivă, se întoarce olmecul spre el, dezvelindu-și dinții cu diamante. Are niște mâini foarte iscusite, nu-i așa?

— Taci din gură, îl repede Sarah, ca să nu le tai eu pe ale tale!

Christopher își mută privirea de la Jago la Sarah, cu ochi mari și nedumeriți. Cahokiana clatină din cap:

— Nu s-a întâmplat ce insinuează el. A trebuit să sărim dintr-un tren în mișcare înainte să explodeze.

— Lucrurile cam explodează în jurul vostru, nu-i așa?

— Așa e în Jocul Final, spune Jago.

— Și eu, un biet ageamiu, m-am trezit chiar în mijlocul lui.

— Exact unde n-ar trebui să fii, răspunde olmecul.

Christopher se întoarce spre Jago și, dintr-odată, bancheta din spate pare prea mică.

— Ai o problemă?

— Da, răspunde simplu olmecul, ești un sac de carne și nu vreau să te car.

— Carne? Îți zbor dinții din…

— ÎNCETAȚI! strigă Sarah.

— Te omor înainte să mă atingi, rânjește Jago.

Dacă ar sta un pic pe gânduri, Christopher și-ar aminti ce s-a întâmplat când a încercat să-i dea un pumn lui Maccabee în sala subterană. Dar, în preajma lui Sarah, e copleșit de instinctele din liceu, așa că nu se lasă. Christopher dă să se apropie de olmec, dar Sarah se întoarce și pune o mână între ei.

— Chiyoko, trage pe dreapta. Feo, treci în față!

Chiyoko oprește mașina cu un ușor zâmbet pe buze. *Așa-s băieții.*

Sarah se dă jos și deschide portiera din spate, iar Jago coboară pe trotuar:

— Nu are ce căuta aici, șoptește el, ocolind-o.

Sarah urcă pe banchetă, iar Jago în dreapta Jucătoarei Mu, care intră înapoi în trafic. Cahokiana pune mâna pe genunchiul lui Christopher:

— Îmi pare rău. E o situație dificilă.

— Am auzit ce-a zis pe trotuar, se plânge el.

Sarah oftează:

— Și știi ceva? Are dreptate. O să te pun pe picioare și după aceea trebuie să te duci acasă. Nu s-a schimbat nimic de la discuția noastră din aeroport. N-ar fi trebuit să mă urmărești. N-ar fi trebuit să fii *aici.*

Christopher își retrage imediat genunchiul:

— Nu plec nicăieri, Sarah. Am văzut multe lucruri până acum. Deja am aflat de niște creatori numiți Annunaki și cât de nasoală a fost, de fapt, istoria omenirii. Vreau să văd și restul. La naiba! M-am prăbușit cu un avion, știai asta? Ăla care a apărut la toate știrile.

Jago îl privește pe Christopher cu un aer vag impresionat:

— Serios?

— Da, eu și nebuna aia de Kala.

Christopher își amintește de mama și fiica pe care le-a omorât sumeriana. Știe că îl vor bântui toată viața.

— Am fost… am fost singurii supraviețuitori, minte el.

Sarah îl ia pe după umeri, iar Jago întoarce capul, nevrând să vadă asta.

— Doamne, îmi pare atât de rău! îl consolează ea.

— Lasă, nu-i nimic, răspunde Christopher neconvingător.

Sarah îl strânge de umerii lați și își amintește cum era când se îmbrățișau. Tac tuspatru preț de câteva clipe. Apoi cahokiana îi cere lui Chiyoko să oprească mașina în fața unei farmacii.

— Mă duc să cumpăr câte ceva pentru picior, inclusiv o pereche de cârje, îi spune Sarah, privindu-l în ochi. *Pe care o să le folosești ca să te cari acasă.*

— Cum zici tu, răspunde Christopher, după care Sarah coboară și închide portiera.

În mașină se lasă o tăcere stânjenitoare.

— Tu chiar nu vorbești? o întreabă în cele din urmă Christopher pe Chiyoko.

Jucătoarea Mu clatină din cap.

— Ei, ca să vezi... N-am apucat să-ți mulțumesc că m-ai salvat. Așa că mulțumesc. Aia doi erau niște nenorociți.

Chiyoko înclină ușor capul.

— Și, că tot veni vorba, din moment ce erai în sală și ne spionai, de ce nu ne-ai dat o mână de ajutor? Înainte ca puștiul s-o înjunghie pe Kala, de exemplu, sau înainte să mă răpească.

Chiyoko mișcă ușor ochii, dar în rest rămâne neclintită.

— Bine, nu-mi răspunde, bombăne Christopher. Voi, Jucătorii, sunteți toți la fel. Niște țicniți.

Jago întoarce capul, se uită la el și zâmbește larg, diamantele de pe dinți împrăștiind o strălucire sinistră:

— E Jocul Final, fraiere. Obișnuiește-te!

Aisling Kopp

LACUL BELUISO, LOMBARDIA, ITALIA

Aisling stă cu ochii închiși, la fel ca în ultimele cinci ore, 23 de minute și 29,797 secunde. Stă turcește, cu spatele drept și cu mâinile împreunate în poală. Are în față pictura femeii frumoase – pe care a botezat-o femeia Mu –, plutind pe mare, cu discul în mână, înconjurată de moarte. Aisling așteaptă ca pictura rupestră să-și dezvăluie secretele. Așteaptă ca indiciul ei să-i reveleze o cunoaștere nouă și nemărginită. Așteaptă să se întâmple ceva – orice.

Oftează și deschide ochii.

Nu se întâmplă nimic.

— O aiureală, spune celta, vocea ei răsunând în peșteră.

E ciudat să-și audă glasul răgușit. A vorbi cu tine însăți nu e unul dintre primele semne de demență? Se întinde pe spate, scoate din rucsac telefonul prin satelit și îl sună pe bunicul ei. A venit până aici pentru că așa a sfătuit-o el, deci e vina lui că stă acolo fără să facă nimic, în loc să meargă să Joace. Bătrânul îi răspunde după ce telefonul sună de trei ori, vocea fiindu-i bruiată de interferențe.

— Și mai departe ce fac? spune ea, în loc de salut.

— Bună, Aisling! îi răspunde el cu un zâmbet în glas. Cum merge?

— Cât trebuie să stau aici, bunicule? se plânge ea. Au trecut câteva zile și n-am reușit să înțeleg nimic. Presupunând că *există* ceva care trebuie înțeles. Poate mi-ai interpretat greșit indiciul.

— Mă îndoiesc, răspunde bătrânul pe un ton rece. Spune-mi ce vezi.

— Picturi străvechi. Una înfățișează o femeie ciudată într-o barcă, plutind pe mare după sfârșitul lumii, mă-nțelegi?

— Altceva?

Celta se uită la cealaltă pictură:

— Doisprezece oameni veniți la…

Dar se oprește și își dă o palmă peste frunte. Pentru prima oară, recunoaște monoliții din jurul celor 12. Se simte ca o proastă, ar fi trebuit să-și dea seama mai devreme. E neclar și inversat și îi lipsesc câteva bucăți, dar e un loc pe care l-a studiat și l-a vizitat. E un loc sacru al seminției sale.

— … veniți la Stonehenge, termină ea, bucuroasă că bunicul nu e lângă ea să vadă cât de neatentă a fost.

— Hm, unul dintre locurile noastre.

Cei mai mulți cred că Stonehenge e un cimitir, un templu sau un loc cu puteri vindecătoare.

A fost toate astea.

Dar și mai mult.

Mult mai mult.

Aisling a învățat semnificația astronomică a Stonehenge-ului de când era mică. Piatra Călcâiului – un monolit neregulat de 35 de tone, amplasat la 256 picioare nord-est de centrul complexului – marchează punctul orizontului de unde răsare soarele la solstițiul de vară. Alte pietre marchează solstițiul de iarnă, locurile unde răsar și apun soarele și luna în diverse momente ale anului, iar altele, care au fost distruse, preziceau eclipsele. Pentru lumea care vrea să înțeleagă, care vrea să creadă, toate astea înseamnă că aceia care au construit cercul de monoliți uriași înțelegeau nu doar că Pământul e rotund, ci și că ocupă un anumit loc în univers.

Și asta se întâmpla în jur de 3000 î.Hr.

Un simplu cerc de pietre, dar care simbolizează atât de mult.

Aisling își înăbușă un căscat.

— Și ce fac la Stonehenge? întreabă bătrânul.

— Majoritatea țipă, în timp ce un Dia coboară din spațiu, urmat de un glob de foc. Aproape toți sunt speriați. Cu o excepție: aceeași femeie din barcă. Femeia asta potrivește o piatră într-un fel de altar.

Bunicul e tăcut, gândindu-se la toate astea. Aisling se ridică în picioare și se apropie de pictură, plimbându-și degetele pe peretele aspru, atingând globul de foc ce coboară din spațiu.

— O priveliște înspăimântătoare, spune ea.

— Aisling, începe bunicul ezitant, dar dacă ordinea e inversă?

— Ce ordine? întreabă celta, îndepărtându-se de perete, ca să aibă o imagine de ansamblu.

— Ai spus că Dia vine cu globul de foc, după care femeia pune piatra în altar.

— Îhî, răspunde Aisling, căutând în buzunare o gumă de mestecat. Și?

— Dar dacă mai întâi femeia pune piatra și abia *apoi* vine focul?

Celta înlemnește, cu o lamă de gumă mentolată în mână. Se uită la haosul primei picturi, apoi întoarce capul spre dezastrul din cea de-a doua. La femeia cu discul în mână.

— A câștigat, șoptește Aisling. Și e singură.

Întoarce capul spre prima pictură. Stonehenge. Altarul. Discul de piatră. Jucătoarea Mu.

— Aisling, mai ești la telefon?

— E un ciclu, răspunde celta, amintindu-și vorbele tatălui ei dinainte să înnebunească. Cu toții facem parte dintr-un ciclu nesfârșit.

Hilal ibn Isa al-Salt

BISERICA LEGĂMÂNTULUI, REGATUL AXUM, NORDUL ETIOPIEI

— Știu că am dreptate, spune Hilal, luând mâinile lui Eben. Bătrânul maestru are un aer circumspect, dar ucenicul lui e cuprins de entuziasm.

— Dar de ce? întreabă bătrânul. Dacă ce spui tu e adevărat, atunci de ce avem toate tradițiile, cunoașterea și secretele noastre?

— Pentru că e un *joc.*

Apoi îi dă drumul lui Eben și ridică o mână, strângându-și rădăcina nasului.

— Sau poate e un test. Un joc într-un joc. Un mijloc de a dovedi nu doar valoarea seminției noastre, ci și a întregii umanități.

— Ia-o mai încet, îl previne Eben. Sunt gânduri periculoase.

— Gânduri adevărate, insistă Hilal. Certitudini.

Eben ibn Mohammed al-Julan întreabă pe un ton nemulțumit:

— Dar de ce ți-ar fi dat ție ființa acest indiciu?

Și Hilal s-a întrebat același lucru. A meditat îndelung la cercul pe care kepler 22b i l-a întipărit în minte. Crede că îi înțelege semnificația, dar nu poate decât să bănuiască adevărata motivație a ființei. Așa că îi spune bătrânului care e bănuiala lui.

— A fost o greșeală. Trebuie să fi fost. Un cerc are o mulțime de semnificații. Prea multe. Dar, împreună cu vorbele lui, indiciul devine mai limpede. Iată ce a spus: Evenimentul e parte din Jocul Final. Cauza Jocului. Începutul, mijlocul și sfârșitul!

Eben își freacă bărbia:

— Nu știu ce să zic.

— Sau poate că *nu* a fost o greșeală! strigă Hilal, copleșit de propriile gânduri.

Știe că are dreptate, o simte în carnea lui, așa cum simte credința, și trebuie să-l convingă pe Eben:

— Poate *a vrut* ca unul dintre noi să înțeleagă.

În ochii lui Eben se aprinde o scânteie, semn că și bătrânul pune la îndoială ideile străvechi.

— Sau, spune bătrânul, poate vor să-ți testeze valoarea. E un fel de parabolă: omorâm, deci trebuie *să fim* omorâți.

— Dacă e așa, maestre Eben, trebuie să le spun și celorlalți.

Bătrânul înclină capul. Pielea lui neagră poartă urmele trecerii timpului, iar ochii lui de un albastru strălucitor s-au tulburat.

— E ceva neașteptat.

— Bineînțeles. Viitorul e nescris. Ființa a vrut să spună altceva: că orice e posibil. Chiar și istoria noastră – că am fost vizitați, modificați, învățați de ființe timp de milenii – sugerează că orice e posibil. Maestre, trebuie să-i previn pe ceilalți!

— Dacă te înșeli, te pui într-o situație nefavorabilă. Ceilalți vor avea avantaje pe care tu nu le ai: idei, alianțe, obiecte străvechi, Cheia Pământului.

— Dar dacă am dreptate, n-o să mai conteze. Viitorul e nescris.

— Poate.

Hilal strânge mâinile maestrului și privește adânc în ochii lui. Hilal e plin de viață și de iubire. Simte cum îi freamătă crucea coptă tatuată pe piept și pe abdomen, străbătută parcă de electricitate.

— Părinții Hristos și Mahomed ar încuviința. Unchiul Moise, bunicul Buddha, cu toții ar spune că merită să încerc. Pentru iubire, maestre Eben ibn Mohammed al-Julan, pentru iubire.

Fostul Jucător cu pielea zbârcită ridică o mână și o așază pe ochii discipolului. Hilal îi închide.

— De ce credem în aceste personaje – Hristos, Mahomed, Buddha –, deși am văzut adevăratele forțe care plăsmuiesc viața și cunoașterea?

Eben nu-i pune această întrebare pentru prima oară. E un refren familiar în seminția lor. Unul puternic.

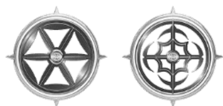
— Pentru că, răspunde tânărul Jucător, credem că un singur om *poate* face diferența.

Soarele deviază 11,187 centimetri de la traiectoria sa și se produce o explozie de o magnitudine uriașă. Materia solară se împrăștie în spațiu cu puterea unei explozii de 200.000.000.000 megatone de trinitrotoluen[140]. Ejecția de masă coronală este atât de intensă și de rapidă, încât va atinge Pământul în doar nouă ore și 34 de minute.

[140] Substanţă solidă, galbenă, cristalină, fabricată din toluen şi folosită ca exploziv cu care se încarcă proiectilele de artilerie (N.t.).

Maccabee Adlai, Baitsakhan

HOTEL SÜRMELI, APARTAMENTUL 101, ANKARA, TURCIA

Maccabee nu poate dormi. E întins pe o canapea în care abia încape. Se întoarce pe o parte și se uită spre patul în care e ghemuit Baitsakhan, puștiul temerar, criminal și răzbunător.

Doarme.

Cu zâmbetul pe buze.

Sunt cazați într-un apartament de hotel din Ankara. Nu au căzut de acord asupra celui mai bun mod de a sărbători că au găsit Cheia Pământului. Maccabee a vrut femei, Baitsakhan a zis că nu acceptă decât dacă le omoară după. Maccabee a vrut să bea, Baitsakhan a zis că nu pune gura pe băutură. Maccabee a vrut să viziteze orașul, Baitsakhan a zis că nu-i place niciun alt oraș în afară de Ulan Bator.

Așa că au cumpărat o consolă XboxOne și au jucat *Call of Duty: Ghosts* până nu i-au mai ținut ochii. Maccabee a fost omorât de mai multe ori decât Baitsakhan, și tocmai de aceea doarme acum pe canapea. Se uită la cicatricea din palmă, rămasă după ce s-a făcut frate de cruce cu donghul. Știe că e o minciună. Știe că și pentru Baitsakhan e o minciună. Își plimbă degetele pe mânerul pistolului. Ar putea să pună perna în fața pistolului și să-l împuște. Și gata. Ar lua Cheia Pământului și ar Juca mai departe.

Ar putea.

Puștiul adormit sforăie.

Și zâmbește în somn.

Frate-su tocmai a murit. Ar trebui să fie îndurerat. Chiar că nu-i întreg la minte.

Maccabee ia pistolul într-o mână și perna în cealaltă. Lipește țeava de pernă, ridică siguranța și apasă ușor pe trăgaci. Perna va amortiza împușcătura. Îi va permite să acționeze în liniște.

Baitsakhan scoate brusc un țipăt. Maccabee tresare, dar pistolul nu se descarcă. Îi dă drumul pe podea, acoperindu-l cu

perna, în timp ce donghul se luptă cu cearșafurile, ca și când ar fi invadate dintr-odată de șerpi, șobolani și scorpioni.

— Te simți bine, Baitsakhan?

Țipând în continuare, puștiul caută în haine și scoate globul de sticlă, care a devenit incandescent. Îl trece dintr-o palmă în alta, după care îl azvârle, ca și când ar avea o mie de grade. Maccabee întinde un braț și îl prinde din zbor, iar lumina dinăuntru se estompează. Nu e deloc fierbinte. Ba chiar e un pic rece. Preț de câteva clipe, Baitsakhan se uită în jur de parcă ar fi atacat în continuare de creaturi târâtoare, iar în cele din urmă își ațintește privirea asupra lui Maccabee:

— Cum de-l poți ține în mână?

— Tu de ce n-ai putut?

— Pentru că mă frigea, răspunde tânărul Jucător, întinzând mâinile.

Palmele îi sunt stacojii și deja au început să facă bășici.

— Pe mine nu mă frige, spune Maccabee, uitându-se cu atenție la glob și răsucindu-l în mână. Cred că a apărut un mesaj pe el.

Baitsakhan se ridică în picioare:

— Unde?

— Aici.

Donghul traversează camera:

— Ți-am zis că e Cheia Pământului.

— Nu te contrazic, frate, răspunde nabateanul.

— În scurtă vreme o să avem confirmarea lui kepler 22b.

— Poate că face asta chiar acum. Ia uite!

Baitsakhan se uită la glob, apoi întinde un deget și îl atinge. Pielea îi sfârâie și retrage mâna imediat.

— Au!

— Îl țin eu, frate, nu-ți face griji.

Baitsakhan se apleacă precaut deasupra globului și se uită cu atenție. Mai întâi vede un simbol:

Apoi un chip.

— Axumitul! spun ei în același timp.

După care harta lumii apare din nou și se tot mărește, până ce focalizează pe o zonă rurală din Etiopia. O secundă, se aprinde un punct luminos, ca și când ar fi o stea înăuntrul globului. Apoi dispare. Maccabee și Baitsakhan se privesc în ochi și zâmbesc.

Și spun amândoi odată:

— E timpul să Jucăm.

Sarah Alopay, Jago Tlaloc, Chiyoko Takeda, Christopher Vanderkamp

HOTEL MILLENNIAL RESIDENCE, ISTAMBUL, TURCIA

Sarah așază la loc genunchiul dislocat al lui Christopher chiar în mașină, înainte să oprească în fața unui hotel de patru stele de pe coasta europeană a Istanbulului. Se cazează în camere separate. Sarah are nevoie să fie singură, măcar pentru o noapte. Christopher merge sprijinit în cârje și o injecție cu cortizon i-ar prinde foarte bine, dar cahokiana nu vrea să-i dea motive să mai rămână, așa că nu aduce vorba de injecție.

În timp ce se îndreaptă spre lifturi, traversând holul aglomerat al hotelului, cu înfățișarea unor vedete rock care au petrecut strașnic, Christopher o întreabă în șoaptă:

— Sarah, putem să stăm un pic de vorbă?

— Nu acum, Christopher, sunt frântă.

— E important.

— O baie, mâncare și somn – astea sunt mai importante.

— Bine, spune el, clătinând din cap.

— Îmi pare rău.

— Las-o baltă, îi răspunde el peste umăr.

Se înghesuie tuspatru în lift. Christopher și Jago stau de o parte și de alta a cabinei, Sarah în mijloc, iar Chiyoko chiar în fața ușilor. Nu vorbește niciunul. Camerele lor sunt la ultimul etaj. *Cling, cling, cling, cling, cling, cling, cling, cling.* Și ușile se deschid. Ies din lift și fiecare se îndreaptă spre camera lui.

Christopher comandă un hamburger.

Chiyoko se așază pe podea și meditează.

Sarah face o baie.

Jago îi ciocăne la ușă.

Cahokiana îi deschide.

— Pot să intru?

Sarah se dă la o parte.

Olmecul face cinci pași în cameră și se întoarce:

— Ar trebui să ne despărțim de ei. În noaptea asta.

Cahokiana închide ușa și se sprijină de ea. E frântă de oboseală.

— Știu, spune ea.

— Atunci să plecăm.

— Nu pot.

— De ce? se încruntă Jago.

După câteva clipe de tăcere, Sarah spune:

— Chiyoko trebuie să vadă discul înainte să ne despărțim. Avem o înțelegere cu ea. Și s-ar putea să ne spună ceva util.

— N-are ce să ne spună.

Cahokiana dă ochii peste cap:

— Ne-ar putea ajuta să găsim Cheia Pământului.

Jago dă dezaprobator din mână:

— Bine. Atunci o luăm cu noi când plecăm. Dar pe *el* trebuie să-l lăsăm în urmă. Nu-i bine să-l luăm cu noi.

— Nu fi așa gelos.

— Nu sunt.

Cahokiana îl țintuiește cu privirea.

— Bine, poate sunt un pic, recunoaște el.

Sarah oftează.

— Va trebui să-l părăsești până la urmă. Dacă nu vrei să-ți petreci tot restul Jocului Final salvându-l.

— E în stare să-și poarte de grijă și singur, răspunde Sarah, dar tonul ei nu e convingător.

— Pentru că a fost căpitanul echipei de fotbal? zâmbește Jago. O să moară dacă rămâne. Știi că am dreptate.

— Poate.

— Hai să plecăm. Ia-o ca pe un act de îndurare.

Cahokiana se așază pe podea, alunecând pe ușă. Jago face un pas în față, lăsându-se pe vine în fața ei, și îi mângâie mandibula. Sarah îi mângâie degetele cu nasul:

— Dacă aș ști că se duce acasă, aș merge cu tine, dar știu că n-o va face. Mă va căuta din nou. Și va continua să ne pună în pericol pe toți: pe el, pe mine și, câtă vreme vom Juca împreună, pe tine. Nu, deocamdată, trebuie să rămână.

Jago își retrage mâna. Nu știe ce argument să-i mai aducă. Nu știe nici de ce îi pasă ce se întâmplă cu ea sau cu Christopher. N-ar trebui. Sarah se uită în ochii lui, ca și când i-ar citi gândurile.

— N-ai să mă părăsești, Feo, nu-i așa?

Olmecul stă o clipă pe gânduri, amintindu-și sfatul lui Renzo: să nu se îndrăgostească. Dar știe că e liber să Joace așa cum crede de cuviință. Și, deși Christopher e o povară, Sarah s-a dovedit a fi un ajutor prețios, salvându-l de mai multe ori. Cu Christopher, ce va fi va fi. Cu Sarah, ce va fi va fi, chiar dacă nu vor fi împreună. Deși ar vrea să fie împreună.

— Nu, n-am să te părăsesc, spune el în cele din urmă. Jur pe seminția și pe onoarea mea! Am să stau cu tine până…

— Înțeleg, spune ea cu tristețe în glas. Până înainte de sfârșit.

— Până înainte de sfârșit.

Sarah tace o clipă.

— Mulțumesc, Jago. Acum, că Jocul Final a început, știu că nu pot să fac față singură. E prea… sumbru.

— Da, răspunde olmecul cu glas scăzut. Nu e atât de spectaculos pe cât ni s-a spus, nu-i așa?

Sarah încuviințează. Apoi nu mai spun nimic o vreme, gândindu-se amândoi la viitor și unul la celălalt.

— Dacă găsim Cheia Pământului, poate reușim să ne dăm seama când și unde va lovi Evenimentul. Mai mult decât să câștig, vreau să-i salvez pe cei la care țin. N-am mai vorbit cu părinții mei de când am plecat de acasă. M-ar durea prea tare dacă aș sta de vorbă cu ei.

Sarah face o pauză, uitându-se în ochii lui.

— De-aia te-am ales pe tine, Jago. Ești onest. Ești la fel ca mine. Mă placi. Poate chiar mă iubești. Eu… iubesc viața, Feo. Nu Jocul Final. Ba chiar îl urăsc. Iar Christopher, deși în clipa asta e o adevărată pacoste, îmi e prieten. Și vreau ca familia și prietenii mei să scape cu viață.

O nouă pauză.

— Vreau ca și ai tăi să scape cu viață. Așa sunt eu. Asta e slăbiciunea mea.

Jago clatină lent din cap:

— Nu, Sarah, asta nu te face slabă. Asta te face om. *Eu* tocmai de-aia te-am ales *pe tine.*

Cahokiana întinde mâna și el i-o strânge.

— Ce-o să facem?

— O să câștigăm, spune Jago. O să reușim cumva să câștigăm… împreună.

Maccabee Adlai, Baitsakhan

PISTA AEROPORTULUI INTERNAȚIONAL BOLE, ADDIS ABEBA, ETIOPIA

Maccabee și Baitsakhan coboară pe scara îngustă a avionului pe care l-au închiriat să-i ducă de la Ankara la Addis Abeba. Soarele strălucește cu putere, iar în aerul foarte încins plutește miros de combustibil și de bitum. Baitsakhan e îmbrăcat cu blugi și tricou alb, la gât are o *kaffiyeh*[141] pe care și-a cumpărat-o din Turcia, iar în picioare poartă cizme de călărie prăfuite. Maccabee e îmbrăcat cu unul dintre costumele lui scumpe de in, fără cravată. E încălțat cu pantofi sport Adidas, albi și e parfumat ca pentru o ieșire în club. Își pun gențile mici, dar grele, în Land Rover-ul care îi așteaptă pe pistă, apoi Maccabee urcă la volan, cu Baitsakhan în dreapta lui.

— Așa se face, spune nabateanul, aruncându-i o privire partenerului său mai tânăr.

— Ce anume? întreabă donghul, care a început să-și ascută cuțitul.

— Așa se Joacă, răspunde Maccabee, dorindu-și să se poată vedea printr-o cameră de filmat, alături de Baitsakhan. Cu stil, ce dracu'!

Donghul ridică din sprâncene și dă din umeri:

— Eu prefer cuțitele.

Maccabee clatină din cap:

— Cu tine nu se poate vorbi.

[141] Eșarfă tradițională arabă, de obicei albă, cu carouri mici, de culoare neagră (N.t.).

Sarah Alopay, Jago Tlaloc, Chiyoko Takeda, Christopher Vanderkamp

RESTAURANTUL PICCOLO GATO, TRIESTE, ITALIA

Înainte să plece din Istanbul, Chiyoko le arată lui Sarah și Jago fotografia cu șirurile de litere, numere și semne de pe tavanul sălii din Göbekli Tepe.

Christopher spune că l-a văzut și el:

— E cel mai uimitor lucru pe care l-am văzut vreodată.

Habar n-au ce înseamnă acele șiruri încrucișate de semne.

Dar sunt siguri că înseamnă ceva.

Predau camerele și pornesc cu mașina spre vest, părăsind Turcia. Traversează Bulgaria, Serbia, Croația și Slovenia. Vorbesc foarte puțin. Christopher stă înghesuit pe bancheta din spate, în timp ce Sarah se tot gândește la șirurile de semne și la indiciul ei, întrebându-se dacă se potrivesc cumva. Dar nu face progrese. Nu are nicio revelație. I se pare foarte enervant.

După mulți kilometri și multe ore petrecute în tăcere, ajung în Italia și opresc peste noapte la Trieste. 1.600 de kilometri. 994,19 mile. Cu tot cu opriri, 20 de ore, 43 de minute, 29 de secunde. Se cazează la un hotel, merg să vadă Adriatica, apoi iau cina: un castron enorm plin cu *penne rigate*[142] cu smântână, puțin picante, servite la o masă de plastic pe trotuar. Mănâncă și se uită la italienii care se plimbă în jurul lor. *N-ar fi fost deloc rău dacă ar fi fost o vacanță,* își spun în sinea lor. Toți în afară de Chiyoko. Nu visează la o viață normală, ci pur și simplu așteaptă cu răbdare.

Jago comandă un pahar cu vin roșu, Chiyoko, un ceai, iar Christopher își întinde piciorul rănit și comandă o bere. Apoi încă una. Și încă una. Sarah se abține, bând doar un pahar de *acqua con gas*[143] cu felii de lămâie. Tăcerea stânjenitoare se prelungește. Sarah continuă să lucreze toată cina, făcând

[142] Paste tubulare scurte, cu striații la exterior (N.t.).

[143] În italiană, în original: „apă carbogazoasă” (N.t.).

însemnări într-o agendă. Christopher își lungește gâtul, gândindu-se că ar putea da o mână de ajutor, iar Jago îl țintuiește cu o privire glacială. Pe Chiyoko n-o deranjează situația. Îi pare bine că există tensiuni între cei trei tovarăși ai ei, pentru că astfel rămân tăcuți.

La desert, Jago întreabă:

— Vrei să-l vezi, Chiyoko?

Jucătoarea Mu bate din palme o dată, apoi ia o gură mică de ceai, încercând să nu pară prea nerăbdătoare. Olmecul își ridică rucsacul și îi desface fermoarul. Scoate discul de piatră.

Sarah ridică privirea din agendă.

În final, cu discul în mână, Chiyoko se arată oarecum entuziasmată. Își plimbă degetele pe deasupra șanțurilor subțiri și se uită cu atenție la semnele de pe suprafața lui.

Acasă, își spune în sinea ei. *În curând o să mergi acasă.*

Îl așază în poală și pleacă ușor capul spre Jago, în semn de mulțumire.

— Cu plăcere, răspunde el, aruncându-i o privire lui Sarah. Am avut o înțelegere, nu?

Cahokiana știe ce înseamnă privirea lui: și-au făcut datoria față de Jucătoarea Mu. Acum pot merge mai departe. Să-i lase în urmă pe Christopher și pe Chiyoko. Dar Sarah se preface că nu înțelege și se uită în altă parte.

— Ce piatră mișto, spune Christopher, care pare să fi băut cam mult.

Jucătoarea Mu scoate telefonul și tastează repede un mesaj, apoi i-l întinde olmecului: *Mulțumesc că mi l-ai arătat. Aș avea nevoie de ceva timp să-l studiez.*

Jago îl citește și se încruntă, apoi îi dă telefonul lui Sarah. După ce îl citește, cahokiana și olmecul se privesc în ochi. *Parcă ar comunica fără să vorbească,* își spune Christopher în sinea lui. *La fel cum făceam și eu cu ea când eram acasă.* Și devine brusc gelos pe acest Jucător, cu accentul lui idiot, cu cicatricea lui urâtă și cu dinții lui caraghioși. Smulge telefonul din mâna lui Sarah.

— Ce să studieze? întreabă el. E o piatră.

Dar nu-l ia nimeni în seamă. Sarah se uită la Chiyoko:

— Crezi că ne va conduce la Cheia Pământului?

Jucătoarea Mu aprobă energic.

— Cineva ne-a vorbit despre un tip care e specialist în discurile astea, spune Jago. Tocmai de-aia am venit în Italia. O să-i facem o vizită mâine. Poți să-l studiezi în mașină.

Chiyoko înclină capul, ca și când ar vrea să întrebe: „Cine?”

— Evident, nu pot să-ți spun, rânjește Jago. Dar o să vezi în curând.

Chiyoko înclină capul, cu aerul că înțelege. Deja știe cine este așa-zisul lor expert, pentru că a ascultat conversația pe care au avut-o cu piticul de la Complexul Armatei de Teracotă. Îl cheamă Musterion Tsoukalos.

Da, cineva trebuie să-i arate discul ăsta, își spune în sinea ei.

Jago ia discul din mâinile Jucătoarei Mu, care ține de el o clipă prea mult, și îl pune la loc în rucsac.

— Poate știi chestii pe care tipul ăsta nu le știe, îi spune olmecul. Deocamdată, o să continuăm să ne ajutăm unii pe alții, da?

Chiyoko ia telefonul din mâna lui Christopher și scrie încă un mesaj: *Orice informații voi găsi, vi le voi spune și vouă.*

— În regulă, încuviințează Jago.

— Mulțumesc, Chiyoko, spune Sarah zâmbind.

Apoi coboară privirea în agendă și își răsfoiește însemnările, gândindu-se în continuare la indiciul ei și la șirurile de semne de pe tavanul sălii. Christopher își așază mâna pe speteaza scaunului ei. Cahokiana nu pare să observe sau poate alege să-l ignore, concentrându-se asupra notițelor. Dar Jago observă și se ridică brusc în picioare.

— A fost o zi lungă. Mă duc la hotel.

Se întoarce cu spatele și o ia din loc, cu rucsacul săltându-i nevinovat pe spate. După câteva minute, Chiyoko pune pe masă câteva bancnote și se ridică și ea de la masă. Bate din palme o dată. Sarah ridică privirea, frecându-și tâmplele:

— Și tu?

Chiyoko înclină capul, aruncând o privire spre agendă.

— Mda, ai dreptate, ar trebui să iau și eu o pauză, spune Sarah, apoi se uită la Christopher: Tu ce zici?

— Da, merg și eu la hotel. Dar vreau să stăm de vorbă.

Chiyoko nu e interesată de aceste… sentimente. Bate din palme o dată, se răsucește pe călcâie și pleacă. Sarah închide agenda și pune mâna pe copertă:

— Bine, Christopher. Să stăm de vorbă. Dar hai să discutăm aici.

Christopher ridică mâinile și își freacă fața, care încă e învinețită de la loviturile lui Maccabee:

— Sarah, nu mă duc acasă.

— Știu.

— Nu mă... Stai, ce-ai zis?

— Știu că n-ai să te duci acasă. Ești prea încăpățânat ca să faci lucruri rezonabile.

Christopher nu știe ce să zică. Se aștepta la o discuție mai aprinsă. Un cuplu tânăr trece pe lângă ei. Sunt foarte frumoși. Tocurile ei răsună pe trotuar, iar cămașa lui largă e descheiată la nasturii de sus. Christopher îi urmărește cu privirea:

— Doamne, am fi putut fi și noi ca ei, spune el melancolic.

Sarah clatină din cap:

— Cândva, poate, dar acum nu mai e posibil. Vremea noastră – șansa noastră – a trecut, spune ea cu un ușor tremur în glas.

— Nu trebuie să fie așa.

— Ba da. Îți închipui că înțelegi ce se întâmplă, dar nu înțelegi, într-adevăr, ne-ai tot auzit vorbind, dar nu știi cu adevărat ce urmează. Nu-ți dai seama cât de mare e miza.

Christopher se gândește la ce i-a spus Kala: civilizația urmează să fie distrusă și fiecare seminție luptă pentru supraviețuire.

— Știu mai multe decât crezi, Sarah.

Sarah își curbează buza de sus, luându-și un aer disprețuitor:

— Ba nu știi nimic. Nici despre mine, nici despre Jago, nici despre Kala, Chiyoko, Maccabee sau Baitsakhan. Nu știi nimic despre Jocul Final și asta n-o să se schimbe niciodată.

— Am văzut cum a fost omorâtă Kala, răspunde el, susținându-i privirea. Și înainte, în barca de salvare, Kala a omorât o fetiță și pe mama ei fără niciun motiv. Crezi că nu înțeleg cine sunteți?

— Îmi pare rău că a trebuit să fii martor la așa ceva, spune Sarah, atingându-i brațul. Dar nici nu se compară cu ce urmează. I se spune Evenimentul...

Christopher o întrerupe:

— Da, toată lumea de pe Pământ moare, cu excepția câștigătorului și seminției lui, nu-i așa?

— Așa-i, spune ea, luată prin surprindere. De unde știi?

— Kalei îi plăcea să vorbească, răspunde Christopher. Dar nu cred povestea asta și n-ar trebui s-o crezi nici tu, Sarah. Nave extraterestre care funcționează pe bază de aur? Să fim serioși! Nu există nimic care să poată distruge viața de pe o întreagă planetă.

— N-ai văzut ce am văzut eu, spune ea calm, dar cu o undă de tristețe în glas – și ea și-ar dori să nu creadă. Vreau să pleci, Christopher, pentru că te iubesc. Îmi doresc să pleci pentru că nu vreau să te văd murind. Vreau să pleci pentru că vreau să am mai multe șanse să câștig. Și să te salvez. Să te salvez pe tine, pe mama, pe tata și pe toți cei de acasă. Dar, dacă rămâi aici, nu-mi ușurezi deloc sarcina.

— Chiar dacă aș crede aiurelile astea despre Eveniment, de ce naiba m-aș duce acasă să stau cu mâinile-n sân în timp ce tu lupți pentru soarta tuturor celor pe care îi cunoaștem?

Christopher se oprește, clătinând din cap cu un aer uluit:

— Dacă e așa cum spui tu, ar trebui să chemăm armata sau ceva de genu' ăsta.

— Nu așa merg lucrurile.

— Atunci lucrurile merg nasol.

Sarah nu-l poate contrazice. Tac amândoi o vreme. Sunetul distinctiv al unei sirene de poliție răsună de pe o stradă din apropiere, ricoșând din piatra și betonul vechiului oraș italian. Se aude sirena gravă a unui vas din port, un câine latră, și cineva trece pe lângă ei spunând la telefon: *Ciao, ciao, ciao.*

— Trebuie să pleci, te rog!

— Nu.

— Ba da.

— N-am să plec. Dacă nu vrei să mă țin tot timpul după tine, ai două opțiuni: omoară-mă sau lasă-mă să vin cu tine. Îmi pun viața în slujba ta, Sarah. Ai înțeles? Îmi pun viața în slujba ta.

— Jocul Final nu e pentru tine.

— Aiurea! Dacă ce spui e adevărat, atunci este *exact* pentru mine, pentru oameni ca mine. Așa că rămân, pot să te ajut.

— Nu. Nu poți. Nu așa.

— Ba pot.

— Lui Jago n-o să-i placă.

— La naiba cu Jago. E un nenorocit!

— Nu e.

O pauză lungă. Christopher se uită în ochii ei, iar Sarah schimbă repede subiectul:

— Dacă rămâi, ce o să facem cu piciorul tău?

— Fă-mi o injecție cu cortizon, zâmbește el. Am jucat meciuri întregi cu răni și mai grave.

Sarah se ridică în picioare. E obosită și se simte înfrântă. Pur și simplu nu-l poate convinge.

— Bine. O să-ți facem injecția mai încolo. Dar acum trebuie să dorm.

Trece pe lângă el, iar Christopher o apucă de braț. Dacă ar fi fost altcineva, ea ar fi reacționat, i-ar fi dislocat umărul, i-ar fi scos un ochi din orbită și i-ar fi rupt piciorul. Dar nu e altcineva. Sarah se întoarce cu fața și el o ia în brațe, sărutând-o pătimaș. Și, în ciuda încăpățânării lui, Sarah îi răspunde la sărut.

— Ascultă-mă, Alopay, spune el. *Putem* fi și noi ca ei.

Sarah clatină din cap și șoptește:

— Ba nu, Christopher, nu putem.

32.398516, 93.622742[144]

[144] http://goo.gl/x65wnj

Hilal ibn Isa al-Salt

CENTRU DE COMUNICAȚII AXUMIT, REGATUL AXUM, ETIOPIA

Lângă vechea biserică sculptată în piatră, între cedrii înalți, e ascunsă o colibă din lemn și chirpici, cu acoperiș de stuf. Nu are nicio fereastră, ci doar o ușă scundă, prin care Hilal trebuie să se aplece ca să poată intra. Dar în colibă pereții sunt din metal, podeaua din beton, iar cele câteva piese de mobilier au un design modern și funcțional. Curentul electric vine de la câteva generatoare îngropate adânc în pământ, să nu poată fi auzite. În cedrii înalți din jur sunt montate mai multe antene-satelit de mare viteză, camuflate printre crengi. Datele pe care le transmit și le primesc sunt criptate. Fiecare mesaj, fiecare bit.

Hilal încearcă să localizeze electronic cât mai mulți Jucători. Abia după aceea va merge pe teren să ia legătura cu ceilalți Jucători. Unul câte unul. Speră să fie suficient timp.

Știe că șansele sunt mici.

Pentru că ceilalți deja sunt la un pas de Cheia Pământului.

Trebuie să fie.

Și totuși, deja a găsit conturi de Gmail active pe numele lui Shari Chopra, Aisling Kopp, Sarah Alopay și Maccabee Adlai. Le-a spart pe toate și va scrie în fiecare mesajul său, sub forma unei ciorne. Este prea riscant să-l trimită sub formă de e-mailuri de la o altă adresă. Vrea să evite pe cât posibil poliția online de orice fel. Și se roagă ca cei patru Jucători să-și verifice e-mailul și să vadă ciornele scrise de el.

Se roagă.

Își scrie mesajul într-un editor de text, îl copiază, deschide fereastra unui navigator, intră pe adresa lui Aisling, apoi în dosarul cu ciorne. Deschide o ciornă nouă, dar, tocmai când se pregătește să introducă textul, se oprește curentul, deși coliba e alimentată de patru generatoare concepute să funcționeze independent. Se face întuneric. Întuneric beznă.

Hilal ridică mâna de pe tastatură.

Mesajul n-a fost transmis. Încă e singurul care știe.
Cum e posibil să fi rămas fără curent?
Ascultă.
Și își dă seama.
E mâna keplerilor.
Își *doresc* jocul.
Vor să vadă ce se întâmplă.
Keplerii vor jocul.
Cu privirea ațintită în întuneric, Hilal aude ciocănituri în ușă.

În câmpul magnetic apare o spărtură, care funcționează ca o pâlnie, absorbind toată radiația solară din acel moment al exploziei solare.

Toată radiația.[145]

Absoarbe toată puterea, răsucește toți electronii, zgâlțâie toate quarkurile.

Spărtura afectează tot. Și totuși, e invizibilă.

Ca și când n-ar exista.

[145] http://goo.gl/RS3t9u

Sarah Alopay

GRAND HOTEL DUCHI D'AOSTA, CAMERA 100, TRIESTE, ITALIA

Sarah îi spune noapte bună lui Christopher, apoi se plimbă prin hotel. Coboară în hol, se așază la bar și cere un pahar cu vin alb, din care ia o gură. Sărutul a derutat-o și, în același timp, i-a stârnit dorința.

Îi lasă barmaniței o bancnotă de 100 de euro și pornește din nou prin hotel. Lemnăria, tapetul, covoarele, vopseaua, metalul, amintirile, toate sunt ca și distruse. Evenimentul și consecințele lui, moartea și nebunia le vor șterge de pe fața pământului.

Când se oprește, se trezește la o ușă care nu e a ei. Camera 21. Îl simte în spatele ușii. Știe că nu doarme. Se gândește la noaptea irakiană petrecută pe canapeaua din garajul lui Renzo. La clipele petrecute în toaleta avionului. Își pune fruntea pe ușa lui Jago. Îi vine să ciocăne, dar se abține. Va rămâne cu el, vor Juca împreună. Poate se va îndrăgosti, poate va muri odată cu el. Dar va fi cu el până la sfârșit. Așa că mai au timp.

Se gândește la fata din Omaha, pe care toată lumea o admira și o iubea. Cea care ar fi putut avea o viață normală. Care își dorea o viață normală, dar în realitate nu a avut niciodată parte de așa ceva. Nici pe departe. Oftând, Sarah se întoarce și pornește pe hol. Se oprește în fața altei uși. Îl va părăsi pe băiatul din spatele acestei uși. S-ar putea să nu-l mai vadă niciodată după rămas-bun. Și, cu toate că îl iubește, cu toate că l-a iubit, știe că timpul lor se apropie de sfârșit. Cu Christopher nu mai are timp. Atât a fost.

Ciocăne. Aude mișcare de cealaltă parte și durează câteva clipe până se deschide ușa.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Christopher surprins. Vrei să ne mai contrazicem un pic?

— Nu, spune Sarah, apoi intră în cameră, îi pune un deget pe buze și închide ușa cu piciorul. Taci!

Chiyoko Takeda

GRAND HOTEL DUCHI D’AOSTA, CAMERA 101, TRIESTE, ITALIA

An fuge.

Printr-un câmp des de flori.

Se împiedică.

Și cade.

Se ridică.

Fuge.

Cade. Se ridică. Fuge.

E în picioarele goale. Are tălpile maro și alunecoase.

Cerul e acoperit de nori amenințători.

Din care cade o ploaie de litere și semne.

Îl lovesc peste cap, peste gât și peste mâini.

Un „O” mare de piatră îl izbește în spate.

Cade.

Nu se mai ridică.

Se întoarce pe spate.

Moare.

Chiyoko deschide ochii. E ora 2:12 a.m.

Trage aer în piept.

E întinsă pe cearșaf, goală și singură. Are pumnii încleștați și degetele de la picioare crispate. Ferestrele sunt deschise. Briza rece a mării îi mângâie pielea. Perii fini de pe abdomen i se zbârlesc. I se face pielea de găină pe brațe. Ridică mâinile, întinzându-le spre tavan. Se relaxează.

Visul cu An dispare.

Se ridică în capul oaselor și coboară picioarele peste marginea patului. Se simte ca în noaptea când meteoritul a lovit Naha. Ca în noaptea primei runde a morții din Jocul Final.

E vremea să Joace.

Se ridică în picioare. Se apropie de scaun și își îmbracă salopeta neagră. Totul e la locul său, ca de obicei. Își strânge

părul sub guler, își ridică gluga și își acoperă partea de jos a feței cu masca. Nu i se mai văd decât ochii. Ochii ei negri și goi.

Se încalță cu espadrilele și își pune la centură pistolul Browning de la Jago, asigurându-se că are siguranța pusă. Se duce la ușă, lipește urechea de ea, așteaptă. Apasă pe clanță. Deschide ușa. Iese din cameră.

Străbate silențios holul, ascultând zgomotele hotelului: televizorul la care se uită recepționerul, bâzâitul sistemului de aer condiționat și arcurile unui pat scârțâind ritmic undeva în apropiere.

N-o aude nimeni.

Se ghemuiește în fața camerei 21, scoate un șperaclu din mânecă, deschide ușa și pășește înăuntru, închizând-o cu infinită grijă. Se întoarce. Lumina de afară se strecoară prin perdea. Jago doarme singur, cu bustul gol, întins pe burtă. Chiyoko e surprinsă. Credea că olmecul câștigase în fața americanului nătâng. Dar nu contează. Mai bine că e singur. Vede rucsacul pe un scaun de lângă fereastră.

Neglijent.

Îl ridică, îl deschide și caută în el – simte discul rece sub degete, îl închide la loc și îl pune în spate, strângându-i bretelele, apoi se așază într-un genunchi, caută în buzunarele de la pantalonii lui Jago și ia cheile de la 307.

Foarte neglijent.

Se apropie de pat și se uită la Jago. Își desprinde sabia de pe spate. Oțelul ei are 1.089 de ani. Cine știe câți oameni a spintecat până acum. Își plimbă degetele pe teaca ei, gândindu-se cât de ușor i-ar fi să-l omoare. Chiyoko știe că o va urmări. Că va fi furios și va vrea să se răzbune. Dar Jago a fost cinstit cu ea, la fel și Sarah. Și nu vrea să omoare un Jucător în timp ce doarme.

Se răsucește pe călcâie și, fără niciun zgomot, sare pe fereastră. Se agață cu mâna stângă de un burlan și alunecă până jos, neagră ca noaptea, mai tăcută ca moartea. A lăsat sabia în urmă, ca ispășire pentru că și-a încălcat cuvântul. Și a pus pe ea un bilet.

Se apropie de Peugeot, deschide ușa, urcă la volan, pornește motorul și pleacă.

Hilal ibn Isa al-Salt

CENTRU DE COMUNICAȚII AXUMIT, REGATUL AXUM, ETIOPIA

Se aud alte ciocănituri în ușa colibei.

Probabil ființele încearcă să-l oprească, să-i întrerupă comunicațiile, acum că a descoperit secretul Jocului Final.

Dar încă poate să lupte. Chiar dacă e mâna keplerilor, încă poate să lupte.

Întunericul din colibă e prietenul lui.

Își ia armele preferate, se lipește de peretele de lângă ușă și așteaptă.

Cioc, cioc.

Cioc, cioc.

Ciocăniturile încetează.

Ușa se izbește de perete. În colibă intră două siluete – una scundă, una înaltă –, iar Hilal trântește ușa în urma lor.

Întuneric.

Axumitul își rotește brațele și se mișcă în spațiul pe care îl cunoaște atât de bine. În fiecare mână are câte o macetă[146].

Două lame lucioase de oțel negru.

Și mânere de abanos.

Pe una e gravat *URĂ,* pe cealaltă *IUBIRE.*

Hilal are un suflet cald, dar nu e bine să-l provoci.

Lovește ceva cu maceta și se aude un geamăt, urmat de o *bufnitură.* Carne și os – cunoaște bine senzația.

Foarte bine.

Urmează o împușcătură disperată. Glonțul ricoșează din pereții metalici ai colibei, fără să-l atingă pe Hilal, dar, după geamătul din celălalt capăt al încăperii, își dă seama că probabil l-a atins pe unul dintre cei doi. Pășește între ei și sare pe o masă de metal a cărei poziție o știe exact, dar pe care intrușii nu o pot vedea. Izbește un monitor cu maceta, spintecându-l în două. Sar

---

[146] Un fel de cuțit cu lamă lungă și lată, folosit la tăiatul trestiei-de-zahăr în America tropicală (N.t.).

câteva scântei, iar încăperea se luminează timp de o milisecundă. Suficient pentru ca Hilal să-și dea seama cu cine are de-a face.

Nabateanul.

Și donghul, care e la podea, rănit.

Hilal întinde un braț, întoarce tăișul macetei pe orizontală, se ghemuiește și se răsucește ca un dansator. Maceta se apropie de capul nabateanului, dar Maccabee se lasă brusc la podea, iar lama ascuțită retează doar un centimetru din părul lui.

— Ușa! țipă Baitsakhan. Deschide ușa!

În regulă, rănitule, își spune Hilal în sinea lui.

Și se dă peste cap înapoi, sărind de pe masă peste capul nabateanului.

Încă o împușcătură. Flama luminează țeava pistolului, iar glonțul trece printre picioarele lui Hilal. Foarte aproape.

Da, o să vă dau niște lumină.

Picioarele lui aterizează silențios pe podeaua de beton și se furișează spre ușă. Își lipește gura de peretele metalic, știind că acustica încăperii îi va transporta glasul în celălalt capăt al încăperii.

— Aici!

Încă o împușcătură, îndreptată spre reverberația vocii lui Hilal. Foarte departe de el.

Glonțul ricoșează, iar axumitul ascultă cu atenție, să vadă dacă îl nimerește pe vreunul dintre cei doi.

Dar îi ocolește.

Nu contează.

Deschide brusc ușa.

Maccabee se întoarce să tragă, dar Hilal face un pas spre el și lovește țeava pistolului cu ambele macete odată. Arma cade pe podea. Axumitul își ridică rapid macetele, hotărât să spintece și să schilodească. Maccabee ridică și el brațele, dar, când lamele de oțel îi ating încheieturile, se lovesc de niște brățări de metal ascunse sub mânecile costumului său elegant. Buzele nabateanului se arcuiesc într-un zâmbet sinistru. Hilal face o grimasă și iese în lumină. Acești ucigași vin să-l omoare cu zâmbetul pe buze. I se pare dezgustător și se va ruga pentru sufletele celor doi după ce va scăpa de cadavrele lor.

Baitsakhan se ridică în picioare, cu ochii plini de ură. Iese din colibă și azvârle ceva în urma lui. Hilal ridică mâna, iar obiectul i se lovește de dosul palmei și cade pe pământ.

E o mână.

Mâna lui Baitsakhan.

— Ai pierdut ceva, spune axumitul.

Știe că nu trebuie să vorbească în timpul unei lupte, dar știe și că vorbele acelea pot face mai mult rău decât orice armă.

Sângele țâșnește din încheietura lui Baitsakhan.

— Prinde-l! strigă el, aruncându-și pistolul în direcția lui Maccabee, care îl apucă din aer.

Hilal azvârle una dintre macete, care se răsucește vâjâind și lovește țeava pistolului chiar în clipa când nabateanul apasă pe trăgaci. Glonțul se înfige în pământ în fața axumitului, ridicând praful. Pistolul se face țăndări, iar maceta retează o bucățică dintr-un deget al lui Maccabee și se înfige în trunchiul unui copac. Baitsakhan aruncă un mic obiect negru spre axumit, care duce un picior în spate și îl lovește cu cealaltă macetă ca și când ar fi o minge de baseball. Obiectul e azvârlit spre cedrii verzi și explodează.

O grenadă.

Hilal aude un zgomot pe care numai el îl înțelege. Se deschide o ușă de piatră. E un scrâșnet discret ca o șoaptă.

Cu ochii goi, Baitsakhan pornește după el, însetat de răzbunare. Pierde sânge și pare că delirează. Aruncă încă o grenadă. Și încă una, și încă una. Hilal le respinge pe toate cu maceta. Toate explodează departe de el, împrăștiind schije șuierătoare. Pierzându-și brusc entuziasmul pentru această operațiune, Maccabee se retrage la adăpost.

După ultima explozie, Hilal se îndepărtează rapid cu spatele, rămânând cu privirea ațintită asupra celor doi atacatori. Se îndreaptă spre luminiș, spre biserica săpată în stâncă. Spre locul unde s-a deschis ușa de piatră.

Unde îl așteaptă maestrul al-Julan.

— Ești mort! urlă Baitsakhan, plin de ură, strângându-și ciotul brațului.

Culoarea deja a început să-i piară din obraji.

Ura te face vulnerabil, frate, își spune axumitul în sinea lui.

Maccabee iese din ascunziș. Are și el o grenadă, dar e mai metodic decât tovarășul lui. Îi scoate siguranța cu grijă, ținând

pârghia cu mâna, să nu explodeze, așteptând momentul potrivit.

— Cum m-ați găsit? strigă Hilal, continuând să alerge.

E la vreo 24 de picioare de biserică, dar trebuie să afle cum au dat de el și de ce au venit tocmai acum.

— Cheia Pământului ne-a arătat, spune Baitsakhan.

— Nu aveți Cheia Pământului.

— Ba da.

— Imposibil.

Aș *fi știut,* își spune în sinea lui. *Am fi știut cu toții.*

— Arată-i! îi cere donghul lui Maccabee.

Dar nabateanul nu-i arată globul de sticlă neagră, ci aruncă ultima grenadă și, când ajunge la înălțimea maximă, strigă:

— Acum!

Maccabee se trântește la pământ și la fel face și Baitsakhan. E o altfel de grenadă. Hilal știe că nu o poate respinge ca pe cele dinainte. Aceasta e o grenadă incendiară. Împrăștie foc.

Când ajunge la doar câțiva centimetri de trapa de piatră, aerul de deasupra axumitului e cuprins de foc. Flăcările nemiloase înșfacă și devorează tot ce le iese în cale. Ard hainele, umerii și capul axumitului, pârjolindu-l în timp ce coboară în încăperea inexpugnabilă de sub biserica străveche.

Focul se stinge, arsurile rămân.

Iarăși se face întuneric, dar acum e în siguranță.

Și nu e singur.

Ultimul lucru pe care și-l amintește e mirosul de păr ars și durerea.

Durerea mistuitoare a focului, durerea mistuitoare a iadului. Acesta e Jocul Final.

Sarah Alopay, Jago Tlaloc, Christopher Vanderkamp

GRAND HOTEL DUCHI D'AOSTA, TRIESTE, ITALIA

Sarah se trezește la ora 5:24 a.m.

A avut un vis geometric. 9.466 de forme. Dreptunghiuri. Tetraedre. Spirale. Poligoane neregulate. Cercuri. Curbe parabolice care se întind la nesfârșit.

E aproape, foarte aproape să descifreze șirurile de semne, să-și descifreze indiciul.

Se uită la tavan.

Forme.

Numere.

Litere.

Semne.

Christopher sforăie lângă ea. A uitat complet de el. Mintea i-a fost acaparată de puzzle. Timpul petrecut cu Christopher a ajutat-o să uite de Jocul Final. Pentru o noapte, s-a simțit ca un om normal – au fost asemenea îndrăgostiților care au trecut pe lângă ei când stăteau la masă.

N-au făcut sex. Doar s-au ținut în brațe, s-au sărutat și s-au mângâiat. A fost frumos, dar acum, înainte să răsară soarele, Sarah își mușcă buza și încearcă să nu țipe. A fost crud din partea ei. A petrecut noaptea cu el nu doar pentru că era ultima ei șansă de a-l săruta, ci și pentru că avea să-i fie mai ușor să plece pe furiș a doua zi. Dacă ar fi rămas în camera ei sau a lui Jago, Christopher s-ar fi trezit înaintea tuturor. Și ar fi așteptat.

E drept că acum îi e mai ușor să dispară, dar noaptea trecută nu-l va îndepărta pe Christopher, ci îl va face s-o urmărească și mai perseverent. Jago are dreptate. Mai devreme sau mai târziu, Jocul Final îl va omorî pe Christopher. Și Sarah nu vrea să-l vadă murind.

Jago are dreptate. Ea nu e ca toată lumea. A sosit vremea să accepte că nu e o fată obișnuită.

Dar e un gând trecător, pentru că în clipa asta, stând întinsă în pat, mintea îi e ocupată de puzzle. Aproape că l-a descifrat. Ce bine ar fi dacă ar înceta bubuiturile de pe hol.

Ce? Bubuituri?

Sarah coboară tiptil din pat, Christopher nici măcar nu se clintește. Ea încă poartă hainele de ieri. Iese pe hol și îl vede pe Jago în fața ușii de la camera ei, gata s-o dărâme. Are ochii mari, iar pe chip i se citește un amestec de furie și spaimă. Într-o mână are sabia lui Chiyoko, iar în cealaltă o bucată de hârtie.

— Jago, șoptește Sarah, dând fuga spre el.

Olmecul o vede și se întâlnesc la mijlocul holului.

— Discul! L-a luat! Muta!

— *Ce?*

Jago îi arată biletul. Sarah îl citește, simțind că i se strânge stomacul. *Am dezactivat transmițătorul cu care v-am urmărit până acum. Jur pe sabia și pe onoarea mea că e adevărat.*

— La naiba, Feo! Cum de-ai lăsat-o?

— Nu știu… începe Jago, dar se oprește și se uită peste umărul ei, spre camera lui Christopher, dându-și seama de unde vine Sarah.

— Să mergem după ea.

Jago își pipăie buzunarele blugilor.

— Nu! spune el, apoi o ia la fugă pe hol.

— Unde te duci? strigă cahokiana după el.

— Cheile! îi răspunde el peste umăr, dând de perete ușa de la casa scării. Nenorocita mi-a luat cheile!

Sarah aruncă o privire spre ușa închisă a camerei lui Christopher, după care fuge după Jago. Ajunge în stradă cu doar cinci secunde în urma lui, dar Jago deja a dat cu pumnul în geamul celei mai apropiate mașini. Sarah rămâne pe treptele hotelului, în timp ce Jago umblă nervos de colo colo, strângându-și în mână pumnul învinețit. Încă e întuneric. Aerul e rece și umed. În depărtare se aude sirena unei geamanduri.

— A dispărut! strigă Jago. Cu mașina și discul! A luat tot, în afară de căcatu’ ăsta de sabie.

Dându-și seama că încă ține sabia în mâna rănită, Jago o aruncă scârbit pe trotuar.

Sarah coboară treptele:

— Nu-i nimic, o să ne descurcăm noi cumva.

Apoi ia sabia de jos și îl atinge ușor pe umăr:

— Arată-mi mâna.

Jago se îndepărtează de ea:

— Cum adică, „noi”? Te-ai folosit și de mine la fel cum te-ai folosit de mută. Dar mult mai grav.

— Nu mă folosesc de tine. Liniștește-te!

— Da, am dat-o în bară, muta m-a dus de nas, recunoaște Jago, dând energic din cap. Dar cum ai putut să te culci cu puștiul ăla fără minte? Nu mai suntem o echipă, s-a terminat.

— Trebuie să te liniștești, spune ea, încercând să-și păstreze calmul.

— Ce naiba se întâmplă? întreabă Christopher, ieșind din hotel.

E obosit și debusolat, dar coboară treptele cu un aer mândru. Jago strânge din dinți și i se umflă venele de pe gât. Sarah se teme că o să dea cu pumnul în alt geam – sau poate mai rău.

— Chiyoko ne-a luat discul și mașina, îi răspunde cahokiana scurt, dorindu-și să-l vadă întors cât mai repede în hotel.

— Păi cum…? începe Christopher uimit, dar se oprește când vede fața lui Jago. Ce naiba, frate, ai adormit la datorie?

Christopher nu realizează ce urmează, iar pumnul lui Jago se repede năprasnic spre gâtul lui. Din fericire, Sarah intuiește, pășind între ei și deviind lovitura. Luat prin surprindere, Christopher calcă strâmb cu piciorul rănit și cade pe trotuar.

— Ce naiba…?

Dar Sarah îl oprește înainte ca situația să devină mai gravă:

— Întoarce-te în hotel și fă bagajele, Christopher. Trebuie să plecăm.

Christopher se ridică greu în picioare. Jago încă îl fixează cu o privire feroce, și își dă seama că singurul motiv pentru care nu-l atacă din nou e Sarah, care stă între ei.

— Ești sigură? o întreabă pe Sarah.

— Du-te!

Îi dă cheile de la camerele lor, iar Christopher se întoarce în hotel, olmecul și cahokiana rămânând față în față pe trotuar. Sunt separați doar de un metru și jumătate. Arată ca doi boxeri precauți, care se tem să facă prima mișcare.

— Să nu mai încerci niciodată să-i faci rău! îl previne Sarah.

— Din moment ce îl tot ții în preajma ta, e clar că-ți dorești cu tot dinadinsul să moară, așa că m-am gândit să-ți dau o mână de ajutor.

Sătulă până peste cap, Sarah azvârle un pumn spre fața olmecului. Dar Jago se eschivează și o înhață de încheietură. Cahokiana se întoarce și îl lovește cu cotul în coaste. Simte că olmecului i se taie respirația, dar strânsoarea lui nu slăbește. Jago îi sucește mâna la spate, punându-i umărul la grea încercare, iar celălalt braț și-l face cârlig în jurul gâtului ei. Sarah încearcă să-l lovească peste față cu cotul celeilalte mâini, dar olmecul pleacă bărbia, parând lovitura cu creștetul capului.

Totul durează 2,7 secunde. Acum sunt lipiți unul de altul. Seamănă cu o îmbrățișare, dar e mai degrabă o strângere de gât. Sarah îi simte respirația, iar Jago îi simte bătăile inimii.

— Chiar vrei să facem asta? îi șoptește el la ureche.

— Promite-mi că n-ai să-i faci rău.

— De ce?

— De dragul meu.

— De dragul tău? Tocmai m-ai trădat. Ar trebui să te omor.

— Ai fost îndrăgostit vreodată, Jago?

— Da.

— Ai fost îndrăgostit vreodată de mai mult de o persoană?

— Nu.

— Nu e ușor.

— Ce vrei să spui, cahokiano?

— Știi ce vreau să spun.

Olmecul slăbește strânsoarea.

— Dacă mă duci de nas, te omor!

— Nu te duc de nas. Dar, dacă asta crezi, omoară-mă acum. Nu vreau să continui alături de cineva care crede că mă folosesc de el.

Strânsoarea slăbește și mai mult.

— N-am de gând să mă împrietenesc cu el și nici să-l ajut.

— O să-l părăsim în cele din urmă. Jur! Aveam de gând s-o fac azi – tocmai de-aia am petrecut noaptea cu el. Ca să putem pleca pe furiș.

Jago își dă seama că nu minte:

— Bine.

— Nu m-am culcat cu el, Jago. Doar ne-am…

Olmecul își dă seama că nici de data asta nu minte:

— Bine.

— Promite-mi doar că n-o să-i faci rău până o să-l putem părăsi.

— Promit, oftează Jago, dându-i drumul.

Se îndepărtează unul de celălalt, se privesc în ochi, amândoi gâfâind și un pic transpirați. Există o energie între ei, dar nu au timp de asta, pentru că au lucruri mai importante de făcut.

— Ne trebuie o mașină nouă, spune Sarah.

Jago face semn cu mâna spre un Porsche Carrera decapotabil, parcat pe cealaltă parte a drumului:

— Aia.

Scoate un cuțit din buzunarul de la spate, iar cahokiana îl urmează. Christopher iese din hotel cu bagajele și se apropie șchiopătând de ei. Olmecul și cahokiana deranjează un stol de 56 de porumbei, care își iau zborul și fac un viraj larg. Jago duce cuțitul deasupra capotei de pânză, vrând s-o despice ca să o poată fura.

— Așteaptă! strigă Sarah.

Olmecul înfige cuțitul în pânză, dar cahokiana îl apucă de braț, împiedicându-l să taie mai departe.

Se uită la porumbeii care se rotesc deasupra capetelor lor. Sunt rapizi. Le aude aripile spintecând aerul.

— Cred că am înțeles.

Jago o sfredelește cu o privire sălbatică:

— Ce?

— Enigma, Feo. Puzzle-ul!

— La ce bun, dacă nu avem discul?

— Nu știu. Dar, dacă am rezolvat enigma, iar Chiyoko n-a ajuns prea departe, poate reușim s-o prindem din urmă.

Olmecul scoate cuțitul din capotă:

— Am s-o omor!

Sarah ocolește mașina, apropiindu-se de un parapet scund de lângă marginea apei.

— Ea nu te-a omorât, îi atrage atenția Sarah.

Olmecul nu răspunde. Se plimbă agitat. Cahokiana se așază. Își scoate însemnările și câteva copii împăturite ale șirurilor de semne din sala cu aur. Christopher se uită la ea, ținându-se departe de Jago.

Sarah începe să facă însemnări. La început mai încet, apoi tot mai repede. Desenează pe o schiță, o mototolește și o aruncă pe jos. Desenează pe încă una și o aruncă, apoi pe încă una și încă una, și încă una.

Se oprește.

Întinde foaia.

— Uite!

Jago o ia. Nu înțelege ce a desenat Sarah peste șirurile aleatorii de litere și numere.

— Ce-i asta? întreabă el.

— Uită-te aici, aici și aici, îi explică ea, continuând să-i arate litere și semne.

Mai întâi o cratimă, apoi opt litere, iar la sfârșit încă o cratimă.

— *CHEIAPĂMÂNTULUI* –

— Iar acum, aici, aici și aici, continuă ea, arătându-i alte litere.

INSTRUCȚIUNI.

Jago se uită la ea cu un aer uluit.

— Deci ai reușit?

Cahokiana aprobă. Amândoi sunt extaziați.

— Și mai e ceva. Uită-te aici!

Sarah îi arată niște numere, iar el le rostește cu glas tare:

— Cinci-unu-punct-unu-opt, minus unu-punct-opt-trei, și patru-șase-punct-zero-nouă, unu-zero-punct-unu-doi.

— Exact, spune cahokiana.

— Și restul? întrebă olmecul, arătând celelalte numere care umplu foile lui Sarah.

— Restul nu înseamnă nimic.

— Iar ce mi-ai arătat mai devreme sunt coordonatele a două locuri, nu-i așa?

— Da! îi răspunde ea bucuroasă.

— Și unde sunt?

— Nu-s sigură, dar sunt pe undeva pe-aproape, spune ea cu un aer radios.

Jago își scoate smartphone-ul:

— Le caut pe hartă.

— Pe primul îl știu, spune ea. L-am găsit cât am stat în Mosul și am încercat să localizez toate coordonatele din indiciul meu.

Face o pauză.

— E Stonehenge.

Jago ridică privirea din telefon, și chipul lui devine la fel de radios ca al cahokienei:

— Un cerc de pietre.

— Da.

— La fel ca discul – un disc de piatră.

— Da! spune ea, luându-l de braț și strângându-l cu entuziasm.

Se uită iarăși la smartphone și introduce coordonatele celui de-al doilea loc într-un program numit ~*geohack*, apoi întoarce ecranul spre Sarah, să vadă și ea harta. Christopher îi privește cu mâinile în sân. Nu s-au mai uitat la el de câteva minute. Observă cât de bine se înțelege Sarah cu Jago, ușurința și entuziasmul cu care schimbă idei. Și simte că noaptea petrecută cu ea a fost lipsită de sens. Se apropie de ei, dar nu știe ce să spună, nu știe cum să se facă util. Nu știe cum s-o facă pe Sarah să-l considere pe el partenerul ei, nu pe Jago.

— Munții Alpi, spune Sarah, mărind harta.

— Nu se vede niciun drum.

— Dar e un lac. Lacul Beluiso.

— Avem nevoie de un avion, nu de o mașină, spune Jago îngândurat. Unul care să poată ateriza pe apă.

Christopher întinde mâinile cu un aer plin de sine.

— Am eu un hidroavion, îi întrerupe el. Dar e ancorat pe lacul Michigan.

Sarah dă ochii peste cap:

— Nu-i deloc amuzant.

Dar Christopher nu se lasă intimidat și face semn cu mâna spre apă:

— Serios. Am unul exact ca ăla.

Cahokiana și olmecul se uită în direcția arătată de Christopher și văd un hidroavion Bush Hawk de patru locuri, vopsit în portocaliu, plutind în mijlocul portului turistic.

— Și are aceeași culoare. Nu-mi dau seama cum de nu l-ați văzut. Mai ales că sunteți *Jucători*...

Cei doi nu iau în seamă ironia lui.

— Deci până la urmă nu furăm o mașină, spune Sarah, uitându-se la Jago.

— Nu, râde el complice, furăm un avion.

34.341568, 108.940175[147]

[147] http://goo.gl/Sv75sw

Chiyoko Takeda

VILA TSOUKALOS, VIA CERETO NR. 20, CAPO DI PONTE, ITALIA

Chiyoko oprește Peugeot-ul 307 pe o alee cu pietriș, lângă un Ferrari negru de colecție. „Casa” din fața ei e o vilă italiană imensă, înconjurată de mesteceni și chiparoși. E complet izolată.

Jucătoarea Mu rămâne în mașină o vreme, plănuind întâlnirea în detaliu. Își scrie întrebările pe niște cartonașe, nefiind prima oară când interoghează o persoană în acest fel. Chiyoko știe că, pentru unii, tăcerea ei e intimidantă, iar cartonașele o fac și mai intimidantă. Când termină, coboară din mașină, luând rucsacul lui Jago de pe scaunul pasagerului.

Și-a schimbat hainele. Poartă o rochie scurtă cu pense, un tricou galben și pantofi de piele cu toc jos. Are părul împletit în două cozi, un machiaj discret și ochelarii în formă de inimioare, care îi dau un aer de nimfetă. Se apropie de ușile uriașe de stejar și se uită la ceas: 7:36 a.m. Apasă pe butonul soneriei. Dinăuntru se aude lătratul unor câini – par să fie de talie mare. Șaptezeci și opt de secunde mai târziu, aude ghearele câinilor pe podea, de cealaltă parte a ușii. Capacul unui vizor se dă la o parte și un bărbat întreabă:

— *Chi è?*[148]

Chiyoko ridică primul cartonaș. E scris în engleză: *Sunt mută.*

— Ah… spune bărbatul pe un ton șovăielnic.

Pe al doilea scrie: *Vorbiți engleza, vă rog?*

— Da, răspunde el.

Chiyoko afișează un zâmbet radios. Dă jos rucsacul din spate, dându-i de înțeles bărbatului că i-a adus un cadou. Încă un cartonaș: *Am venit din partea lui Cheng Cheng Dhou.*

— *Dio*[149]*,* spune bărbatul îngrijorat, închizând capacul vizorului. Chiyoko scoate discul din rucsac și se uită deasupra capului.

---

[148] În italiană, în original: „Cine e?” (N.t.).

[149] În italiană, în original: „Dumnezeule” (N.t.).

Vede o cameră video montată în colțul marchizei și ridică discul. Știe că lui Musterion îi e frică, așa că își apropie genunchii, așa cum ar face o fetiță.

— *Dio,* repetă bărbatul.

Unul dintre câini latră, iar Jucătoarea Mu coboară discul și îndreaptă un alt mesaj spre cameră: *Sunt nepoata lui. Mi-a spus că vrea să vă aduc asta.*

Trec douăzeci și șapte de secunde.

Se aude un zăvor.

Încă unul.

Și încă unul.

Chiyoko pune discul în rucsac și rucsacul pe umăr, apoi își trage rochia mai jos. Câinii latră și ușile se deschid.

Un bărbat scund, cu părul dat pe spate într-o frizură impecabilă, ține în lesă doi *cane corso*[150]*.* Bărbatul încă e în pijamale, iar în picioare poartă mocasini fini din piele. Chiyoko face o mică plecăciune.

— Vă rog, intrați, spune bărbatul, cu un ușor zâmbet. Îmi cer scuze pentru câini. Ați venit… pe neașteptate.

Câinii mârâie, iar Musterion îi trage în spate. Chiyoko își concentrează *chi-ul* și se uită pe rând în ochii lor. Câinii se așază în fund, iar cel din stânga scheaună. Jucătoarea Mu se așază într-un genunchi și îl scarpină sub bărbie, iar ochii lui negri devin blânzi.

Chiyoko se uită la Musterion cu un zâmbet dezarmant și îi întinde un cartonaș.

Sunteți singur?

Mâna lui Musterion tremură când citește mesajul.

— Doar eu și câinii. De ce?

Câini încep să se gudure, bătând cu cozile în podea. Nu observă teama bruscă a stăpânului lor, care are îndoieli cu privire la fata pe care a primit-o în casă. Chiyoko îi întinde un alt cartonaș.

Discul e de la Stonehenge, nu-i așa?

— Cred că… aș vrea să plecați, spune Musterion, apoi pocnește din degete spre câini, dar animalele nu-i dau ascultare.

Încă un cartonaș.

Cum îl folosesc?

---

150 Rasă italiană, folosită mai ales pentru pază (N.t.).

— Ești una dintre ei, spune Musterion cu spaimă în glas.

Dă să se îndepărteze, trăgând de lese, iar Chiyoko se ridică în picioare. Câinii se uită la ea cu nerăbdare, ca și când ar aștepta să primească ceva bun de mâncare. Dar Jucătoarea Mu scoate un colac de funie. *Hojo*-ul. Musterion dă drumul la lese, se răsucește pe călcâie și o ia la fugă. Chiyoko aruncă *hojo*-ul, care i se înfășoară în jurul gâtului. Trage cu putere și Musterion se prăbușește pe podea. Câinii latră voios, ca și când ar fi un joc. Musterion încearcă să se ridice, dar Chiyoko se urcă cu picioarele pe el. Îi apasă cu călcâiul pe un punct de presiune de pe piept, strivindu-i plămânul drept. Musterion gâfâie, iar Chiyoko îi apropie un cartonaș de față.

Cum îl folosesc?

După ce îi răspunde, Jucătoarea Mu îi arată ultimul cartonaș.

Aisling Kopp, Sarah Alopay, Jago Tlaloc, Christopher Vanderkamp

LACUL BELUISO, LOMBARDIA, ITALIA

Aisling încă nu a hotărât ce va face. Să se ducă la Stonehenge? Sau să mai aștepte, știind că acolo e în siguranță și că, între timp, vor muri alți Jucători? Acum, că s-a obișnuit cu locul și, foarte probabil, a descifrat picturile rupestre, a început să-i placă această misiune secundară – îi place să campeze în natură.

A ieșit la vânătoare. S-a săturat de peștera cu profeții morbide. Aerul curat îi limpezește mintea, ajutând-o să decidă cât va mai rămâne acolo și să-și pună ordine în gânduri.

Când era foarte mică, tatăl ei a adus-o chiar în acest loc. Aisling se gândește că ar fi putut crește fericită aici.

Deodată se aude ecoul îndepărtat al unui motor. Dar celta îl ignoră. Milano e relativ aproape, spre vest, și de când a ajuns aici a auzit trecând multe avioane mici. Așa că își vede de treabă. Scoate iepurele alb din capcană, îi despică burta și îi scoate mațele. Apucă o margine a blănii și începe s-o jupoaie. Dar după câteva clipe se oprește. Ceva e diferit.

Avionul zboară la mică altitudine.

Și coboară tot mai mult.

Motorul huruie și scuipă, iar ea își dă seama.

Vine cineva.

Vine să vadă ce a văzut și ea.

Își șterge de blugi mâinile pline de sânge și ia pușca.

Gata cu așteptarea.

Liniștea lui Aisling e tulburată, la fel cum a fost tulburată și liniștea tatălui ei.

Lacul Beluiso e lung, flancat de munți pe toate părțile. Avionul e pilotat de Christopher. A făcut mai multe ore de zbor decât

Sarah și Jago. A luat lecții de pilotaj în timp ce puștii asasini învățau krav maga[151].

— În sfârșit ești bun la ceva, mormăie Jago.

Dar Christopher îl ignoră. Se simte bine. Ba chiar își așază o mână pe piciorul lui Sarah, iar ea nu i-o îndepărtează. Trec pe deasupra lacului de la nord la sud, apoi se întorc. Christopher reduce viteza și coboară. Hidroavionul atinge apa, alunecând în salturi pe luciul lacului. Virează spre vest, iar când ajunge aproape de țărm, oprește motorul. Jago sare în apă și se îndreaptă cu pași mari spre mal, apoi își consultă GPS-ul și intră în pădure. Cahokiana sare și ea, pornind în urma lui. Christopher scoate capul pe ușă:

— Aștept aici. Panta e prea abruptă pentru genunchiul meu.

— Ne întoarcem cât putem de repede, îi răspunde Sarah. Ai pilotat excelent.

Christopher îi mulțumește plecând ușor capul și încercând să-și stăpânească zâmbetul. S-a simțit inutil când i-a urmărit pe Sarah și Jago dezlegând șirurile de numere – pe care Christopher nici acum nu le înțelege și probabil nu le va înțelege niciodată. Dar, până la urmă, se pare că le poate fi de folos. Jago deja a dispărut printre copaci. Sarah zâmbește și intră în pădure, urcând panta cu pas iute.

Aisling caută o poziție bună. Pușca e grea, inelele harnașamentului zornăie, iar coborâtorul Pirana[152] e strâns bine între două bucle de coardă. Trebuie să ajungă într-un loc de unde îi poate vedea bine pe vizitatori.

Pe Jucători.

Bunicul a învățat-o ca mai întâi să tragă și abia apoi să pună întrebări. Și, inițial, așa avea de gând să joace Jocul Final. După ce s-a uitat îndelung la picturile rupestre, și-a schimbat părerea. Atârnată în coardă, Aisling se strecoară printre copaci, sărind peste stânci, peste trunchiurile căzute și peste văile versantului.

Dacă sunt prietenoși? Dacă uciderea poate fi evitată?

Strânge mâna pe țeava puștii.

Dar dacă nu sunt, și uciderea e necesară?

---

[151] Tehnică de luptă dezvoltată de armata israeliană, care îmbină elemente din mai multe arte marțiale (N.t.).

[152] Coborâtorul Pirana este un inel metalic special, prevăzut cu trei ciocuri, folosit de alpiniști pentru coborârea pe un versant (N.t.).

Sus, sus, mai sus.

Tot mai repede. Sarah o ia înainte, sărind ca o căprioară. Jago se ține după ea, dar nu-i e ușor. Cahokiana se oprește. Se oprește și olmecul. Sarah se apleacă pe vine și face semn cu mâna. Jago o vede și el – o coardă verde-închis cu o mică buclă, întinsă pe o potecă de cerbi. O cursă.

— E un Jucător în zonă, spune olmecul.

Sarah aprobă din cap și scoate pistolul:

— Dar nu Chiyoko. N-ar fi avut niciun motiv să întindă o capcană chiar în dimineața asta.

— De acord, spune Jago, verificându-și GPS-ul. Suntem aproape. La vreo sută de metri.

În afară de pistol, singurele arme pe care le au la dispoziție sunt trupurile lor și sabia Jucătoarei Mu. Restul armamentului era în Peugeot.

— Să mergem, spune cahokiana, trosnindu-și gâtul.

Aisling se oprește pe o stâncă aflată mult deasupra intrării în peșteră. Prinde coarda, verifică ancorele și scoate dintr-o cutie atârnată la șold un binoclu mic, cu lentile puternice. Se uită în josul versantului – nimic. Își atârnă binoclul la gât, apoi trage de coarda înfășurată în jurul coborâtorului și își așază pușca în spate. Se întoarce cu spatele spre lac – apucând un capăt al coardei –, apoi depărtează picioarele și sare. Un șoim se sperie și își ia zborul.

Sarah și Jago ajung la marginea unei poieni și, deasupra lor, un șoim își ia brusc zborul. Cineva sau ceva l-a speriat. Amândoi se întreabă: *Cine?* Sunt urme peste tot.

Nu unul dintre Jucătorii solizi. Nici Alice, nici Maccabee, nici Hilal.

Ci o fată.

Olmecul și cahokiana văd o grămadă de crengi lângă o spărtură în versantul de piatră. O peșteră. Se uită unul la altul și, fără să-și spună nimic, cad de acord că înăuntru se află lucrul spre care i-a condus indiciul. Sarah ridică trei degete.

Două.

Unu.

Pumn.

O iau la fugă prin poiană, iar șoimul scoate un țipăt care răsună în valea alpină.

——

Șoimul țipă. Aisling se oprește și se întoarce la 180 de grade. Duce binoclul la ochi și se uită în jur. Tot nu vede nimic, dar în ultimele 46 de secunde n-a supravegheat împrejurimile. Stă atârnată încă un minut, așteptând un semn, dar nu zărește nimic. Se întoarce cu fața spre versant și își continuă coborârea.

Sarah aprinde lanterna și cercetează peștera. Un sac de dormit. Un rucsac sprijinit de perete. Cenușa unui foc. Lemne de foc. O grămăjoară de oase de animale. Pe un perete, desene și însemnări în cărbune.

— Nu e nimeni, spune Jago.

— Sigur nu e Chiyoko.

— Norocul ei, adaugă olmecul, aprinzându-și lanterna. Ia uite, spune el cu glas scăzut.

Se află în fața picturii străvechi pe care Aisling a contemplat-o aproape o săptămână.

— Ăștia suntem noi, spune Sarah cu un aer uimit. Toți doisprezece.

— Sau ceva care seamănă cu noi, încuviințează Jago.

— Monoliții… Stonehenge.

— Iar ăsta e o rudă de demult a lui kepler 22b.

Jago vâră GPS-ul în buzunar, scoate smartphone-ul și fotografiază pictura.

Sarah își plimbă mâna peste ea.

— Silueta asta ține un disc în mână. Pare… pare că îl pune pe piatra asta, spune ea, așezând degetul pe un monolit cu un pumnal desenat pe el.

Jago coboară telefonul:

— Sau îl pune *în* piatră.

Se uită la pictură în tăcere. E povestea lor, trecutul și viitorul lor.

Totul și nimic.

Tot timpul.

Peste tot.

— Crezi că…? începe Sarah, dar se oprește.

— Așa trebuie să folosim discul ca să punem mâna pe Cheia Pământului…? continuă olmecul.

— Asta trebuie să fie, șoptește ea cu emoție în glas.

Jago fotografiază detalii ale picturii.

— Și asta ce-i? întreabă cahokiana, făcând semn spre globul de foc de deasupra scenei.

— Soarele? Luna? Casa lui kepler 22b?

Sarah clatină din cap:

— E un meteorit, sunt sigură. Asta e povestea noastră sau măcar o parte din ea.

— Se poate.

Sarah îl ia de mână:

— Am văzut destul, Feo. Trebuie să plecăm.

Jago încuviințează, cu o mutră posomorâtă:

— Trebuie să luăm discul înapoi.

Olmecul și cahokiana nu văd cea de-a doua pictură. Cea cu femeia care plutește singură pe ocean, după Jocul Final.

Așa că nu au revelația.

Ca Aisling.

Aisling se oprește pe o lespede îngustă deasupra poienii și se uită din nou cu binoclul. Îi vede.

Sunt doi. Surprinzător.

Ia pușca de pe umăr. Ridică cele două capace ale lunetei, trage încărcătorul și expiră, nemișcată. Face toate astea în mod natural – le-a făcut de multe ori și se simte bine să omoare de la distanță. Dar acum nu va omorî. Nu încă. Ridică degetul de pe trăgaci. Vrea să se uite cu atenție la ei, apoi să decidă ce va face.

Viață sau moarte?

Unghiul nu-i permite s-o vadă pe fată, dar pe băiat îl vede bine. E unul dintre Jucătorii slabi. Jago Tlaloc? Sau Jucătorul shang? Spre deosebire de shang, Jago nu a aruncat pe nimeni în aer la Convocare. Dar shangul merită să moară. Pune degetul pe trăgaci, simțind tensiunea arcului.

— Hai odată, mormăie ea, mijind ochii. Întoarce-te. Lasă-mă să-ți văd fețișoara...

Sarah iese din peșteră în urma lui Jago. Se uită peste umăr la muntele care se înalță în spatele copacilor. Vede o sclipire pe la jumătatea versantului: o lunetă.

— Fugi! strigă Sarah. Ascunde-te în pădure!

Jago nu întreabă de ce. Are încredere în ea, așa că o ia imediat la fugă. Sarah fuge și ea, ridicând pistolul peste umăr și trăgând în direcția muntelui.

Un glonț lovește stânca aproape de umărul lui Aisling, făcând-o să tresară. Focuri de acoperire, ca să se poată retrage în siguranță printre copaci. Aisling ar fi trebuit să-i împuște când a avut ocazia. Și totuși…

Eu cum aș reacționa dacă aș zări un trăgător cu pușca îndreptată spre mine? se întreabă Aisling.

E un ciclu nesfârșit, îi răsună în minte vorbele tatălui ei. Ceea ce înseamnă că poate exista posibilitatea de a-l întrerupe.

Aisling trage un foc în aer. Vrea să le atragă atenția. Coboară arma și strigă:

— Sunt Aisling Kopp, celta din seminția 3. Oricine ați fi, ascultați-mă!

Sarah și Jago se ghemuiesc în spatele unui arbore gros. Apoi întind gâtul, încercând s-o vadă pe atacatoare, dar deja nu se mai zărește versantul muntelui.

— Nu ne poate vedea, spune olmecul.

— Aveți discul? strigă Aisling, cu disperare în glas.

Sarah se încruntă la Jago:

— De unde știe de disc? Nu avea cum să vadă că l-ai luat de la Convocare.

— Ascultați-mă, dacă îl aveți și știți ce să faceți cu el, nu-l folosiți!

— Încearcă să ne păcălească, spune olmecul. Vrea să ne împiedice să găsim Cheia Pământului.

— Repet, NU FOLOSIȚI DISCUL!

— La naiba cu ea! șoptește Sarah. Să plecăm de aici.

Jago e de acord.

— Dacă îl aveți, nu mergeți în Anglia. O să…

Dar vocea lui Aisling e acoperită de un huruit gutural – Christopher a pornit motorul hidroavionului.

— A auzit împușcăturile, spune Sarah.

Jago se ridică în picioare și se întoarce cu spatele la poiană.

— Trebuie să plecăm de aici și s-o găsim pe Chiyoko, spune el, coborând cu grijă pe panta abruptă.

Sarah pornește în urma lui, aruncând o singură privire în spate, încă o aude pe Jucătoare strigând de pe versantul muntelui, dar nu-i mai disting vorbele. Ceva din povestea asta a tulburat-o, dar nu-și dă seama ce anume.

Aisling continuă să tragă, dar motorul avionului nevăzut face un zgomot prea puternic, iar vocea ei nu răzbate până la cei doi Jucători. Izbește cu palma în perete, legănându-se în harnașament. N-au vrut s-o asculte până la capăt și nici nu i-a împușcat. N-a fost ziua ei cea mai productivă. Privirea îi cade pe pușca grea și se uită la ea de parcă acum ar vedea-o pentru prima oară.

— Ei bine, mai e timp.

O duce la umăr și trage de încărcător, vârând un cartuș pe țeavă. Lacul i se întinde la picioare, iar motorul avionului continuă să huruie. Ca să fugă, trebuie să decoleze și să intre în bătaia armei. O țintă ușoară.

— Am încercat să le vorbesc, își spune celta. Acum să încerc și cealaltă variantă.

Christopher se bucură când o vede pe Sarah, dar e dezamăgit că s-a întors și Jago. Cei doi sar în apă și urcă în avion.

— Ce s-a întâmplat?

— Cineva a tras în noi, spune olmecul.

— După zgomot, aș zice că era o armă de mare calibru.

— Du-ne de aici, spune Sarah. Am găsit ce căutam.

— Excelent, spune Christopher, dar nu se sinchisește să întrebe ce crâmpei de mitologie extraterestră au mai descoperit.

Își pun cu toții căștile cu microfon, iar Christopher pune mâna pe manșă, virează și deschide supapa de admisie.

— Să zbori la altitudine mică și să rămâi în spatele copacilor cât mai mult posibil! îi spune Sarah în microfon.

Christopher înalță avionul, menținându-l aproape de luciul apei, până ajung la marginea lacului.

— Țineți-vă bine! spune el, apoi trage cu putere de manșă și hidroavionul se înalță brusc.

Aisling duce luneta la ochi.

Acum e momentul.

Respiră.

Foc.
Încărcător.
Foc.

Un glonț se înfige în fuzelaj, făcând țăndări o fereastră de pe partea stângă. Christopher trage de manșă, iar avionul se clatină în față și în spate. Apoi sar scântei când un al doilea glonț atinge elicea.
— Te descurci? întreabă Sarah palidă, apucându-l pe Christopher de braț.
— Da, mă descurc, spune el printre dinți.
Nu vrea să se prăbușească din nou cu avionul. Virează puternic la stânga.
— Ce dracu' faci? strigă Jago.
Muntele e chiar în fața lor, ca un zid.
— Ies din raza ei!
Jago se uită la versant și zărește sclipirea unei țevi de pușcă. Un glonț spintecă aripa dreaptă, iar Christopher accelerează și mai mult.
— Sus, sus, sus! țipă Sarah.

Aisling nu se mai uită prin lunetă.
Trage al 5-lea cartuș.
Din nou aripă.
Avionul a ajuns la o sută de metri și se apropie vertiginos.
Al 6-lea cartuș.
Unul dintre flotoare[153].
Al 7-lea.
Elicea.
Al 8-lea.
Din nou fuzelajul.
Când îl trage pe al 9-lea, avionul deja i-a ajuns deasupra capului și accelerează paralel cu versantul. Motorul huruie mai tare din pricina suprasolicitării, iar din rezervor se preling picături de combustibil.
În cele din urmă, avionul dispare peste culmile dinspre vest.
Aisling zâmbește.
N-o să ajungeți departe.

---

[153] Flotor: fiecare dintre cele două dispozitive etanșe și umplute cu aer, fixate de aripi și de fuzelaj, care asigură plutirea unui hidroavion (N.t.).

Chiyoko Takeda

AEROPORTUL INTERNAȚIONAL MALPENSA, MILANO, ITALIA

La aeroportul din Milano, înainte să se îmbarce pentru Heathrow, Chiyoko scrie un e-mail.

Dragă An,

Sunt în drum spre Stonehenge. În curând voi avea Cheia Pământului. Și astfel voi câștiga prima rundă. Înainte să continui Jocul, am să vin la tine, dragul meu. Am să-ți dau mai mult din mine. Promit.

A ta până la Sfârșit,

C.

Apasă pe butonul de trimitere.

În curând va câștiga.

În curând va ajunge acolo.

În curând va fi cu el.

În curând.

Hilal ibn Isa al-Salt

BISERICA LEGĂMÂNTULUI, REGATUL AXUM, NORDUL ETIOPIEI

— Nu se poate, nu se poate, nu se poate.

Hilal ibn Isa al-Salt are un glas slăbit și nedeslușit, de om care delirează.

— Sst! Liniștește-te, Hilal.

Eben stă alături de el pe un taburet, aplecat deasupra mesei chirurgicale din inox. De pe perete îi veghează un crucifix mic din cositor.

— Am fi știut.

Hilal e plin de arsuri. Mâinile, fața, pieptul și capul îi sunt acoperite cu bandaje largi.

— Nu se poate s-o fi găsit. Am fi știut.

— Da, Hilal. Acum liniștește-te.

— S-ar putea… s-ar putea… s-ar putea să mă înșel…

Își pierde cunoștința. Eben ibn Mohammed al-Julan leagă brațul teafăr al lui Hilal. Îl apucă de încheietură și i-l întoarce cu palma în sus, lovindu-i ușor cu degetele partea interioară a cotului. Hilal își revine brusc:

— S-ar putea să mă înșel!

— Pace, Jucătorule.

Eben ia o seringă de pe masă, împinge ușor pistonul ca să scoată aerul din ea, apoi apasă cu un deget pe o venă groasă, înfige acul rece în piele și injectează conținutul în sângele discipolului.

— S-ar putea să mă înșel, spune Hilal. Evenimentul ar putea fi inevitabil, ar putea fi…

Dar își pierde din nou cunoștința. Eben scoate acul și apasă cu degetul pe înțepătură. Hilal are puls bun, iar respirația i se liniștește. Nu mai simte durerea. Eben se uită la crucifix. Flacăra lămpii tremură. Curentul încă nu a revenit. Generatoarele sunt tot oprite. Dar a vorbit cu cineva printr-o stație de emisie-

recepție și a aflat că o explozie solară a oprit toate sistemele electrice, dar numai în nordul Etiopiei.

Se roagă.

Pentru că cine ar putea direcționa o explozie solară? Și cine ar fi putut afla ce încerca Hilal să facă?

Continuă să se roage.

Strânge din dinți.

Ființele n-ar trebui să se amestece.

An Liu

LOCUINȚA LUI LIU, STRADA JIMBAO, NR. 6, APARTAMENT 66, BEIJING, CHINA

An Liu citește e-mailul lui Chiyoko de 134 de ori.

Trupul lui nu se poate opri

TREMURĂclipeșteclipește-TREMURĂTREMURĂTREMURĂ

TREMURĂclipește- TREMURĂTREMURĂTREMURĂ-TREMURĂ

ClipeșteTREMURĂclipeșteclipește-clipește-clipeșteTREMURĂ-clipeșteclipeșteclipeșteTREMURĂ-clipește

TREMURĂTREMURĂTREMURĂ-clipește

nu se poate opri din tremurat.

Se târăște prin locuința lui secretă din Beijing până la talismanele înfășurate în catifeaua roșie. Îi ia 22 de minute să străbată 78 de picioare. Nu i-a fost niciodată atât de rău. Niciodată.

ClipeșteTREMURĂTREMURĂclipește-clipeșteTREMURĂclipeșteclipește-clipește-clipește TREMURĂclipeșteclipeșteclipește-clipește.

Atinge șuvița de păr de la Chiyoko și trupul continuă să-i tremure, dar nu atât de rău.

Nu va *clipeșteclipește* nu va aștepta.

Oricum, după ce a detonat bomba în *TREMURĂclipește* în Xi’an, China a devenit prea periculoasă pentru el.

Va *clipește* va pleca.

Clipeșteclipește. Își va lua jucăriile *TREMURĂ* și se va duce la iubita lui.

Își va schimba modul de a Juca.

Iar când o va găsi, când va sta în preajma ei, se va liniști.

<u>**Sarah Alopay, Jago Tlaloc, Christopher Vanderkamp**</u>

AEROPORTUL INTERNAȚIONAL MALPENSA, MILANO, ITALIA

Unul dintre gloanțele lui Aisling a găurit o conductă de combustibil a hidroavionului, așa că au fost nevoiți să aterizeze de urgență pe un alt lac, aflat la 17 km spre vest. Au abandonat Bush Hawk-ul și au mers pe jos până în orășelul Bondione, de unde au furat un Fiat vechi. Din momentul în care au aterizat, au avut nevoie de cinci ore și 17 minute să ajungă la aeroport. Prea mult.

Sarah se îndreaptă spre parcarea etajată aflată în partea nordică a terminalului și urcă rampa în spirală. Nimeni nu vorbește. Tustrei sunt murdari și frânți de oboseală.

Trec pe lângă mașinile înșirate în parcare. Mașini ale unor oameni plecați în călătorie. Oameni care muncesc. Oameni în vacanță. Oameni care își trăiesc viața.

Fără să știe că totul se va sfârși.

Sarah calcă pedala de frână.

— Nu se poate!

— Ce-i? întreabă Jago, uitându-se în jur după eventuali trăgători.

Cahokiana face semn cu mâna:

— Peugeot-ul!

Parchează pe un loc de lângă vechea lor mașină, a cărei floare de pe capotă pare să-și râdă de ei.

— Cel puțin știm că Chiyoko a trecut pe aici, spune Sarah.

— Și că ne-a luat-o cu mult înainte, adaugă Jago.

Gândindu-se la prăbușirea căreia îi supraviețuise și la aterizarea forțată cu hidroavionul, Christopher spune:

— Poate e un semn că ar trebui să conducem.

Cahokiana oprește motorul:

— Nu, asta înseamnă că *trebuie* să zburăm. Trebuie să o prindem din urmă.

— O să pună mâna pe Cheia Pământului cât de repede o să poată, adaugă Jago. Și trebuie să fim acolo când o să se întâmple asta.

— Bine, spune Christopher dezamăgit, punând mâinile în sân.

Jago se întoarce în scaun:

— Dar ai putea să vii *tu* cu mașina. Ne întâlnim acolo.

Sarah chicotește fără să vrea, iar Christopher se încruntă, însă încearcă să n-o ia personal. Hotărăște să-l suporte pe Jago până când Sarah se va sătura de el – n-are niciun dubiu că, în cele din urmă, se va sătura de el.

— Du-te naibii, Tlaloc, spune Christopher. Dacă tot am rămas, n-am de gând să plec acum.

Jago deschide portiera:

— Păcat.

Coboară tustrei din mașină și se apropie de Peugeot, iar olmecul scoate cheia de rezervă dintr-un compartiment secret de sub bara din spate. Deschide portbagajul și găsește totul la locul său. Armele, computerele, hainele, obiectele personale. Pașapoartele și vizele, cardurile de credit și trusa medicală, care conține cinci seringi cu cortizon. Sarah injectează două în genunchiul rănit al lui Christopher, care se crispează, dar în câteva clipe se simte mai bine și hotărăște să lase în mașină una dintre cârje. Apoi își împachetează tustrei lucrurile în geamantane pe rotile, iar Sarah întreabă:

— Ce facem cu armele?

— Nu le putem lua în avion, spune Christopher.

— Te-ai gândit mult până să-ți dai seama? ripostează Jago.

— Du-te naibii!

— Am glumit, *amigo.*

Jago deschide o servietă și scoate un mic pistol semiautomat. Christopher n-a mai văzut niciodată așa ceva: e alb și mătuit.

— Dar pe *astea* putem să le luăm în avion, spune olmecul cu un aer încântat.

— Ah, am uitat de ele, răspunde Sarah pe un ton recunoscător.

— Ce dracu' sunt astea? întreabă Christopher.

— Pistoale făcute din ceramică și plastic polimeric. N-au nicio componentă metalică, nici măcar muniția. Și nu pot fi detectate cu dispozitive imagistice, explică el cu mândrie.

— Și cum, urcați cu ele la bord? spune Christopher.

— Nu, o să le punem într-o valiză.

— În regulă, spune Sarah.

Apoi pune mâna pe al doilea și vâră un încărcător în el, luând încă unul de rezervă – la fel face și Jago.

— Vrei și tu unul? îl întreabă olmecul pe Christopher.

— Nu, mersi.

— Ce bine, pufnește Jago. Oricum n-avem decât două.

Sarah pune o mână pe brațul olmecului:

— Ești gata?

— Categoric.

Deși nu le place, lasă în urmă restul armelor și echipamentelor electronice de contrabandă. Jago vâră și sabia lui Chiyoko în portbagaj, apoi încuie mașina și îi lovește afectuos capota:

— Am să mă întorc după tine, frumoaso.

Urcă pe trotuar și pornesc spre terminal. Din obișnuință, Sarah îi numără pe toți agenții înarmați care îi ies în cale. Cincisprezece ofițeri în negru cu mitraliere Beretta ARX 160. Două unități K-9 cu câini alsacieni de talie mare. Doi polițiști sub acoperire care fumează într-un colț, pe sub ale căror bluze de trening se văd umflăturile tocurilor de umăr. Cu toții își văd de treabă, scrutând mulțimea de pasageri.

Christopher urmărește privirea lui Sarah, observând și el polițiștii:

— Să-i întrebăm dacă au văzut vreo hoață japoneză?

— Lasă gluma, spune cahokiana, uitându-se drept înainte. Nu ne permitem să întârziem.

Christopher merge șchiopătând în urma lor și își dă seama că simpla lui prezență e o întârziere. Încearcă să țină pasul cu ei. Se așază la coadă în fața biroului British Airways. Așteaptă cu răbdare. Nu deranjează pe nimeni. Înaintează odată cu rândul. Nu vorbesc. Se uită în telefoanele mobile, la fel ca toți ceilalți. Nu arată de parcă ar participa la un joc a cărui miză e soarta lumii. Și nu par genul care umblă prin aeroport cu arme de ultimă generație.

— *Avanti!*[154] spune angajatul de la birou.

Sarah și Jago își pun telefoanele în buzunar și se apropie de el, cu o înfățișare la fel de puțin suspectă ca a unor puști prăfuiți și sătui de zbor. Christopher se sprijină de tejghea alături de ei

---

[154] În italiană, în original: „Înaintați!” (N.t.).

și întinde pașaportul autentic, în timp ce olmecul și cahokiana folosesc două dintre pașapoartele false primite de la Renzo – identități noi. Cumpără bilete pentru Londra. Prima cursă pleacă peste două ore. Nimeni nu pune nicio întrebare, iar geamantanul cu armele e preluat de o bandă rulantă. Când se îndepărtează de tejghea, Jago zâmbește și îi spune lui Christopher:

— Apropo, amice, să știi că bagajele noastre sunt pe numele tău.

— Ești o scârbă, răspunde Christopher.

— Nu-i nimic, îl liniștește Sarah, aruncându-i o privire aspră lui Jago, deși nu i se pare o mișcare proastă. În caz că armele sunt depistate, va fi luat la întrebări Christopher, iar ea și olmecul vor putea să-și continue drumul. Se vor întoarce la el după ce o vor fi înfruntat pe Chiyoko.

În timp ce merg prin tunelul care duce la poarta de îmbarcare, Sarah și Jago îl depășesc iarăși pe Christopher. Sarah și-a petrecut cu el noaptea dinainte, dar acum totul a fost dat uitării. În afară de momentul în care l-a lăsat să-i pună mâna pe coapsă în hidroavion, abia dacă s-au mai atins, iar acum se simte mai apropiată de Jago. Cei doi Jucători sunt concentrați și, în același timp, nerăbdători, plini de o energie pe care Christopher n-o poate înțelege.

El nu e încântat de călătoria la Stonehenge. Lui nu-i pasă de Cheia Pământului, de Eveniment sau de Ființele din Ceruri. Nu-i pasă decât de Sarah.

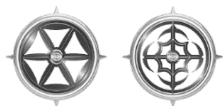
Lui Christopher îi e teamă.

Și pentru ea, și pentru el.

Îi e teamă pentru că se gândește întruna că unul dintre acești doi Jucători va muri.

Maccabee Adlai, Baitsakhan

SPITALUL GENERAL SFÂNTUL GABRIEL, ADDIS ABEBA, ETIOPIA

Baitsakhan a rămas fără doi veri și un frate, iar acum fără o mână. Dar încă îl are pe Maccabee Adlai. Este într-un spital privat din Addis Abeba, iar cheltuielile le-a suportat Maccabee. Donghul stă în capul oaselor pe pat, sorbind cu paiul apă cu gheață. A fost operat de urgență și i s-au făcut transfuzii cu 12 pinte[155] de sânge – două au fost de la Maccabee, care e donator universal.

— Întâi axumitul, apoi harrapica, spune Baitsakhan gândindu-se deja la răzbunare.

Nabateanul stă lângă el pe un scaun de lemn, cercetând cu atenție globul de sticlă:

— Nu prea știu ce să zic.

— Sânge pentru sânge, frate. Sânge pentru sânge.

Maccabee clatină din cap:

— Nu, trebuie să schimbăm tactica. În Jocul Final nu e vorba despre răzbunare.

Baitsakhan își freacă bandajul de la mâna retezată:

— De ce nu? Dacă îi omorâm pe toți, atunci o să câștige unul dintre noi. Dacă ne excludem pe noi, mai sunt opt Jucători. Poate chiar mai puțini.

În glob se aprinde o lumină difuză.

— Nu, Baitsakhan. Nu l-ai ascultat pe kepler 22b. Unul dintre noi *poate* câștiga dacă mor toți ceilalți, dar asta nu e o garanție. Tot avem nevoie de chei. Trebuie să le facem pe plac Creatorilor.

Baitsakhan scuipă pe podea:

— Deja avem o cheie. Crede-mă, frate. Calea mea o să dea roade.

---

155 Unitate anglo-saxonă de măsură pentru capacități, egală cu 0,568 l. (N.red.).

Maccabee nu spune nimic. Globul strălucește mai tare, dar nu e o lumină orbitoare. Baitsakhan e acaparat de fanteziile lui criminale, așa că nu observă. În globul negru apar câteva imagini. Un vârf de munte acoperit de zăpadă. Un copac uscat. Un foc mare. O fetiță jucându-se într-o curte, un păun, cineva care țipă. Un cerc de pietre. Un labirint într-un câmp de grâu. Trei monoliți aranjați într-un mod aparte. Stonehenge.

Imaginea de la Stonehenge persistă, crește, apoi se transformă și se vede o siluetă mergând printre monoliți. E Jucătoarea Mu, Chiyoko Takeda.

Maccabee plescăie din limbă. O revelație.

— Asta nu e Cheia Pământului, Baitsakhan.

— Ce?

— Nu-i deloc o cheie, spune nabateanul, fixându-l cu o privire intensă. E un transmițător.

— Un *transmițător*?

— Da.

— Și ce transmite?

Maccabee se uită iarăși la glob. Buzele i se arcuiesc într-un rânjet, văzând cum își croiește Chiyoko drum prin complexul Stonehenge.

— Jocul Final. Nu a fost conceput pentru noi. Ci pentru… *Ei.* Pentru kepleri.

Baitsakhan clipește:

— Atunci e…

Maccabee se apleacă spre el cu entuziasm:

— Da. E mai bun decât o cheie. Mult, mult mai bun.

Se ridică în picioare și ține globul mai aproape de Baitsakhan, uitându-se împreună la imagini.

Urmăresc începutul sfârșitului.

Bine, uită-te pe-aici și vezi lebăda și ce trăiește în lumea de dincolo.[156]

[156] http://goo.gl/bsbWUU

Sarah Alopay, Jago Tlaloc, Christopher Vanderkamp

RÂUL AVON, WEST AMESBURY, WILTSHIRE, ANGLIA

E ora 4:53 a.m. când ajung. La volanul mașinii închiriate e Sarah. Farurile sunt stinse. Monoliții întunecați se înalță în fața lor, proiectând umbre pe pământul pustiu.

Stonehenge.

Străvechi santinele de piatră.

Păstrători ai tainelor.

Martori ai timpului.

Christopher se apleacă printre scaunele din față:

— Deci Stonehenge a fost făcut de Ființele din Ceruri?

Sarah clatină din cap:

— A fost făcut de oamenii de pe pământ. Creatorii doar le-au arătat cum și de ce.

Christopher tot nu înțelege:

— Păi... cum și de ce?

Sarah privește în gol:

— O să aflăm în curând.

Jago se uită printr-un binoclu cumpărat de la un magazin din aeroport. Nu e foarte bun, dar e tot ce au la dispoziție.

Mijește ochii. Scrutează orizontul.

— Nimic, spune el, coborând binoclul.

Urmăresc tustrei o pătură groasă de nori care se apropie dinspre vest, acoperind stelele.

— Poate nu-i nimeni aici, spune Jago.

— Chiar dacă ar fi cineva, nu l-ai putea vedea cu un binoclu ca ăsta, răspunde Sarah.

— Nu vi se pare ciudat? întreabă Christopher.

— Ce?

— Păi, e un obiectiv turistic important, nu? N-ar trebui să fie niște gardieni în zonă?

— Așa-i, spune Jago.

— Jocul Final, șoptește Sarah.

Își dau seama cu toții că asta e. Cumva, locul a fost eliberat pentru sosirea lor, la fel ca Marea Pagodă a Gâștei Sălbatice. Ce se va întâmpla aici nu va fi văzut de privirile neinițiaților. În plus, totul va fi urmărit de ei. De kepleri. Cumva, vor urmări Jocul Final.

Olmecul duce din nou binoclul la ochi:

— Poate am ajuns înaintea ei…

Christopher face semn cu mâna:

— Acolo!

Din spatele unui monolit se ivește o siluetă întunecată. Silueta se întoarce cu fața. Ține în mână ceva greu și rotund.

— Ea e, spune Sarah.

— Să mergem să luăm cheia, răspunde Jago.

De la exterior spre interior:
1 Piatră a Călcâiului,
56 de găuri,
4 pietre de direcție,
29 de găuri,
30 de găuri,
30 de blocuri de rocă sedimentară,
60 de blocuri de gresie albăstruie,
5 triliți[157] din rocă sedimentară,
19 blocuri de gresie albăstruie,
1 Piatră a Altarului, din rocă sedimentară.
Stonehenge.

[157] Trilit: monument megalitic format din trei pietre, dintre care două verticale şi una transversală (N.t.).

An Liu

DRUMUL NAȚIONAL A344, AMESBURY, WILTSHIRE, ANGLIA

Motocicleta mugește între picioarele lui An Liu, pe o șosea din sudul Angliei, tăind asfaltul și aerul răcoros al nopții. Și-a pilotat avionul privat din China până în Marea Britanie, oprind o singură dată pe o mică pistă din România. N-a mai putut aștepta. Și, de când a hotărât să nu mai aștepte, ticurile i s-au domolit.

Chiyoko.

Atât de aproape.

Încă puțin, iubita mea. Încă puțin.

Când ajunge la o milă de monumentul antic, se oprește. Parchează motocicleta pe un drum secundar și ia din portbagajele laterale câteva lucruri care i-ar putea fi de folos – jucării pe care le-a transportat ilegal cu avionul său. Urcă pe culmea unei coline și cercetează împrejurimile cu o lunetă de mare putere, dotată cu infraroșii. Vede monoliții. Dar nu o vede pe Chiyoko. Nu încă. Știe că e acolo. Îi simte prezența. Jucătoarea Mu e ca un soare pentru el, împrăștiind căldură și lumină, dându-i viața. Continuă să scruteze orizontul. Se uită de jur împrejur.

La un moment dat, se oprește.

O mașină. Parcată într-o mică vale de pe marginea șoselei, cam la un kilometru de complex. Trei persoane. Două au pistoale.

Mărește imaginea.

Îi recunoaște.

Doi sunt Jucători.

Cahokiana.

Olmecul.

Îi urmărește în timp ce stau de vorbă și se pregătesc. Îi urmărește.

Apoi coboară telescopul.

Îi pare bine că a luat cu el niște jucării.

Sarah Alopay, Jago Tlaloc, Christopher Vanderkamp

RÂUL AVON, WEST AMESBURY, WILTSHIRE, ANGLIA

Jago își armează pistolul din ceramică și plastic, apoi își prinde tocul de curea. Sarah își fixează tocul în jurul coapsei, își strânge părul în coadă și pune încărcătorul de rezervă în buzunarul de la spate. Christopher se plimbă pe lângă mașină. Va rămâne acolo și, în caz de urgență, se va duce să-i ia. Nu-i convine rolul de șofer, dar înțelege situația. Sarah se întoarce spre el:

— Poc, poc… poc! Două focuri și, după o secundă, al treilea. Ăsta e semnalul. Dacă îl auzi, vii să ne iei.

— Am înțeles.

Jago se uită la Sarah:

— Ești gata?

— Da.

Jago urcă panta văii în care au parcat și se uită la zona din jurul Stonehenge-ului. Sarah îl apucă de braț pe Christopher și îl strânge ușor:

— Așteaptă în mașină!

— Bine.

— Stai cu urechile ciulite!

— Dacă nu aud semnalul, cât timp să aștept înainte să vin după voi?

Sarah clatină din cap:

— Dacă nu auzi semnalul, înseamnă că suntem morți și poți să pleci. *Trebuie* să pleci, înțelegi? Nu va fi sigur aici. Nu veni să ne cauți. Jocul meu Final se va fi sfârșit.

Christopher încuviințează solemn:

— Nu încercați să scăpați de mine, nu-i așa? Puteți foarte bine să luați ce căutați și să plecați, fără ca eu să știu.

Sarah îl fixează cu o privire fermă și sinceră:

— Nu. Promit!

Apoi face o pauză, plecând privirea:

— Voiam să-ți spun că... ce s-a întâmplat la hotel...

— Vorbim despre asta altă dată, spune Christopher, simțind că-l cuprinde spaima.

Altă dată, își spune în sinea lui. *Dacă vom mai avea ocazia.*

Jago fluieră, făcându-i să se întoarcă spre el. Olmecul rotește un deget în aer. Sarah se apleacă spre Christopher și îi dă o sărutare:

— Trebuie să plec. Îmi pare rău că așa stau lucrurile. Nu mi-am dorit nimic din toate astea.

Dar, înainte să plece, Christopher o strânge în brațe:

— Și mie îmi pare rău, Sarah. Mergi și arată-le de ce ești în stare! Ne vedem mai încolo.

— Nu durează mult.

Zâmbesc amândoi, iar Sarah se răsucește pe călcâie și, fără să se uite înapoi, o ia la fugă spre Jago.

— Te iubesc, spune Christopher în șoaptă. Te iubesc.

Chiyoko Takeda

STONEHENGE

Acesta este Jocul Final.

Chiyoko pune discul jos și înalță privirea. Nori cenușii atârnă deasupra Angliei și deasupra lumii. Ceața plutește peste colinele din jur. Stelele și cerul senin au dispărut. Norii au acoperit întreg Pământul.

Se uită la discul așezat într-o adâncitură abia perceptibilă de pe Piatra Altarului. Până la sosirea lui Chiyoko, nimeni n-a știut la ce folosește acea adâncitură. Discul se potrivește în ea, dar nu perfect. Își plimbă degetele pe el și zâmbește – știe că acesta este ultimul pas spre dobândirea Cheii Pământului. Pune ambele mâini pe disc și apasă.

Apasă.

Apasă.

Ridică palmele și le ține deasupra suprafeței cu striații, concentrându-și *chi*-ul în vârful degetelor. Piatra Altarului se zguduie ușor.

Pământul vuiește.

Picioarele lui Chiyoko încep să tremure.

O potârniche țipă în depărtare.

Jucătoarea Mu se gândește la An.

An cel chinuit.

An cel absent.

Ar trebui să fii cu mine. Viața nu e același lucru cu moartea. Ar trebui să vezi.

Acesta este Jocul Final.

Christopher Vanderkamp, An Liu

RÂUL AVON, WEST AMESBURY, WILTSHIRE, ANGLIA

Christopher stă pe scaunul șoferului, bătând darabana pe volan și dând nervos din picior. Apasă și eliberează pedala de ambreiaj de mai multe ori. Trece schimbătorul prin toate vitezele. Se uită nerăbdător pe cer.

Nu mai suportă.

Au trecut 23 de minute de când a plecat Sarah.

Împreună cu el.

Imaginația lui Christopher a luat-o razna. Nu știe ce să facă. Vrea să se ducă după ei. Coboară din mașină. Se plimbă în jurul ei. Se urcă înapoi. Își pune centura de siguranță. Bagă cheia în contact și dă să întoarcă. Dar se răzgândește.

Dacă ar fi fumător, ar fuma.

Coboară geamul. Cerul s-a luminat un pic, dar e tot întunecat.

Va fi o dimineață mohorâtă. Numai bună pentru această ocazie.

Și el e mohorât. Așteaptă, pune mâinile pe volan, îl strânge, își plimbă palmele pe el.

— La dracu'!

Pune mâna pe cheie și, când dă să o răsucească în contact, simte pe tâmplă o bucată rotundă de metal.

— Stai pe loc, îi spune un tânăr într-o engleză cu accent străin.

Christopher se uită în oglinda laterală și vede trunchiul unui puști costeliv, cu pieptul scobit, îmbrăcat într-o salopetă neagră plină de curelușe, grenade, cutiuțe și alte mărunțișuri. Christopher l-ar putea culca la pământ într-o secundă.

Doar că puștiul costeliv are un pistol.

— Mâinile pe volan! spune An Liu.

Cum de s-a strecurat lângă mine fără să-l simt? Desigur, încă un nenorocit de Jucător.

Christopher se supune. An se îndepărtează de mașină și continuă într-o engleză stricată:

— Deschide ușa! Arată mâini! Ieși afară! Prea repede, te împușc. Nu arăți mâini, te împușc. Amortizor. Înțelegi? Spune da.

— Da.

— Bine. Acum fă ce-am zis!

Christopher iese din mașină cu fața spre An, păstrând mâinile la vedere. S-ar fi așteptat să fie mai agitat, dar deja e al patrulea Jucător pe care îl întâlnește – exceptându-i pe Jago și pe Sarah – și al patrulea care îl răpește. Pare să fie și cel mai vulnerabil dintre ei.

— Prinde, spune An, aruncându-i ceva, iar Christopher prinde obiectul din reflex.

E o grenadă.

— Are cuiul scos. Îi dai drumul, explodează.

Christopher răsucește cu grijă grenada în mâini:

— O să te omoare și pe tine.

— Nu, e specială. Explozie mică. Îți distruge brațele, burta, poate inima și plămânii. Eu nu pățesc nimic. Doar mă stropesc. Da, scârbos. Dar nu mor. Înțelegi, spune da.

— Da.

— Bine. Întoarce-te! Nu te uita!

Inima lui Christopher bate mai tare acum. Se întreabă dacă Jucătorii știu vreo tehnică prin care să-ți controlezi pulsul. Ar trebui s-o întrebe pe Sarah. Se întoarce cu fața spre mașină și, fără să facă vreun zgomot, An se apropie de el și îi pune o funie în jurul gâtului, strângând-o cu putere. Apoi se îndepărtează de prada lui, ținând în mână capătul lesei – o funie de vreo nouă picioare.

— Fac bombe. Bombe speciale. Funia asta e specială. Partea de la gâtul tău e bombă. Declanșatorul e la mine. Apăs pe el, pierzi capul. Mai am un declanșator. Biometric. Dacă mor, pierzi capul. Deja l-am activat. Înțelegi, spune da.

— Da, bâiguie Christopher.

Lesa e strâmtă, mâinile îi transpiră, iar inima îi duduie în piept.

Ar fi trebuit s-o ascult pe Sarah, își spune iarăși în sinea lui. *N-ar fi trebuit să fiu aici.*

— Poți să arunci grenada acum.

— N-o să explodeze?

— Nu. Am mințit. Dar funia nu e minciună. Mă pui la încercare, pierzi capul. Înțelegi, spune…

— Da.

An zâmbește, iar Christopher aruncă grenada falsă.

Ar fi trebuit s-o ascult.

— Bine. Acum mergi. Mergi la Stonehenge. Ne ducem să-i vedem pe prietenii noștri.

Sarah Alopay, Jago Tlaloc, Chiyoko Takeda, An Liu, Christopher Vanderkamp

STONEHENGE

Piatra Altarului tremură.

Chiyoko simte furnicături în degetele încărcate de energie, îi tremură genunchii.

Dar tremurul se oprește.

Face un pas în spate cu un aer nedumerit.

Discul nu funcționează.

Cum? De ce?

O voce îi întrerupe gândurile.

— Nu faci ce trebuie.

Chiyoko se răsucește pe călcâie. Scoate două *shuriken*-uri din mânecă și le azvârle în direcția de unde s-a auzit vocea. Sarah se apleacă și le prinde între degetul mare și arătătorul fiecărei mâini.

— Nu ești doar tu îndemânatică, zâmbește Sarah.

Chiyoko ridică palmele în semn de pace, iar cahokiana se apropie de ea:

— Te surprinde să mă vezi aici?

Jucătoarea Mu are o privire tristă. Bate din palme o dată și face o plecăciune plină de regret. Arată cu degetul spre Sarah, ridică două degete și înclină capul într-o parte. Întreabă unde sunt ceilalți doi?

— Aici, răspunde Jago, ieșind din spatele trilitului dinspre sud, cel pe care e cioplit un pumnal.

Are pistolul îndreptat spre capul lui Chiyoko.

Jucătoarea Mu stă nemișcată, dar privirea ei trece de la Jago la disc și de la disc la Sarah. Cahokiana se uită la ea:

— Uite ce târg îți propun. Noi doi o să luăm discul înapoi și o să obținem Cheia Pământului. Tu ai de ales. Poți să pleci și să ne lași să luăm discul fără probleme. Sau poți să faci o mișcare greșită și Jago o să-ți zboare creierii.

— Cu mare plăcere, adaugă Jago. De data asta sunt treaz, *puta*[158].

Lui Chiyoko nu i se pare că are de ales. Nu le poate da discul, nu-i poate lăsa să obțină Cheia Pământului. Discul aparține seminției sale, poporului ei. Așa a fost și așa va fi întotdeauna. Chiyoko ține mâinile nemișcate și la vedere, respirând normal. *Chi-ul* ei e strâns într-un ghem în stomac. Aude arcul de la trăgaciul lui Jago.

— Îți ia prea mult timp să te hotărăști, spune olmecul.

Chiyoko face un semn derutat spre discul de piatră și altar.

Ridică palmele în sus și dă din umeri, apoi își împreunează palmele într-un gest rugător.

— Nu te mai mișca, o previne Jago.

— Vrei să știi cum funcționează? întreabă Sarah. Asta e?

Chiyoko se uită ezitant spre olmec înainte să aprobe.

— Mi-am descifrat indiciul. Și am găsit niște răspunsuri. Dacă ai fi rămas cu noi, poate le-am fi împărtășit cu tine.

— Dar acuma n-ai decât să te duci dracului! spune Jago.

Chiyoko fierbe de furie.

M-am pripit. Am fost neghioabă. N-am avut răbdare.

Face un pas în spate. Jago apasă și mai mult pe trăgaci – încă 0,7 mm și glonțul pornește din pistol.

Chiyoko pleacă ușor capul în semn de capitulare și întinde mâna spre disc.

— Bună decizie, spune Sarah, pășind în față.

— Dă-te mai încolo, îi spune olmecul lui Chiyoko, făcându-i semn cu pistolul. Ușurel.

Jucătoarea Mu se uită la pistol, estimând distanța și încercând să-și dea seama dacă l-ar putea dezarma. Jago nu-i înțelege expresia, crezând că-i e teamă:

— Nu-ți face griji, n-o să te împușc. Spre deosebire de tine, când am o înțelegere cu cineva, o respect.

Chiyoko face ce i se spune, iar Sarah își pune *shuriken*-urile sub centură și se apropie de Piatra Altarului. Apucă discul cu ambele mâini. Îi simte puterea, dar știe că nu e așezat cum trebuie.

Îl ridică ușor și șoptește:

— A sosit momentul.

---

[158] În spaniolă, în original: „nenorocito” (N.t.).

Dar, înainte să poată întoarce discul, aude o voce infatuată cu accent chinez:

— Nu, cahokiano. Nu încă.

Toți Jucătorii

Anglia. India. Italia. China. Turcia. Etiopia. Australia

Sarah se întoarce, scoate pistolul și îl îndreaptă spre direcția de unde s-a auzit vocea. Jago rămâne cu pistolul spre Chiyoko. Jucătoarea Mu doar mișcă ochii, dar Jago observă emoția din privirea ei. E tristă, ușurată și, în același timp, curioasă.

Christopher apare din spatele celui mai nordic grup de pietre din cercul exterior, cu o expresie calmă și sfidătoare. În jurul gâtului are o funie neagră. Sarah ține arma nemișcată și așteaptă. După 2,3 secunde apare și An Liu. Fruntea lui e în raza pistolului. Dă să apese pe trăgaci.

— Nu, spune An. Funia are bombă. Dacă mor, băiatul moare. Declanșator biometric. Am și un declanșator în mână. Faci ce spun sau băiatul moare. Rămâne fără cap. Face bum. Înțelegi?

— Ce naiba cauți aici? întreabă Jago. E cu tine, Chiyoko?

— Chiyoko m-a ajutat în China, explică An. Acum o ajut eu. Dați-i ce are nevoie ca să ia Cheia Pământului. Dacă nu, băiatul moare.

— Împușcă-l pe dobitoc, Sarah, spune Christopher, cu glas ferm și aspru. E o cacealma.

An trage de lesă:

— Taci! Nu e cacealma. Nu fi prost.

Sarah apasă și mai tare pe trăgaci. Îl cunoaște pe Christopher mai bine decât oricine pe lumea asta. Își dă seama că minte: iubitul ei nu crede cu adevărat că An încearcă să-i ducă de nas. Christopher vrea ca Sarah să-l împuște pe An pentru că se teme de ce s-ar putea întâmpla dacă n-o face. Îi e teamă că Sarah nu va câștiga. Christopher o imploră din ochi. Sarah înghite în sec.

Chiyoko bate insistent din palme. An se uită în direcția ei. Jucătoarea Mu îi face un gest liniștitor, clătinând din cap. *Viața nu e același lucru ca moartea,* își spune în sinea ei, dorindu-și ca An s-o poată auzi. Shangul înțelege că Chiyoko nu vrea să se întâmple asta. Nu vrea ca lucrurile să decurgă așa.

Dar An vede lucrurile altfel.

Chiyoko nu și-a dorit niciodată atât de mult ca acum să poată vorbi.

Jago trage un glonț peste capul Jucătoarei Mu, care simte proiectilul atingându-i un fir de păr din creștet.

— Am zis să nu te miști, o avertizează olmecul.

Chiyoko înlemnește.

— Împușcă-l! E o cacealma! repetă Christopher cu glas răgușit.

— Nu e cacealma.

— Împușcă-l!

Sarah se uită la An Liu. Discul e în spatele ei, iar monolitul în care e cioplit pumnalul e în dreapta ei. Ar avea nevoie doar de o clipă.

— Împușcă-l!

An se strecoară în spatele lui Christopher, ieșind din raza armei lui Sarah.

— Nu, spune shangul. O să moară.

— Stai pe loc! strigă Sarah.

An se oprește. Dar cahokiana nu-i mai vede decât o bucățică din față – urechea.

— Minte, Sarah. Împușcă-l! Acum!

— N-am un unghi bun.

— Ba da, spune Christopher. Ești Sarah Alopay. Întotdeauna găsești un unghi bun. Împușcă-l!

Sarah simte dintr-odată un nod în stomac. Are privirea ațintită asupra lui An. Jago se uită la Chiyoko. Chiyoko se uită la An. Iar An se uită la toți, privirea lui sărind de la unul la altul. Christopher nu-și ia ochii de la Sarah Alopay. Cahokiana se uită la iubitul ei din liceu. La iubitul ei frumos, nechibzuit și încăpățânat, care n-are ce căuta acolo. Își amintește ce i-a spus Jago: că dragostea ei n-o face slabă, ci puternică. Dragostea o face om.

Dar acesta e Jocul Final.

Nu-și mai permite să fie om. Nu va mai putea fi normală niciodată. Trebuie să facă ceva diferit. Ceva mai mult. Ceva mai puțin.

E Jucătoare. E cahokiană și luptă pentru seminția ei.

Luptă pentru familia ei.

Luptă pentru viitorul ei.

Luptă pentru *viitor.*

— Te iubesc, Christopher, spune ea calm.

— Și eu te iubesc, Sarah, spune el.

— Dă-i discul lui Chiyoko sau moare! țipă An.

— Te-am iubit din clipa în care te-am văzut și te voi iubi mereu, adaugă Sarah.

— Și eu. Te-am iubit mereu și te voi iubi mereu. Acum omoară-l pe ticălos!

— Dă-i discul lui Chiyoko sau moare! țipă An din nou.

Buzele lui Sarah se arcuiesc într-un zâmbet trist și tandru:

— Ar fi trebuit să mă asculți, Christopher. Nu așa trebuia să se termine.

Pe chipul lui Christopher se aștern teama și resemnarea:

— Știu. Îmi pare rău.

Zâmbetul lui Sarah se estompează și expresia i se schimbă. Christopher vede cum fata pe care o iubește dispare și se transformă în altcineva. O persoană pe care n-o recunoaște. Dură, eficientă și nemiloasă. Un om de care se teme. Nu vrea să trăiască într-o lume în care Sarah Alopay pe care o cunoaște și o iubește el e înlocuită de această persoană. Cahokiana se uită țintă în ochii lui, fără nicio urmă de zâmbet, strângând ferm pistolul în mână. Sarah și Christopher își știau întotdeauna gândurile, chiar și fără să-și vorbească. Era unul dintre lucrurile care le plăceau unul la celălalt. Întotdeauna anticipau ce va face celălalt. Și ce știe Christopher acum este că Sarah o va face. Că va trage. În singurul mod posibil, în singurul mod care îl poate elimina pe An.

— Ai vorbit de multe ori despre puterea de a alege, Sarah. Ai tot spus că suntem liberi să alegem cine suntem și ce facem. Dar te-ai înșelat. Tu nu ești liberă să alegi. N-ai fost niciodată. Tu te-ai născut pentru Jocul Final. Asta ți-e soarta, asta trebuie să faci.

Fata se uită țintă la el.

— Așa că fă-o! Te iert și îmi pare rău că te-am pus într-o asemenea situație, șoptește el. Fă-o și câștigă! Câștigă pentru mine!

Sarah încuviințează și spune foarte calm:

— Am s-o fac.

Christopher închide ochii. Sarah apasă pe trăgaci. Glonțul iese rotindu-se pe țeavă, spintecă aerul și se înfige în fruntea lui

Christopher James Vanderkamp, perforându-i pielea, craniul și creierul, omorându-l pe loc. Glonțul îi iese prin ceafă, străbate distanța până la An Liu și i se înfige în frunte. Pielea îi pocnește, capul i se dă pe spate și cade la pământ.

După ce se prăbușește An Liu, Christopher Vanderkamp – mort, dar încă în picioare – explodează de la piept în sus. Bum! Și dispare. Transformat într-o pulbere roșiatică. Jumătatea rămasă intactă se prăbușește

An nu jucase la cacealma.

Timpul încetinește.

Toți înlemnesc, cu excepția lui Sarah.

Se întoarce spre Piatra Altarului, înhață discul și se repede spre monolitul pe care e cioplit pumnalul. Lipește centrul discului de pumnal. Exact ca în pictura rupestră din Italia, atât că nu Jucătoarea Mu încercă să obțină cheia, ci cahokiana.

Ține discul lipit de piatră, dar după o clipă își dă seama că nu e nevoie. Monolitul uriaș din gresie albăstruie înglobează discul, ca și când amândouă ar fi făcute din mercur. Discul începe să se învârtă foarte repede, iar miezul lui – un mic glob acoperit cu hieroglife, cam cât un ou de prepeliță – se desprinde și cade în mâna lui Sarah. Monolitul uriaș înghite restul discului și se aude un bubuit puternic, care zguduie împrejurimile.

Chiyoko fuge spre An. Jago încearcă să țină pistolul îndreptat spre ea. Pământul se cutremură și totul în jur vibrează. Aerul se umple de electricitate și, cu toate că s-a crăpat de ziuă, cerul se întunecă. Pământul se zdruncină atât de tare, încât celor trei le e greu să stea în picioare.

Chiyoko ajunge lângă An, îngenunchează și se sprijină de o piatră.

Dar piatra nu e stabilă.

Se mișcă.

Se ridică, iese din pământ.

Sub picioarele celor trei Jucători apar crăpături, dar nu din cele în zigzag, ca la cutremur, ci în formă de cercuri. Niște inele concentrice care se învârt de parcă ar fi roțile unei mașinării gigantice. Totul se mișcă, iar din pământ iese ceva de mult ascuns, distrugând Stonehenge.

Sarah e în primul cerc interior. Stă în genunchi, plângând și suspinând, cu pieptul scuturat de hohote și cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Are cheia. Cheia Pământului. Una dintre cele trei. Și

tocmai a câștigat prima etapă din Jocul Final. Prima etapă a jocului care va decide viitorul tuturor celor la care ține, viitorul familiei și prietenilor ei. Are șansa de a-i salva pe toți. În afară de unul. Cel pe care l-a iubit cel mai mult. Christopher. Nebunul, încăpățânatul, frumosul Christopher. Într-adevăr, l-a prevenit să n-o urmărească, i-a cerut să înceteze și să meargă acasă, i-a spus că Jocul Final e periculos și ar putea să-l omoare. Și știe că An l-ar fi omorât orice ar fi făcut ea. Și totuși... Nebunul, încăpățânatul, frumosul Christopher. Omorât. Cu un glonț în cap. Un glonț pe care l-a tras ea. Christopher oricum avea să moară, așa că a hotărât să-i curme ea viața. Un act de iubire. Și, deși are inima frântă, știe că a înțeles-o. Și-a dat seama după chipul lui, după ultimele lui cuvinte: „Fă-o și câștigă! Câștigă pentru mine!” Și asta va face. Strânge Cheia Pământului în mână, suspină și își jură că îl va onora, că va onora iubirea lor și ultimele lui cuvinte. Va câștiga. Și o va face pentru el. Pe măsură ce piatra o ridică tot mai sus, jură pe inima ei, pe familia și pe seminția ei că va câștiga, și va câștiga pentru el.

Jago, Chiyoko și An sunt pe inelul al doilea, care se ridică și el, dar nu atât de sus. Chiyoko încearcă să-și țină trunchiul drept, mângâind fața lui An și verificându-i semnele vitale. I se pare că încă îi simte pulsul. Ultimele crâmpeie de viață îi părăsesc trupul chinuit. Se bucură că a venit după ea, dar de ce? De ce a trebuit să se întâmple una ca asta? De ce n-a putut înțelege? De ce n-a putut juca pentru viață?

În clipa asta, Chiyoko urăște Jocul Final. Cum n-a urât nimic pe lume, deși a avut o viață plină de antrenamente dure și de moarte, plină de ură pentru destinul și povara ei.

Chiyoko zâmbește, se apleacă și îi sărută obrajii lui An. Pământul se mișcă vertiginos acum. An are un aer liniștit. Nu mai pare chinuit. Și măcar sunt împreună. Măcar sunt împreună.

Viața nu e același lucru cu moartea, își spune în sinea ei.

Chiyoko dă din buze. Încearcă să vorbească. Ochii i se umplu de lacrimi. „Trebuie să plec acum, ar vrea ea să spună. Trebuie să plec, iubitul meu.”

Se ridică în picioare și se întoarce. Pământul s-a dezlănțuit. Monumentul care crește sub ei e o monstruozitate. Chiyoko e pe punctul de a ridica mâinile în semn de capitulare și să pornească spre Jago, dar dintr-odată cerul se întunecă în spatele ei.

— Ferește-te! strigă Jago, a cărui siluetă neclară se înalță la vreo 20 de picioare de ea.

Chiyoko se răsucește pe călcâie. Mai întâi o lovește o pală de aer rece, iar în clipa următoare se prăvălește peste ea o stâncă de 21 de tone, strivind-o de la burtă în jos.

Jucătoarea Mu se prăbușește lângă trupul inert al lui An, pe care piatra străveche nu l-a atins.

Chiyoko îl ia de mână.

Îl ia de mână și moare.

Jago o vede murind. În ciuda lui, în ciuda Jocului Final, în ciuda antrenamentelor și în ciuda trădării ei, îi pare rău pentru Jucătoarea Mu. Dar nu e timp pentru sentimente. Nu acum.

Olmecul o caută cu privirea pe Sarah printre discurile rotitoare ale Stonehenge-ului și o vede pe discul central, megaliții de gresie albăstruie care formează o potcoavă ridicându-se în jurul ei ca gratiile unei cuști.

Cahokiana se apropie de marginea discului ei, cu lacrimi în ochi și cu inima duduindu-i în piept, gândindu-se la Christopher, la Cheia Pământului și la ce va urma. Megaliții se învârt, iar ea se uită în jos și vede ce era ascuns sub pământ. E o versiune masivă și intactă a Stonehenge-ului. O construcție din altă lume, care a stat îngropată timp de milenii. Una pe care oamenii au reprodus-o deasupra pământului. Dar această construcție subterană n-a fost făcută de mâna omului, ci de zei, de Annunaki, de Ființele din Ceruri sau cum li s-o mai fi spunând. A fost construită de cei care ne-au creat. Și nu e făcută din piatră, ci din metal, sticlă și aur, din materiale necunoscute, obținute prin procedee necunoscute. Pe măsură ce construcția se ridică de sub pământ, sub forma unor inele telescopice, pietrele de la suprafață cad ca niște gigantice piese de domino, înfigându-se în sol cu bubuituri asurzitoare. Sarah observă că se prăbușesc sub forma unui model care indică Piatra Călcâiului, rămasă intactă la 256 de picioare mai încolo. Dincolo de ea, se întinde fâșia cenușie a drumului, parcarea, peisajul deluros, Anglia, Europa și restul lumii. O lume care nu va mai fi niciodată la fel, care în curând se va scufunda într-un haos ireversibil, care nu va înțelege niciodată de ce a țâșnit această ciudățenie din pământ și nu va crede niciodată cine e responsabil pentru ea.

— Sarah! strigă Jago, dar vocea îi e înăbușită de un boom sonic[159].

Amândoi sunt trântiți la pământ, și cerul se luminează. Lui Sarah îi țiuie urechile și i se învârte capul, dar reușește să stea în picioare. Piatra Călcâiului a dispărut. În locul ei a rămas o gaură cu diametrul de 15 picioare. Piatra Călcâiului se ridică spre cer, spintecând aerul ca o rachetă pe o rază de lumină și trece printr-o spărtură din stratul de nori. În câteva secunde, dispare.

Dar lumina rămâne. O rază de lumină care țâșnește spre cer. Sarah își amintește de raza care a țâșnit din Marea Piramidă Albă din China. Se simte atrasă spre lumină, nu-și poate lua privirea de la ea. Ceva o cheamă acolo. Pe măsură ce înaintează, țiuitul din urechi se întețește, devenind asurzitor. Se oprește la marginea razei și întinde mâna.

Da.

Da.

Da.

O voce în mintea ei.

Da.

Jago o strigă, dar nu-l poate auzi. Cahokiana nu aude decât țiuitul și vocea din capul ei: *Da, da, da.* Cade în genunchi, atrasă de lumină. Întinde brațul și intră în ea. Lumina e aspră și rece, înțepându-i pielea și șoptindu-i: *Da, da, da.* Se ridică, pășește în lumină – *Da, da, da* – și e înălțată brusc la 30 de picioare. E învăluită într-o strălucire albă – orbitoare, înfricoșătoare, copleșitoare – și prin minte i se perindă un șir de imagini:

Marcus, cu carnea descompusă, devorat de șoimi și viermi.

Kala, putrezind, pe jumătate arsă într-o sală cu aur.

Alice, dormind, cu un câine tărcat ghemuit la picioare.

Hilal, scâncind, înfășurat în bandaje, vegheat de un bătrân.

Aisling, umblând prin pădure, urmărind un cerb, cu pușca în mâini.

Baitsakhan, clocotind de furie, fixându-și un cârlig de oțel la încheietura mâinii.

Maccabee, privind transfigurat globul incandescent pe care îl ține în mână.

---

[159] Boomul sonic este zgomotul asemănător cu o explozie produs de avioanele supersonice în momentul când accelerează brusc și depășesc viteza sunetului (N.t.).

Jago, îngenuncheat lângă cadavrul lui Christopher, urmărind cu un aer fascinat ce s-a întâmplat.

Chiyoko, moartă, cu o mână strânsă în jurul brațului lui An, cu cealaltă întinsă, arătând 175°21’37”.

Shari, gătind, cu o fetiță trăgând-o de pantaloni.

Îl vede pe kepler 22b, înconjurat de alții ca el – sau ca ea –, zâmbind și aplaudând.

Și vede raza infinită de lumină brăzdând spațiul milioane de mile, miliarde de mile de spațiu.

Cheia e în mâna ei.

Le-a luat-o tuturor înainte.

Dacă vor să câștige, ceilalți trebuie mai întâi s-o răpună pe ea. Și va fi pregătită să-i înfrunte.

Sarah Alopay, fiica Regelui Păsărilor și a Reginei Cerului, jucătorul cu numărul 4.240 al seminției 233, va fi pregătită să-i înfrunte.

Simte cheia în mână.

Îl simte pe Christopher în suflet.

Va fi pregătită.

Pentru el.

Pentru el.

Deschide ochii.

Lumina dispare.

Cade înapoi pe Pământ.

Sarah Alopay.

Fiica Regelui Păsărilor și a Reginei Cerului.

Purtătoarea Cheii Pământului.

Cade.

Acesta este Jocul Final.

Acum atât de mulți ani, iubire,
Că în curând va veni timpul
Să ne lăsăm fetița fără casă.
E ca mama ei, iubire, mi-ai spus tu:
La vârsta ei, eram de mult măritată,
Acum câți ani, iubire,
Acum câți ani?

Shari Chopra

Casa Chopra, Gangtok, Sikkim, India

Au trecut doar 11 zile de când Shari Chopra a descifrat indiciul pe care Zeii din Ceruri i l-au gravat în minte. Acum strivește năut cu partea lată a unui satâr pe un tocător de plastic și nu s-a mai gândit la Jocul Final de 58 de ore – o perioadă incredibil de lungă.

Un mic televizor alb-negru, cu un umeraș în loc de antenă e deschis pe singurul post pe care îl poate recepționa. Un număr muzical dintr-un film de la Bollywood își croiește drum pe ecran printr-un păienjeniș de purici. Cântecul e despre dragoste, despre cât de frumos e să iubești. Un pui gras cu pene maro țopăie pe gresie, iar Micuța Alice fuge după el, strigând: „Vino-ncoace, friptură! Vino-ncoace, friptură!" Și dispar amândoi în curte.

Shari se amuză în sinea ei – așa era și ea când era mică – și nu observă că muzica de la televizor s-a oprit. Dar apoi aude vocea…

Onorați Jucători ai tuturor semințiilor, ascultați-mă!

El.

Sau ea.

Ființa.

kepler 22b.

Se întoarce spre ecran și vede un bărbat ciudat, dar frumos, cu trăsături vag asiatice, cu ochi rotunzi și pomeți înalți, nas subțire și buze cărnoase. Are păr negru, cu cărare pe mijloc, și poartă o cămașă descheiată la gât.

Ce deghizare ciudată.

Cheia Pământului a fost găsită, Raza a fost trimisă, Evenimentul a fost declanșat. Felicitări cahokienei din seminția 233 pentru că a descoperit-o, a intrat în posesia ei și a declanșat Evenimentul pentru Miliardele de Neștiutori, dintre care cei mai mulți vor muri. Se va

întâmpla în 94,893 de zile. Acum trebuie să găsiți Cheia Cerului. Trăiți, muriți, furați, omorâți, iubiți, trădați, răzbunați-vă. Faceți tot ce doriți. Jocul Final este enigma vieții, cauza morții. Jucați. Ce va fi va fi.

Apoi dispare și pe ecran reapare filmul. Muzica e superficială și caraghioasă. Shari trage aer în piept.

A fost declanșat?

Micuța Alice stă în pragul bucătăriei.

A fost declanșat?

Fetița face semn cu mâna spre tocător.

A fost declanșat?

— Mami, ai făcut buba.

Shari coboară privirea și vede că s-a tăiat la un deget cu satârul.

— Așa e, *meri jaan,* spune ea, înfășurându-și mâna într-un prosop.

— Mami, cine era nenea de la televizor?

Shari se uită cu ochi triști la fiica ei.

— Nu-ți face griji din cauza lui, scumpa mea. Nu te privește nimic din ce a zis.

Shari o ia în brațe pe Micuța Alice și o duce în curtea interioară, unde soțul ei bea ceai cu gheață. Jamal recunoaște imediat îngrijorarea pe chipul ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Nouăzeci și patru de zile, repetă ea.

— A fost găsită prima cheie?

— Da, spune ea, legănându-și fiica pe genunchi.

— O să ne părăsești?

— Nu, dragul meu. Am să stau aici, cu voi. Jocul meu Final e diferit. Ceilalți or să caute, or să se vâneze unii pe alții și or să se omoare. Eu am să aștept aici, cu tine. Și cu fetița noastră minunată. Și or să vină ei la mine. În cele din urmă, vor trebui să vină după mine.

Jamal știe că-i ascunde ceva. Așteaptă. Micuța Alice râde, întinzând mâna după un fluture care trece pe lângă ea.

— Vor trebui să vină, pentru că Zeul din Ceruri mi-a spus ceva.

— Ce anume?

— Mi-a spus unde se află a doua cheie. Și mi-a spus că, dintre cei doisprezece, sunt singura care știe.

— Și nu te duci s-o iei?
— Nu. Nu trebuie. Vezi tu, Cheia Cerului e aici.
Micuța Alice îi sare din poală și o ia la fugă pe iarba moale, încercând să prindă fluturele.
— *Poftim?* întreabă Jamal.
— Dragul meu, eu sunt Păzitoarea Porții.
Micuța Alice cântă:
— Cheia Cerului! Cheia Cerului! Cheia Cerului!
Jamal o ia de mână pe Shari. Se privesc în ochi și zâmbesc, apoi se apleacă și se sărută îndelung și tandru.
Mai sunt 94 de zile.
94 de zile.
94.

Pentru regulamentul complet și instrucțiuni, accesați pagina:
www.Endgamerules.com
Descifrați, decodați și interpretați.
Căutați și găsiți!
Căutați și găsiți!
Căutați și găsiți!

